

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne

z 89 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 30 i 31 marca oraz 1 kwietnia 2011 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 89. posiedzenia Sejmu w dniach 30 i 31 marca oraz 1 kwietnia 2011 r.

	<i>str.</i>		<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Posłowie Jerzy Borowczak i Jan Kulas	55
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Poseł Jan Widacki	56
Interpelacje		Posłowie Krzysztof Brejza i Tomasz Lenz	56
Poseł Daniela Chrapkiewicz	14	Poseł Krzysztof Brejza	56
Poseł Jarosław Żaczek	14	Poseł Cezary Tomczyk oraz grupa posłów	57
Posłowie Jarosław Żaczek i Sławomir Zawiślak	15	Poseł Artur Górski	57
Poseł Jarosław Matwiejuk	15	Poseł Grażyna Ciemniak	58
Poseł Anna Sobecka	22	Poseł Adam Krupa oraz grupa posłów	59
Poseł Stanisław Stec	27	Poseł Wojciech Kossakowski	61
Poseł Marek Polak oraz grupa posłów	28	Poseł Zbigniew Girzyński	62
Posłowie Michał Wojtkiewicz i Marek Polak	29	Poseł Gabriela Masłowska	65
Poseł Piotr Polak	29	Poseł Andrzej Adamczyk	65
Poseł Gabriela Masłowska	29	Poseł Michał Stuligrosz	66
Poseł Bożenna Bukiewicz	30	Posłowie Wojciech Saługa i Krzysztof Gadowski	67
Poseł Grzegorz Roszak	31	Poseł Adam Krupa oraz grupa posłów	69
Poseł Henryk Siedlaczek	32	Posłowie Tadeusz Tomaszewski i Bogusław Wontor	69
Poseł Witold Klepacz	33	Poseł Witold Klepacz	70
Posłowie Bogusław Wontor i Tadeusz Tomaszewski	34	Posłowie Tadeusz Tomaszewski i Bogusław Wontor	70
Poseł Piotr Stanke	34	Poseł Ewa Drozd oraz grupa posłów	71
Poseł Marek Matuszewski	35	Poseł Agnieszka Hanajczyk	71
Poseł Zbigniew Kozak	36	Poseł Danuta Pietraszewska oraz grupa posłów	72
Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów	36	Poseł Dariusz Lipiński	74
Poseł Jan Warzecha	38	Poseł Marek Krzakała	75
Poseł Łukasz Zbonikowski	39	Poseł Grzegorz Sztolcman	78
Poseł Barbara Bartuś	43	Poseł Kazimierz Gwiazdowski	79
Poseł Jan Warzecha	43	Poseł Jolanta Szczypińska	80
Poseł Andrzej Adamczyk	44	Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów	80
Poseł Maria Nowak	45	Posłowie Zbigniew Kozak i Leonard Krasulski	81
Poseł Stanisław Stec	46	Poseł Zbigniew Kozak oraz grupa posłów	83
Poseł Dorota Rutkowska oraz grupa posłów	47	Poseł Marek Matuszewski oraz grupa posłów	83
Poseł Paweł Orłowski	47	Posłowie Sławomir Zawiślak i Jarosław Żaczek	84
Poseł Janusz Dziecioł	48	Poseł Dariusz Lipiński	85
Poseł Wiesław Suchowiejko	48	Poseł Józef Piotr Klim	85
Poseł Andrzej Walkowiak	49	Poseł Marek Rząsa	86
Poseł Stanisław Wziątek	51	Poseł Wojciech Szarama	87
Poseł Henryk Milcarz	52	Poseł Wojciech Wilk	89
Poseł Bogusław Wontor	52	Poseł Jan Kamiński	92
Poseł Izabella Sierakowska	53	Poseł Ryszard Galla	94
Poseł Zenon Durka	54	Poseł Jan Kamiński	94
		Poseł Jarosław Żaczek	95

Odpowiedzi na interpelacje	
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	96
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	96
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	97
Sekretarz stanu Jarosław Duda	98
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	99
Podsekretarz stanu Henryk Jacek Jezierski . . .	101
Podsekretarz stanu	103
Patrycja Wolińska-Bartkiewicz	102
Minister Jolanta Fedak	103
Minister Bogdan Zdrojewski	104
Minister Adam Giersz	105
Minister Jolanta Fedak	106
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	109
Minister Bogdan Zdrojewski	110
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	110
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	111
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	115
Podsekretarz stanu Igor Działuk	116
Minister Bogdan Klich	118
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	119
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	121
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	122
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	123
Podsekretarz stanu Marcin Korolec	126
Minister Barbara Kudrycka	128
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko	129
Sekretarz stanu Jakub Szulc	130
Minister Jolanta Fedak	131
Sekretarz stanu Jarosław Duda	133
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	135
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	137
Sekretarz stanu Jarosław Duda	137
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	138
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	139
Minister Jolanta Fedak	140
Podsekretarz stanu Marek Bucior	141
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	142
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	142
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	143
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	144
Minister Aleksander Grad	144
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	146
Minister Adam Giersz	147
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	149
Minister Adam Giersz	151
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	152
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	153
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	153
Minister Aleksander Grad	155
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	156
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	156
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	158
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	159
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	160
Minister Aleksander Grad	160
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	161
Minister Bogdan Klich	162
Minister Jerzy Miller	163
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	163
Minister Adam Giersz	163
Sekretarz stanu w Kancelarii	
Prezesa Rady Ministrów Julia Piłtnera	165
Minister Adam Giersz	165
Minister Jolanta Fedak	168
Minister Aleksander Grad	169
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	170
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	171
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	171
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . . .	172
Zapytania	
Posel Arkadiusz Mularczyk	174
Posel Józef Rojek	175
Posel Bożenna Bukiewicz	178
Posel Jacek Kasprzyk	178
Posel Wiesław Janczyk	179
Posel Marek Matuszewski	179
Posel Jan Warzecha	179
Posel Jolanta Szczypińska	180
Posel Krzysztof Borkowski	180
Posel Barbara Bartuś	181
Posel Henryk Siedlaczek	181
Posel Jarosław Sellin	182
Posel Daniela Chrapkiewicz	182
Posłowie Jerzy Borowczak i Jan Kulas	182
Posłowie Michał Wojtkiewicz	
i Barbara Marianowska	183
Posel Jarosław Matwiejuk	184
Posel Marian Starownik	185
Posel Krzysztof Brejza	185
Posel Kazimierz Gwiazdowski	186
Posel Sławomir Zawisłak	187
Posel Ewa Drozd oraz grupa posłów	187
Posel Łukasz Tusk	187
Posel Łukasz Tusk oraz grupa posłów	188
Posel Łukasz Tusk	188
Posel Paweł Poncyłjusz	189
Posel Grażyna Ciemniak	189
Posel Edward Czesak	190
Posel Tadeusz Arkit	191
Posel Wojciech Kossakowski	191
Posel Gabriela Masłowska	192
Posel Jerzy Materna	192
Posel Piotr Polak	193
Posel Marek Wikiński	193
Posel Eugeniusz Czykwin	193
Posel Jan Kochanowski	194
Posel Daniela Chrapkiewicz	194
Posel Jerzy Budnik	195
Posel Marek Rząsa	196
Odpowiedzi na zapytania	
Minister Jerzy Miller	197
Sekretarz stanu Jakub Szulc	198
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska	199
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałejko	200

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	201
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	201
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	202
Podsekretarz stanu Igor Działuk	203
Minister Adam Giersz	204
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk . . .	205
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	205
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	205
Sekretarz stanu Jarosław Duda	206

	<i>str.</i>
Podsekretarz stanu Grzegorz Wąlejo	207
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	208
Minister Adam Giersz	209
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	210
Minister Aleksander Grad	211
Podsekretarz stanu Marek Bucior	212
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	214
Zastępca głównego inspektora ochrony środowiska Roman Jaworski	215

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie leczenia chorych na cukrzycę – do ministra zdrowia (21455),

2) posła Jarosława Żaczka w sprawie wzrostu kosztów kredytów hipotecznych spowodowanego stosowaniem przez banki mechanizmu spreadu walutowego – do ministra finansów (21466),

3) posłów Jarosława Żaczka i Sławomira Zawisłaka w sprawie zmian w systemie emerytalnym – do ministra pracy i polityki społecznej (21469),

4) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. wielkopolskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21504),

5) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. zachodniopomorskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21505),

6) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. dolnośląskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21506),

7) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. lubuskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21507),

8) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. opolskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21508),

9) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. śląskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21509),

10) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. łódzkim – do ministra pracy i polityki społecznej (21510),

11) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. kujawsko-pomorskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21511),

12) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. pomorskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21512),

13) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. warmińsko-mazurskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21513),

14) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. mazowieckim – do ministra pracy i polityki społecznej (21514),

15) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. małopolskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21515),

16) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. świętokrzyskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21516),

17) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. podkarpackim – do ministra pracy i polityki społecznej (21517),

18) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. lubelskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21518),

19) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. podlaskim – do ministra pracy i polityki społecznej (21519),

20) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów nowelizacji tzw. ustawy oświatowej – do prezesa Rady Ministrów (21520),

21) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie profilaktycznych badań w zakresie gruźlicy – do ministra zdrowia (21521),

22) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wzrostu przestępczości zorganizowanej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21522),

23) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie nieprzygotowania szkół na przyjęcie sześciolatków – do ministra edukacji narodowej (21523),

24) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie ulg dla powodzi w zakresie podatku dochodowego – do prezesa Rady Ministrów (21524),

25) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wyłudzeń świadczeń od ZUS-u – do prezesa Rady Ministrów (21525),

26) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zakupu pociągów zespolonych – do prezesa Rady Ministrów (21526),

27) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie lokalizacji elektrowni atomowej w miejscowości Wyszaków w woj. mazowieckim – do prezesa Rady Ministrów (21527),

28) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie projektu tzw. ustawy refundacyjnej, który ma na celu

wprowadzenie sztywnych cen leków – do prezesa Rady Ministrów (21528),

29) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wprowadzenia kolejnego stopnia zawodowego nauczycieli – do prezesa Rady Ministrów (21529),

30) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wielokrotnego używania przez szpitale sprzętu jednorazowego – do prezesa Rady Ministrów (21530),

31) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie uproszczenia procesu windykacji należności na etapie postępowania klauzulowego – do prezesa Rady Ministrów (21531),

32) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie okresu, w jakim przedsiębiorcy są zobowiązani do przechowywania kopii paragonów fiskalnych – do prezesa Rady Ministrów (21532),

33) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie realizacji programu e-Posterunek – do prezesa Rady Ministrów (21533),

34) poseł Anny Sobeckiej w sprawie prześladowania kobiet praktykujących Falun Gong w Chinach – do ministra spraw zagranicznych (21535),

35) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wprowadzenia nowelizacji ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych – do ministra obrony narodowej (21536),

36) poseł Anny Sobeckiej w sprawie przyszłości szkolnictwa zawodowego – do ministra edukacji narodowej (21537),

37) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wprowadzenia poboru opłat na niektórych drogach – do prezesa Rady Ministrów (21538),

38) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wartościowania stanowisk funkcjonariuszy celnych – do ministra finansów (21539),

39) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzania loterii promocyjnych za pośrednictwem telefonów komórkowych – do ministra infrastruktury (21540),

40) poseł Anny Sobeckiej w sprawie prywatyzacji Szpitala Powiatowego w Pszczynie – do ministra zdrowia (21541),

41) poseł Anny Sobeckiej w sprawie kontraktów pielęgniarских – do ministra zdrowia (21542),

42) poseł Anny Sobeckiej w sprawie projektu zmian w ustawie o Państwowej Inspekcji Pracy – do prezesa Rady Ministrów (21543),

43) posła Stanisława Steca w sprawie planów Poczty Polskiej SA związanych z likwidacją urzędów pocztowych – do ministra infrastruktury (21544),

44) posła Stanisława Steca w sprawie ograniczenia wydatków z Funduszu Pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (21545),

45) posła Stanisława Steca w sprawie problemów rolników posiadających grunty w dolinie Noteci – do ministra środowiska (21546),

46) posła Stanisława Steca w sprawie znakowania w handlu sprzedawanego mięsa i wędlin – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21547),

47) posła Marka Polaka oraz grupy posłów w sprawie włączenia osób niepełnosprawnych posiadają-

cych I grupę inwalidzką do katalogu uprawnionych do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach – do ministra zdrowia (21548),

48) posłów Michała Wojtkiewicza i Marka Polaka w sprawie nowych możliwości prawnych promujących zatrudnianie więźniów – do ministra sprawiedliwości (21549),

49) posła Piotra Polaka w sprawie kontrowersyjnego zakupu przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych w Bydgoszczy 20 luksusowych aut terenowych – do ministra obrony narodowej (21550),

50) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie rehabilitacji mniejszości polskiej w Niemczech – do ministra spraw zagranicznych oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (21551),

51) poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie obowiązku dostosowywania planów miejscowych do eliminacji zakazów uniemożliwiających lokalizowanie inwestycji celu publicznego w zakresie łączności publicznej w terminie do 16 lipca 2011 r. – do ministra infrastruktury (21552),

52) posła Grzegorza Roszaka w sprawie sprzedaży szczepionek do szczepień nieobowiązkowych w przychodniach i gabinetach lekarskich – do ministra zdrowia (21553),

53) posła Grzegorza Roszaka w sprawie uznania przez Trybunał Konstytucyjny dekretów Rady Państwa PRL o wprowadzeniu w 1981 r. stanu wojennego za niezgodne z konstytucją – do ministra sprawiedliwości (21554),

54) posła Grzegorza Roszaka w sprawie możliwości zniesienia zakazu karmienia zwierząt paszami z domieszką mączki mięsno-kostnej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21555),

55) posła Grzegorza Roszaka w sprawie ewidencjonowania zbiorników bezodpływowych oraz umów o odbiór odpadów komunalnych – do ministra środowiska (21556),

56) posła Henryka Siedlaczka w sprawie zadań zgłoszonych do realizacji przez Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach w ramach „Programu dla Odry – 2006” – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21557),

57) posła Witolda Klepacza w sprawie planów likwidacji placówek pocztowych w gminach: Poręba, Pilica, Włodowice i Irządze w woj. śląskim – do ministra infrastruktury (21558),

58) posłów Bogusława Wontora i Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych – do ministra infrastruktury (21559),

59) posła Piotra Stanke w sprawie konieczności pilnego wznowienia prac remontowych i modernizacyjnych drogi krajowej nr 21 na odcinku Dretyń – Miastko – do ministra infrastruktury (21560),

60) posła Piotra Stanke w sprawie konieczności pilnego wznowienia prac remontowych i modernizacyjnych drogi krajowej nr 20 na odcinku Piaszczyzna – Bytów – do ministra infrastruktury (21561),

61) posła Marka Matuszewskiego w sprawie nieprawidłowości podczas realizacji rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” – do ministra sportu i turystyki (21562),

62) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zasad nadzorowania przez ówczesnego wiceprezesa NBP działalności informatycznej spółki zależnej NBP – Bazy i Systemy Bankowe sp. z o.o., która w latach 2005–2007 ponosiła znaczne straty finansowe – do prezesa Rady Ministrów (21563),

63) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie działań podejmowanych przez prezesa RM i podległe mu służby, związanych z zapewnieniem ochrony interesów ekonomicznych i prawnych państwa przy zatwierdzaniu przez właściwe organy administracji publicznej projektów dotyczących systemów komunikacji elektronicznej – do prezesa Rady Ministrów (21564),

64) posła Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie działań podejmowanych przez prezesa RM w celu monitorowania przestrzegania prawa w podległych mu organach administracji publicznej na przykładzie GUS oraz Ministerstwa Finansów – do prezesa Rady Ministrów (21565),

65) posła Jana Warzechy w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury dla inwalidów wojskowych – do ministra obrony narodowej (21566),

66) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zastąpienia godła państwowego godłem uczelni na dyplomach ukończenia studiów – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21567),

67) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie tzw. kontraktów pielęgniarских – do ministra zdrowia (21568),

68) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie likwidacji szkolnych gabinetów stomatologicznych – do ministra zdrowia (21569),

69) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie pojawienia się w Internecie obraźliwych treści na temat papieża Jana Pawła II – do ministra sprawiedliwości (21570),

70) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie dowodów osobistych i legitymacji szkolnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21571),

71) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wyroku stanowisk bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego – do ministra infrastruktury (21572),

72) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie sprzedaży akcji Grupy Lotos SA zagranicznym koncernom naftowym – do ministra skarbu państwa (21573),

73) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wycofania dofinansowania do wynagrodzeń emerytów o umiarkowanym i lekkim stopniu niepełnosprawności – do ministra pracy i polityki społecznej (21574),

74) poseł Barbary Bartuś w sprawie procesu reorganizacji usług pocztowych – do ministra infrastruktury (21575),

75) posła Jana Warzechy w sprawie utrudnień związanych z uzyskiwaniem świadczeń pielęgnacyjnych – do ministra pracy i polityki społecznej (21576),

76) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie zapewnienia całodobowej opieki ambulatoryjnej mieszkańcom gm. Skała, Iwanowice i Sułoszowa w Małopolsce – do ministra zdrowia (21577),

77) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie groźby likwidacji energetyki małopolskiej – do ministra skarbu państwa (21578),

78) poseł Marii Nowak w sprawie tzw. kontraktów pielęgniarских stosowanych coraz powszechniej w zakładach opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (21579),

79) posła Stanisława Steca w sprawie wysokości opłat za badania techniczne pojazdów – do ministra infrastruktury (21580),

80) poseł Doroty Rutkowskiej oraz grupy posłów w sprawie programów lojalnościowych kierowanych do osób po 60. roku życia realizowanych przez sieci aptek na terenie RP – do ministra zdrowia (21581),

81) posła Pawła Orłowskiego w sprawie zaprzestania przez PFRON dofinansowywania kosztów usług tłumacza języka migowego w ramach realizacji programu „Pitagoras 2007 – program pomocy osobom z uszkodzeniem słuchu” – do ministra pracy i polityki społecznej (21582),

82) posła Janusza Dzieciola w sprawie refundacji wynagrodzeń pracowników młodocianych – do ministra pracy i polityki społecznej (21583),

83) posła Wiesława Suchowiejko w sprawie likwidacji niektórych archiwów państwowych i konieczności dostosowania sieci archiwalnej do podziału administracyjnego kraju – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21584),

84) posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie obniżenia kosztów leczenia chorych na fenylketonurię – do ministra gospodarki (21585),

85) posła Andrzeja Walkowiaka w sprawie nielegalnego nabywania przez obcokrajowców ziemi w Polsce – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21586),

86) posła Stanisława Wziątka w sprawie regulacji unormowań prawnych obszaru związanego z weterynaryjną ochroną zdrowia publicznego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21587),

87) posła Stanisława Wziątka w sprawie Satelitarne Centrum Operacji Regionalnych SA – do ministra obrony narodowej (21588),

88) posła Henryka Milcarza w sprawie budowy w Czarnicy łącznicy trasy kolejowej nr 8 z Centralną Magistralą Kolejową – do ministra infrastruktury (21589),

89) posła Bogusława Wontora w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (21590),

90) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia lekami inkrzynowymi – do ministra zdrowia (21591),

91) posła Zenona Durki w sprawie tłumaczy języka migowego i przysługujących im tytułów – do ministra pracy i polityki społecznej (21592),

92) posła Zenona Durki w sprawie używania tytułu tłumacza przysięgłego przez tłumaczy języka migowego – do ministra sprawiedliwości (21593),

93) posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych do Polski – do ministra gospodarki (21594),

94) posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie systemu egzaminu maturalnego w Polsce – do ministra edukacji narodowej (21595),

95) posła Jana Widackiego w sprawie oceny działań prokuratury w śledztwie przeciwko generałowi uniewinnionemu prawomocnie przez Sąd Najwyższy – do ministra sprawiedliwości (21596),

96) posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie dostępu do nowoczesnych metod leczenia cukrzycy – do ministra zdrowia (21597),

97) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zmian w systemie edukacji związanych ze zmniejszaniem się liczby uczniów – do ministra edukacji narodowej (21598),

98) posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie możliwości księgowania drobnych wydatków firmy na podstawie paragonu fiskalnego – do ministra finansów (21599),

99) posła Artura Górskiego w sprawie problemów z utworzeniem Polsko-Ukraińskiego Uniwersytetu Europejskiego – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21600),

100) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie środków na finansowanie kształcenia zawodowego – do ministra pracy i polityki społecznej (21601),

101) posła Adama Krupy oraz grupy posłów w sprawie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotłarnia na rzece Bierawce – do ministra środowiska (21602),

102) posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie nowelizacji ustaw Prawo o szkolnictwie wyższym, o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, która przewiduje możliwość bezpłatnego studiowania na drugim kierunku dla jedynie 10% najlepszych studentów danego kierunku studiów – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (21603),

103) posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie zapewnienia chorym na cukrzycę dostępu do potrzebnego im leczenia poprzez refundację leków inkrretynowych – do ministra zdrowia (21604),

104) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie utworzenia centrum powiadamiania ratunkowego „112” w woj. kujawsko-pomorskim – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21605),

105) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie likwidacji zwolnienia usług konserwatorskich z podatku VAT i obłożenia ich z dniem 1 stycznia 2011 r. 23-procentową stawką podatku – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21606),

106) posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie zagrożenia realizowanych wieloletnich programów konserwacji zabytków w związku ze zlikwidowaniem zwolnienia usług konserwatorskich z podatku VAT i obłożeniem ich z dniem 1 stycznia 2011 r. 23-procentową stawką podatku – do ministra finansów (21607),

107) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie odpowiedzialności w imieniu Rady Ministrów za realizację przepisu art. 121 ust. 3 ustawy Prawo bankowe – do prezesa Rady Ministrów (21608),

108) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie planu przejścia Towarowej Giełdy Energii przez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie – do ministra skarbu państwa (21609),

109) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie szkód wyrządzanych przez dzikie zwierzęta – do ministra środowiska (21610),

110) posła Michała Stuligrosza w sprawie ustanowienia Nagrody im. prof. Krzysztofa Skubiszewskiego dla osób zasłużonych w rozwoju polskiej dyplomacji – do ministra spraw zagranicznych (21611),

111) posła Michała Stuligrosza w sprawie realizacji przez władzę samorządową zadań powierzonych z zakresu szkolnictwa w 2011 r. – do ministra edukacji narodowej (21612),

112) posła Michała Stuligrosza w sprawie ochrony siedlisk jeryzków (*Apus apus*) – do ministra sprawiedliwości (21613),

113) posłów Wojciecha Saługi i Krzysztofa Gadowskiego w sprawie udzielania specjalistycznej opieki medycznej – do ministra zdrowia (21614),

114) posłów Wojciecha Saługi i Krzysztofa Gadowskiego w sprawie egzekwowania przepisów bezpieczeństwa na stokach narciarskich – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21615),

115) posłów Wojciecha Saługi i Krzysztofa Gadowskiego w sprawie skierowań do poradni specjalistycznych – do ministra zdrowia (21616),

116) posłów Wojciecha Saługi i Krzysztofa Gadowskiego w sprawie wprowadzenia ograniczeń w tonażu pojazdów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21617),

117) posła Adama Krupy oraz grupy posłów w sprawie ograniczeń w nabywaniu gruntów rolnych przez podmioty gospodarcze, których profil działalności objęty jest przepisem art. 144 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21618),

118) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie wykorzystania środków finansowych Funduszu Zajęć Sportowych dla Uczniów – do ministra sportu i turystyki (21619),

119) posła Witolda Klepacza w sprawie finansowania oświetlenia nowo wybudowanych dużych węzłów drogowych, na przykładzie gm. Siewierz – do ministra infrastruktury (21620),

120) posłów Tadeusza Tomaszewskiego i Bogusława Wontora w sprawie zwolnienia z podatku VAT żywności przeznaczonej na cele charytatywne – do prezesa Rady Ministrów (21621),

121) poseł Ewy Drozd oraz grupy posłów w sprawie przywrócenia środków z budżetu państwa na dofinansowanie zadań związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21622),

122) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie kar dla osób znęcających się nad zwierzętami – do ministra sprawiedliwości (21623),

123) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie działalności organizacji nawołujących do nienawiści rasowej – do ministra sprawiedliwości (21624),

124) poseł Danuty Pietraszewskiej oraz grupy posłów w sprawie stanu prawnego właściciela dotowanej instalacji w świetle zmiany art. 53 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach – do ministra środowiska (21625),

125) poseł Danuty Pietraszewskiej oraz grupy posłów w sprawie dofinansowania przez Ministerstwo Środowiska usunięcia i unieszkodliwienia odpadów niebezpiecznych w Myszkowie – do ministra środowiska (21626),

126) poseł Dariusza Lipińskiego w sprawie planowanych zmian w zakresie handlu wyrobami tytoniowymi – do ministra zdrowia (21627),

127) poseł Dariusza Lipińskiego w sprawie propozycji zmian statusu prawnego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy – do ministra infrastruktury (21628),

128) poseł Dariusza Lipińskiego w sprawie przesunięć środków finansowych w budżetach miejskich i powiatowych komend PSP – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21629),

129) poseł Dariusza Lipińskiego w sprawie docelowego przebiegu kolei dużych prędkości na odcinku Poznań – Berlin – do ministra infrastruktury (21630),

130) poseł Marka Krzakały w sprawie rozwoju polskiego przemysłu motoryzacyjnego – do ministra gospodarki (21631),

131) poseł Marka Krzakały w sprawie finansowania motocykla ratowniczego ze środków publicznych – do ministra zdrowia (21632),

132) poseł Marka Krzakały w sprawie rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. dotyczącego szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym długu Skarbu Państwa – do ministra finansów (21633),

133) poseł Marka Krzakały w sprawie terminu budowy autostrady A1 na odcinku Pyrzowice – Częstochowa – do ministra infrastruktury (21634),

134) poseł Grzegorza Sztolcmana w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia lekami inkretynowymi – do ministra zdrowia (21635),

135) poseł Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie planowanych zmian w systemie oświaty – do prezesa Rady Ministrów (21636),

136) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie finansowania leczenia pacjentów chorych na raka w Szpitalu Morskim im. PCK w Gdyni-Redłowie – do ministra zdrowia (21637),

137) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie przebudowy dróg krajowych nr 20 i 21 – do ministra infrastruktury (21638),

138) poseł Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie zapewnienia ochrony interesów prawnych oraz bezpieczeństwa państwa w związku z procedurą reprivatyzacji nieruchomości budynkowych położonych w bezpośrednim sąsiedztwie obiektów rządowych o strategicznym znaczeniu dla państwa – do ministra obrony narodowej, ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra spraw zagranicznych (21639),

139) posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krawulskiego w sprawie nakładania na instytucje finansowe uczestniczące w systemie gwarantowania depozytów znacznych, nieuzasadnionych obciążeń związanych z podwyższaniem składki płaconej przez nie na Bankowy Fundusz Gwarancyjny – do prezesa Rady Ministrów (21640),

140) poseł Zbigniewa Kozaka oraz grupy posłów w sprawie marż paliwowych w koncernach paliwowych, w tym Orlen SA i Lotos SA – do prezesa Rady Ministrów (21641),

141) poseł Marka Matuszewskiego oraz grupy posłów w sprawie wysokich cen paliw w Polsce, w szczególności paliwa rolniczego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21642),

142) poseł Marka Matuszewskiego oraz grupy posłów w sprawie czasowego obniżenia stawki podatku akcyzowego na paliwa – do ministra finansów (21643),

143) posłów Sławomira Zawisłaka i Jarosława Zaczka w sprawie wpływu wzrostu stawki podatku VAT na sektor rolniczy – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21644),

144) posłów Sławomira Zawisłaka i Jarosława Zaczka w sprawie realizacji dopłat bezpośrednich dla rolników w latach 2009 i 2010 oraz ich wysokości na lata 2014–2020 – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21645),

145) poseł Dariusza Lipińskiego w sprawie praktyki stosowania ustawy o ewidencji ludności – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21646),

146) poseł Józefa Piotra Klimy w sprawie problemów z wypłatą odszkodowań za szkody wyrządzone w uprawach polowych przez zwierzynę łowną – do ministra środowiska (21647),

147) poseł Józefa Piotra Klimy w sprawie dofinansowania jubileuszowej edycji XXX Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Cerkiewnej w Hajnówce – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21648),

148) poseł Marka Rząsy w sprawie likwidacji placówek oświatowych przez samorządy gminne – do ministra edukacji narodowej (21649),

149) poseł Wojciecha Szaramy w sprawie finansowania przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych antologii polskiego komiksu „Chopin New Romantic” – do ministra spraw zagranicznych (21650),

150) poseł Wojciecha Szaramy w sprawie podziału dotacji na rozwój czasopism kulturalnych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (21651),

151) posła Wojciecha Szaramy w sprawie gloryfikacji UPA na Ukrainie – do ministra spraw zagranicznych (21652),

152) posła Wojciecha Wilka w sprawie postępowania inspektoratów ZUS wobec osób – właścicieli podmiotów gospodarczych zalegających ze składkami ubezpieczeniowymi – do ministra pracy i polityki społecznej (21653),

153) posła Wojciecha Wilka w sprawie planów wprowadzenia kwotowej waloryzacji rent i emerytur – do ministra pracy i polityki społecznej (21654),

154) posła Wojciecha Wilka w sprawie planów reorganizacji polskiej armii ze szczególnym uwzględnieniem połączenia 3. Brygady Zmechanizowanej z Lublina z 1. Brygadą Pancerną z Wesolej – do ministra obrony narodowej (21655),

155) posła Wojciecha Wilka w sprawie zaostrzenia kar dla oszustów internetowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (21656),

156) posła Wojciecha Wilka w sprawie wsparcia dla rolników – właścicieli małych gospodarstw – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21657),

157) posła Wojciecha Wilka w sprawie popularyzacji ubezpieczeń rolniczych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21658),

158) posła Wojciecha Wilka w sprawie wsparcia udzielonego gospodarstwom rolnym poszkodowanym podczas powodzi w 2010 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21659),

159) posła Wojciecha Wilka w sprawie wysokości stawek podatku od towarów i usług, jakie winni uwzględnić rzeczoznawcy w kosztorysach dotyczących remontów i odbudowy zniszczonych przez powódź budynków mieszkalnych i lokali mieszkalnych, które są podstawą wypłaty zasiłków celowych, na przykładzie gm. Wilków – do ministra finansów (21660),

160) posła Jana Kamińskiego w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody – do ministra środowiska (21661),

161) posła Jana Kamińskiego w sprawie restrukturyzacji sieci pocztowej – do ministra infrastruktury (21662),

162) posła Jana Kamińskiego w sprawie wprowadzenia możliwości przekształcania samodzielnych SPZOZ w spółki kapitałowe bez konieczności ich uprzedniej likwidacji – do ministra zdrowia (21663),

163) posła Ryszarda Galli w sprawie stanu zaawansowania prac modernizacyjnych dotyczących linii kolejowej E30 na odcinkach Opole – Zabrze, Zabrze – Katowice, należącej do III paneuropejskiego korytarza transportowego – do ministra infrastruktury (21664),

164) posła Jana Kamińskiego w sprawie funkcjonowania Suwalskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej – do ministra gospodarki (21665),

165) posła Jarosława Żaczka w sprawie zmian regulacji obowiązujących na rynku papierosów – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21666),

166) posła Jarosława Żaczka w sprawie realizacji programu budowy targowisk lokalnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (21667).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie zagrożenia powodziowego w miejscowości Rowy (20374),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Ziętka w sprawie funkcjonowania ośrodków wypoczynkowych na terenach parków narodowych w Polsce (20382),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny w sprawie zamykania placówek pocztowych na terenie kraju (20505),

4) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Popiołka w sprawie niezapewnienia środków finansowych na funkcjonowanie w 2011 r. oddziałów i kół terenowych Polskiego Związku Głuchych (20524),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wiesława Suchowiejko w sprawie uwzględnienia w aktualizacji planów zarządzania kryzysowego zagrożeń związanych z okresem zimowym, nasilających się w ostatnich dwóch latach (20535),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Henryka Jacka Jezińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Siedlaczka w sprawie wypłaty ekwiwalentów węglowych emerytowanym pracownikom Okręgowego Urzędu Górniczego w Rybniku (20536),

7) podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Patrycji Wolińskiej-Bartkiewicz na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie przesunięcia środków inwestycyjnych z kolei na budowę dróg (20547),

8) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie środków finansowych przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych (20554),

9) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego (20572),

10) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Dariusza Seligi w sprawie udzielania pomocy lekarskiej sportowcom (20600),

11) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie efektywnego wykorzystywania środków na aktywizację bezrobotnych (20625),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawislaka oraz grupy posłów w sprawie planowanej od 1 marca 2011 r. korekty połączeń kolejowych realizowanych przez spółkę PKP InterCity, ze szczególnym uwzględnieniem linii nr 7 Warszawa – Dorohusk oraz Zamajszczyzny i Roztocza (20635),

13) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie emisji w telewizji w czasie chronionym materiałów zawierających sceny o charakterze pornograficznym (20647),

14) sekretarza stanu w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego Adama Zdziebło – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Krysztyny Łybackiej w sprawie możliwości korzystania przez szpitale MSWiA ze środków w ramach RPO (20654),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie stosowania i interpretacji art. 17 ust. 1 pkt 44 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (20655),

16) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie sprzeczności ustawy o podatku od towarów i usług z ustawą o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (20657),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie ogłoszonej przez Ministerstwo Infrastruktury listy dworców, które otrzymają dotacje finansowe na remont i przebudowę (20660),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie rozważenia możliwości zawieszenia lub zrewidowania zapisów umowy o pomocy prawnej między Polską a Białorusią (20668),

19) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie zagospodarowania terenów po likwidowanych jednostkach wojskowych, na przykładzie zlikwidowanego w ubiegłym roku Składu Materiałowego Kraśnik (20669),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie planów likwidacji gminnych urzędów pocz-

towych, na przykładzie Urzędu Poczтового w Zakrzówku (20670),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Cezarego Atamańczuka w sprawie sytuacji panującej w PKP (20672),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie rozszerzenia wykazu świadczeń gwarantowanych o nowe programy zdrowotne (20673),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie planowanych zwolnień grupowych i restrukturyzacji Poczty Polskiej SA (20676),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Marcina Korolca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie darmowych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych (20677),

25) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie finansowania programu badawczego nowatorskiej szczepionki przeciw czerniakowi (20680),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zenona Durki w sprawie sposobu nadawania klauzul wykonalności sądowym tytułom egzekucyjnym (20691),

27) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Gawłowskiego w sprawie postępowania konkursowego w zakresie zawierania umów o udzielanie świadczeń gwarantowanych w podstawowej opiece zdrowotnej w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej ogłoszonego w dniu 21 stycznia 2011 r. przez Zachodniopomorski Oddział Wojewódzki NFZ w Szczecinie (20692),

28) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Eugeniusza Grzeszczaka w sprawie zwiększenia środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (20703),

29) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Stanisława Witaszczyka w sprawie zmniejszenia środków dla powiatowych urzędów pracy na aktywną walkę z bezrobociem w 2011 r. (20717),

30) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Dziedziczaka w sprawie niepokojącego zjawiska zadłużania się w bankach i innych instytucjach finansowych mieszkańców domów pomocy społecznej (20724),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie prowadzenia loterii fantowych przez szkoły (20743),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie wysokości deficytu sektora finansów publicznych za 2010 r. (20748),

33) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie możliwości zmian w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie warsztatów terapii zajęciowej (20753),

34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie konieczności przeprowadzenia modernizacji dworca kolejowego w miejscowości Olkusz (20760),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie remontu dworca kolejowego w Wolbromiu i udostępnienia go podróżnym (20762),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Osucha w sprawie zmiany przepisów dotyczących oświetlenia autostrad i dróg ekspresowych wraz z węzłami drogowymi (20763),

37) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Bożeny Sławiak w sprawie obniżenia wysokości środków Funduszu Pracy przeznaczonych na realizację programów rynków pracy oraz aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. (20768),

38) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Sławiak w sprawie świadczenia pielęgnacyjnego dla opiekunów osób niepełnosprawnych, które pozostają w związku małżeńskim (20769),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie ekranów świetlnych umieszczanych w pobliżu dróg (20783),

40) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Zielińskiego w sprawie świadectw energetycznych (20790),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Pałysa w sprawie budowy drogi ekspresowej S7 oraz budowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Kielce – Wola Morawicka (20794),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie programu budowy i modernizacji targowisk „Mój rynek” (20803),

43) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie planowanej sprzedaży spółki ENEA SA (20804),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Johna Abrahama Godsona w sprawie metalowych tabliczek dołączanych do listów (20806),

45) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 (20819),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 (20822),

47) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posła Tomasza Garbowskiego w sprawie popularyzacji zapisów nowej ustawy o sporcie (20824),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie norm prawnych regulujących sprawy umieszczania reklam typu LED (20840),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie zmian w ustawie o spółdzielniach mieszkaniowych (20842),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie zakładowych straży pożarnych (20844),

51) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca w sprawie cen biletów lotniczych na trasie Jasionka – Warszawa (20858),

52) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jana Religi w sprawie przeniesienia części niewykorzystanych funduszy UE lub środków, których wykorzystanie jest zagrożone, i przeznaczenia ich na realizację projektów demonstracyjnych CCS (Bełchatów i Kędzierzyn-Koźle) priorytetu IV w związku z niewykorzystaniem środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (20861),

53) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Łatasas w sprawie likwidacji placówek oświatowych w woj. małopolskim (20862),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Witolda Klepacza w spra-

wie reaktywacji przystanku kolejowego w miejscowości Szczekociny (20863),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie premii dla młodego rolnika (20875),

56) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Edwarda Siarki w sprawie sytuacji w policealnych szkołach niepublicznych (20879),

57) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie sytuacji w Stoczni Marynarki Wojennej (20884),

58) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Raniewicza w sprawie przekazywania samorządom majątku będącego w zarządzie urzędów wojewódzkich (20897),

59) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie umundurowania polskich żołnierzy w Afganistanie (20907),

60) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie raportu na temat przyczyn tragedii w Smoleńsku (20915),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie sprzedanych winiet na ciężarówki (20917),

62) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” (20923),

63) sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie budowy lotniska regionalnego w woj. podlaskim (20926),

64) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na interpelację posłów Witolda Klepacza i Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie środków finansowych na inwestycje strategiczne dla polskiego sportu rozpoczynane w 2011 r. i latach następnych (20931),

65) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie zmniejszenia składek do OFE (20939),

66) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Janusza Dzieciola w sprawie przejęcia spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EdF (20950),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie reformy systemu ubezpieczeń (20962),

68) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie likwidacji Kuratorium Oświaty w Białymstoku (21020),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Ewy Wolak w sprawie budowy drogi ekspresowej S8 na odcinku Wrocław-Psie Pole – Syców (21075),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Izabeli Kloc w sprawie odpłatności za przejazd autostradami na odcinkach węzeł Gliwice-Sośnica – Pyrzowice na A1 i węzeł Gliwice-Kleszczów – Mysłowice-Brzęczkowice na A4 (21114),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Motowidły w sprawie funkcjonowania placówek oświatowych dla dorosłych po wejściu w życie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (21187).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) posła Dariusza Seligi w sprawie zmiany ustawy o emeryturach i rentach z FUS – od ministra pracy i polityki społecznej (20590) – 7 dni,

2) posła Jana Burego s. Antoniego w sprawie ingerencji rządu w obecnie funkcjonujący system ubezpieczeń społecznych w segmencie dotyczącym otwartych funduszy emerytalnych (OFE) – od prezesa Rady Ministrów (20721) – 7 dni,

3) posła Jacka Osucha w sprawie znaczącego wzrostu bezrobocia w pow. olkuskim w styczniu 2011 r. – od ministra pracy i polityki społecznej (20732) – 7 dni,

4) poseł Izabeli Leszczyny w sprawie przyznawania zasiłku dla bezrobotnych osobom, które skorzystały z preferencyjnych warunków opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w okresie 24 miesięcy od dnia rozpoczęcia działalności, na podstawie art. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – od ministra pracy i polityki społecznej (20764) – 6 dni,

5) posła Piotra van der Coghena w sprawie niekontrolowanego rozsiewu parzącej rośliny zwanej barszczem Sosnowskiego – od ministra zdrowia (20766) – 6 dni,

6) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmniejszenia kwoty na wspieranie walki z bezrobociem – od ministra pracy i polityki społecznej (20857) – 5 dni,

7) posła Wiesława Kiliana w sprawie cyfryzacji radiofonii i telewizji w Polsce – od ministra infrastruktury (20878) – 5 dni,

8) posła Stanisława Ożoga w sprawie zaniechań rządu na polu kształcenia zawodowego młodzieży – od ministra rozwoju regionalnego oraz ministra pracy i polityki społecznej (20892) – 5 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie bałaganu organizacyjnego w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ – do ministra zdrowia (8876),

2) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zmiany koncepcji wojewody małopolskiego i pozostawienia zespołu ratownictwa medycznego, tj. podstacji SPZOZ Sądeckiego Pogotowia Ratunkowego z karetką w Piwnicznej-Zdroju – do ministra zdrowia (8878),

3) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w mieście i gm. Wieliczka – do ministra środowiska (9010),

4) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Zakliczyn – do ministra środowiska (9011),

5) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Szerzyny – do ministra środowiska (9012),

6) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Ryglice – do ministra środowiska (9013),

7) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Skrzyszów – do ministra środowiska (9014),

8) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Pleśna – do ministra środowiska (9015),

9) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Gromnik – do ministra środowiska (9016),

10) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Tuchów – do ministra środowiska (9017),

11) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Rzepiennik Strzyżewski – do ministra środowiska (9018),

12) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w mieście i gm. Bochnia – do ministra środowiska (9019),

13) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Lipnica Murowana – do ministra środowiska (9020),

14) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Łapanów – do ministra środowiska (9021),

15) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Żegocina – do ministra środowiska (9022),

16) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Borzęcin – do ministra środowiska (9023),

17) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Dębno – do ministra środowiska (9024),

18) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Gnojnik – do ministra środowiska (9025),

19) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Iwkowa – do ministra środowiska (9026),

20) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Czchów – do ministra środowiska (9027),

21) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Brzesko – do ministra środowiska (9028),

22) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Biskupice – do ministra środowiska (9029),

23) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Gdów – do ministra środowiska (9030),

24) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w mieście Brzesko – do ministra środowiska (9031),

25) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w mieście Bochni – do ministra środowiska (9032),

26) posła Józefa Rojka w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w mieście i gm. Nowy Wiśnicz – do ministra środowiska (9033),

27) poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie decyzji o zmianie lokalizacji Wojskowego Oddziału Gospodarczego ze Skwierzyny na Wędrzyn – do ministra obrony narodowej (9034),

28) posła Jacka Kasprzyka w sprawie zamiaru likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie – do ministra sprawiedliwości (9035),

29) posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących zmniejszenia środków na refundację kosztów wynagrodzenia i składek ZUS dla rzemieślników zrzeszonych w Izbie Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Limanowej, zatrudniających pracowników młodocianych celem nauki zawodu – do ministra pracy i polityki społecznej (9036),

30) posła Marka Matuszewskiego w sprawie likwidacji Urzędu Pocztowego w Białej w gm. Zgierz – do ministra infrastruktury (9037),

31) posła Jana Warzechy w sprawie planowanej likwidacji Sekcji Eksploatacji oraz Sekcji Utrzymania i Napraw Taboru Trakcyjnego PKP Cargo SA w Dębicy – do ministra infrastruktury (9038),

32) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie niezdelementowania informacji medialnych o godzinie katastrofy samolotu rządowego TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (9039),

33) posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie szkód wyrządzanych w uprawach polowych przez zwierzynę leśną – do ministra środowiska (9040),

34) poseł Barbary Bartuś w sprawie poboru wody dla miejscowości Bednarka ze źródła znajdującego się na terenie Magurskiego Parku Narodowego – do ministra środowiska (9041),

35) poseła Henryka Siedlaczka w sprawie decyzji o przyznaniu świadczeń rentowych z tytułu niezdolności do pracy w drodze wyjątku – do ministra pracy i polityki społecznej (9042),

36) poseła Jarosława Sellina w sprawie priorytetów polskiej prezydencji w UE – do prezesa Rady Ministrów (9043),

37) poseł Daniela Chrapkiewicza w sprawie swobody wyboru podstawy świadczenia usług pielęgniarских w zakresie opieki stacjonarnej – do ministra zdrowia (9044),

38) posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie stanu i rozwoju lotnictwa cywilnego, ze szczególnym uwzględnieniem Portu Lotniczego im. Lecha Wałęsy w Gdańsku – do ministra infrastruktury (9045),

39) posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie promocji sportowego, zdrowego stylu życia Polaków – do ministra sportu i turystyki (9046),

40) posłów Michała Wojtkiewicza i Barbary Marianowskiej w sprawie przyspieszenia terminu realizacji inwestycji dotyczących infrastruktury komunikacyjnej w pow. tarnowskim, zaproponowanych w dokumencie „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” – do ministra rozwoju regionalnego (9047),

41) poseła Jarosława Matwiejuka w sprawie likwidacji jedyne w woj. podlaskim oddziału psychiatrycznego dla dzieci – do prezesa Rady Ministrów (9048),

42) poseła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. augustowskim – do ministra infrastruktury (9049),

43) poseła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. sokólskim – do ministra infrastruktury (9050),

44) poseła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. białostockim – do ministra infrastruktury (9051),

45) poseła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. bielskim – do ministra infrastruktury (9052),

46) poseła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. siemiatyckim – do ministra infrastruktury (9053),

47) poseła Jarosława Matwiejuka w sprawie planowanej likwidacji urzędów pocztowych w pow. hajnowskim – do ministra infrastruktury (9054),

48) poseła Mariana Starownika w sprawie planów budowy konwencjonalnej elektrowni na terenie Lubelszczyzny oraz wyboru lokalizacji dla tej inwestycji – do ministra skarbu państwa (9055),

49) poseła Krzysztofa Brejzy w sprawie zasad publikowania ogłoszeń o przetargach na zbycie nieruchomości przez jednostki samorządu terytorialnego – do ministra infrastruktury (9056),

50) poseła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie likwidacji placówki pocztowej w Wąsoszu – do ministra infrastruktury (9057),

51) poseła Sławomira Zawislaka w sprawie planów likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim – do ministra sprawiedliwości (9058),

52) poseł Ewy Drozd oraz grupy posłów w sprawie rozszerzenia zakresu załącznika nr 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 18 marca 2008 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych – do ministra pracy i polityki społecznej oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (9059),

53) poseła Łukasza Tuska w sprawie zgłoszenia robót budowlanych polegających na przebudowie sieci kablowej 15 kV zgodnie z ustawą Prawo budowlane – do ministra infrastruktury (9060),

54) poseła Łukasza Tuska oraz grupy posłów w sprawie planowanych zmian w systemie emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich uprawnień – do ministra obrony narodowej (9061),

55) poseła Łukasza Tuska w sprawie przyłącza energetycznego – do ministra infrastruktury (9062),

56) poseła Pawła Poncyłjusza w sprawie polityki wizowej Wydziału Konsularnego Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Pekinie – do ministra spraw zagranicznych (9063),

57) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki podatku VAT na usługi konserwatorskie – do ministra finansów (9064),

58) poseła Edwarda Czesaka w sprawie prywatyzacji Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o. w Krasnem i możliwości dopuszczenia się naruszenia „Koncepcji prywatyzacji spółek rolno-spożywczych” – do ministra skarbu państwa (9065),

59) poseła Tadeusza Arkita w sprawie planowanych zmian w ustawie o odpadach wydobywczych, na przykładzie gm. Libiąż – do ministra środowiska (9066),

60) poseła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie nieuwzględnienia budowy obwodnicy Olsztyna w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (9067),

61) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie zapowiedzi wprowadzenia opłat przez Giełdę Papierów Wartościowych za udostępnianie informacji o cenach ofert – do ministra skarbu państwa (9068),

62) poseła Jerzego Materny w sprawie prywatyzacji zakładu Lumel SA – do ministra skarbu państwa (9069),

63) poseła Piotra Polaka w sprawie działalności rządowego zespołu ds. monitorowania cen na rynku żywnościowym – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (9070),

64) poseła Marka Wikińskiego w sprawie przygotowań polskich służb porządkowych do Euro 2012 – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (9071),

65) poseła Eugeniusza Czykwina w sprawie uregulowania kwestii wynagradzania szkód wyrządzanych w uprawach polowych przez zwierzynę łowną – do ministra środowiska (9072),

66) posła Jana Kochanowskiego w sprawie przepisów ustawy o kierujących pojazdami – do ministra infrastruktury (9073),

67) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie uciążliwości ogólnodostępnych reklam świetlnych – do ministra infrastruktury (9074),

68) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie likwidacji jednodniowych lokat bez podatku – do ministra finansów (9075),

69) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie unijnych dotacji przyznanych przed 2008 r. – do ministra finansów (9076),

70) posła Jerzego Budnika w sprawie poprawy stanu bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 6 – do ministra infrastruktury (9077),

71) posła Marka Rząsy w sprawie przebiegu procesu prywatyzacji w Zakładzie Tworzyw Sztucznych Gamrat SA w Jaśle – do ministra skarbu państwa (9078).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) ministra spraw wewnętrznych i administracji Jerzego Millera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie trybu, w którym dokonano wyboru załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej jako podstawy do badania przyczyn katastrofy samolotu TU-154M (8583),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Abramowicza w sprawie kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. i lata następne w rodzaju świadczeń rehabilitacji leczniczej i postępowania konkursowego, w którym uczestniczyły zakłady realizujące świadczenia rehabilitacji dla dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku/oddziale dziennym (8586),

3) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marii Nowak w sprawie aktualnej sytuacji w Katowickim Holdingu Węglowym SA (8716),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Zalewskiej w sprawie możliwości objęcia nadzorem postępowań sądowych związanych z protestami wyborczymi dotyczącymi wyborów samorządowych w Wałbrzychu (8718),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Barbary Bartuś w sprawie wstrzymania środków finansowych na funkcjonowanie biura PCK w Gorlicach (8720),

6) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Da-

nieli Chrapkiewicz w sprawie trybu głosowań nad uchwałami rad gmin (8723),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Renaty Butryn w sprawie systemu odszkodowań za zniszczenia pól uprawnych dokonane przez zwierzynę łowną (8725),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie propozycji likwidacji Wydziału Pracy w strukturze Sądu Rejonowego w Jaśle (8727),

9) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wykorzystania i utrzymania inwestycji stadionowych po zakończeniu Euro 2012 (8737),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Andrzeja Włodarczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie rodzajów podmiotów upoważnionych do prowadzenia staży podyplomowych lekarzy i lekarzy dentyistów (8744),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tomasza Garbowskiego w sprawie remontu budynku Dworca Głównego w Opolu (8751),

12) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie projektu zmian w organizacji ratownictwa medycznego w woj. małopolskim (8772),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie opóźnień w przekazywaniu środków na działalność Zakładu Aktywności Zawodowej w Jastrzębiu-Zdroju, dla którego organizatorem jest stowarzyszenie Komitet Pomocy Dzieciom Specjalnej Troski (8777),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Grzegorza Wałęjko – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Konwińskiego w sprawie powołania komisji egzaminacyjnej dla aplikantów radcowskich z okręgu słupecko-koszalińskiego (8778),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie wsparcia finansowego i modernizacji drogi ekspresowej S7 (8787),

16) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie użyczenia środków na dofinansowanie budowy sali gimnastycznej przy Szkole Podstawowej i Gimnazjum w Piekieleku w pow. limanowskim w woj. małopolskim (8796),

17) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w spra-

wie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej (8812),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Mazurek w sprawie budowy obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego (8860),

19) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie sytuacji prawnej nieruchomości zabudowanej znajdującej się przy ul. Jachowicza 30 w Płocku (8870),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie dokumentowania dochodu przy składaniu wniosku o zasiłek rodzinny (8885),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie opłat za przejazd autostradą (8886),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Rzymelki w sprawie bezpłatnego przejazdu autostradami A1 i A4 dla mieszkańców aglomeracji górnośląskiej (8889),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego

w sprawie budowy autostrady A2 na odcinku węzeł Lubelska (8892),

24) zastępcy głównego inspektora ochrony środowiska Romana Jaworskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie możliwości udzielenia wsparcia finansowego gm. Myszków na likwidację nielegalnego składowiska odpadów niebezpiecznych z programu „Bomby ekologiczne” (8942).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące zapytania:

1) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej – od ministra pracy i polityki społecznej (8808) – 7 dni,

2) poseł Beaty Mazurek w sprawie planowanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości likwidacji Ośrodka Zamiejscowego w Chełmie Prokuratury Okręgowej w Lublinie oraz Prokuratury Rejonowej w Parczewie – od ministra sprawiedliwości (8856) – 5 dni,

3) poseł Beaty Mazurek w sprawie dokonania przejęcia przez Lubelski Zarząd Przejść Granicznych w Chełmie działek od PKG SA w Warszawie na rozbudowę przejścia granicznego w Dorohusku – od prezesa Rady Ministrów (8859) – 5 dni.

**Teksty interpelacji i zapytań poselskich
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 21455)

do ministra zdrowia

w sprawie leczenia chorych na cukrzycę

Ministerstwo Zdrowia pracuje aktualnie nad przygotowaniem projektu programu terapeutycznego dla długodziałających analogów insuliny. Polskie Stowarzyszenie Diabetyków od lat zabiegało o to, by ta grupa leków znalazła się na liście leków refundowanych. Program ten powinien umożliwić zastosowanie u chorych na cukrzycę leków, które zapewnią im największą korzyść terapeutyczną. Oprócz chorych, którzy wymagają leczenia analogami insuliny, istnieje też grupa pacjentów, którzy w opinii lekarzy powinni przyjmować leki inkretynowe. Dzięki zastosowaniu leków z tej grupy u części chorych możliwe jest odsunięcie w czasie rozpoczęcia insulinoterapii. Oznacza to możliwość ochrony ich przed powikłaniami związanymi z insulinoterapią, w tym niedocukrzeniami i wzrostem wagi ciała, a także innymi powikłaniami po cukrzycy. Zasadne byłoby, aby program, nad którym obecnie pracuje resort, umożliwiał także nieodpłatne leczenie lekami inkretynowymi chorych, którzy spełniają kryteria określone przez krajowego konsultanta w dziedzinie diabetologii.

Zwracam się w interpelacji do Pani Minister z zapytaniem, dlaczego Ministerstwo Zdrowia nie przygotowuje programu terapeutycznego dla leków inkretynowych, skoro od roku posiadają one pozytywną rekomendację AOTM i powinny być finansowane przez państwo?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21466)

do ministra finansów

**w sprawie wzrostu kosztów
kredytów hipotecznych
spowodowanego stosowaniem
przez banki mechanizmu
spreadu walutowego**

Szanowny Panie Ministrze! Od wielu miesięcy z niepokojem obserwuję sytuację na rynku hipotecznych kredytów walutowych. Banki, które atrakcyjnymi ofertami w zakresie udzielania kredytów hipotecznych we frankach szwajcarskich, oprocentowanych niższe niż kredyty złotówkowe, zachęciły tysiące Polaków do skorzystania ze swoich usług, rozpoczęły proces dyktowania coraz wyższych kursów, po których przeliczane są raty kredytów na złotówki. Dające szansę na spore oszczędności w czasie długoletniej spłaty kredyty walutowe okazują się pułapką dla kredytobiorcy, który w wielu przypadkach nie wiedział o stosowaniu spreadu walutowego, o którym umowy kredytowe nie wspominają, traktując go jako element indywidualnej polityki banku. Stosowanie mechanizmu spreadu walutowego w konsekwencji pociąga za sobą również wzrost oprocentowania kredytu. Pozornie niskie oprocentowanie kredytów walutowych dla kredytobiorcy staje się chwytem marketingowym, swoistym haczykiem na który zostaje często złowiony przez bank.

Na polskim rynku funkcjonują banki zarabiające dobrze na spreadach 5–6% oraz takie, które przekraczają 12–13%, co dla kredytobiorcy oznacza znaczny wzrost kosztów kredytu.

Panie Ministrze! Zaangażował się Pan w sprawę nieuczciwej polityki spreadowej banków, dlatego też proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie działania zostały podjęte poza wprowadzeniem zasady pozwalającej na jedнокrotną zmianę waluty spłaty rat, mające chronić kredytobiorców przed nieuczciwymi praktykami banków?

2. Czy wobec stosowania nieuczciwych praktyk bankowych przewidywane są rozwiązania prawne wykluczające powyższe praktyki?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21469)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zmian w systemie emerytalnym

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z doniesieniami medialnymi zaniepokojenie wywołały konsekwencje przywrócenia od 2011 r. obowiązku rezygnacji z zatrudnienia wraz z przejściem na emeryturę. Wprowadzone regulacje doprowadziły do sytuacji, w której emeryt dwukrotnie musi zwolnić się z pracy. Sytuacja ta szczególnie dotyka ponad 325 tys. osób korzystających ze świadczeń pomostowych (tzw. pomostówek), które zmieniając świadczenie, również podlegają wprowadzonemu obowiązkowi zwolnienia się z pracy. Jeśli po przejściu na emeryturę pomostową znajdą zatrudnienie, to po osiągnięciu wieku emerytalnego: 60 lat dla kobiet i 65 dla mężczyzn, by otrzymać dożywotnie świadczenie emerytalne, będą musieli ponownie zrezygnować z pracy. Jeżeli tego nie uczynią, świadczenie nie będzie im przysługiwało.

Wprowadzenie wspomnianej regulacji dotyka również ok. 1,2 mln osób korzystających z wcześniejszej emerytury i obecnie obliczających swoje świadczenia na nowo, ponieważ przepracowały 30 miesięcy i osiągnęły powszechny wiek emerytalny, jeżeli nawet uzyskają korzystne przeliczenie świadczenia przez ZUS, podwyżki świadczenia nie otrzymają, póki nie zwolnią się z pracy i nie przedłożą w ZUS świadectwa pracy.

W znacznie korzystniejszej natomiast sytuacji znalazły się osoby, które korzystają z wcześniejszej emerytury przyznanej za pracę w szczególnych warunkach. To świadczenie zostało potraktowane oddzielnie od emerytury przyznawanej powszechnie po osiągnięciu wieku emerytalnego 60 lat dla kobiet i 65 dla mężczyzn. Nowe przepisy o zawieszeniu emerytury stosuje się oddzielnie dla obu świadczeń, jeżeli osoba ubezpieczona nie rezygnuje z pracy. Tak więc ww. emeryci są w dogodniejszej sytuacji w porównaniu do osób uprawnionych do korzystania ze świadczeń emerytur pomostowych, ponieważ nie tracą prawa do dotychczasowych świadczeń, nie otrzymują natomiast podwyżki tychże świadczeń.

Konkludując, powyższe regulacje utrudniają wielu Polakom dostęp do świadczeń, na które przez całe życie zawodowe gromadzili środki w ZUS.

Szanowna Pani Minister! W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie działania zostaną podjęte, by wprowadzone regulacje faktycznie nie utrudniały świadczeniodawcom dostępu do należnych im świadczeń?

2. Na jakiej podstawie różnicowano zasady przyznawania świadczeń?

3. Dlaczego zerwano umowę społeczną, dokonując podziału wśród świadczeniodawców?

4. Jakie dodatkowe koszty, oprócz społecznych, wygeneruje takie rozwiązanie?

Z poważaniem

Posłowie Jarosław Żaczek
i Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21504)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie braku środków na staże zawodowe w woj. wielkopolskim

Szanowna Pani Minister! Państwo powinno wspierać kształcenie dualne, czyli takie, gdzie uczniowie uczą się nie tylko teorii, ale i praktyki zawodu. Resort pracy obciął pieniądze dla firm, które przyjmują uczniów na praktyki. Otrzymują w zamian refundacje ich wynagrodzeń i składek. W związku z powyższym młodzież nie będzie miała gdzie się uczyć zawodu. Niemal 30 tys. tegorocznych absolwentów gimnazjum będzie mieć po zakończeniu roku szkolnego kłopoty ze znalezieniem mistrzów, pod okiem których nauczy się zawodów fryzjera, stolarza, mechanika czy cukiernika. Rzemieślnicy nie przyjmą ich na praktykę, gdyż Fundusz Pracy w tym roku przeznaczył na ten cel mniejszą ilość środków. W ubiegłym roku wydał na to 257 mln zł. W tym roku kwota ta zmaleje do 170 mln zł.

Nauka jest kosztowna, pracodawca ponosi wydatki na szkolenie pracownika, tj. na ubrania, pranie odzieży, stworzenie warunków socjalnych, w sumie ok. 450 zł miesięcznie. Gdyby jeszcze miał płacić uczniom pensje i opłacać ubezpieczenie, nie byłby to rentowne.

Związek Rzemiosła Polskiego apeluje, aby zmienić plan finansowy Funduszu Pracy, który ma na celu przynieść korzyści. W sytuacji, gdy rząd nie dołoży pieniędzy do szkolenia absolwentów gimnazjów, młodzież zasili szeregi bezrobotnych, co dodatkowo obciąży Fundusz Pracy i budżet. To one płacą za aktywizowanie bezrobotnych, a także za ich składki do NFZ.

Skutki zaniechania szkoleń odczują zresztą wszyscy: konsumenci, gospodarka, a także pracodawcy,

którym trudniej będzie znaleźć wykwalifikowanych pracowników. Pogorszy się też jakość usług, bo do pracy trafi młodzież niewykształcona, a usługi działających już fachowców staną się droższe.

Trudności ze znalezieniem wykwalifikowanych fachowców mogą być w przyszłości tym większe, że od września gimnazjaliści mogą uczyć się zawodu za naszą zachodnią granicą. Niemcy oferują młodym szkolenia zawodowe u siebie, a dodatkowo płacą za nie 300–700 euro stypendium miesięcznie.

Państwo powinno wspierać tzw. kształcenie dualne, czyli takie, gdzie uczniowie uczą się nie tylko teorii, ale i praktyki.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały poczynione w powyższej sprawie?
2. Czy jest szansa na zwiększenie dotacji dla firm zatrudniających młodzież na praktyki?
3. Czy jest plan, w jaki inny sposób młodzież może uczyć się zawodu?
4. W jakiej wysokości środki zostały przekazane na staże zawodowe w województwie w 2010 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21505)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. zachodniopomorskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21506)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. dolnośląskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21507)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. lubuskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21508)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. opolskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21509)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. śląskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21510)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. łódzkim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21511)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. kujawsko-pomorskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21512)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. pomorskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21513)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. warmińsko-mazurskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21514)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. mazowieckim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21515)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. małopolskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21516)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. świętokrzyskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21517)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. podkarpackim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21518)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. lubelskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21519)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie braku środków na staże zawodowe
w woj. podlaskim**

Patrz interpelacja nr 21504, str. 15.

Interpelacja
(nr 21520)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planów nowelizacji
tzw. ustawy oświatowej**

Szanowny Panie Premierze! Resort edukacji pracuje nad projektem nowelizacji ustawy oświatowej, zgodnie z którym czterolatki miałyby zagwarantowane prawo uczęszczania do przedszkoli, a środki na ten cel zostałyby pozyskane z subwencji oświatowej. Byłaby to istotna zmiana, gdyż dotychczas subwencja oświatowa przysługuje samorządom tylko na edukację uczniów szkół, a wedle założeń ma ona objąć również pięcio- i czterolatek.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Od kiedy samorzady zaczną otrzymywać subwencje?
2. W jakiej wysokości będzie subwencja na dzieci cztero- i pięcioletnie?
3. Kiedy przedmiotowe zmiany wejdą w życie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21521)

do ministra zdrowia

**w sprawie profilaktycznych badań
w zakresie gruźlicy**

Szanowna Pani Minister! Gruźlica nadal jest groźną chorobą, na którą wciąż umierają ludzie, ale nie ma w społeczeństwie świadomości zagrożeń ani chęci badania się. Tak m.in. wynika to z programu profilaktyki tej choroby, który zakończył się w województwie podlaskim.

W 2010 r. ponad 100 miejscowości w Podlaskiem odwiedził specjalny ambulans do badań, który został zakupiony za środki z tzw. funduszy norweskich w ramach projektu profilaktyki gruźlicy. Ambulans jeździł głównie po tych częściach regionu, gdzie historycznie najwięcej było przypadków gruźlicy, np. w rejonie Hajnówki czy na Suwalszczyźnie.

Z badań w ambulansie skorzystało 12,6 tys. osób. Wszystkim wykonywano RTG płuc, wykonano też ok. 4 tys. badań spirometrycznych. U ponad 85 osób spośród przebadanych wykryto poważne schorzenia płuc z powikłaniami. Program był kierowany do grup ryzyka, tj. osób powyżej 40. roku życia, zgłaszających objawy, takie jak np. kaszel, duszność, szybkie męczenie się, oraz osób, które od dawna palą papierosy. Badano także osoby w prywatnych zakładach, gdzie pracownicy pracują np. w warunkach o dużej wilgotności czy zapyleniu, badano środowisko bezdomnych, pracowników instytucji publicznych czy starsze osoby przebywające w domach pomocy społecznej.

Najczęściej chorują ludzie ubodzy, żyjący w trudnych warunkach, ale wśród chorych są też osoby dobrze sytuowane, zapracowane, żyjące w stresie, które mają kłopoty z odpornością. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż nie ma wystarczającej profilaktyki gruźlicy oraz że nie ma obowiązku wykonywania RTG płuc przy badaniach okresowych.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakiego kroki zostały poczynione w powyższej sprawie?
2. Czy zostanie wprowadzony obowiązek badania RTG płuc przy badaniach okresowych?
3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?
4. Czy jest szansa na dofinansowanie gmin w celu zorganizowania swoim mieszkańcom takiego badania?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21522)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wzrostu przestępczości
zorganizowanej**

Szanowny Panie Ministrze! W Polsce działa coraz więcej zorganizowanych grup przestępczych. W zeszłym roku Policja prowadziła działania wobec 547 działających w Polsce gangów. To ok. 40 więcej niż rok wcześniej. Funkcjonariusze CBŚ zatrzymali w zeszłym roku prawie 3600 osób. Prokuratura postawiła w tych sprawach ponad 17 tys. zarzutów karnych dla ponad 5300 podejrzanych.

Nowym zjawiskiem dotyczącym przestępczości jest swoista specjalizacja obywateli Wietnamu w Polsce w hodowli marihuany. Większość zlikwidowanych w zeszłym roku plantacji konopi indyjskich była prowadzona przez Wietnamczyków. Wcześniej marihuana była importowana przez przestępców głównie z Holandii. Działania Policji utrudnia fakt, że środowisko Wietnamczyków mieszkających w Polsce jest bardzo hermetyczne.

W kraju działa wiele gangów, ale są to grupy w większości lokalne i nie tak silne jak działające w latach dziewięćdziesiątych gangi pruszkowski i wołomiński. Większość zorganizowanych grup przestępczych działających w Polsce to grupy krajowe. Jedynie 36 badanych przez Policję było międzynarodowymi ganami, 7 – rosyjskojęzycznymi, 3 były grupami cudzoziemców.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Ile osób zostało prawomocnie skazanych za działalność w tego rodzaju przestępczości w latach 2005–2010?
2. Jaki jest ogólny plan działań w sprawie likwidacji zorganizowanych grup przestępczych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21523)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie nieprzygotowania szkół
na przyjęcie sześciolatków**

Szanowna Pani Minister! Z danych GUS wynika, iż tradycyjny model rodziny wielodzietnej zanika w regionach, w których do tej pory był silniejszy niż tzw. czynniki ekonomiczne. Świadczy o tym ujemny

wskaźnik przyrostu naturalnego np. na Podlasiu czy Lubelszczyźnie. Przyczyn takiej sytuacji jest wiele. Trudny rynek pracy, emigracja zarobkowa, brak perspektyw.

Najniższy w Polsce przyrost naturalny w 2009 r. notowany był w powiecie hajnowskim na Podlasiu. Sama Hajnówka ma nie tylko ujemny przyrost, ale i tzw. ujemne saldo migracji. Młodzi z tego terenu najpierw przyjeżdżają do Białegostoku studiować, a potem najlepsi wyjeżdżają do Warszawy i za granicę.

Polki zamieszkałe w Wielkiej Brytanii rodzą statystycznie znacznie więcej dzieci niż w kraju. Polskie matki w Wielkiej Brytanii mają też przeciętnie więcej dzieci niż brytyjskie.

Choć statystycznie na jedną kobietę na wsi wciąż przypada więcej urodzeń niż w mieście, szybciej przybywa noworodków w miastach (w 2002 r. – 41,3 tys. więcej niż na prowincji, a w 2009 r. – już 75,5 tys.). Ucieczkę przyszłych rodziców do miast widać, gdy się spojrzy na regiony z dodatnim wskaźnikiem przyrostu naturalnego. Oprócz tradycyjnie dzietnego małopolskiego (+0,30) w czołówce są zamożne regiony: pomorskie (+0,39), mazowieckie (+0,33) i wielkopolskie (+0,28).

Od 2006 r. – gdy wydawało się, że dobra koniunktura gospodarcza będzie długotrwała – przyrost naturalny Polski jest dodatni. Ale prognozy nie są optymistyczne. Według GUS do 2035 r. liczba Polaków zmniejszy się o 2 mln.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały poczynione w powyższej sprawie?
2. Czy jest szansa na pozytywne rozwiązanie problemu?
3. Czy istnieje możliwość dodatkowego dofinansowania placówek?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21524)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ulg dla powodzian w zakresie podatku dochodowego

Szanowny Panie Premierze! Przepisy o podatku dochodowym zwolniły tylko określone, a nie wszystkie środki otrzymane przez poszkodowanych na usuwanie skutków powodzi. Omawianym zwolnieniem nie zostały objęte m.in. odszkodowania otrzymane z tytułu ubezpieczeń majątkowych za szkody dotyczące składników majątku związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Organ podatkowy wskazał, że w przypadku podatnika powołane przez niego zwolnienie nie znajdzie zastosowania, ponieważ otrzymane przez niego odszkodowanie nie może zostać uznane za nieodpłatne lub częściowo odpłatne świadczenie. Stanowi ono bowiem wykonanie świadczenia z umowy ubezpieczenia. Odszkodowanie za zniszczone składniki majątku związane z prowadzoną działalnością gospodarczą jest równocześnie przychodem z pozarolniczej działalności gospodarczej.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały podjęte w celu zmiany istniejącej sytuacji?
2. Od jakich wskaźników zależy wysokość odszkodowania i czy planowana jest ich zmiana?
3. Dlaczego zwolnieniem od podatku nie zostało objęte odszkodowanie otrzymane z tytułu ubezpieczeń majątkowych za szkody dotyczące składników majątku związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21525)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wyłudzeń świadczeń od ZUS-u

Szanowny Panie Premierze! Tysiące ludzi po śmierci bliskich osób, aby uzyskać zasiłek, wyłudza z ZUS świadczenia. Obowiązujące od marca obniżenie zasiłku pogrzebowego może sytuację pogorszyć.

W 2008 r. odnotowano w Polsce 7591 przypadków wyłudzenia z ZUS nienależnych świadczeń na nieżyjącego członka rodziny, na kwotę 9,759 mln zł, zaś rok później takich spraw było już 7919; straty wzrosły do 10,4 mln zł.

Okazuje się, że ZUS i KRUS nie mają systemu weryfikacji wykazów osób ubezpieczonych, który pozwalałby na ustalenie listy zmarłych świadczeniobiorców. W efekcie renty, emerytury i inne świadczenia przesyłane są na konta ubezpieczonych także po ich śmierci.

Podstawowym źródłem informacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego o zgonie ubezpieczonego jest wniosek o zasiłek pogrzebowy. Ale wystąpienie o jego wypłatę jest tylko prawem, a nie obowiązkiem rodziny lub innych upoważnionych osób. Jak wykazują statystyki, wiele osób z niego nie korzysta. Nieuczciwi krewni nie chcą, by ubezpieczyciel dowiedział się o śmierci i tym samym nadal wypłacał rentę czy emeryturę zmarłego.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały poczynione w powyższej sprawie?
2. W jaki sposób będzie następować weryfikacja osób ubezpieczonych?
3. Jakie są szacunkowe straty finansowe z tego tytułu?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21526)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zakupu pociągów zespolonych

Szanowny Panie Premierze! Przetarg na zakup pociągów nie został jeszcze formalnie zakończony, jednak już tylko jeden producent zainteresowany nadal bierze w nim udział. Jedynym podmiotem biorącym udział w przetargu jest włoska firma Alstom produkująca pociągi Pendolino. Są to pociągi z wagonami z wychylnym nadwoziem wyposażone w system tilt. Dzięki przedmiotowemu rozwiązaniu składy na łukach rozwijają o 35% większą prędkość w porównaniu do tradycyjnych pociągów i tym samym przekłada się to bezpośrednio na skrócenie czasu podróży.

Z myślą o tych pociągach, z mechanizmem wychylnym, w 2008 r. rozpoczęto modernizację trasy Gdańsk – Warszawa. Niestety, jak się okazało, w warunkach zamówienia złożonego przez InterCity nie zaznaczono, iż mają to być pociągi z ww. system. W związku z powyższym zakup nowych składów nie przyczyni się do skrócenia czasu podróży, pomimo iż stosowna infrastruktura już istnieje.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego zrezygnowano z zakupu pociągów z systemem tilt pozwalającym na rozwinięcie większej prędkości i tym samym skrócenie czasu podróży?
2. W związku z zaistniałą sytuacją, jak ma się do tego modernizacja linii kolejowej E65 z Gdańska do Warszawy?
3. Czy w związku z rezygnacją z zakupu pociągu z systemem tilt bardziej zasadny nie byłby zakup dwukrotnie większej liczby składów o identycznych osiągnięciach?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21527)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie lokalizacji elektrowni atomowej
w miejscowości Wyszki
w woj. mazowieckim**

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie ze wcześniejszymi ustaleniami na mapie ewentualnych lokalizacji elektrowni jądrowej w Polsce znajduje się dwadzieścia siedem miejsc, w których możliwe jest jej powstanie. Wśród nich jest również brana pod uwagę możliwość lokalizacji elektrowni atomowej w miejscowości Wyszki w województwie mazowieckim.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie są przesłanki umiejscowienia elektrowni atomowej w miejscowości Wyszki w województwie mazowieckim?
2. Kiedy zostanie podjęta wiążąca decyzja co do lokalizacji elektrowni atomowej w miejscowości Wyszki?
3. W jakim czasie od podjęcia decyzji o budowie zostaną rozpoczęte roboty?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 15 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21528)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie projektu tzw. ustawy
refundacyjnej, który ma na celu
wprowadzenie sztywnych cen leków**

Szanowny Panie Premierze! W Sejmie trwają prace nad projektem ustawy refundacyjnej, która ma na celu ujednolicenie cen leków. Zdaniem ekspertów sejmowy projekt narusza wymóg określoności prawa i prawidłowej legislacji. Projekt wprowadza m.in. sztywne ceny leków. To oznacza, że ich cena nie będzie mogła być obniżana pod groźbą kary. Nowe przepisy nie precyzują jednak, jaki akt – obwieszczenie czy rozporządzenie – decyduje, że dany lek jest refundowany. Dodatkowo projekt przewiduje znaczne ograniczenia praw uczestników rynku, lekarzy i pacjentów poprzez wprowadzanie kar, sankcji i zakazów. W efekcie nie spełnia on wymogu proporcjonalności do celu, dla którego nowe przepisy mają być wprowadzane.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostały poczynione w powyższej sprawie?

2. Co będzie wpływało na cenę leków?

3. Przez kogo będą podejmowane kluczowe decyzje o grupowaniu leków?

4. Jak wygląda kwestia podziału na leki z grupy limitowanej i na leki szpitalne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21529)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wprowadzenia kolejnego stopnia zawodowego nauczycieli

Szanowny Panie Premierze! Związek Nauczycielstwa Polskiego proponuje wprowadzenie dodatkowego i tym samym kolejnego (piątego) stopnia zawodowego nauczycieli. Obecnie możliwość rozwoju zawodowego nauczyciela kończy się na uzyskaniu stopnia nauczyciela dyplomowanego. W praktyce osoby pracujące w zawodzie uzyskują przedmiotowy stopień po dziesięciu latach pracy. W opinii przedstawicieli związku obecny system jest niewystarczająco motywujący, dlatego proponują zmianę w przedmiotowym zakresie.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy będzie wprowadzony dodatkowy stopień (piąty) zawodowy nauczycieli?

2. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

3. Czy w przypadku wprowadzenia dodatkowego stopnia zawodowego będzie również wprowadzone wyższe wynagrodzenie, czy zostanie na poziomie nauczyciela dyplomowanego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 15 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21530)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wielokrotnego używania przez szpitale sprzętu jednorazowego

Szanowny Panie Premierze! W ostatnich dniach pojawiły się informacje, iż szpitale wykorzystują

sprzęt, który z założenia powinien być wykorzystany tylko raz. Szpitale najczęściej sterylizują i wykorzystują ponownie narzędzia chirurgiczne. Przedmiotowa sytuacja wynika z braku środków na zakup nowego sprzętu oraz możliwych oszczędności z tego tytułu. W zaistniałej sytuacji należy mieć na uwadze trudności finansowe, z jakimi borykają się szpitale, jednak przedmiotowa procedura budzi wątpliwości i obawy o zdrowie pacjentów.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Ile szpitali dotychczas zostało ukaranych za ponowne wykorzystanie jednorazowego sprzętu?

2. Jaka była łączna suma kar?

3. Czy rozważana jest zmiana w kwestii, czy sprzęt można wykorzystać po sterylizacji, tak żeby decyzję podejmowała Agencja Oceny Technologii Medycznych, a nie jak dotychczas ich producenci?

4. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

5. Czy w związku z zaistniałą sytuacją będą podjęte decyzje o kontroli placówek, w których taką procedurę ujawniono?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 15 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21531)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie uproszczenia procesu windykacji należności na etapie postępowania klauzulowego

Szanowny Panie Premierze! Wedle stanowiska przedstawionego przez Stowarzyszenie Sędziów Polskich Iustitia, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Referendarzy Sądowych i Ogólnopolskie Stowarzyszenie Asystentów Sędziów należy dokonać odpowiednich zmian w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, tak aby doprowadzić do uproszczenia postępowania egzekucyjnego i tym samym, aby doszło do odciążenia sądów. Mianowicie chodzi o postulat uproszczenia procesu windykacji należności na etapie postępowania klauzulowego. Przedstawicie ww. organizacji uważają, iż konieczność wydawania przez sąd postanowienia wraz z uzasadnieniem za każdym razem, gdy nadaje on klauzulę wykonalności orzeczeniu, prowadzi do spowolnienia pracy sądów oraz przyczynia się do zwiększenia zatorów płatniczych w gospodarce. Dzieje się tak, gdyż większość wydawanych orzeczeń wykonalnych w drodze egzekucji to nakazy zapłaty w postępowaniu upominawczym, które obejmują z założenia roszczenia bezsporne.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki prawne zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Czy faktycznie nie jest tak, iż konieczność wydawania przez sąd postanowienia wraz z uzasadnieniem za każdym razem, gdy nadaje on klauzulę wykonaności orzeczeniu, prowadzi do spowolnienia pracy sądów i tym samym przyczynia się do zwiększenia zatorów płatniczych w gospodarce?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21532)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie okresu, w jakim przedsiębiorcy są zobowiązani do przechowywania kopii paragonów fiskalnych

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z obowiązującymi przepisami tylko do 31 grudnia 2011 r. przedsiębiorcy mają możliwość przechowywania kopii paragonów fiskalnych przez 2 lata. Od 1 stycznia 2012 r. ma to ulec zmianie i przedmiotowy okres ma być ponownie wydłużony do 5 lat, tj. do czasu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Wedle ocen przedsiębiorców i ekspertów przedmiotowe zmiany są nie tylko niekorzystne, ale również bezprzedmiotowe, gdyż często się zdarza, iż na drukowanych paragonach po upływie dwóch lat i tak nic nie widać. Dlatego też wprowadzono również m.in. możliwość przechowywania kopii dokumentów kasowych na nośnikach informatycznych.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy rozważano wprowadzenie na stałe zasady 2-letniego przechowywania paragonów w firmach?

2. Jeśli nie, to dlaczego?

3. Jeśli tak, to od kiedy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21533)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji programu e-Posterunek

Szanowny Panie Premierze! Wedle pierwotnych założeń program e-Posterunek miał ruszyć latem 2010 r. w pięciu komendach wojewódzkich w kraju. Następnie docelowo do końca ubiegłego roku miał objąć wszystkie komendy w kraju. Niestety do dnia dzisiejszego przedmiotowy program nie działa prawidłowo, gdyż m.in. pierwszych pięć komend nie otrzymało całego sprzętu. Dodatkowo są problemy techniczne z przekazanym sprzętem, gdyż brakuje niektórych aplikacji potrzebnych do jego właściwego funkcjonowania, m.in. połączeń z bazami, czy też nie ma drukarek do laptopów.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego dotychczas nie działa program e-Posterunek?

2. Jakie są powody opóźnień w realizacji przedmiotowego programu?

3. Kiedy docelowo będzie on działał prawidłowo?

4. Ile osób dotychczas przeszkolono w ramach przygotowania do przedmiotowego programu?

5. Czy przekazano już sprzęt do wszystkich pięciu komend wojewódzkich, w których program miał ruszyć najwcześniej?

6. Jaki jest przewidywany koszt realizacji programu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21535)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie prześladowania kobiet praktykujących Falun Gong w Chinach

Szanowny Panie Ministrze! Centrum Informacyjne Falun Dafa informuje o brutalnym traktowaniu osób praktykujących Falun Gong w Chinach. Niemalże 12 lat po tym, jak partia komunistyczna rozpoczęła swoją kampanię, by wyeliminować tę duchową praktykę, przemoc stosowana przeciwko kobietom pozostaje jedną z najbardziej barbarzyńskich i powszechnych metod, jakie kiedykolwiek odnotowano. „Niemoralne czyny, które najbardziej zaszokowały moją duszę, to regularne i wulgarne praktyki napaśtowania kobiecych narządów płciowych przez per-

sonel biura 6–10 i policję” pisze wybitny adwokat Gao Zhisheng w liście otwartym do chińskich władz przedstawiającym jego dochodzenie w sprawie tortur na praktykujących Falun Gong w północno-wschodnich Chinach, nawołując tym samym do zakończenia prześladowań. „Narządy płciowe i piersi niemalże każdej kobiety (...) były celem najbardziej odrażających tortur o charakterze seksualnym”. Formy nadużyć zaczynają się od rażenia pałkami elektrycznymi sutków kobiet, przez napaści z zastosowaniem ostrych narzędzi aż do przymusowych aborcji. Do ofiar zaliczają się zarówno młode studentki i uczennice szkół, jak również kobiety wieku starszego. Sprawcami tych napaści są zarówno mężczyźni – policjanci, jak i kobiety pełniące rolę strażników więziennych. Podstawową przyczyną wyżej wymienionych przypadków przemocy nie są normy kulturowe ani wypaczenie moralne strażników więziennych. Raczej, w przypadku Falun Gong, systematycznie stosowana przemoc seksualna i upokorzenie zatrzymanych kobiet wywodzą się z nakazu nadanego przez przywódców partii komunistycznej, by stosować wszelkie konieczne sposoby, aby „transformacja” praktykujących Falun Gong zakończyła się sukcesem.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jakie jest stanowisko polskich władz oraz jakie kroki podejmuje Ministerstwo Spraw Zagranicznych, aby zaprotestować przeciwko łamaniu praw człowieka na świecie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21536)

do ministra obrony narodowej

w sprawie wprowadzenia nowelizacji ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że szkolenia pilotów i załóg wojskowych były jedynie teoretyczne. Na symulatorach lotu nie odbywały się ćwiczenia praktyczne. W 2008 r., po katastrofie samolotu CASA, w Siłach Powietrznych przeprowadzono szkolenia ze współpracy w kabinie pilotów. Nie udało się jednak przeszkolić wszystkich załóg, w szkoleniu wzięło udział jedynie 170 osób, a żadna z załóg nie odbywała ćwiczeń na symulatorze pozwalającym na naukę współpracy w czasie lotu. Firma Adriana Aviation proponowała wojsku organizację szkoleń na symulatorach. Mimo tego żadnych szkoleń nie było. Kilka miesięcy temu minister Bogdan Klich w odpowiedzi na pytania o szkolenia polskich pilotów napisał, że odbywają się one w Wojskowym Instytucie Medycyny Lotniczej i cywilnych ośrodkach szkolenia lotniczego. Słowa ministra nie znalazły jednak po-

twierdzenia w dokumentach, w rzeczywistości szkolenia cywilne zakończyły się w 2009 r., a dyrektor WIML przyznał, że jego jednostka kursów ze współpracy w załodze nigdy nie organizowała. Kursy w tym czasie odbywały się tylko i wyłącznie w Szkole Orłąt w Dęblinie, której sprzęt specjalistyczny potrzebny do prowadzenia szkoleń pozostawia wiele do życzenia, gdyż w ośrodku brak odpowiedniego sprzętu. Zamiast zajęć w symulatorach są prowadzone szkolenia teoretyczne. Prowadzi je jedna osoba, emerytowany wojskowy psycholog. W 2009 r. i 2010 r. nauczał 10 kilkunastoosobowych grup.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy ministerstwo rozważa, aby do czasu zakupu symulatora skorzystać z szkoleń firm prywatnych?

2. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby w sposób praktyczny szkolić polskich pilotów?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21537)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie przyszłości szkolnictwa zawodowego

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że MEN wyznaczyło w tegorocznym budżecie środki na koszty kształcenia zawodowego na takim samym poziomie jak poprzednio – 300 mln zł. Od 1 września 2010 r. przedsiębiorcy kształcący uczniów zasadniczych szkół zawodowych nie otrzymują refundacji wynagrodzeń za przyjętych w 2010 r. kilkadziesiąt tysięcy uczniów we wszystkich zawodach. 1 września 2011 r. do szkół powinno trafić kolejne 50 tys. uczniów w tym systemie, jednak nie będą mogli rozpocząć nauki, bo w budżecie nie ma na to pieniędzy. Obecnie zatrudnia się kilkadziesiąt tysięcy nowych urzędników, co pochłania kilka miliardów złotych z budżetu rocznie, a zabiera się jednocześnie 80 mln zł potrzebnych, by kilkadziesiąt tysięcy uczniów, młodych ludzi mogło wyuczyć się zawodu, na który czeka polska gospodarka. Kształcenie zawodowe w Polsce staje się coraz bardziej atrakcyjne, od 2003 r. do chwili obecnej nastąpił wzrost z 38% do 53% absolwentów, którzy wybierają drogę kształcenia zawodowego. Niemcy oferują naukę za darmo, kilka tysięcy euro stypendium, gwarancje pracy i mieszkanie w zasięgu ręki. Sytuacja w szkolnictwie zawodowym pokazuje, iż potrzeba większych środków na szkoły zawodowe, a rząd przeznacza niewystarczające środki na szkolnictwo zawodowe. Jeśli na ten cel nie trafi więcej pieniędzy, kształcenie zawodowe czeka zapaść.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. W jaki sposób ministerstwo ma zamiar zorganizować naukę zawodu prowadzoną dotychczas w zakładach pracy?

2. Jakie działania związane ze zjawiskiem odpływu młodzieży kształcącej się zawodowo do szkół na terenie Niemiec zamierza podjąć ministerstwo?

3. Czy resorty edukacji i pracy występowały na etapie tworzenia budżetu i potem o przyznanie niezbędnych środków z budżetu 2011 r. na kształcenie zawodowe uczniów?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21538)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wprowadzenia poboru opłat
na niektórych drogach**

Szanowny Panie Premierze! Media informują, że Pana rząd wprowadza myto za przejazd wieloma drogami od lipca tego roku. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zaplanowała na 1 lipca początek działania elektronicznego systemu poboru opłat od pojazdów ciężarowych. Chce także postawić nowe bramki do płacenia na autostradach dla pozostałych aut, w tym osobowych. W wielu miejscach punkty poboru już stoją. Jak jednak pisze „Puls Biznesu”, jeżeli do budowy drogi przyczyniły się środki z Unii, to przez pierwszych pięć lat nie można pobierać opłat za przejazd po niej. W przeciwnym razie trzeba część pieniędzy zwrócić.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Czy rząd ocenił opłacalność wprowadzenia poboru opłat na niektórych drogach, przez co zmniejszą się unijne dotacje?

2. Czy wprowadzenie kolejnej opłaty dla polskich kierowców jest lepszym rozwiązaniem niż wykorzystanie środków z Unii Europejskiej?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21539)

do ministra finansów

**w sprawie wartościowania stanowisk
funkcjonariuszy celnych**

Szanowny Panie Ministrze! Związek Zawodowy Celniczy PL zwrócił się z prośbą o interwencję, ponieważ władza wykonawcza nie prowadzi dialogu w tej zasadniczej dla funkcjonowania formacji i jakości obsługi podatników sprawie.

Akty prawne wdrożone wraz z opisem i wartościowaniem stanowisk w Służbie Celnej są przepisami szkodliwymi dla służby i ogółu jej funkcjonariuszy i mają wpływ na pogorszenie jakości obsługi i bezpieczeństwa obywateli UE, jak również stanowią zagrożenie dla interesu publicznego sensu largo. Wartościowanie sprzyja także zachowaniom korupcyjnym w Służbie Celnej.

Zarządzenie MF w sprawie dokonywania opisu i wartościowania stanowisk funkcjonariuszy celnych oraz rozporządzenie MF w sprawie stanowisk służbowych są w rzeczywistości przepisami martwymi, stosowanymi jedynie w zależności od wygody organów Służby Celnej. To fikcyjne akty prawne, stanowiące jedynie „prawną” zasłonę umożliwiającą stosowanie na szeroką skalę kumoterstwa i nepotyzmu.

Wartościowanie i opis stanowisk spowodowały degradację wielu doświadczonych funkcjonariuszy.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jaki cel przyświecał ministerstwu przy wprowadzeniu wartościowania stanowisk w Służbie Celnej?

2. Celnicy określają sytuację w Służbie Celnej jako dramatyczną. Jakich zmian Pan Minister dokonał, aby zmienić tę sytuację?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 2 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21540)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zastrzeżeń co do sposobu
przeprowadzania loterii promocyjnych
za pośrednictwem telefonów komórkowych**

Szanowny Panie Ministrze! W wyniku coraz szerszego rozwoju sieci komórkowych oraz związanych z nimi możliwości, pojawiają się także nowe, niedookreślone dotychczas problemy. Perspektywa obecności telefonów komórkowych w codziennym życiu oraz rola, jaką w nim spełniają, przysłania niekiedy

postępowanie oraz czynności, jakie podejmują operatorzy sieci komórkowych względem własnych klientów. Czynności te nie zawsze mają na celu działania wyłącznie na korzyść klienta. Niektóre z nich nakierowane są tylko na zakamuflowane i ukryte ruchy operatorów, których celem jest skłonienie i oszukanie klienta, mające swe następstwo w powiększaniu ich mienia.

Powyższe stwierdzenia wynikają bezpośrednio z jednej z SMS-owych loterii, zaprezentowanych przez sieć komórkową Era. Loteria ta, nosząca nazwę „Czy stałeś się dzisiaj Milionerem?” zmierza do niejawnego wciągania do zabawy własnych klientów, co często odbywa się bez ich wiedzy. Wzięcie udziału w loterii zgodnie z jej regulaminem z dnia 22 października 2010 r. nr 350000-IGRR-9284-56/10/BM wymaga przesłania wiadomości SMS na numer 8007 o treści „start” lub „milion” lub innych wskazanych przez organizatora w materiałach promocyjnych. W związku z tym na jakiej podstawie operator uznaje przystąpienie danego klienta do wzięcia udziału w loterii w przypadku SMS-a niezawierającego żadnej treści bądź treści odmiennej? Wskazanie kluczowych słów jako podstawy przystąpienia do loterii powinno wykluczać inne przypadki, gdzie SMS-y nie zawierają podanych wyrażen. Dlaczego więc operator nie ustosunkowuje się do tak przesłanych wiadomości, uznając automatyczne przystąpienie do loterii? Ponadto wysłanie darmowego SMS-a skutkuje otrzymaniem wiadomości o następującej treści „Udało Ci się! Twój numer jest w dzisiejszym losowaniu miliona zł od Ery&Heyah! By anulować swój udział ślij STOP MILION na 8007. Codzienny koszt udziału: 4,88zł”. Powyższe stwierdzenie jest niejednoznaczne. Po pierwsze nie wskazuje na fakt, iż wysłanie SMS-a jest jednoznaczne z akceptacją regulaminu. Po drugie, stwierdzenie odnoszące się do codziennej opłaty także sformułowane jest w sposób niefortunny. Operator za udział w loterii będzie pobierał codzienną opłatę, wysyłając klientowi SMS-y zwrotne. Ich nieczytanie, usuwanie, jak zazwyczaj większość osób postępuje, może doprowadzić do nieprzyjemnych rozczarowań. Brak spostrzegawczości i przenikliwości klienta do tego typu loterii odczuwalny więc będzie dopiero w końcowym rachunku.

Warto także zwrócić uwagę na fakt, iż operator, otrzymując wiadomości SMS-owe o chęci przystąpienia do loterii, nie potwierdza danych osobowych użytkownika. Jak powszechnie wiadomo, telefony komórkowe nie są jedynie na wyłączność osób pełnoletnich. Dużą grupę stanowią osoby poniżej tego wieku, gdzie numer abonencki zarejestrowany jest na kogoś z rodziców. Rodzi się wówczas problem, jak postępować z tak wysłaną wiadomością przez osobę niepełnoletnią, bez wiedzy rodzica oraz bez kontroli ze strony operatora. Zgodnie z Kodeksem cywilnym (Dz. U. z dnia 18 maja 1964 r.) czynności podejmowane przez osoby niemające zdolności do czynności prawnych oraz ograniczone w tej zdolności skutkują jej nieważnością bądź wymagają zgody przedstawi-

ciela ustawowego. Postępowanie operatora powinno więc polegać na starannym potwierdzeniu tożsamości osoby wysyłającej SMS-a, a co za tym idzie, przystępującej do loterii. Wiąże się to także z sytuacją, gdzie numer abonencki zarejestrowany jest na osobę prawną. W § 6 przedmiotowej loterii mowa jest wyłącznie o osobach fizycznych uprawnionych do wzięcia udziału w loterii.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego i na jakiej podstawie usługodawca uznaje za uczestnika loterii osobę, która nie sprecyzowała w treści SMS-a wyrażenia, które zostało w sposób jednoznaczny wskazane przez usługodawcę?

2. Dlaczego, pomimo jasnych wskazań kodeksowych oraz interesu społecznego, usługodawca nie dokłada starań oraz nie dokonuje czynności, których celem byłoby ustalenie tożsamości osoby przystępującej do loterii?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21541)

do ministra zdrowia

w sprawie prywatyzacji Szpitala Powiatowego w Pszczynie

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego wpłynął list z prośbą o wsparcie działań na rzecz uratowania statusu publicznego Szpitala Powiatowego w Pszczynie i zatrzymania procesu wydzierżawienia tego szpitala na rzecz Centrum Dializa w Sosnowcu sp. zo.o. Wykonano wiele prac poprawiających standard leczenia w szpitalu. m.in.: zakupiono tomograf komputerowy, wprowadzono jeden z pierwszych na Śląsku cyfrowy aparat RTG, nowe aparaty USG, szeroki wachlarz endoskopii, laparoskopowe i artroskopowe leczenie, endoprotezoplastykę stawu biodrowego, leczenie przy pomocy gwoździ blokowanych. Poza tym pozyskano sprzęt od WOŚP, ze sponsoringu wyremontowano poradnię ortopedyczną, dzięki organizacji meczy i koncertów zakupiono wiele sprzętu na salę operacyjną ortopedyczną (Ortyna). Szpital został ocieplony, przeprowadzono termomodernizację, remont kotłowni wymianę rur wodno-kanalizacyjnych i kanałów parowych, dostosowano izbę przyjęć w dużej mierze do wymogów SOR, częściowo wyremontowano łazienki, zamontowano szerokie drzwi przepuszczające łóżka szpitalne. W szpitalu leczą się ludzie z całej Polski, z własnej woli wybierają ten szpital, nawet mieszkańcy Krakowa. Na koniec 2009 r. szpital był zadłużony wymagalnie na 6 mln, a obecnie, na koniec 2010 r., wymagalny dług wynosi prawie 12 mln

W związku z pogarszającą się sytuacją finansową szpitala radni Rady Powiatu Pszczyńskiego zamiast małymi krokami zwiększać przychody szpitala, podjęli uchwałę 28 kwietnia 2010r. o przekształceniu tegoż szpitala. Postanowiono uchwałą z dnia 30 czerwca 2010 r. wyłonić drogą konkursu dzierżawcę. Rada powiatu uchwaliła komisję do rozstrzygnięcia konkursu na wydzierżawienie szpitala. Do konkursu stanęły dwie firmy: Nowy Szpital i Centrum Dializa. W dniu 23 czerwca 2010 r. został zarejestrowany obywatelski komitet społeczny dla ratowania statusu publicznego Szpitala Powiatowego w Pszczynie. Wyżej wymieniony komitet występował wielokrotnie pisemnie do rady powiatu, starosty i gmin w sprawie zatrzymania dzierżawy naszego szpitala. Z inicjatywy tegoż komitetu pod patronatem burmistrza Pszczyny zostały zorganizowane dwa spotkania z gminami: 6 września 2010 r. oraz 1 lutego 2011 r. na temat sytuacji finansowej i personalnej Szpitala Powiatowego w Pszczynie.

22 września 2010 r. radni powiatu pszczyńskiego nie czytając umowy dzierżawnej przegłosowali wydzierżawienie Szpitala Powiatowego w Pszczynie na rzecz spółki Centrum Dializa w Sosnowcu. Wyżej wymieniona spółka nie ma doświadczenia w prowadzeniu wieloprofilowego szpitala. Głosowanie nad wydzierżawieniem: na 23 radnych za było 16 radnych, 1 się wstrzymał, 6 przeciw. Umowa dzierżawna według pierwszej strony zapisu została zawarta 21 września 2010 r., czyli przed głosowaniem. Na końcu umowy są stosowne podpisy starostów oraz dzierżawcy, a także dwukrotny podpis radcy prawnego plus dopisana innym długopisem data 30 września 2010r.

Protest przeciw tej decyzji złożyły wszystkie sześć związków zawodowych pracowników szpitala oraz obywatelski komitet społeczny.

Komisja zdrowia Rady Powiatu Pszczyńskiego zażądała 18 października 2010 r. przez przegłosowanie wyżej wymienionego protestu związków zawodowych, aby wszystkim radnym udostępniono umowę dzierżawną. Radni nie otrzymali ww. dokumentu. Po odrzuceniu protestów związków zawodowych i obywatelskiego komitetu wszystkie związki zawodowe pracowników szpitala (sześć) wniosły sprawę do wojewódzkiego sądu administracyjnego w dniu 22 października 2010 r.

Propozycje potencjalnego dzierżawcy Centrum Dializa:

1. Zwolnienia pracowników:

a) według oświadczenia z 11 stycznia 2011 r. – do 40–45% załogi,

b) według oświadczenia z 14 lutego 2011 r. – do 55–60%.

Pracownicy pytają, co ma być wykonywane w tym szpitalu i jakie ma być bezpieczeństwo pacjenta i pracowników, gdy np. na ostrym dyżurze nocnym ma być jedna pielęgniarka na oddziale.

2. Mają być wykonywane usługi dobrze wycenione.

3. Proponuje już zmianę profilu szpitala – niezgodnie z umową dzierżawną, która gwarantuje na rok utrzymanie tych samych usług medycznych.

4. Proponuje wykup sprzętu, czyli w razie upadłości szpitala zostaje powiatowi szpital – puste mury. Umowa dzierżawna umożliwia wykup po 3 latach.

5. Proponuje zwolnienie 247 pracowników, w tym głównie pielęgniarek, administracji.

Trzeba dodać, że nasz szpital zanim powstały powiaty, był szpitalem miejskim im. Biernackiego. Szpital ten liczy 363 łóżka, a załoga na dzień 21 września 2010 r. liczyła 548 osób (w tym pracownicy na część etatu, pracownicy kontraktowi, pracownicy na urlopach macierzyńskich i bezpłatnych).

Rezerwa na zdrowie 16 grudnia 2009 r. wynosiła 53 mld. Dokument z dnia 27 maja 2010 r. podaje, że w I kwartale 2010 r. do NFZ wpłynęło 2 355 739 tys złotych nieplanowanych pieniędzy z tytułu wyższych wpływów ze składki zdrowotnej.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy prawda jest, że w 2012 r. na zdrowie rząd polski planuje wydać 150 mld zł?

2. Czy możliwe jest przekazanie pieniędzy szpitalom publicznym, które wykonują usługi wycenione poniżej kosztów, i spowodowanie właściwej, zgodnie z kosztami wyceny wszystkich usług medycznych?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21542)

do ministra zdrowia

w sprawie kontraktów pielęgniarских

Szanowna Pani Minister! Środowisko pielęgniarek i położnych zgłasza problem tzw. kontraktów pielęgniarских stosowanych ostatnio coraz powszechniej w zakładach opieki zdrowotnej. W liście, który dotarł do mojego biura poselskiego, Ogólnopolski Związek Zawodowy Pielęgniarek i Położnych zwraca uwagę na problem związany z kontraktami pielęgniarскими. Pracodawca w praktyce ma możliwość niemal nieograniczonego czasowo korzystania z pracy kontraktowego pracownika. Pielęgniarki, zatrudniane dziś w tym trybie, pracują często po 250–300 godzin w miesiącu. Zdarzają się także sytuacje nieprzerwanego 2–3-dobowego ciągłego „świadczenia usług” przez jedną pielęgniarkę w szpitalu. Obawy o jakość pracy takiej osoby, ze względu na brak możliwości odpoczynku i przepracowanie, są jak najbardziej uzasadnione. Konieczne jest także wskazanie, iż grupa zawodowa pielęgniarek i położnych nie dysponuje wobec pracodawców tak silną pozycją negocjacyjną jak grupa lekarzy, co skutkuje tym, iż namimne jest zmuszanie przez pracodawców pielęgnia-

rek i położonych do zastępowania umów o pracę umowami cywilnoprawnymi. Korzyścią pracodawcy jest w pierwszej kolejności obejście ograniczeń dotyczących czasu pracy i wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, a także większa uległość pracownika, który traci stabilność zatrudnienia związaną z umową o pracę czy możliwość szukania pomocy np. w Państwowej Inspekcji Pracy. Zdarza się, że PIP odmawia obejmowania kontrolami wykonywania umów cywilnoprawnych, wskazując, iż są to umowy usługowe, a nie pracownicze. Całkowicie pomijane jest zagadnienie przymusu i presji wywieranej na pracownika oraz braku faktycznej, a nie tylko dorozumianej możliwości odmowy zawarcia kontraktu.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy prawdą jest, że powszechną praktyką podejmowaną przez kierowników obecnych ZOZ, po przesłuchaniu ich w spółki, są próby wymuszenia zmiany umów o pracę na kontrakty cywilnoprawne?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21543)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie projektu zmian w ustawie
o Państwowej Inspekcji Pracy**

Szanowny Panie Premierze! Po zapoznaniu się z projektem zmian w ustawie o Państwowej Inspekcji Pracy nasuwa się kilka wątpliwości. Można odnieść wrażenie, że zaproponowane zmiany są zlepkiem różnych propozycji, wypływających z różnych środowisk lub instytucji, nie zawsze spójnych i dążących do jasno sprecyzowanych celów. Czytając projekt, odnosi się wrażenie, że nie rozwiązuje on żadnego istotnego problemu związanego z ochroną pracy. Możliwe, że rozwiąże jakieś doraźne problemy, choć i to budzi wątpliwości.

Pracownicy PIP zgłaszają, że zapisy związane z działalnością kontrolno-nadzorcą stwarzają liczne problemy interpretacyjne. Należy tu wskazać choćby problemy z stosowaniem ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w działalności kontrolnej PIP i wydawaniem środka prawnego, jakim jest decyzja ustna. Projekt zmian ustawy o PIP w żaden sposób nie rozwiązuje tych problemów – wręcz przeciwnie, wprowadza kolejne wątpliwe zapisy, choćby związane z „poleceniami”, które to nijak się mają do przepisów K.p.a. Projekt ustawy nie wskazuje w żaden sposób, czym jest polecenie, jakie środki odwoławcze przysługują pracodawcy od takiego polecenia, w jakich sytuacjach polecenia mogą być wydawane w formie ustnej oraz jakie działania podejmuje IP w sytuacji niewykonania przez pracodawcę polecenia w wyzna-

czonym terminie. Podobna sytuacja dotyczy oświadczeń pracodawcy wynikających z art. 37 ust. 1 ustawy, gdzie wskazano, że w uzasadnionych przypadkach inspektor pracy może odstąpić od stosowania środków prawnych, o których mowa w art. 33 ustawy, poprzestając na ustnym pouczeniu o sposobach zgodnego z wymogami prawa zorganizowania pracy i odebraniu od podmiotu kontrolowanego oświadczenia o terminie usunięcia ujawnionych w toku kontroli uchybień. Nasuwa się pytanie, czym w świetle K.p.a. będzie niniejsze „oświadczenie” i czy w ogóle takie rozwiązanie jest dopuszczalne oraz jakie sankcje będą grozić pracodawcy za niewykonanie zobowiązania wynikającego z oświadczenia.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera: Komu mają służyć proponowane zmiany w ustawie i co przyświecało ich zaprojektowaniu?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21544)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planów Poczty Polskiej SA
związanych z likwidacją urzędów
pocztowych**

Szanowny Panie Ministrze! W trakcie dyżurów poselskich zgłaszają się mieszkańcy (z jednej tylko gminy Duszniki, woj. wielkopolskie, przesłano ponad 2 tys. podpisów) oraz pracownicy Poczty Polskiej z terenów, gdzie zamierza się likwidować urzędy pocztowe, ze stanowczym protestem przeciw zamierzeniom Poczty Polskiej.

Zainteresowani jednoznacznie wskazują, że likwidacja urzędów odbędzie się kosztem dogodnego dostępu do usług pocztowych dla mieszkańców oraz spowoduje dalsze obniżenie ich jakości, natomiast pracownicy podnoszą kwestię bezpieczeństwa zatrudnienia oraz słusznie sugerują, że jest to rezygnacja z przewagi rynkowej i w dłuższej perspektywie działanie na szkodę spółki.

W związku z tym proszę o informację: Jakie działania podejmie Pan Minister, aby nie dopuścić do likwidacji urzędów pocztowych?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21545)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ograniczenia wydatków
z Funduszu Pracy**

Szanowna Pani Minister! Urząd pracy oraz powiatowe cechy rzemiosł różnych z Wielkopolski podnoszą problem braku środków na wspomaganie pracodawców zmierzających do ograniczenia bezrobocia, w tym na refundacje wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne za młodocianych pracowników.

Na podstawie rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie refundowania pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne pracodawcy w 2010 r. wystąpili z wnioskiem o zawarcie umowy o refundację wynagrodzeń wypłaconych pracownikom oraz składek na ubezpieczenie społeczne. Wnioski zostały rozpatrzone pozytywnie, lecz nie podpisano umów ze strony Ochotniczych Hufców Pracy ze względu na brak środków.

W związku z tym proszę o informację: Kiedy minister finansów wyrazi zgodę na uruchomienie środków z Funduszu Pracy?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21546)

do ministra środowiska

**w sprawie problemów rolników
posiadających grunty w dolinie Noteci**

Szanowny Panie Ministrze! Na spotkaniu z rolnikami powiatu pilskiego podnoszono problem braku od 40 lat regulacji rzeki Noteć celem zwiększenia przepustowości wody.

W efekcie występują coroczne zalania łąk i pstwisk, na których nie można dokonywać zbiorów, dotyczy to setek hektarów.

W związku z tym proszę o informację, jakie decyzje podejmie Pan Minister, aby rozpocząć niezbędną regulację rzeki Notec?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21547)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie znakowania w handlu
sprzedawanego mięsa i wędlin**

Szanowny Panie Ministrze! W naszym kraju zwiększa się sprzedaż mięsa i wędlin pochodzących z zagranicy. W praktyce kupujący nie mogą mieć świadomości, że kupują towar zagraniczny, gdyż nie funkcjonuje znakowanie dotyczące kraju pochodzenia oraz producenta.

W związku z tym proszę o odpowiedź na pytanie: Jakie działania podejmie Pan Minister, aby umożliwić kupującym zakup polskiej zdrowej żywności?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21548)

do ministra zdrowia

**w sprawie włączenia osób
niepełnosprawnych posiadających I grupę
inwalidzką do katalogu uprawnionych
do korzystania poza kolejnością ze świadczeń
opieki zdrowotnej oraz usług
farmaceutycznych udzielanych w aptekach**

Zgodnie z art. 47c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zasłużeni honorowi dawcy krwi, zasłużeni dawcy przeszczepu, inwalidzi wojenni i wojskowi oraz kombataneci mają prawo do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz z usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach. Świadczeniodawcy mający zawarte z Narodowym Funduszem Zdrowia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej mają obowiązek przestrzegania przepisów ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w tym obowiązek respektowania prawa zasłużonych honorowych dawców krwi, zasłużonych dawców przeszczepu, inwalidów wojennych i wojskowych oraz kombatanatów do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej.

Tymczasem zwracają się do mnie osoby niepełnosprawne posiadające I grupę inwalidzką, zgłaszając postulat włączenia ich w katalog uprawnionych do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz z usług farmaceutycznych udziela-

nych w aptekach. Warto zaznaczyć, iż osoby te w bezwzględnej większości borykają się na co dzień z różnego rodzaju dysfunkcjami, które nie pozwalają im długotrwale wyczekiwać w kolejce wraz innymi pacjentami. W efekcie nierzadkie są przypadki, w których osoby te obciążone są dodatkowymi trudnościami, w sytuacji kiedy chcą skorzystać z porady lekarskiej.

Pytanie: Czy ministerstwo zamierza rozszerzyć katalog osób uprawnionych do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz z usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach o osoby posiadające I stopień niepełnosprawności?

Pozostajemy z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak
oraz grupa posłów

Andrychów, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21549)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie nowych możliwości prawnych
promujących zatrudnianie więźniów**

Szanowny Panie Ministrze! Na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego weszła w życie nowelizacja Kodeksu karnego regulująca zasady zatrudniania więźniów. Osoby pozbawione wolności i pracujące na pełny etat muszą mieć zapewnione u pracodawcy wynagrodzenie nie niższe niż minimalna płaca krajowa. Dotychczas obowiązywała połowa tej płacy, dlatego istnieje uzasadnione ryzyko, że przedsiębiorcy ze względów ekonomicznych nie będą zainteresowani korzystaniem z więźniów jako pracowników. Wzrostu bezrobocia „za murami” obawiają się także dyrektorzy zakładów karnych.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Jakie nowe możliwości prawne przewiduje Ministerstwo Sprawiedliwości w celu promocji zatrudniania więźniów?

Z poważaniem

Posłowie Michał Wojtkiewicz
i Marek Polak

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21550)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie kontrowersyjnego zakupu
przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych
w Bydgoszczy 20 luksusowych aut
terenowych**

Szanowny Panie Ministrze! Jak informują media, Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych w Bydgoszczy dokonał zakupu 20 luksusowych samochodów terenowych Land Rover Discovery po 250 tys. zł każdy. Zakup wzbudził wiele kontrowersji. Podważana jest zasadność zakupu tych samochodów dla wojska ze względu na cenę i wyposażenie.

W związku z tym pytam:

1. Czym kierowano się, dokonując zakupów? Wszak dobre samochody terenowe można kupić znacznie taniej.

2. Czy to prawda, że samochody nie są przystosowane do potrzeb wojska, a nawet nie nadają się na poligon?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Poddębice, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21551)

do ministra spraw zagranicznych
oraz

ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rehabilitacji mniejszości polskiej
w Niemczech**

Panie Ministrze! Przedstawiciele przedwojennej mniejszości polskiej w Niemczech, którzy padli ofiarą niemieckich prześladowań w czasach III Rzeszy, mają zostać zrehabilitowani. Poinformowali o tym w dniu 1 marca 2011 r. w Berlinie wiceministrowie spraw wewnętrznych Niemiec i Polski Christoph Bergner i Tomasz Siemoniak. Do takiego symbolicznego gestu strony niemieckiej – jak donosi prasa – miałyby dojść jeszcze przed planowanymi na czerwiec tego roku obchodami 20. rocznicy podpisania polsko-niemieckiego traktatu o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy z 17 czerwca 1991 r. Formę takiego gestu miałyby uzgodnić rząd Niemiec oraz parlament.

— Czy MSWiA oraz MSZ wiedzą coś bliżej na ten temat?

— Czy MSWiA oraz MSZ zdają sobie sprawę z faktu, że w tekście rehabilitacji będzie się liczyło

każde słowo wypowiedziane przez niemiecki parlament?

— Czy obydwie ministerstwa monitorują prace nad tekstem rehabilitacji przez niemiecki parlament?

— Czy w procesie tym bierze czynny udział Związek Polaków w Niemczech?

— Czy projekt tekstu rehabilitacji mniejszości polskiej w Niemczech przez niemiecki parlament zostanie przedłożony w dniu 6 maja tego roku podczas czwartych rozmów polsko-niemieckich w Warszawie?

— Jeżeli projekt tekstu rehabilitacji nie zostanie przedłożony w dniu 6 maja w Warszawie, to co rząd zamierza wtedy zrobić, aby doszło do rehabilitacji jeszcze przed planowanymi na czerwiec tego roku obchodami 20. rocznicy podpisania polsko-niemieckiego traktatu o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy z 17 czerwca 1991 r.?

— Co rząd zamierza zrobić i w jakim czasie, aby pozostałe żądania Polonii oraz Związku Polaków w Niemczech zostały spełnione przez rząd RFN? Do tej pory istnieją tylko deklaracje na piśmie.

Z poważaniem

Posel Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21552)

do ministra infrastruktury

w sprawie obowiązku dostosowywania planów miejscowych do eliminacji zakazów uniemożliwiających lokalizowanie inwestycji celu publicznego w zakresie łączności publicznej w terminie do 16 lipca 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosili się przedstawiciele samorządów z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie obowiązku dostosowywania planów miejscowych do eliminacji zakazów uniemożliwiających lokalizowanie inwestycji celu publicznego w zakresie łączności publicznej w terminie do 16 lipca 2011 r., który to obowiązek wynika z art. 75 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Jak wskazują wóldarze samorządów, przy takim stanie prawnym aktualnie obowiązujące plany miejscowe na terenie gmin muszą być zmienione z uwagi na fakt, że zawierają w tym temacie wymienione zakazy.

Zgodnie z art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zmiana planu miejscowego następuje w takim samym trybie jak ich sporządzenie. Przeprowadzenie takiego postępowania jest

możliwe w terminie ok. 7–10 miesięcy, a ponadto związane jest z dość wysokimi kosztami, które musi ponieść gmina. Z przedstawionych mi informacji wynika, że koszt jednego planu miejscowego, który uzależniony jest od powierzchni terenu objętego opracowaniem i złożoności merytorycznej planu, oraz jego dostosowanie do nowych przepisów w zakresie ochrony środowiska i zabezpieczenia materiałów kartograficznych waha się pomiędzy 30 000 zł a 80 000 zł i więcej za zmianę jednego planu. Mając na względzie, że gmina może posiadać kilkanaście planów miejscowych, to ich zmiana w wyznaczonym terminie może być nierealna. Ponadto w budżetach gmin nie są zabezpieczone środki w wielkości pozwalającej na realizację takiego dużego programu prac planistycznych. Dodatkowo zmiana planów miejscowych wymusza również zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, ponieważ warunkiem ustawowym jest, aby plany nie naruszały ustaleń studium. Przeprowadzenie procedury zmiany studium jest możliwe w terminie ok. roku i wydania ok. 200 000 zł (cena na podstawie ostatnich rozstrzygnięć w wyniku przeprowadzonych postępowań przetargowych na terenie woj. lubuskiego).

Wymieniona ustawa nie rozstrzyga zasad postępowania w przypadku określenia uwarunkowań zagospodarowania terenu w decyzjach o warunkach zabudowy. Taki stan prawny skłania do rezygnacji ze sporządzania planów miejscowych, pomimo że są one jedynym prawem miejscowym w zakresie planowego zagospodarowania terenów.

Ponadto przepisy ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych nakładają obowiązki na organa gminy, pomijając rolę operatorów sieci, którzy powinni swoje potrzeby sprecyzować we wnioskach do gminy, wskazując tereny, na których zamierzają realizować swoje inwestycje. W wyniku takiego postępowania ograniczono by znacznie zakres programu prac związanych z konieczną zmianą planów miejscowych.

Takie postępowanie ma miejsce w każdym przypadku, kiedy organ gminy przystępuje do sporządzenia planu miejscowego. Wobec powyższego czy byłaby zasadna zmiana planu, jeżeli żaden z operatorów być może nie wyrazi żadnego zainteresowania określonym obszarem?

Zdaniem samorządowców nie jest również możliwa realizacja przepisu zawartego w art. 75 ust. 4 cytowanej ustawy dotyczącej postępowania zastępczego wojewody. Wykonanie przez ten organ w jednym terminie zmiany setki planów miejscowych i studiów to gigantyczne przedsięwzięcie. Ponadto, jak wskazują wóldarze gmin i miast, w kosztach sporządzania zmiany planów miejscowych powinni partycypować inwestorzy realizujący inwestycje celu publicznego, jakimi są sieci i urządzenia telekomunikacyjne w części, w jakiej jest on bezpośrednio konsekwencją zamiaru realizacji tej inwestycji, co jest zgodne z art. 21 ust. 1 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Mając powyższe na uwadze, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy możliwe jest wydłużenie terminu na przeprowadzenie procedury zmiany planów miejscowych?
2. Czy możliwe jest uwzględnienie postulatów samorządowców, o których mowa powyżej, tj. dotyczących partycypacji w kosztach?

Z poważaniem

Poseł Bożenna Bukiewicz

Zielona Góra, dnia 15 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21553)

do ministra zdrowia

**w sprawie sprzedaży szczepionek
do szczepień nieobowiązkowych
w przychodniach i gabinetach lekarskich**

Szanowna Pani Minister! Naczelna Rada Aptekarska apeluje o ukrócenie sprzedaży szczepionek do szczepień nieobowiązkowych w przychodniach i gabinetach lekarskich. Zgodnie prawem aptekarze mają na to monopol. Ale przychodnie, by ułatwić pacjentom życie, bardzo często zaraz po przebadaniu szczepią ich za odpłatnością. Tymczasem gdyby stosować literę prawa, pacjent, który chce przyjąć szczepienie inne niż obowiązkowe, powinien iść do lekarza, aby ten go przebadał i wypisał receptę. Następnie powinien udać się do apteki, kupić szczepionkę i wrócić do przychodni na szczepienie.

Przychodnie nie podzielają stanowiska Naczelnej Rady Aptekarskiej, ponieważ twierdzą, że zagrożeniem jest zakup szczepionek i przewożenie ich przez pacjentów. Niektóre jednostki odmawiają szczepienia przyniesionymi preparatami, gdyż większość szczepionek musi być przechowywana i transportowana w temperaturze od 2 do 8 stopni Celsjusza. Nigdy nie wiadomo, czy pacjent nie przemroził preparatu w lodówce albo nie przegrzał, trzymając w domu.

Dodatkowo przedstawiciele przychodni uważają, że nie sprzedają szczepionek, lecz usługę badania i szczepienia.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującym pytaniem: Jakie stanowisko prezentuje ministerstwo w przedmiotowej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21554)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie uznania
przez Trybunał Konstytucyjny dekretów
Rady Państwa PRL o wprowadzeniu
w 1981 r. stanu wojennego
za niezgodne z konstytucją**

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 16 marca 2011 r. Trybunał Konstytucyjny uznał dekrety Rady Państwa PRL o wprowadzeniu w 1981 r. stanu wojennego za niezgodne z konstytucją. Wyrok ten otwiera drogę do kwestionowania wyroków sądów stanu wojennego w sprawach niezwiązanych z działaniem opozycyjnym, czyli np. za nieprzestrzeganie godziny milicyjnej czy przebywanie poza miejscem zameldowania. Trybunał Konstytucyjny w pełnym składzie zbadał ww. dekrety na wniosek rzecznika praw obywatelskich. Uznania ich niekonstytucyjności chciały wszystkie strony postępowania przed trybunałem: RPO, Sejm oraz prokurator generalny.

Według Instytutu Pamięci Narodowej ok. 170 tys. osób ukarano według prawa wojennego za takie wykroczenia niezwiązane z działaniem na rzecz niepodległości – ich sprawcy nie mają obecnie prawa do odszkodowań. W ocenie przedstawicieli RPO dekrety uchylone w 2002 r. do dziś wywierają skutki co do praw obywateli. Należy uznać, iż wyrok ten został przyjęty przez wszystkie zainteresowane strony z zadowoleniem.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy wyroki sądów stanu wojennego w sprawach niezwiązanych z działaniem na rzecz niepodległości będą wznawiane z urzędu?
2. Jakie inne skutki prawne wywoła orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego?
3. Czy będą wznawiane również postępowania karne na korzyść skazanych w stanie wojennym za czyny formalnie kryminalne (np. oddalenie się z pracy, nieprzestrzeganie godziny milicyjnej lub pobyt poza miejscem zameldowania bez zezwolenia)?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21555)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie możliwości zniesienia zakazu
karmienia zwierząt paszami z domieszką
mączki mięsno-kostnej**

Szanowny Panie Ministrze! Zakaz karmienia zwierząt paszami z domieszką mączki mięsno-kostnej został wprowadzony wiele lat temu przez Unię Europejską przy okazji walki z chorobą wściekłych krów. Teraz istnieje szansa, że Unia Europejska pozwoli na skarmianie krzyżowe zwierząt mączką mięsno-kostną. Swoją szansę upatrują w tym hodowcy trzody chlewnej i drobiu.

W ocenie wielu ekspertów zakaz wydaje się już niepotrzebny, dlatego pojawia się szansa likwidacji tego przepisu. Unia Europejska zastrzega, że skarmianie mączką będzie możliwe tylko na zasadzie skarmiania krzyżowego. Rolnicy i hodowcy z niecierpliwością oczekują tej zmiany, licząc na zwiększenie dochodów.

Dlatego też mając na uwadze powyższe, pragnę zadać pytania:

1. Jakie stanowisko zajmuje resort rolnictwa w przedmiotowej sprawie?
2. W jakim czasie można spodziewać się zniesienia tego zakazu przez Unię Europejską?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21556)

do ministra środowiska

**w sprawie ewidencjonowania zbiorników
bezodpływowych oraz umów o odbiór
odpadów komunalnych**

Szanowny Panie Ministrze! Gminy wiejskie wciąż nie radzą sobie z egzekwowaniem umów na wywóz odpadów – wynika z najnowszego raportu Najwyższej Izby Kontroli. Problemem pozostaje też nadzór nad zbiornikami bezodpływowymi. Z kontroli wynika, iż gminy nierzetelnie wykonywały obowiązki w zakresie ewidencjonowania zbiorników bezodpływowych oraz umów o odbiór odpadów komunalnych, zawartych pomiędzy firmami odbierającymi odpady a właścicielami lub użytkownikami nieruchomości.

W 4 spośród 7 skontrolowanych gmin ewidencje nie uwzględniały części bezodpływowych zbiorników. Jak wskazują inspektorzy izby, przyczyną nieprawi-

dlowości w tym zakresie było niewprowadzenie nowo wybudowanych domów, które zostały dopuszczone do eksploatacji. Według NIK przyczyną tego była m.in. niewłaściwa organizacja pracy w urzędach gmin, niska aktywność w zakresie popularyzacji obowiązków właścicieli nieruchomości, zubożenie społeczności lokalnej oraz „brak oddziaływania restrykcyjnego poprzez wydawanie decyzji obligujących właścicieli nieruchomości do wykonywania obowiązków określonych w art. 5 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku”.

Raport NIK wskazał także na kłopoty samorządów w realizacji gminnych planów gospodarki odpadami (GPGO). Mimo iż każda z gmin opracowała własny plan, to zakres wskazanych w nich zadań nie odpowiadał potrzebom i możliwościom finansowym gmin. W efekcie najczęściej nie były one realizowane.

W związku z tym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie działania podejmuje ministerstwo środowiska w opisanej przeze mnie sprawie?
2. Czy w ocenie resortu istnieje konieczność wprowadzenia bardziej skutecznych mechanizmów egzekwowania ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21557)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zadań zgłoszonych do realizacji
przez Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń
Wodnych w Katowicach w ramach
„Programu dla Odry – 2006”**

Szanowny Panie Ministrze! W woj. śląskim zadania objęte programem wykonuje m.in. Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach. Zadania wykonywane przez SZMiUW w ramach programu są zadaniami wieloletnimi, polegającymi głównie na budowie i modernizacji obwałowań rzeki Odry wraz z wałami cofkowymi oraz budowie i modernizacji zbiorników/polderów o znaczeniu przeciwpowodziowym.

ŚZMiUW w roku 2011 wnioskował o zapewnienie środków finansowych w wysokości 8,75 mln zł, które umożliwią prowadzenie rozpoczętych oraz wprowadzenie nowych zadań z zakresu budowy oraz opracowanie dokumentacji projektowych dotyczących wałów przeciwpowodziowych i suchych zbiorników przeciwpowodziowych oraz odbudowy i regulacji rzek.

Wykaz zadań zgłoszonych przez ŚZMiUW w 2011 r. do realizacji w ramach „Programu dla Odry – 2006”:

1) budowa lewostronnego obwałowania rzeki Odry w km 63+300 – 66+500 w gm. Rudnik – etap III (roboty budowlane),

2) budowa suchego zbiornika przeciwpowodziowego Krzanowice, gm. Krzanowice (roboty budowlane),

3) zabezpieczenie przeciwpowodziowe terenów położonych w zlewni rzeki Olzy poprzez regulację koryta ciekłu Boguniówka w km 0+000 – 1+800 (odcinkowo na dł. 1,43 km) (roboty budowlane),

4) budowa suchego zbiornika przeciwpowodziowego w miejscowości Kuźnia Raciborska (dokumentacja techniczna),

5) budowa suchego zbiornika przeciwpowodziowego Rudnik, gm. Rudnik (dokumentacja techniczna),

6) budowa suchego zbiornika przeciwpowodziowego Brzeźnica, gm. Rudnik (dokumentacja techniczna),

7) budowa suchego zbiornika Ligocki, gm. Rudnik (dokumentacja techniczna),

8) koncepcja zabezpieczenia doliny rzeki Liswarty wraz z dopływami, tj. rzeką Piskarą i rzeką Kukówką (dokumentacja techniczna),

9) odtworzenie koryta ciekłu Młynówka Bolesław w km 0+840 – 2+800 gm. Krzyżanowice wraz z remontem jazu (dokumentacja geodezyjna),

10) zabezpieczenie przeciwpowodziowe terenów położonych w zlewni rzeki Olzy poprzez regulację koryta rzeki Puńcówka w km 2+700 – 4+300 i 7+400 – 8+500 gm. Golezów (dokumentacja techniczna).

Zgodnie z promesą pełnomocnika rządu do spraw „Programu dla Odry – 2006”, podpisaną przez pana Aleksandra Marka Skorupe, środki finansowe zostały przyznane jedynie dla zadania:

1. Budowa lewostronnego obwałowania rzeki Odry w km 63+300 – 66+500 w gm. Rudnik – etap III (roboty budowlane)

Ze środków programu wojewoda śląski otrzymał 5150 tys. zł z przeznaczeniem na wały w Rudniku i odbudowę zbiornika w Blachowni.

Niezapewnienie środków finansowych na kontynuację realizacji pozostałych zadań może skutkować wstrzymaniem prac na tych zadaniach, a co za tym idzie – wygeneruje szereg negatywnych efektów, do których należy zaliczyć:

- brak ochrony biernej od powodzi,
- powstanie bezpośrednich szkód powodziowych na gruntach, budynkach i infrastrukturze,
- dalszą degradację cieków,
- zagrożenie życia ludzkiego,
- niewykorzystanie potencjalnych możliwości rozwoju gospodarczego,
- dezorganizację życia gospodarczego,
- obniżenie potencjału produkcyjnego terenów rolnych i leśnych.

O zasadach i kryteriach podziału rezerwy pełnomocnik informował przy wręczaniu promes w dniu 10 marca 2011 r. Przydzielono środki w wysokości

50% zgłoszonych potrzeb. Drugim kryterium była zgodność z zapisami zawartymi w zał. nr 3 i 4 do ustawy o ustanowieniu programu.

Z wymienionych powyżej zadań kryteria zgodności z ustawą o ustanowieniu programu spełniają jedynie zadania dotyczące Rudnika, Blachowni oraz koncepcja dla Listwarty.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że pomimo lokalnego zasięgu prac dotyczących przedmiotowych zadań zasięg oddziaływania skutków wymienionych wyżej przenosi się poza granice powiatów czy województw i dotyka obszaru zlewni Odry w skali makro. Dlatego też kontynuacja ich realizacji jest konieczna z punktu widzenia szeroko pojętego interesu publicznego.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jaki był powód wstrzymania finansowania pozostałych inwestycji zgłoszonych przez ŚZMiUW do finansowania w ramach „Programu dla Odry – 2006”?

2. Czy planuje Pan wznowić w bieżącym roku finansowanie realizacji zadań nieujętych w promesie?

3. Czy niezaakceptowanie przedłożonych zadań w roku bieżącym oznaczać będzie również brak ich akceptacji w latach następnych?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21558)

do ministra infrastruktury

w sprawie planów likwidacji placówek pocztowych w gminach: Poręba, Pilica, Włodowice i Irządze w woj. śląskim

Szanowny Panie Ministrze! Poczta Polska SA jako operator publiczny świadczący usługi pocztowe zobowiązana jest zapewnić powszechną dostępność usług oraz posiadać odpowiednią liczbę placówek pocztowych na terenie całego kraju.

Tymczasem mieszkańcy i samorządowcy z niepokojem przyjmują informacje o zamiarach likwidacji placówek pocztowych w kolejnych miejscowościach, w tym w gminach: Poręba, Pilica, Włodowice i Irządze w woj. śląskim.

Plany dotyczące takiej reorganizacji budzą obawy, w jaki sposób mieszkańcy tych gmin będą mieli zapewniony dostęp do powszechnych usług pocztowych.

Bardzo istotna jest bliskość placówek od miejsca zamieszkania i związany z tym czas wykonywania

usług przez pocztę. Placówki pocztowe to również miejsca pracy wielu osób.

Nadmieniam, że zgodnie z § 44 ust. 3 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w każdej gminie winna być uruchomiona co najmniej jedna placówka operatora pocztowego. Ponadto gminy Poręba, Pilica, Włodowice i Irządze spełniają warunek określony w § 44 ust. 4, gdyż liczą znacznie powyżej 2,5 tys. mieszkańców.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy minister infrastruktury może potwierdzić, że Poczta Polska rzeczywiście planuje likwidację placówek pocztowych w gminach: Poręba, Pilica, Włodowice i Irządze w woj. śląskim?

2. Czy Pan Minister posiada informacje, że próby powierzenia usług pocztowych agentom na terenie wielu gmin nie powiodły się, ponieważ agenci po pewnym czasie rezygnowali z prowadzenia tego typu działalności, pozbawiając mieszkańców dostępu do usług pocztowych?

3. Czy Pan Minister rozważy taką reorganizację działalności Poczty Polskiej, aby na terenie gmin Poręba, Pilica, Włodowice i Irządze była zapewniona ciągłość obsługi mieszkańców poprzez istniejące placówki pocztowe?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21559)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
urzędów pocztowych**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z informacjami, jakie do nas docierają, wyrażamy głębokie zaniepokojenie planami likwidacji wielu placówek pocztowych oraz zmniejszenia zatrudnienia pracowników poczty, w tym przede wszystkim listonoszy.

Urzędy pocztowe, szczególnie w mniejszych miejscowościach, dla ludzi w podeszłym wieku i osób niepełnosprawnych są bardzo ważne, gdyż przybliżają ich do świadczonych przez pocztę usług.

Naszym zdaniem wprowadzenie w ich miejsce tak zwanych agend nie załatwi problemu braku dostępu do usług pocztowych. Takie rozwiązania już wcześniej były wprowadzane przez Poczta Polską. Niestety, po czasie okazywało się, że z różnych przyczyn placówki takie nie zdają egzaminu i następowała ich likwidacja.

Powyższa reorganizacja na tak dużą skalę może spowodować ogromne zamieszanie, ponieważ z likwi-

dacją poczty wiąże się również likwidacja numeru kodu pocztowego, co z kolei będzie skutkowało zmianą adresu osób fizycznych i prawnych. A to będzie się wiązało ze zmianami danych w urzędach skarbowych, Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, wymianą dowodów osobistych i innych dokumentów.

Reasumując, działania proponowane przez Zarząd Poczty Polskiej można uznać za antyspołeczne i antygospodarcze.

W kontekście przedstawionej sytuacji pozwalamy sobie zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Ile placówek pocztowych i w jakich miejscowościach planuje się zamknąć w woj. lubuskim i wielkopolskim?

2. W związku z omawianą reorganizacją ile osób utraci pracę w całej Polsce, a ile w woj. lubuskim i wielkopolskim?

3. Czy prawdą jest, że planuje się również likwidację urzędów rejonowych, jeśli tak, to jakich w woj. lubuskim i wielkopolskim?

Z poważaniem

Posłowie Bogusław Wontor
i Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21560)

do ministra infrastruktury

**w sprawie konieczności pilnego wznowienia
prac remontowych i modernizacyjnych
drogi krajowej nr 21 na odcinku
Dretyń – Miastko**

Szanowny Panie Ministrze! Odpowiadając na apel rady miejskiej w Miastku, pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na bardzo zły stan wspomnianej drogi krajowej na tym odcinku i palącą potrzebę jej modernizacji.

Należy podkreślić, że droga krajowa nr 21 ma strategiczne znaczenie dla mieszkańców regionu. Stanowi bowiem główne połączenie komunikacyjne dla ponad 20-tysięcznej gminy do ważnych instytucji o charakterze ponadregionalnym, takich jak delegatura Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego, delegatura Krajowego Biura Wyborczego. Ponadto droga ta stanowi niezwykle ważny węzeł komunikacyjny dla podróżnych udających się w kierunku miejscowości nadmorskich oraz niewralgiczny węzeł gospodarczy dla Miastka i Trzebielina. Należy podkreślić, że wspomniana droga stanowi jedyne połączenie dla mieszkańców gminy Trzebielina z zakładami pracy, szkołami w Miastku i w Słupsku oraz szpitalem powiatu bytowskiego.

Władze samorządowe podkreślają, że potrzeba remontu jest bardzo pilna i wymaga podjęcia natychmiastowych działań.

Jako poseł ziemi pomorskiej apeluję do Pana Ministra o podjęcie skutecznych działań, które w najbliższym czasie doprowadzą do spełnienia postulatów mieszkańców i władz gminy Miastko w zakresie opisanej modernizacji.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy GDDKiA podejmie remont drogi krajowej nr 21 na odcinku Dretyń – Miastko?

2. Czy remont wspomnianego odcinka uda się zrealizować jeszcze w roku 2011?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21561)

do ministra infrastruktury

w sprawie konieczności pilnego wznowienia prac remontowych i modernizacyjnych drogi krajowej nr 20 na odcinku Piaszczyzna – Bytów

Szanowny Panie Ministrze! Odpowiadając na apel rady miejskiej w Miastku pragnę zwrócić uwagę Pana Ministra na bardzo zły stan wspomnianej drogi krajowej na tym odcinku i palącą potrzebę jej modernizacji.

Należy podkreślić, że droga krajowa nr 20 ma strategiczne znaczenie dla mieszkańców gminy Miastko. Stanowi bowiem główne połączenie komunikacyjne dla ponad 20-tysięcznej gminy do ważnych instytucji o charakterze regionalnym takich jak starostwo powiatowe, sanepid, czy urząd skarbowy. Jest także jedynym połączeniem komunikacyjnym pionów medycznych w Bytowie i Miastku szpitala powiatu bytowskiego. Jej fatalny stan wpływa negatywnie na komfort i przede wszystkim bezpieczeństwo podróżujących.

Władze samorządowe podkreślają, że zakończony przed 5 laty pierwszy etap przebudowy drogi na odcinku Miastko – Piaszczyzna poprawił znacząco warunki i bezpieczeństwo podróżowania. Niestety, remont objął zaledwie 10 km.

Jako poseł ziemi pomorskiej apeluję do Pana Ministra o podjęcie skutecznych działań, które w najbliższym czasie doprowadzą do spełnienia postulatów mieszkańców i władz gminy Miastko w zakresie opisanej modernizacji.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Kiedy GDDKiA podejmie remont drogi krajowej nr 20 na odcinku Piaszczyzna – Bytów?

2. Czy remont wspomnianego odcinka uda się zrealizować jeszcze w roku 2011?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21562)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie nieprawidłowości podczas realizacji rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012”

Szanowny Panie Ministrze! Jak wynika z opublikowanego niedawno raportu Najwyższej Izby Kontroli, podczas realizacji I i II etapu (2008–2009) rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” doszło do szeregu nieprawidłowości. Kontrolerzy NIK wykazali, iż gminy podczas budowy „Orlików” nie stosowały się rzetelnie do wytycznych Ministerstwa Sportu i Turystyki, w efekcie czego powstało wiele boisk obarczonych wadami technicznymi. Wykazano także nienależyte wykorzystywanie „Orlików”, brak zapewnienia środków na ich użytkowanie i zatrudnienie odpowiednich kadr trenerskich. Wiele gmin budowało „Orliki” za kwoty wyższe niż wcześniej zakładano, przystępując do realizacji projektu bez rzetelnej wiedzy na temat rzeczywistych kosztów budowy. Znamienny jest fakt, że na 31 skontrolowanych gmin tylko dwie wybudowały boiska bez zarzutu.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak Pan Minister zamierza wpłynąć na samorządy, aby precyzyjniej dostosowywały realizację „Orlików” do wytycznych Ministerstwa Sportu i Turystyki?

2. Co Ministerstwo Sportu i Turystyki zamierza uczynić, aby na budowę „Orlików” nie wydawano więcej pieniędzy, niż przewidziano w pierwotnych założeniach?

3. Jakie działania zamierza podjąć Pański resort w celu zapewnienia należytego użytkowania „Orlików” dotąd wybudowanych i aby były to obiekty samofinansujące się?

4. Czemu Ministerstwo Sportu i Turystyki nie monitorowało realizacji budowy „Orlików” i dopuściło, by władze samorządowe dopuściły się nieprawidłowości w trakcie realizacji przedsięwzięcia?

5. Czy w związku z raportem NIK Pan Minister zamierza częściej i szczegółowiej kontrolować realizację programu „Moje boisko – Orlik 2012” przez samorządy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21563)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zasad nadzorowania
przez ówczesnego wiceprezesa NBP
działalności informatycznej spółki zależnej
NBP – Bazy i Systemy Bankowe sp. z o.o.,
która w latach 2005–2007 ponosiła
znaczne straty finansowe**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 13 kwietnia 2008 r. media ogólnopolskie doniosły o powstaniu w latach 2005–2007 r. w spółce Bazy i Systemy Bankowe sp. z o.o., należącej do Narodowego Banku Polskiego, poważnych strat finansowych, które wynikać mogły z nieprawidłowego zarządzania oraz z nieprawidłowego nadzorowania.

Jak wskazały media, z ramienia banku BSB nadzorował ją ówczesny wiceprezes NBP, a obecnie prezes Bankowego Funduszu Gwarancyjnego oraz doradca ds. ekonomicznych prezydenta Bronisława Komorowskiego.

Zgodnie z informacjami prasowymi zarząd spółki nadzorowany z ramienia NBP przez J. P. „wypracował” 13 mln zł strat finansowych. O sprawie miała zostać powiadomiona również prokuratura.

Z raportu, do którego dotarły media, wynika, iż jednym z głównych przewinień było przedstawienie działalności Bazy i Systemy Bankowe sp. z o.o. z usług na sprzedaż sprzętu IT czy serwerów, która była obłożona niską marżą. Jednocześnie jednak zarząd przyznawał, że do usług spółki dopłacał, a „sprzedaż sprzętu IT jest dźwignią operacyjną dla firmy i w ostatnich latach pozwoliła jej przeżyć”. Konsekwencją rozwinięcia działalności handlowej był zakup kilkunastu samochodów (w tym sportowej mazdy za 110 tys. zł) i wzrost wydatków na „konsumpcję z klientem”.

W przygotowanej do użytku wewnętrznej notatce zarząd spółki wyjaśniał, że 13 mln zł strat to efekt:

- opóźnień realizacji kontraktów,
- połowicznej realizacji celów sprzedaży i utworzenia rezerw m.in. na spory z pracownikami,
- przeinwestowania w sprzęt i siedzibę firmy w Bydgoszczy,
- zagwarantowania olbrzymich odpraw odchodzącym pracownikom,
- zbyt wysokich wydatków na szkolenia (w tym zagraniczne konferencje), doradztwo, telefony, imprezę integracyjną.

Wątpliwość poważną budzi w tym zakresie kwestia, w jaki to sposób wykonywany był zwierzchni nadzór służbowy przez J. P., wiceprezesa NBP, oraz audyt wewnętrzny w NBP kierowany przez ówczesnego dyrektora D. D. (byłego podsekretarza stanu w MF).

Mając powyższe na uwadze, zwracamy się z prośbą o udzielenie nam – z upoważnienia Pana Premiera – przez minister Julię Piterę, sekretarza stanu w KPRM, następujących szczegółowych informacji i wyjaśnień:

1. Czy w związku z nieprawidłowościami gospodarczymi z lat 2005–2007 związanymi z niewłaściwym zarządzaniem i nadzorowaniem spółki Bazy i Systemy Bankowe sp. z o.o. w Bydgoszczy właściwa miejscowo i rzeczowo jednostka prokuratury prowadzi stosowne postępowanie karne? Na jakim jest ono obecnie etapie? Czy jest ono nadzorowane przez prokuraturę apelacyjną lub Prokuraturę Generalną?

2. Czy w związku z powyższymi nieprawidłowościami i nadzorowaniem spółki przez osoby funkcyjne w NBP zostały wykonane stosowne czynności procesowe przez prokuraturę?

3. Czy powyższa sprawa była badana przez Najwyższą Izbę Kontroli? Jakie były jej ustalenia?

4. Czy zdaniem szefa CBA nie jest zasadne, aby sprawa związana z kulisami prowadzenia działalności przez ww. spółkę prawa handlowego, zależną od NBP, nadzorowaną przez J. P. w latach 2005–2007 r. została wnikliwie i wszechstronnie zbadana kontrolnie lub procesowo przez Centralne Biuro Antykorupcyjne? Jeżeli nie, to dlaczego?

5. Czy Departament Audytu Wewnętrzznego NBP badał w ogóle tę kwestię związaną z powstaniem nieprawidłowości w zależnej od NBP spółce Bazy i Systemy Bankowe sp. z o.o. z siedzibą w Bydgoszczy?

6. Jak długo jeszcze bank centralny NBP obok wykonywania nałożonych na niego zadań konstytucyjnych za pośrednictwem swojej spółki zależnej będzie prowadził rynkową działalność komercyjną i czy stan taki jest dopuszczalny z punktu widzenia prawa obowiązującego w Polsce i w UE?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21564)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań podejmowanych
przez prezesa RM i podległe mu służby,
związanych z zapewnieniem ochrony
interesów ekonomicznych i prawnych
państwa przy zatwierdzaniu przez właściwe
organy administracji publicznej
projektów dotyczących systemów
komunikacji elektronicznej**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim czasie media prasowe i internetowe wskazały na kontrower-

syjną realizację doradztwa prawnego przy przetargu organizowanym przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego na wykonanie studium wykonalności w ramach projektu „Sieć szerokopasmowa Polski wschodniej” (wartość tego etapu blisko 10 mln zł, zaś całego projektu ok. 300 mln zł).

Wątpliwość wzbudzał również udział wielu kontrowersyjnych instytucji lobbingsowych i podmiotów świadczących usługi prawne w związku z pracami legislacyjnymi na poziomie parlamentu i organów administracji państwowej, przedmiotem których były:

— ustawy dotyczące m.in. konwersji opłat koncesyjnych należnych od niezależnych operatorów telefonii stacjonarnej,

— usunięcie niezgodności przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne z porządkiem prawnym Unii Europejskiej,

— utworzenie organu administracji państwowej w postaci prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE) czy też

— usuwanie barier inwestycyjnych w telekomunikacji,

— doradztwo prawne na rzecz alternatywnych operatorów telekomunikacyjnych w zakresie budowy sieci telefonii nowej generacji (UMTS) oraz sieci szerokopasmowego dostępu do Internetu (WiMAX).

Kwestie te powinny być przedmiotem monitoringu oraz działań ochronnych właściwych rzeczowo organów i służb nadzorowanych przez Pana Premiera.

Mając powyższe na uwadze, zwracamy się z prośbą o udzielenie przez Pana Premiera lub, z upoważnienia, przez pana Tomasza Arabskiego, szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z panem Jackiem Cichockim, sekretarzem Kolegium ds. Służb Specjalnych, następujących szczegółowych informacji:

1. Z doradztwa oraz z konsultingu jakich podmiotów świadczących usługi prawne korzystały organy państwa, tj. np. Urząd Komunikacji Elektronicznej, w postępowaniach związanych:

— z konwersją opłat koncesyjnych należnych od niezależnych operatorów telefonii stacjonarnej,

— z usunięciem niezgodności przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne z porządkiem prawnym Unii Europejskiej,

— z utworzeniem organu administracji państwowej w postaci prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE),

— z usuwaniem barier inwestycyjnych w telekomunikacji,

— z doradztwem prawnym na rzecz alternatywnych operatorów telekomunikacyjnych w zakresie budowy sieci telefonii nowej generacji (UMTS) oraz sieci szerokopasmowego dostępu do Internetu (WiMAX)?

2. Czy podmioty świadczące usługi prawne w tematyce, o której mowa w pkt 1, nadal świadczą w ramach stałych umów cywilnoprawnych swoje usługi na rzecz Urzędu Komunikacji Elektronicznej?

3. W jakiej wysokości konkretnie wskazane kancelarie i biura prawne uzyskują od Urzędu Komunikacji Elektronicznej honoraria finansowe pochodzące ze środków publicznych?

4. Czy biorąc udział w projektowaniu szczegółowych założeń związanych z rozwojem systemów komunikacji elektronicznej, z których korzystają m.in. organy i służby odpowiadające za obronność i bezpieczeństwo państwa, podmioty świadczące usługi prawne na rzecz Urzędu Komunikacji Elektronicznej posiadały (posiadają) stosowne poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (ABW) lub Służby Kontrwywiadu Wojskowego (SKW) gwarantujące ich obiektywizm i brak powiązań towarzysko-finansowych z podmiotami z rynku zainteresowanymi odpowiednim kształtem założeń projektowych? Jeżeli nie, to dlaczego?

5. Czy organy ochrony prawnej i bezpieczeństwa państwa kierowane przez szefa ABW, szefa CBA, szefa SKW oraz komendanta głównego Policji dają rękojmię, iż wskazane powyżej procesy decyzyjne oraz legislacyjne, o których mowa w pkt 1 i 2, były wbrew doniesieniom prasowym realizowane prawidłowo, m.in. poprzez czynności w ramach tzw. tarczy antykorupcyjnej?

6. Czy działalność doradczo-konsultingowa kancelarii i biur prawnych, które biorą udział w projektowaniu szczegółowych założeń związanych z rozwojem systemów komunikacji elektronicznej – bardzo ważnych dla funkcjonowania organów i służb odpowiadających za obronność oraz bezpieczeństwo zewnętrzne i wewnętrzne państwa – jest lub była przedmiotem wnikliwych działań procesowych prokuratury oraz Policji, CBA lub ABW w związku ich działalnością na rzecz spółek meblowych, których akcje były notowane na publicznym rynku papierów wartościowych?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21565)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działań podejmowanych
przez prezesa RM w celu monitorowania
przestrzegania prawa w podległych mu
organach administracji publicznej
na przykładzie GUS
oraz Ministerstwa Finansów**

Szanowny Panie Premierze! W styczniu 2011 r. media prasowe wskazywały na dużą nadaktywność

w działalności pani Julii Pitery, sekretarza stanu w KPRM, pełnomocnik rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych, w odniesieniu do sprawy związanej z działalnością Głównego Urzędu Statystycznego oraz osób zajmujących w nim funkcje kierownicze.

Niestety pomimo licznych od ponad 2 lat publikacji w mediach prasowych, w tym internetowych, oraz wskazań zawartych w zapytaniach i w interpelacjach poselskich, gdzie ujawniane są bardzo liczne naruszenia prawa oraz zastrzeżenia dotyczące nieprawidłowego funkcjonowania Ministerstwa Finansów kierowanego przez Jacka Rostowskiego, ministra finansów, pani minister Julia Pitera zachowuje szczególną oraz budzącą zdumienie bezczynność i asertywność, spowodowaną najprawdopodobniej solidarnością partyjną z osobami zajmującymi funkcje publiczne i kierownicze w Ministerstwie Finansów.

Mając powyższe na uwadze, zwracamy się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie następujących informacji:

1. a) Jakże konkretnie działania prawne lub służbowe,

b) w jakich konkretnie sprawach oraz

c) z jakim efektem końcowym dla porządku prawnego i bezpieczeństwa państwa

– podejmowała/lub były podejmowane w latach 2008–luty 2011 r. na polecenie pani minister Julii Pitery, pełnomocnika rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych, w związku z ujawnianymi przez posłów i senatorów oraz media prasowe i internetowe patologiami lub nieprawidłowościami prawnymi wynikającymi z działalności osób zatrudnionych w komórkach organizacyjnych Ministerstwa Finansów oraz osób ze ścisłego kierownictwa Ministerstwa Finansów?

2. We współpracy z jakimi organami ochrony prawnej, organami bezpieczeństwa państwa lub organami kontroli państwowej oraz z jakim efektem końcowym dla porządku prawnego i bezpieczeństwa państwa pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych, podejmowała czynności służbowe w związku z nieprawidłowościami lub patologiami istniejącymi w Ministerstwie Finansów, o których mowa w pkt 1?

3. Jakże były ponoszone z pieniędzy podatników – z podziałem na poszczególne lata od 2008 r. do lutego 2011 r. – koszty osobowe oraz koszty rzeczowo-materiałowe wynikające z funkcjonowania osoby pełnomocnika rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych oraz jej sekretariatu/biura?

4. Ile osób zatrudnionych jest w obsłudze organizacyjno-sekretarskiej pełnomocnika rządu ds. opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych w KPRM oraz jakie jest tych osób kierunkowe wykształcenie merytoryczne

oraz doświadczenie specjalistyczne związane z pracą w administracji publicznej?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a (nr 21566)

do ministra obrony narodowej

w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury dla inwalidów wojskowych

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zgłosiły się osoby posiadające status inwalidy wojskowego, z prośbą o pomoc w zakresie przywrócenie możliwości wcześniejszego przejścia na emeryturę. Na mocy ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin inwalidą wojskowym jest żołnierz niezawodowy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który został zaliczony do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego: w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w okresie pokoju lub w ciągu 3 lat od zwolnienia z tej służby, jeżeli inwalidztwo to jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej. Art. 21 w związku z art. 41 przedmiotowej ustawy stanowi, że inwalida wojskowy, który legitymuje się wymaganym do uzyskania emerytury okresem zatrudnienia, może na swój wniosek przejść na emeryturę. Uprawnienie to przysługuje po osiągnięciu wieku 50 lat przez kobietę i 55 lat przez mężczyznę, jeżeli są zaliczeni do I lub II grupy inwalidów, albo po osiągnięciu 55 lat przez kobietę i 60 lat przez mężczyznę oraz, gdy są zaliczeni do III grupy inwalidów. Przepisy te stosuje odpowiednio, również do inwalidy nabywającego prawo do emerytury z innego tytułu niż zatrudnienie. Ustawa ogranicza jednak uprawnienie to do osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r.

W związku z wyżej przedstawionym stanem faktycznym, zwracam się do Pani Minister z następującym pytaniem: Czy ministerstwo planuje zmiany w przedmiotowej ustawie, dzięki którym zostanie powiększony krąg inwalidów wojskowych mogących skorzystać z uprawnienia do przejścia na wcześniejszą emeryturę?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21567)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie zastąpienia godła państwowego
godłem uczelni na dyplomach
ukończenia studiów**

Szanowna Pani Minister! Sprawa, z którą występuję, dotyczy planowanego usunięcia godła państwowego z dyplomów ukończenia studiów i zastąpienia symbolu narodowego godłem uczelni. Wydawanie dyplomów zawierających jedynie godło uczelni, co ma zostać wprowadzone w życie w październiku bieżącego roku, może poważnie wpłynąć na honorowanie owych dokumentów. Taki stan rzeczy może bowiem doprowadzić do umniejszenia ich wartości. Jest także wysoce prawdopodobne, iż dyplomy pozbawione godła państwowego, wydawane przez stosunkowo młode i niewielkie uczelnie, niemające jeszcze wypracowanej rangi, będą budziły znaczne wątpliwości za granicą.

Władze niepublicznych uczelni zdecydowanie nie należą do zwolenników przytoczonego pomysłu. Ich niezadowolenie i niepokój poskutkowały wnioskami o zmianę zapisu w nowelizacji jeszcze w czasie, gdy projekt ustawy znajdował się w fazie prac ministerialnych, jednak jak do tej pory nie przyniosły one żadnego efektu. Jedynym działaniem podjętym przez resort, rzekomo mającym na celu uspokojenie władz uczelnianych, było stwierdzenie, iż zastąpienie Orła Białego godłem uczelni ma posłużyć budowaniu marki szkoły wyższej.

Szanowna Pani Minister, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czyżby domniemane budowanie marki uczelni było jedynym i przemożnym celem usuwania godła państwowego z dyplomów ukończenia studiów?

2. Czyżby zaprzestanie sygnowania dyplomów godłem państwowym było wyrazem faktu, iż państwo przestaje brać odpowiedzialność za wiedzę absolwentów, a jego instytucje nie będą już gwarantem kształcenia?

3. Czy budowanie marki uczelni nie powinno opierać się na zapewnianiu wysokiego poziomu kształcenia, a nie na eliminacji godła Rzeczypospolitej Polskiej z dyplomu przez takowe wydawanego?

4. Czy to są planowe działania likwidacji elementów polskości nawet w sferze symboliki w polskiej nauce?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 10 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21568)

do ministra zdrowia

w sprawie tzw. kontraktów pielęgniarских

Szanowna Pani Minister! Sprawa, z którą występuję, dotyczy warunków zatrudnienia kontraktowego pielęgniarzek i położnych, pozwalających pracodawcy na niemalże nieograniczone czasowo wykorzystywanie pracy kontraktowych pracowników. W rezultacie pielęgniarzki zatrudniane na tej zasadzie pracują nawet do 300 godzin miesięcznie. Dochodzi także do sytuacji, gdy jedna pielęgniarzka pełni ciągły dyżur przez 2, 3 doby. Jakość pracy wykonywanej przez taką osobę niewątpliwie zagraża bezpieczeństwu pacjentów.

Pielęgniarzki i położne, znajdując się w znacznie słabszej pozycji negocjacyjnej niż lekarze, są często kroć nakłaniane, a wręcz zobligowane przez kierowników ZOZ do zamieniania umów o pracę na umowy cywilnoprawne. Pracodawcy egzekwują podpisywanie umów kontraktowych poprzez groźby utraty pracy. Tego rodzaju przymus ekonomiczny wywierany jest najczęściej w małych ośrodkach miejskich, gdzie perspektywa zmiany pracodawcy jest znikoma.

Po zawarciu umowy cywilnoprawnej zwierzchnictwo nad grupą zawodową pielęgniarzek i położnych pełnione jest przez bezpośredniego przełożonego, a wykonywanie tego rodzaju umów dalekie jest od świadczenia usług. Jest ono niczym innym jak typowym zatrudnieniem pracowniczym, odbywającym się w czasie i miejscu zasygnalizowanym przez kierownika, pod jego merytorycznym i organizacyjnym przewodnictwem.

W tego rodzaju sytuacji pracodawca ma możliwość ominięcia restrykcji dotyczących czasu pracy i wynagrodzenia nadgodzin. Na korzyść pracodawcy działa także znacznie większa ugodowość pracobiorcy tracącego stabilność zatrudnienia. Sytuację pielęgniarzek i położnych zatrudnianych w trybie umów cywilnoprawnych pogarsza także fakt, iż instytucja, w której mogłyby szukać ewentualnej pomocy, tj. Państwowa Inspekcja Pracy, często odmawia obejmowania nadzorem wykonywanie tego rodzaju umów, argumentując, że nie są to umowy pracownicze, a usługowe. Grupa zawodowa pielęgniarzek i położnych nie może również liczyć na przychylność sądów, których orzeczenia sprowadzają się jedynie do tezy, iż w sytuacji gdy pracownik zgodził się na zawarcie umowy cywilnoprawnej, nie można mówić o zatrudnieniu pracowniczym. Fakt występowania presji i przymusu prowadzących do podpisywania ww. kontraktów nie jest brany pod uwagę.

Szanowna Pani Minister, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak resort zamierza wytłumaczyć przyzwolenie na istnienie procedury zmuszania pielęgniarzek

i położnych do zawierania niekorzystnych dla nich umów?

2. W jaki sposób ministerstwo planuje zahamować praktykę obsadzania jednoosobowego personelu na dyżurach pielęgniarek i położnych?

3. Czy podczas prac nad ustawą o działalności leczniczej resort planuje podjąć skuteczne kroki mające na celu wyeliminowanie regulacji prawnych dogodnych dla naruszania praw pracowniczych?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21569)

do ministra zdrowia

w sprawie likwidacji szkolnych gabinetów stomatologicznych

Szanowna Pani Minister! Sprawa, z którą występuję, dotyczy usuwania już i tak nielicznych gabinetów stomatologicznych znajdujących się w placówkach oświatowych. Likwidacji gabinetów winne są nowe zasady konkursów na świadczenia medyczne. Szkolne gabinety przystępowały do konkursów wraz z innymi placówkami tego typu. Jednak ich szanse były znacznie mniejsze ze względu na system ocen stosowany przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Głównymi kryteriami przetargowymi były m.in. dostępność miejsca dla osób niepełnosprawnych, wyposażenie w sprzęt rentgenowski czy też dłuższy czas pracy. Pod uwagę nie została wzięta największa zaleta szkolnych gabinetów stomatologicznych, tj. możliwość dostępu do całej populacji dzieci i młodzieży. Tego typu system oceniania jest niewątpliwie wadliwy, w związku z tym powinno istnieć rozgraniczenie wyróżniające odrębne kryteria podczas oceniania gabinetów znajdujących się w szkołach, dzięki którym te nie będą znajdowały się na straconej pozycji już na starcie.

Liczba gabinetów stomatologicznych znajdujących się w szkołach była zatrważająco niska już przed ostatnimi likwidacjami. Odkąd dentyści przestali przyjmować dzieci i młodzież w szkołach, kondycja zębów młodych ludzi znacznie się pogorszyła.

Likwidacja szkolnych gabinetów dentystycznych znacznie ogranicza działania profilaktyczne umożliwiające m.in. wczesne wykrywanie próchnicy, której poziom u polskich dzieci i młodzieży utrzymuje się na podobnym poziomie jak 30 lat temu; natomiast w stosunku do wielu krajów europejskich, Polska charakteryzuje się co najmniej 10-letnim opóźnieniem pod względem realizowania profilaktyki stomatologicznej.

Przywrócenie gabinetów stomatologicznych w placówkach oświatowych zyskuje coraz większą rzeszę zwolenników, za pomysłem tym optują m.in. rodzice i włodarze miast. Na alarm biją także lekarze, którzy przestrzegają i przypominają, że bakterie atakujące zęby mogą przedostawać się do krwiobiegu, prowadząc w konsekwencji do rozwoju groźnych dla życia chorób.

Szanowna Pani Minister, proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy istnieje szansa przywrócenia opieki stomatologicznej w placówkach oświatowych?

2. Czy planowane jest ustalenie odrębnych kryteriów, na podstawie których będą oceniane szkolne gabinety stomatologiczne?

3. Czy resort jest świadomy faktu, iż profilaktyka stanowi podstawę opieki medycznej, a inwestycja w zdrowie najmłodszych oznacza niższe koszty leczenia ich w przyszłości?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21570)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie pojawienia się w Internecie obraźliwych treści na temat papieża Jana Pawła II

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą się zwracam, dotyczy pojawienia się na portalu YouTube treści hańbiących osobę Jana Pawła II. Film, umieszczony na portalu będącym własnością amerykańskiej firmy Google Inc., jest wytworem polskiego internauty, który wykorzystał do tego celu reklamę herbaty. Film został usunięty, ale niestety nie stanowił on wyjątku wśród treści umieszczanych w serwisie, gdzie od wielu miesięcy można znaleźć dziesiątki podobnych produkcji zawierających m.in. treści pornograficzne, neonazistowskie i pedofilskie. Zawartość opisywanych filmów dopuszcza się znieważania nie tylko samego papieża, ale także wszystkich katolików.

Współczesny świat pełen jest górnolotnych frazesów gloryfikujących szeroko pojętą tolerancję. Działalność portalu YouTube jest kolejnym przykładem na to, iż w wielu przypadkach tolerancja ta działa bardzo selektywnie i jednostronnie. W wypadku pojawienia się treści sztydzących z mahometanizmu, mniejszości seksualnych czy uderzających w prawa autorskie potężnych korporacji administracja serwisu potrafi działać bardzo efektywnie i bezzwłocznie, jednakowoż w sytuacji wypłynięcia przekazów ura-

żających uczucia katolików nie są podejmowane tak sprawne działania.

Motywy kierujące działaniami jednostek podejmujących niemoralne próby deprecjonowania człowieka, który w najbliższym czasie ma zostać wyniesiony na ołtarze, są zdumiewające i niezrozumiałe, jednak pewne jest, iż powinny one ponieść odpowiedzialność za swoje czyny.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy nie powinien istnieć monitoring filtrujący treści napływające do tak popularnych serwisów internetowych, jak YouTube?

2. Czy planowane są inne kroki przeciwdziałające pojawianiu się w Internecie przekazów szkalujących papieża Jana Pawła II?

3. Czy rozsądnym posunięciem nie byłoby pociąganie osób umieszczających podobne treści do odpowiedzialności karnej?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 9 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21571)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie dowodów osobistych
i legitymacji szkolnych**

Szanowny Panie Ministrze! W obecnym stanie prawnym dowód osobisty może otrzymać osoba poniżej 18. roku życia, zasadniczo od 13. roku życia. Dokument taki wygląda identycznie, jak dowód osobisty osoby pełnoletniej. Młode osoby często wyrabiają sobie taki dokument w celach poświadczania pełnoletniości. W praktyce rzadko osoby zobowiązane do skontrolowania małoletnich sprawdzają na dokumencie datę urodzenia. Jest to prosty i popularny wśród młodych ludzi sposób m.in. na zakup towarów dozwolonych dla pełnoletnich.

Legitymacje szkolne wciąż mają papierową formę. Bardzo łatwo je podrabiać, co nie jest obce nastolatkom. Ponadto szybko ulegają zniszczeniu. W praktyce są mizernym dokumentem poświadczającym tożsamość młodych osób, a często jest to dla nich jedyny dokument tożsamości. Społecznie i cywilizacyjnie pożądane byłoby wprowadzenie dokumentów elektronicznych, na wzór nowych legitymacji studenckich. Dzięki temu można byłoby uniknąć wielu fałszerstw i zagwarantować małoletnim posiadanie poważnego, niebudzącego wątpliwości dokumentu tożsamości.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy nie należałoby wprowadzić innego wzoru dowodu osobistego dla osób poniżej 18. roku życia, chociażby w innej kolorystyce, tak aby łatwiej było zidentyfikować małoletniego?

2. Czy nie warto w ogóle zastanowić się nad rezygnacją z dowodów osobistych dla osób małoletnich na rzecz tymczasowych dowodów osobistych?

3. Czy ministerstwo ma plany programu powszechnej wymiany legitymacji szkolnych na dokumenty elektroniczne?

4. Jak ocenia Pan Minister możliwość wprowadzenia dokumentu, który łączyłby funkcje legitymacji szkolnej i dowodu osobistego u osoby małoletniej, względnie tymczasowego dowodu osobistego?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21572)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykazu stanowisk
bezpośrednio związanych z prowadzeniem
i bezpieczeństwem ruchu kolejowego**

Szanowny Panie Ministrze! Rozporządzenie ministra infrastruktury w sprawie wykazu stanowisk bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego i warunków, jakie powinny spełniać osoby zatrudnione na tych stanowiskach oraz prowadzący pojazdy kolejowe, z dnia 16 sierpnia 2004 r. obowiązywało do 3 grudnia 2010 r. Z informacji, jakie docierają do mojego biura poselskiego, wynika, że w nowym rozporządzeniu z 18 lutego 2011 r. pominięto stanowisko pomocnika maszynisty. Stanowi to poważne utrudnienie dla przedsiębiorstw zajmujących się transportem kolejowym.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na jakim etapie znajduje się praca nad rozporządzeniem w sprawie wykazu stanowisk bezpośrednio związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego?

2. Z jakich powodów we wspomnianym rozporządzeniu pominięto stanowisko pomocnika maszynisty?

3. Czy podejmie Pan działania, by uzupełnić rozporządzenie o konieczne elementy?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21573)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sprzedaży akcji Grupy Lotos SA
zagranicznym koncernom naftowym**

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy planowanej sprzedaży 53,2% akcji drugiej co do wielkości polskiej rafinerii. Posiadaczami aktywów staną się najprawdopodobniej inwestorzy rosyjscy. Jeśli nawet akcje zostaną teraz kupione przez zachodnią spółkę, to i tak w przyszłości zostaną one odsprzedane Rosjanom. Posunięcie tego typu niewątpliwie przyczyni się do zaistnienia szeregu negatywnych zjawisk w polskiej gospodarce. Przede wszystkim spowoduje to zdobycie przez Kreml znacznej, a nawet pełnej kontroli nad polskim rynkiem paliwowym. Przejęcie Grupy Lotos przez rosyjskich inwestorów postawi również pod znakiem zapytania przetrwanie PKN Orlen. Co więcej, po fakcie przejęcia kontroli nad gdańską spółką zainicjowana zostanie procedura przejmowania rafinerii płockiej.

Należy także wspomnieć, iż proces rujnowania polityki energetycznej państwa miał swój początek tuż po przejściu władzy przez obecny rząd – wstrzymano realizację projektu Odessa – Płock – Gdańsk uniezależniającego polską gospodarkę od rosyjskiej ropy naftowej, zatrzymano budowę podziemnych magazynów na ropę naftową w Kossakowie, zahamowano integrację paliwowej logistyki poprzez Operatora Logistycznego Paliw Płynnych z Płocka, uniemożliwiono budowę bazy magazynowej przy gdańskim Naftoporcie, a także doprowadzono do destabilizacji niosącej ryzyko wycofania PKN Orlen z Litwy.

Sprzedaż strategicznej rafinerii, która jest samodzielną spółką mającą dostęp do podmorskich złóż i koncesję na wydobycie ropy spod bałtyckiego dna, spowoduje, iż stanie się ona jedynie jednostką podrzędną. Ponadto decyzja o sprzedaży Grupy Lotos jest szczególnie niezrozumiała, biorąc pod uwagę fakt, że Rafineria Gdańska jest obecnie spółką o silnie wzrastającej wartości.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego mimo założeń rządowego projektu pt. „Polityka rządu RP dla przemysłu naftowego w Polsce” nieprzewidującego prywatyzacji Grupy Lotos ta w istocie się dokonuje? Czyżby chodziło o kolejne próby załatwienia dziury budżetowej państwa? Dlaczego ma dojść do sprzedaży rafinerii, która w tym roku przetworzy rekordową ilość ropy naftowej, tj. ponad 9 mln ton, i przyniesie 1 mld zł zysku?

2. Czy po zdewastowaniu przez gabinet Donalda Tuska polskiej polityki energetycznej sprzedaż jednej z najnowocześniejszych rafinerii na świecie jest według resortu właściwym rozwiązaniem?

3. Dlaczego uniemożliwiana jest integracja polskiego sektora naftowego wokół podlegającej Skarbowi Państwa gdańskiej spółki?

4. Dlaczego rezygnuje się z rozsądnej polityki energetycznej na rzecz podporządkowywania się obcym inwestorom?

5. Dlaczego po raz kolejny gabinet Donalda Tuska naraża polskie społeczeństwo na odczuwanie negatywnych skutków służalczego stanowiska rządu względem państw o imperialistycznych dążeniach?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 11 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21574)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wycofania dofinansowania
do wynagrodzeń emerytów o umiarkowanym
i lekkim stopniu niepełnosprawności**

Szanowna Pani Minister! Zagadnienie, z którym występuję, obejmuje nowelizację ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych wprowadzoną w życie 1 stycznia, a obowiązującą od 1 marca br. Zgodnie ze zmianami w ustawie pracodawcy zostaną pozbawieni dofinansowania do wynagrodzeń dla emerytów przedstawiających umiarkowany lub lekki stopień niepełnosprawności. Wzrost kosztów zatrudnienia tego rodzaju osób wymuszony przez nowelizację ustawy bezsprzecznie wywrze negatywny wpływ na ilość zatrudnianych niepełnosprawnych emerytów. W obecnej sytuacji ekonomicznej, tj. po światowym kryzysie, którego skutki są nadal odczuwalne, oraz w obliczu wszechobecnych podwyżek pracodawcy będą podejmowali decyzje o zwalnianiu pracowników, których zatrudnianie stanie się nadto kosztowne.

Wycofanie dofinansowania miało na celu uzyskanie oszczędności, jednakże zaistniała sytuacja stanie się przysłowiowym błędnym kołem, gdyż bierni zawodowo emeryci będą szukać pomocy w Narodowym Funduszu Zdrowia czy też rozmaitych ośrodkach pomocy społecznej. Zwalnianie niepełnosprawnych emerytów wpłynie niekorzystnie także na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych. W związku z nowym zapisem w Dzienniku Ustaw ucierpi też służba zdrowia, na którą spadnie odpowiedzialność za zapewnienie doraźnej i specjalistycznej pomocy medycznej oraz zabiegów rehabilitacyjnych, które do tej pory spoczywały na barkach zakładów pracy chronionej.

Ustawodawcza niekonsekwencja uwidacznia się także, gdy brany jest pod uwagę fakt, iż z jednej strony dąży się do wydłużenia wieku emerytalnego, a z dru-

giej znacznie utrudnia się zatrudnianie osób z ustalonym prawem do emerytury.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego zostały zmienione prawidłowo funkcjonujące przepisy?

2. Jaki sens ministerstwo widzi w „szukaniu oszczędności” polegającym w istocie na przetrucaniu kosztów na inne instytucje?

3. Na jakiej podstawie resort tworzy ustawę sprzeczną z art. 32 ust. 2 Konstytucji RP, mówiącą: „Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny”? Pozbawiając niepełnosprawnych dofinansowań, najwyraźniej do takiej dyskryminacji dochodzi.

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21575)

do ministra infrastruktury

**w sprawie procesu reorganizacji
usług pocztowych**

W związku z otrzymaną odpowiedzią w sprawie interpelacji dotyczącej likwidacji placówek Poczty Polskiej SA chciałabym zaznaczyć, iż uzyskane odpowiedzi budzą wiele wątpliwości.

W wyniku „optymalizacji placówek pocztowych” ludzie mieszkający na wsi, wbrew zapewnieniom, jakie są zawarte w odpowiedzi na wcześniejszą interpelację, będą mieli zamknięte jedyne okno na świat. Nie każdy mieszkaniec wsi idzie z ogólnoświatowym trendem i usługi tradycyjne potrafi oraz może zastąpić przez usługi substytucyjne, elektroniczne. Jak wynika z raportu Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE), tylko co ósmy Polak ma dostęp do szerokopasmowego Internetu. Liczba stałych łączy szerokopasmowych w przeliczeniu na 100 mieszkańców wyniosła w 2009 r. 13,6%, natomiast dla dostępu mobilnego – 5,5%. Warto zauważyć, iż brak stałego Internetu dotyka właśnie obszary wiejskie, gdzie są planowane likwidacje placówek pocztowych.

Poczta Polska jako operator narodowy zobowiązana jest zapewnić społeczeństwu dostępność do usług powszechnych, także na terenach wiejskich. Planowane działania restrukturyzacyjne w obszarze sieci placówek pocztowych na wsiach ograniczą konstytucyjne prawo do powszechnego dostępu ww. usługi.

W odpowiedzi na moją interpelację podane zostały zapewnienia, iż to listonosz będzie odpowiadał za

pełną obsługę osób niepełnosprawnych. Nasuwa się jednak pytanie czy nie zapomniano o osobach w podeszłym wieku, które nie są mobilne i nie będą mogły w wymaganym terminie odebrać przesyłki. Ponadto pełna obsługa nie jest możliwa, ponieważ Zarząd Poczty Polskiej przewiduje, że poziom zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie, który dzisiaj wynosi ok. 92 tys. etatów, ma wynieść w 2015 r. ok. 84 tys. Oznacza to zmniejszenie etatów o 8 tys. Wątpliwość budzi również fakt, że w ciągu ośmiu godzin listonosz będzie musiał zasilić się w odległym urzędzie macierzystym w listy i inne przesyłki, a następnie obsłużyć rejon, zaawizować przesyłki w „dawnym” urzędzie i rozliczyć się w urzędzie macierzystym, biorąc pod uwagę, że będzie miał do pokonania niejednokrotnie nawet do 100 km. Rodzi się kolejne pytanie, jak więc jest możliwe, żeby mniejsza liczba pracowników była w stanie płynnie obsługiwać w większym zakresie.

Wobec wielu pojawiających się nowych wątpliwości, jak również realnego zagrożenia ograniczenia prawa dostępu mieszkańców do usług pocztowych na terenach wiejskich, proszę o udzielenie mi wyczerpujących odpowiedzi na zadane poniżej pytania:

1. Jak to możliwe, że centralizacja listonoszy miałyby nie pogorszyć jakości usług powszechnych świadczonych przez Poczta Polska SA?

2. Czy agencja pocztowa będzie obsługiwała Bank Poczty, gdzie klienci mają założone konta bankowe?

3. W jaki sposób po tej restrukturyzacji wszyscy klienci będą mieli powszechny dostęp do usług pocztowych?

4. Jak według ministerstwa ma wyglądać jakość oraz terminowość usług powszechnych po procesie reorganizacji usług pocztowych?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21576)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie utrudnień związanych
z uzyskiwaniem świadczeń pielęgnacyjnych**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych matce, ojcu i innym osobom, na których zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ciąży obowiązek alimentacyjny, przysługuje świadczenie pielęgnacyjne, jeżeli nie podejmują one zatrudnienia czy też innej pracy zarobkowej lub z nich rezygnują w celu sprawowania opieki nad osobą, która posiada odpowiednie orzeczenie potwierdzające

niepełnosprawność. Na mocy art. 17 ust. 5 pkt 2 lit. a ustawy o świadczeniach rodzinnych świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, jeżeli osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim. Tak więc osoba, która ze względu na niepełnosprawność swojego współmałżonka, wymagającego ciągłej opieki, nie może wykonywać pracy zarobkowej, pozbawiona jest prawa do takiego zasiłku. Osoby niepełnosprawne potrzebują w większości przypadków kosztownego leczenia, rehabilitacji i leków, dlatego też możliwość pobierania tego świadczenia przez współmałżonka byłaby dużą pomocą dla takich rodzin.

W związku z wyżej przedstawioną sytuacją zwracam się do Pani Minister z następującym pytaniem: Czy ministerstwo planuje podjąć działania w celu zmiany obowiązujących przepisów regulujących uzyskiwanie świadczeń pielęgnacyjnych przez osoby będące w związku małżeńskim?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21577)

do ministra zdrowia

**w sprawie zapewnienia całodobowej opieki
ambulatoryjnej mieszkańcom gm. Skała,
Iwanowice i Sułszowa w Małopolsce**

Szanowna Pani Minister! Początek marca 2011 r. dla mieszkańców gmin Skała, Iwanowice oraz Sułszowa, obejmujących północną część powiatu krakowskiego, wiąże się z dramatyczną sytuacją skutkującą pozbawieniem ich całodobowej opieki ambulatoryjnej, która dotychczas była świadczona w budynku stacjonowania pogotowia ratunkowego w Skale. Całodobowa opieka medyczna jest przedłużeniem opieki lekarskiej i pielęgniarskiej podstawowej opieki zdrowotnej. Pomoc świadczona jest codziennie, po godzinach pracy przychodni, od godz. 18.00 do godz. 8.00 rano następnego dnia. Opieka całodobowa działa również w soboty i niedziele, a także w dni świąteczne i inne dni ustawowo wolne od pracy. Stało się tak w rezultacie nieprzyznania Krakowskiemu Pogotowiu Ratunkowemu kontraktu na świadczenie tego typu usług w Skale. Warto wyraźnie zaznaczyć, iż funkcjonujący do końca lutego system w pełni się sprawdzał, zabezpieczając całodobową opiekę medyczną na bardzo rozległym terenie ww. gmin oraz dając poczucie bezpieczeństwa blisko 25 tys. mieszkańców.

Ukształtowanie dróg wspomnianych miejscowości niejednokrotnie utrudnia w stopniu znaczącym swobodną dostępność do całodobowej opieki ambula-

toryjnej, przez co pozbawienie Skały, będącej niewątpliwym centrum tego rejonu, placówki całodobowej opieki ambulatoryjnej jest działaniem zupełnie nieuzasadnionym, świadczącym o zupełnym braku wyobraźni osób odpowiedzialnych za funkcjonowanie systemu ratownictwa medycznego i regulujących dostępność do podstawowych świadczeń w zakresie zabezpieczenia i opieki medycznej. Wskutek postępowania konkursowego na zabezpieczenie całodobowej opieki ambulatoryjnej kontrakt uzyskała firma NZOZ OPC sp. z o.o., która nie wyraziła zainteresowania utrzymaniem placówki w Skale w dotychczasowej formie, ustanawiając najbliższy punkt całodobowej opieki w miejscowości Szyce, gminie Wielka Wieś, znacząco oddalonej od gminy Skała, Sułszowa czy Iwanowice. Trudno nie zgodzić się ze stwierdzeniem, iż Małopolski Oddział Narodowego Funduszu Zdrowia wykazał się w tej materii całkowitym brakiem rozeznania sprawy, doprowadzając do rozwiązań skutkujących zdecydowanym oporem i sprzeciwem społecznym, wyrażonym m.in. w liczbie kilku tysięcy podpisów pod apelem w sprawie przywrócenia funkcjonowania placówki ambulatoryjnej w Skale.

Pozostaje przytoczyć jeszcze jeden argument natury ekonomicznej. Pozostawienie tak dużej liczby osób bez opieki całodobowej, szczególnie w weekendy, doprowadzi do nadużywania korzystających z podstawowego zespołu pogotowia ratunkowego w sytuacjach nie zawsze wymagających użycia karetki, co będzie miało przełożenie na jej dostępność oraz wygeneruje znacząco wyższe koszty jej funkcjonowania.

Dlatego wobec powyższego zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Będąc gorącym zwolennikiem pozostawienia całodobowej opieki ambulatoryjnej w Skale, zapytuję: Czy Pani Minister w związku z moją interpelacją włączy się w działania skutkujące przywróceniem funkcjonowania takiej placówki?

2. Czy w związku z moją interpelacją Pani Minister skontroluje i zrewiduje procedury przyznawania kontraktów na całodobową opiekę ambulatoryjną przez Małopolski Oddział Narodowego Funduszu Zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Kraków, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21578)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie groźby likwidacji
energetyki małopolskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócili się przewodniczący zarządu wojewódzkiego Forum Związków Zawodowych, Zarządu Regionu Małopolskiego, Rady OPZZ Województwa Małopolskiego z prośbą o pomoc w ratowaniu energetyki małopolskiej.

Przez wiele lat zakłady energetyczne Kraków i Tarnów z powodzeniem działały na terenie woj. małopolskiego, jednakże działania obecnie podejmowane wpływają na nie bardzo destrukcyjnie. Rząd Polski niszczy struktury wypracowywane w tak długim czasie, co w konsekwencji prowadzi do całkowitego wypchnięcia energetyki krakowskiej z rynku.

Do 2004 r., w którym nastąpiło połączenie pięciu zakładów energetycznych i powstał koncern energetyczny Enion SA, Zakład Energetyczny Kraków był jednym z największych zakładów w Polsce pod względem liczby odbiorców i sprzedaży energetycznej, zatrudniając przy tym ponad 2,5 tys. osób. Następnie w 2007 r. powstała Grupa Kapitałowa Tauron Polska Energia i w wyniku zabiegów politycznych siedzibę Tauron ustanowiono w Katowicach. W 2010 r. Tauron PE SA utworzył podmiot zajmujący się energią odnawialną EKO Tauron, a na miejsce siedziby wyznaczono Jelenią Górę. Obecnie prowadzi się proces utworzenia kolejnego podmiotu, Tauron Operator Systemu Dystrybucji (OSD), którego siedzibą ma być Wrocław. Wraz z upływem czasu następuje systematyczne uszczuplenie znaczenia energetyki krakowskiej, a władze niestety nie reagują i nie interweniują w tej sprawie.

Obecna sytuacja i bierność naszego rządu prowadzi do całkowitego zahamowania małopolskich inwestycji energetycznych, likwidacji wielu miejsc pracy, upadku prestiżu Krakowa na energetycznej mapie Polski oraz do całkowitego zniszczenia struktur organizacyjnych działającej od ponad 100 lat energetyki krakowskiej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Aleksandra Grada, Ministra Skarbu Państwa, z następującymi pytaniami:

1. Jaka jest strategia rozwoju energetyki małopolskiej?
2. Czy planuje się podjęcie działań mających na celu ratowanie energetyki krakowskiej?
3. Czy osobiście podjął Pan w tej sprawie działania, będąc posłem na Sejm z Małopolski, a jednocześnie ministrem skarbu państwa?

Ze względu na wagę sprawy proszę potraktować moją interpelację jako pilną.

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21579)

do ministra zdrowia

**w sprawie tzw. kontraktów pielęgniarских
stosowanych coraz powszechniej
w zakładach opieki zdrowotnej**

Zatrudnienie na warunkach tzw. kontraktu pielęgniarского oznacza dla pracodawcy możliwość nieograniczonego czasowo korzystania z pracy pracownika kontraktowego. Zatrudnione w tym trybie pielęgniarki pracują miesięcznie często nawet do 300 godzin. Praca w takim wymiarze czasu, bez odpowiedniego wypoczynku, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa pacjenta, sprzyja popełnianiu błędów w pracy.

Grupa zawodowa pielęgniarek i położnych nie posiada tak silnej pozycji negocjacyjnej wobec pracodawców jak lekarze. Stąd też pielęgniarki i położne zmuszane są przez pracodawców do podpisywania na świadczenie usług w pracy zamiast umów o prace umów cywilnoprawnych. Są stawiane przed wyborem – podpisanie kontraktu pracowniczego lub utrata pracy. Tragiczność wyboru widoczna jest szczególnie w małych miejscowościach, gdzie możliwość zmiany pracodawcy praktycznie nie istnieje.

Warto podkreślić, że po zawarciu takiej umowy cywilnoprawnej kierownictwo zakładu opieki zdrowotnej sprawuje bezpośredni nadzór nad pracownikami kontraktowymi, a praktyka wykonywania takich umów nie ma żadnego związku ze świadczeniem usług. Jest to zwyczajne zatrudnienie, w określonym miejscu i czasie wskazanym przez pracodawcę, pod jego merytorycznym i organizacyjnym kierownictwem.

Korzyścią pracodawcy jest możliwość obejścia ograniczeń związanych z czasem pracy i wynagrodzeniem z tytułu godzin nadliczbowych, a także większa uległość pracownika, którego prawa często nie chroni m.in. Państwowa Inspekcja Pracy czy sąd pracy.

Środowisko pielęgniarek i położnych jest zdania, że system kontraktów pielęgniarских dający możliwość naruszania praw pracowniczych jest zły i należy go zmienić. Swoboda świadczenia usług w zawodzie pielęgniarki i wolność przedsiębiorczości nie powinny polegać na tym, że pracownicy kontraktowi

są zatrudniani i traktowani jak etatowi, wykonując identyczne obowiązki.

Odpowiednią okazją do zmiany tego stanu są prace nad ustawą o działalności leczniczej.

Dlatego też proszę o odpowiedź na pytanie: Czy biorąc pod uwagę powyższe uwagi, ministerstwo zdrowia planuje dokonać zmiany w przepisach określających tzw. kontrakty pielęgniarские?

Z poważaniem

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21580)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wysokości opłat
za badania techniczne pojazdów**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócili się przedsiębiorcy prowadzący działalność gospodarczą w zakresie stacji kontroli pojazdów z prośbą o podjęcie interwencji.

Jest to działalność regulowana w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i przedsiębiorca musi posiadać stosowne obiekty i wyposażenie zgodnie z ustawowymi wymaganiami. Wymagania te ustala Departament Transportu Drogowego ministra infrastruktury w formie kolejnych rozporządzeń (Dz. U. Nr 219 z dnia 31 października 2005 r., Dz. U. z dnia 11 lutego 2005 r., Dz. U. Nr 40 z dnia 10 marca 2006 r.).

Każde z nich w sposób istotny wymuszało na przedsiębiorcach nowe nakłady na zakup urządzeń, a niektóre z tych kosztownych urządzeń w kolejnym rozporządzeniu stawały się bezużyteczne (przykład „rozpedzarka do kół”, „urządzenie do badania szczelności gazu” itd.) Projekt z dnia 30 kwietnia 2008 r. zakładał zakup suwmiarki o gigantycznych wymiarach 1 m i 10 cm. Nie doszło do wydania rozporządzenia, ale na wyposażeniu stacji pozostał kątomierz z cyrklem o gigantycznych wymiarach, choć jego użycia nie wymaga żadne badanie techniczne, a więc i zakup był bezsensowny.

Także w zakresie budynków i budowli zmieniano wolą ustawodawcy wymagania, doprowadzając kanał przeglądowy do długości 18 m dla okręgowych stacji kontroli pojazdów. Z woli urzędnika przedsiębiorca musiał zlikwidować stację lub pobudować na nowo z takim kanałem, aby dalej prowadzić działalność. To też spowodowało kilkakrotny wzrost kosztów eksploatacyjnych (oświetlenie, ogrzewanie, podatek od nieruchomości itp.) Nie miało to uzasadnienia, bo badaniom zawsze podlegają pojedyncze pojazdy o maksymalnej długości 12 m, a nie zestawy pojazdów, i do

tych celów służy ława pomiarowa o maksymalnej długości 8 m. Mamy więc najdłuższe stacje kontroli pojazdów na świecie, a twórcy tych zmian uzasadniali taką potrzebę związaną z długością ciągnika rolniczego z dwoma przyczepami. Urzędnicy ministerstwa zmienili teraz swoje poglądy i proponują w art. 87.3: „Badanie techniczne ciągnika rolniczego i przyczepy rolniczej może być przeprowadzane poza stacją kontroli pojazdów”. Projekt jest w uzgodnieniach międzyresortowych z dnia 26 czerwca 2010 r.

Gigantyczne nakłady, jakie ponieśli przedsiębiorcy, a w nowym projekcie nie potwierdza się poprzedniego uzasadnienia. Ten przykład dobitnie wskazuje, że wszystko zależy od swobodnego uznania urzędnika, bez względu na racjonalne uzasadnienie i wynik bezpieczeństwa badań.

W projekcie tym nie ma wzmianki o zmianie cen za usługi dla przedsiębiorców. Zadbano jedynie o wpływ dla dyrektora TDT (który podlega pod ministra) w ten sposób, że za sprawdzenie stacji kontroli pojazdów przedsiębiorca zapłaci dyrektorowi TDT dwukrotność dotychczasowej stawki a nakładane przez niego kary będą dochodem dyrektora TDT. Art. 138.4: „Kary pieniężne, o których mowa w: 2) art. 137 ust. 1 pkt 3–4, stanowią przychód Dyrektora TDT”.

Ustawodawca doprowadził także do tego, że przedsiębiorca musi zatrudnić co najmniej dwóch wykwalifikowanych diagnostów. To wymaga zapewnienia stosownego wynagrodzenia, godnego ich odpowiedzialności, i niewątpliwie jest związane z kosztami tej działalności.

Tymczasem ceny brutto ustalające wysokość opłat dla przedsiębiorców za badania techniczne pojazdów zostały ustalone 29 września 2004 r., a więc blisko 7 lat temu. Opłaty te były co prawda znowelizowane rozporządzeniem ministra infrastruktury z dnia 18 września 2009 r. (Dz. U. Nr 155, poz. 1233), ale ich efektem było dalsze obniżenie dochodów SKP w wyniku likwidacji 16 pozycji cennikowych, w tym w szczególności opłat za pierwsze badania techniczne pojazdów sprowadzonych z zagranicy w związku z likwidacją tych badań. Dodatkowym negatywnym elementem jest podwyższenie od 1 stycznia 2011 r. stawki VAT do 23%, co w konsekwencji obniża dochody przedsiębiorców o kolejny 1%.

Właściciele od 7 lat zbierają charytatywnie pieniądze na CEPiK, a ostatnio musieli zainstalować Internet do przekazywania tych informacji, co jest dodatkowym stałym kosztem tej działalności. Narzucenie bezpłatnego wykonywania tych usług nie powinno mieć miejsca dla podmiotów, które prowadzą działalność na własnym rozrachunku. Zebranie 1 zł z każdego badania okresowego od klienta na ten cel kosztuje przedsiębiorcę ok. 1,5 zł (czas pracy, wydruk pokwitowania na 1 zł, przechowywanie i gromadzenie, opłata przelewu i inne wydatki z tym związane).

Jak widać, przy tak ogromnych nakładach i zwiększonych wymaganiach ceny nie były rewaloryzowane nawet o współczynnik inflacji czy współczynnik

wzrostu usług konsumpcyjnych, który jest podstawą waloryzacji różnego rodzaju opłat pobieranych w szczególności przez instytucje państwowe.

Podwyższenie opłat za usługi dla przedsiębiorców powinno być zagwarantowane ustawowo o współczynnik inflacji i nie powinno zależeć od dobrej czy złej woli urzędnika. Przy braku takich uregulowań należy się zastanowić nad uwolnieniem cen za badania techniczne w oparciu o wolny rynek. Grozi to jednak niebezpieczeństwem, iż stacje będą wykonywały badania bez prawa nadzoru przez organa samorządowe, bo działalność ta nie będzie już działalnością regulowaną.

Brak uregulowań odbija się na jakości wykonywanych usług, które są związane bezpośrednio z bezpieczeństwem ruchu drogowego. Dalsze odkładanie tych uregulowań może doprowadzić do pogorszenia jakości usług w tym zakresie i likwidacji 3800 podmiotów, a także stanowisk pracy dla 12 tys. diagnostów.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra, kiedy planowana jest nowelizacja przepisów w zakresie wysokości opłat za badania techniczne pojazdów, zanim stacje kontroli pojazdów zakończą swoją działalność z przyczyn ekonomicznych.

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Oborniki, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21581)

do ministra zdrowia

w sprawie programów lojalnościowych kierowanych do osób po 60. roku życia, realizowanych przez sieci aptek na terenie RP

Szanowna Pani Minister! Wielu Polaków, którzy ukończyli 60. rok życia, korzysta z programów lojalnościowych, tj. „Senior 60+”, realizowanych przez apteki. Po zadeklarowaniu przystąpienia do programu osoba otrzymuje imienną kartę i może korzystać ze znacznych zniżek przy zakupie leków. Zniżki te sięgają nawet 25%.

Wszystko byłoby dobrze, gdyby każda apteka uczciwie podchodziła do realizacji założeń programu. Niestety tak nie jest. Coraz częściej docierają do nas sygnały, że w aptekach realizujących programy kierowane do osób starszych, a więc tak naprawdę najmniej zamożnych, ceny leków są o wiele wyższe. Zdarza się tak, że nawet po zastosowaniu rabatu dla seniora rachunek jest wyższy niż w aptece, która tego typu promocji nie prowadzi. Osoby starsze są natomiast przekonane, że mają ulgę.

Są to bardzo niepokojące sygnały, a sprawa dotyczy znacznej części społeczeństwa, tej części, która kupuje najwięcej leków.

W związku z tym prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy resort zdrowia ma jakiś wpływ na uruchamianie tego typu programów promocyjnych?
2. Czy realizacja programów lojalnościowych realizowanych przez apteki jest w jakiś sposób kontrolowana?
3. Jeśli nie, to czy jest możliwość skontrolowania tych działań i podjęcia skutecznych kroków, aby ukrócić nieuczciwe działania?

Z poważaniem

Posel Dorota Rutkowska
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21582)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zaprzestania przez PFRON dofinansowywania kosztów usług tłumacza języka migowego w ramach realizacji programu „Pitagoras 2007 – program pomocy osobom z uszkodzeniem słuchu”

Szanowna Pani Minister! Z końcem ubiegłego roku Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych zaprzestał dofinansowywania kosztów usług tłumacza języka migowego w ramach realizacji programu „Pitagoras 2007 – program pomocy osobom z uszkodzeniem słuchu”. Mam świadomość, że zaprzestanie finansowania wspomnianych usług wynikało z trudnej sytuacji budżetowej PFRON, jednakże brak możliwości skorzystania z usług tłumacza migowego stanowi dla wielu niesłyszących i niedosłyszących studentów koniec marzeń o kontynuowaniu nauki i skończeniu studiów. Pomoc tłumaczy jest w tej grupie niepełnosprawnych osób niezbędna do zdobywania wiedzy.

Zgodnie z komunikatem zamieszczonym na stronie Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych wnioski o dofinansowanie usług tłumacza migowego w ramach programu „Pitagoras 2007” w 2011 r. przyjmowane będą do 15 kwietnia br. Z informacji przekazywanych przez PFRON wynika, że sytuacja wspomnianej grupy niepełnosprawnych studentów ma ulec zmianie w drugiej połowie obecnego roku. Należy jednak wspomnieć, iż studenci stracą co najmniej jeden semestr nauki. Według procedury określonej dla programu „Pitagoras 2007” decyzje o rozpatrzeniu wniosku są podejmowane w terminie do 6 tygodni.

Szanowna Pani Minister, zwracam się z pytaniem: Czy zabezpieczono w budżecie PFRON odpowiednią ilość środków finansowych niezbędnych do realizacji składanych wniosków? Zwracam się również z apelem o przyśpieszenie rozpatrywania wniosków w ramach określonej procedury ze względu na poważne utrudnienia i przerwy w nauce, które spotykają studentów niesłyszących i niedosłyszących.

Wydaję się również, że w związku z przerwą w finansowaniu programu „Pitagoras 2007” należy położyć odpowiedni nacisk na promocję kontynuacji programu i odpowiednie poinformowanie uczelni i szkół policealnych.

Z wyrazami szacunku

Poseł Paweł Orłowski

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21583)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie refundacji wynagrodzeń
pracowników młodocianych**

Szanowna Pani Minister! Niniejsza interpelacja spowodowana jest skierowanym na adres mojego biura poselskiego wystąpieniem Cechu Rzemiosł Różnych i Przedsiębiorczości. Środowiska te wyrażają poważne zaniepokojenie w związku z obniżeniem Funduszu Pracy przyznanego na refundację wynagrodzeń pracowników młodocianych, zatrudnionych w ramach umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego. Problem dotyczy całego środowiska rzemieślniczego oraz potencjalnych adeptów nauki zawodu.

Tak drastyczne obniżenie środków finansowych FP przeznaczonych na kształcenie młodzieży spowoduje przerwanie naturalnego cyklu edukacji dla części absolwentów gimnazjów i tym samym uniemożliwi im zdobycie jakiegokolwiek zawodu.

Szczegółowe pismo w tej sprawie cech w Grudziądzu skierował na Pani ręce w grudniu 2010 r.

Zapytuję Panią Minister: Czy decyzja o zmniejszeniu wydatków w części dotyczącej finansowania kształcenia pracowników młodocianych ma charakter ostateczny? Jeżeli tak, to jakie działania kompensacyjne w tym zakresie zamierza podjąć resort?

Z poważaniem

Poseł Janusz Dzieciol

Grudziądz, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21584)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie likwidacji niektórych archiwów
państwowych i konieczności dostosowania
sieci archiwalnej do podziału
administracyjnego kraju**

Szanowny Panie Ministrze! Naczelnny dyrektor Archiwów Państwowych w Warszawie w załączniku do komunikatu nr 1/2010 z 23 grudnia 2010 r. przedstawił strategię archiwów państwowych na lata 2010–2020. Jej priorytetem jest zwiększenie sprawności archiwów, usprawnienie zarządzania posiadanymi zasobami, dorównanie standardom rozwiniętych krajów europejskich w zakresie świadczonych usług, poprawa stanu przechowywania zasobu archiwalnego oraz jego dostępność, zwłaszcza w małych miastach, w których są nadzwyczaj dobrze zakorzenione w środowiskach lokalnych. Właśnie w tych miejscowościach często są jedynym miejscem służącym działalności naukowej, kulturotwórczej i prężnie wspomagają szkoły w realizacji programów regionalnej edukacji historycznej. Przedmiotowe zadania zgodne z raportem Polska 2030 i wieloletnim programem rządowym dotyczący modernizacji infrastruktury archiwów państwowych w latach 2011–2016 mają gwarantować udział tych archiwów w procesie budowy nowoczesnego państwa i społeczeństwa. Tym bardziej że Strategia Rozwoju Kraju na lata 2007–2015 przyjęta przez Radę Ministrów, stawia sobie za cel przede wszystkim poprawę funkcjonowania administracji, tak aby spełniała ona standardy państw unijnych.

W świetle tych założeń ogromne zdziwienie budzą sprzeczne z nią działania Archiwum Państwowego w Koszalinie zmierzające ostatecznie do likwidacji Archiwum Państwowego w Szczecinku. Archiwum to powstało w 1952 r. jako pierwsze na terenie dawnego województwa koszalińskiego. W swojej wieloletniej działalności dobrze wypełnia założenia strategii Naczelnej Dyrekcji Archiwów Państwowych w Warszawie. Prowadzi na szeroką skalę działania popularyzatorskie: lekcje archiwalne, projekty edukacyjne, liczne publikacje w prasie lokalnej, cykle audycji historycznych w lokalnych telewizjach kablowych, aktywny udział w organizacji jubileuszu miasta, udział w publikacjach naukowych, nawiązywanie i rozwijanie kontaktów z organizacjami byłych niemieckich mieszkańców Pomorza Zachodniego, liczne wystawy, sesje i konferencje popularnonaukowe. O roli i dużym zaufaniu lokalnej społeczności do szczecińskiego archiwum świadczy fakt przekazywania mu przez mieszkańców cennych dla miasta i regionu spuścizn aktowych (zdjęć, szkiców, dokumentacji architektonicznej itp.). Ponadto przechowywane są tam unikalne źródła do organizacji państwowości polskiej po 1945 r. na ziemiach zachodnich.

Dużym utrudnieniem w działalności tamtejszego archiwum jest fakt, iż źródła do dziejów ziemi szczecineckiej i Pojezierza Drawskiego znajdują się w archiwum w Szczecinie, Koszalinie, Słupsku i Pile. Takie rozproszenie materiałów archiwalnych znacznie utrudnia, a często wręcz uniemożliwia korzystanie z nich, co często wzbudza duże niezadowolenie osób korzystających z archiwum. W tej sytuacji w celu realizacji zadań przewidzianych w planie NDAP należy doprowadzić do dyslokacji archiwaliów dotyczących regionu szczecineckiego i zgromadzić je w całości w tutejszej placówce.

Ponadto niezbędnym warunkiem usprawnienia funkcjonowania sieci archiwów państwowych byłoby dostosowanie jej struktur do obowiązującego od 1999 r. podziału administracyjnego kraju. Takie rozwiązanie zintegruje sieć archiwalną z organami państwowymi, państwowymi jednostkami organizacyjnymi oraz samorządowymi jednostkami organizacyjnymi. W ten sposób w województwie zachodniopomorskim uniknie się dwóch niezależnych od siebie polityk prowadzonych przez Archiwum Państwowe w Szczecinie i Archiwum Państwowe w Koszalinie. Jednocześnie, przyporządkowanie koszalińskiej jednostce (jako centrali) Archiwum Państwowego w Słupsku sprawia, że Archiwum Państwowe w Gdańsku nie może podejmować spójnej działalności na terenie całego województwa pomorskiego (w załączeniu mapy zasięgu działania AP w Koszalinie). Ponadto niezrozumiałym jest fakt, że jednostki organizacyjne działające na terenie powiatu wałeckiego (zachodniopomorskie) podlegają kompetencji Archiwum Państwowego w Pile (wielkopolskie). W zaistniałej sytuacji brak jednolitej polityki NDAP dotyczącej dostosowania struktur archiwów państwowych do obowiązującego podziału administracyjnego kraju wymaga natychmiastowej reakcji.

Dodatkowo, przyjęta z końcem ubiegłego roku strategia w zakresie poprawy funkcjonowania administracji w rzeczywistości nie jest realizowana. Przykładem niech będzie, przygotowany bez jakichkolwiek konsultacji, projekt w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych, który ostatecznie został wprowadzony w życie rozporządzeniem prezesa Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 2011 r. Rozporządzenie to, choć słuszne co do zasady, jest sprzeczne z Art. 6. ust. 2a ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. 1983 Nr 38, poz. 173, z późn. zm.). Uniemożliwia ono bowiem dostosowanie i rozbudowę jednolitego rzeczowego wykazu akt do potrzeb organów gminnych, związków międzygminnych i organów obsługujących te organy i związki, organów powiatu i starostw powiatowych, organów samorządu województwa i urzędów marszałkowskich, organów zespolonej administracji rządowej w województwie i urzędów obsługujących te organy. Często przedstawiciele tych jednostek organizacyjnych o zaistniałą sytuację obwiniają archiwa państwowe lub

Radę Ministrów. Brak zdecydowanych działań w tych zakresach upewnia mnie, że niezbędne jest przeprowadzenie zmian dostosowujących strukturę i sieć archiwów państwowych do wymogów stawianych nowoczesnemu państwu. Wspieranie tych zamierzeń doprowadzi do stworzenia, od strony prawnej, przyjaznego środowiska do kontaktów lokalnej społeczności z archiwami państwowymi oraz do budowy transparentności działań administracyjnych.

Pytam zatem:

1. Czy istnieje możliwość wstrzymania działań podjętych przez Archiwum Państwowe w Koszalinie zmierzających do likwidacji Archiwum Państwowego w Szczecinku?

2. Czy w ministerstwie prowadzone są prace zmierzające do dostosowania sieci archiwalnej do podziału administracyjnego kraju?

3. Czy będą podjęte działania zmierzające do usunięcia sprzeczności rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 2011 r. z art. 6. ust. 2a ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. 1983 Nr 38, poz. 173, z późn. zm.)?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Suchowiejko

Szczecinek, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21585)

do ministra gospodarki

**w sprawie obniżenia kosztów leczenia
chorych na fenyloketonurię**

Szanowny Panie Premierze! Po wnikliwej analizie środowiska osób chorych na fenyloketonurię zwracam się z interpelacją w sprawie zorganizowania systemu obrotu środkami spożywczymi stanowiącymi dietę tych chorych.

Chorzy na fenyloketonurię w celu zapobieżenia skutkom negatywnego oddziaływania fenyloalaniny na ośrodkowy układ nerwowy zmuszeni są przyjmować substancje z dwóch grup:

a) preparaty białkowe pozbawione fenyloalaniny zabezpieczające potrzeby białkowe organizmu,

b) produkty dietetyczne pozbawione fenyloalaniny zabezpieczające pozostałe składniki niezbędne do funkcjonowania organizmu.

Należy zaznaczyć, że preparaty, o których mowa w pkt a, podlegają refundacji w ramach listy leków refundowanych. Natomiast produkty dietetyczne, o których mowa w pkt b, nie podlegają refundacji, choć ich działanie terapeutyczne jest przecież bezsprzeczne. W Polsce chorych na fenyloketonurię (PKU) jest 3000–4000 osób. Stosowanie produktów

dietetycznych to wydatek minimum 1000 PLN miesięcznie. Produkty dietetyczne PKU są od 40 do 150% droższe od analogicznych produktów spożywczych z grupy obciążonej fenylalaniną. Niestosowanie się do diety skutkuje uszkodzeniem ośrodkowego układu nerwowego, następstwem czego chorzy skazani są na dożgonną stałą opiekę w ramach systemu opieki społecznej.

Na terenie Polski rynek produktów PKU jest ograniczony do 3 producentów krajowych, których produkty są 2- lub 3-krotnie tańsze niż producentów ze strefy euro. Producenci krajowi są niestety ograniczeni do stosowania substratów od bezkonkurencyjnych dostawców zagranicznych. Zatem rynek produktów PKU cechuje całkowity brak konkurencji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z pytaniem: Czy Ministerstwo Gospodarki zamierza podjąć działania mające na celu doprowadzenie do sytuacji, w której cena produktów dietetycznych wolnych od fenylalaniny będzie zbliżona do ceny produktów obciążonych tym aminokwasem?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Walkowiak

Bydgoszcz, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21586)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie nielegalnego nabywania przez obcokrajowców ziemi w Polsce

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z interpelacją dotyczącą nielegalnego nabywania ziemi w Polsce przez obcokrajowców.

Zwrócili się do mnie z prośbą o interwencję rolnicy z województwa zachodnio-pomorskiego, przedstawiając sprawę kupowania polskiej ziemi przez obywateli Danii. Duńczycy współzałożyli spółkę, w której udziały miał również obywatel Polski. Przy kapitale zakładowym wynoszącym 50 000 zł Polak objął udziały o wartości 26 000 zł. Dzięki temu spółka mogła nabywać grunty bez konieczności wyrażania zgody przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji. (Ponad 50% udziałów miał polski obywatel, więc w rozumieniu ustawy o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców podmiot nie był uważany za cudzoziemca). Po zawiązaniu spółka nabyła grunty rolne w jednej ze wsi o łącznej powierzchni prawie 350 ha. Szereg okoliczności świadczy o tym, że polski obywatel był jedynie figurantem potrzebnym Duńczykom do zawiązania spółki, dzięki której mogli obejść przepisy obowiązujące przy kupnie nieruchomości. Trudno przecież uwierzyć, że były pracownik PGR, obecnie zatrudniony w tej spółce jako pracow-

nik fizyczny, mógł być w posiadaniu wolnej gotówki potrzebnej do spłacenia udziału w spółkach – wszedł bowiem razem z jednym z Duńczyków do kolejnych spółek. Umowy spółek, w których występuje polski obywatel jako większościowy udziałowiec, są tak skonstruowane, iż nie ma prawa jako większościowy udziałowiec decydowania o czymkolwiek, pozostając pracownikiem fizycznym spółki. Spółki te dokonały kupna ziemi za 9 mln zł (o takiej kwocie jest wiadomo, rzeczywista wartość może być wyższa). Poza tym transakcje finansowane były wyłącznie za pośrednictwem banku duńskiego. Potwierdzenie przedstawionych faktów znajduje się w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonym w Prokuraturze Rejonowej w Choszcznie.

Takie postępowanie nie jest odosobnionym przypadkiem. Przypomnieć można chociażby głośną sprawę z 2001 r., kiedy to Sąd Rejonowy w Szczecinie wydał orzeczenie o nielegalnym nabywaniu ziemi przez cudzoziemców. Mamy prawo twierdzić, że podobne procedury są na porządku dziennym. Polska ziemia, praktycznie w sposób nielegalny, trafia w obce ręce. Dlatego zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jaka jest powierzchnia nieruchomości nabytych przez osoby prawne mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez cudzoziemców, bez zezwolenia w przypadkach określonych w ust. 1, 2 i 2a ustawy o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców?

2. Jaka jest powierzchnia nieruchomości nabytych przez osoby prawne mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez cudzoziemców, na podstawie wymaganych zezwoleń, o których mowa w art. 1 ust. 1 oraz w art. 3e ust. 1 i 2 ustawy o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców?

3. Czy minister spraw wewnętrznych i administracji monitoruje w jakikolwiek sposób sytuacje wskazujące na prawdopodobieństwo nabycia nieruchomości wbrew postanowieniom ustawy o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców, w szczególności nabycia nieruchomości przez spółki z mniejszościowym kapitałem cudzoziemskim?

4. Czy sądy lub prokuratury informują Pana Ministra o sprawach, w których dochodzi do zakupu nieruchomości przez spółki z mniejszościowym kapitałem zagranicznym, w których zachodzi podejrzenie, że większościowy wspólnik jest jedynie figurantem?

5. Ile przypadków nabycia nieruchomości wbrew przepisom ustawy stwierdzono od 1 maja 2004 r.?

6. Czy w takich sytuacjach Pan Minister występował do sądu o stwierdzenie nieważności nabycia nieruchomości?

7. W ilu sprawach od 1 maja 2004 r. Pan Minister wystąpił z powództwem o stwierdzenie nieważności nabycia nieruchomości wbrew przepisom ustawy o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców, zgodnie

z art. 6 ustawy o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców, i jak zakończyły się te sprawy?

8. Czy w sprawie, w której Sąd Rejonowy w Szczecinie w 2001 r. wydał wyrok skazujący obywateli niemieckich w związku z nabyciem nieruchomości bez uzyskania zezwolenia, drogą poświadczenia nieprawdy, Pan Minister podejmował jakiegokolwiek kroki zmierzające do stwierdzenia nieważności tego nabycia?

9. Czy Pan Minister dysponuje informacjami na temat spraw o stwierdzenie nieważności nabycia nieruchomości wytaczanych przez wójtów, burmistrzów, prezydentów miast, starostów, marszałków województwa lub wojewodów na podstawie art. 6 ustawy o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców, jeżeli tak, to ile było takich spraw od 1 maja 2004 r. i jak się zakończyły?

10. Czy Prokuratura Rejonowa w Choszczynie informowała Pana Ministra o wpłynięciu zawiadomienia o nieprawidłowościach w nabyciu nieruchomości rolnych przez obywateli duńskich oraz czy w przypadku potwierdzenia tych informacji wystąpi Pan Minister o unieważnienie umów nabycia nieruchomości dokonanych wbrew ustawie o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Walkowiak

Bydgoszcz, dnia 3 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21587)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie regulacji unormowań prawnych obszaru związanego z weterynaryjną ochroną zdrowia publicznego

Szanowny Panie Ministrze! Środowisko lekarzy weterynarii, odnosząc się do proponowanych zmian zarówno w cenniku opłat pobieranych przez Inspekcję Weterynaryjną, jak i w cenniku wynagrodzeń dla lekarzy uważa, że zmiana stawek jest wybiórcza i niesatysfakcjonująca. Nie odzwierciedlają one bowiem oczekiwań wyznaczonych urzędowych lekarzy weterynarii, Inspekcji Weterynaryjnej, osób niebędących lekarzami weterynarii wyznaczonych do czynności pomocniczych, a także producentów. Postulowane od wielu lat zmiany w cenniku opłat nie zostały uwzględnione, powodując trudności w pracy Inspekcji Weterynaryjnej, niezadowolenie i niechęć lekarzy wyznaczonych a propozycje obecne wywołują opór środowiska producentów. W ramach negocjacji w sprawie cennika opłat konieczne jest położenie szczególnego nacisku na jasne określenie w przepisach zasad pobierania opłat za czynności określone

w poz. 14–21 oraz 28–29, gdyż brak określenia częstotliwości takiego nadzoru oraz czasu jego trwania powoduje, że są to pozycje martwe. Wobec wprowadzonej ustawą o finansach publicznych zasady ustalania wysokości opłat w drodze decyzji administracyjnych, istnieje prawdopodobieństwo odwołania się podmiotów nadzorowanych, które w związku z brakiem jednoznacznych uregulowań prawnych mogą przewlekać kwestię płatności. Głównym powodem, dla którego lekarze weterynarii masowo odstąpili od podpisywania umów z powiatowymi lekarzami weterynarii nie były wyłącznie kwestie finansowe, a przede wszystkim plany resortu rolnictwa dotyczące likwidacji Inspekcji Weterynaryjnej. W obecnych strukturach Inspekcja Weterynaryjna od 90 lat funkcjonuje pod pretekstem łączenia inspekcji w ramach resortu. Powyższe plany są realnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa w zakresie weterynaryjnej ochrony zdrowia publicznego, ponieważ dopuszczają możliwość podejmowania decyzji z zakresu weterynaryjnej ochrony zdrowia publicznego przez osoby nieposiadające tytułu lekarza weterynarii.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Pan Minister podejmie działania mające na celu regulacje unormowań prawnych obszaru związanego z ochroną zdrowia publicznego w sposób zbieżny z oczekiwaniami środowiska lekarzy weterynarii?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 11 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21588)

do ministra obrony narodowej

w sprawie Satelitarnego Centrum Operacji Regionalnych SA

Szanowny Panie Ministrze! W miejscowości Komorowo w 2003 r. powstało centrum łączności satelitarnej na miarę XXI w., które miało się zająć odbieraniem obrazów satelitarnych najwyższej rozdzielczości i ich opracowywaniem głównie dla wojska. Jedyne takie centrum w Europie Środkowo-Wschodniej mogło obsłużyć kilka sąsiednich sojusznicznych krajów, które tego typu urządzeń i dostępu do amerykańskiego satelity nie mają. Prywatno-państwowa spółka SCOR była kilka razy dokapitalizowana. Agencja Mienia Wojskowego obejmowała 950 akcji, pokrywając je aportem w postaci nieruchomości stanowiącej działkę w Komorowie o sporej wartości. Prywatny akcjonariusz – spółka Techmex, obejmował 8885 akcji, pokrywając je aportem w postaci środków trwałych oraz wartości niematerialnych i praw-

nych. Wówczas AMW miała w spółce 12% udziałów, a Techmex aż 88%. Ostatniego podwyższenia kapitału zakładowego SCOR dokonano w 2009 r. Techmex w wyniku tego podwyższenia stał się właścicielem 75,42% akcji w kapitale zakładowym spółki. W listopadzie 2010 r. sąd ogłosił prawomocnie upadłość Techmeksu. Doszło zatem do całkowitego upadku spółek, które przez swoją współpracę miały stanowić unikalny atut Polski we wzmacnianiu struktur bezpieczeństwa w naszym kraju.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Czy nastąpiło zaniechanie właściwego nadzoru nad procesem wdrażania tego interesującego projektu?

Jakie straty poniósł Skarb Państwa w związku z nieumiejętną realizacją projektu i co było głównym powodem jego niepowodzenia?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 11 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21589)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy w Czarncy łącznicy trasy kolejowej nr 8 z Centralną Magistralą Kolejową

Szanowny Panie Ministrze! W związku z brakiem środków finansowych remont przebiegającej przez województwo świętokrzyskie linii kolejowej nr 8 został ograniczony do odcinka Warszawa – Warka. To zbyt mało, jeśli chodzi o potrzeby komunikacyjne regionu świętokrzyskiego, tym bardziej że stan techniczny linii kolejowej zmusza składy osobowe i towarowe do zwalniania nawet do prędkości rzędu 30–40 km na niektórych odcinkach.

Jest skandalem sytuacja, w której czas przejazdu na trasie Warszawa – Kraków jest dłuższy niż w okresie międzywojennym.

Pewnym rozwiązaniem wydaje się tu zasygnalizowana przez prezesa PKP PLK SA Zbigniewa Szafrąńskiego możliwość budowy w Czarncy łącznicy trasy kolejowej nr 8 z Centralną Magistralą Kolejową. Łącznica celowa jest jako alternatywny objazd na czas modernizacji linii kolejowej nr 8 Radom – Warszawa. Dzięki wybudowaniu krótkiego, bo mającego 4 km długości odcinka linii kolejowej, możliwe będzie skrócenie czasu podróży z Kielc do Warszawy. Przy założeniu szybkości składu 130 km na godzinę możliwe byłoby zaoszczędzenie 20 minut, a oszczędność czasu byłaby jeszcze większa, ponieważ CMK jest

przystosowana do podróży z szybkością składów do 160 km na godzinę.

Projekt ten jest ogromną szansą na radykalną poprawę warunków podróży pasażerom z regionu świętokrzyskiego, w tym licznym studentom dojazdów do Warszawy i dalej. Dzięki temu zyskałby region, a PKP zyskałby nowych klientów.

Nadmienić trzeba, że wsparciem takiego projektu zainteresowany jest również samorząd województwa świętokrzyskiego, co mogłoby zmniejszyć związane z tym koszty.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy koncepcja budowy łącznicy w Czarncy jest wspierana przez resort infrastruktury?

2. Jaki byłby koszt i ewentualny czas realizacji takiej inwestycji?

3. Czy dzięki budowie łącznicy możliwe będzie uruchomienie połączeń PKP Intercity do Kielc?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 9 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21590)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zmniejszenia środków Funduszu Pracy na 2011 r.

Szanowna Pani Minister! Pracodawcy, organizacje reprezentujące bezrobotnych oraz przedstawiciele samorządów terytorialnych krytykują zmniejszenie w tym roku środków na Fundusz Pracy. Najbardziej ich bulwersuje fakt, że ww. ograniczenie praktycznie uniemożliwia prowadzenie programów promocji zatrudnienia.

Dla przykładu: województwo lubuskie, z którego Pani Minister pochodzi, otrzymało w tym roku na powyższe działania 42 mln zł. To mniej o prawie 105 mln niż w roku ubiegłym. Stanowi to zaledwie 28,2% funduszu z roku 2010.

Tak znikoma ilość środków finansowych nie pozwala na właściwą realizację ustawowych zadań przez powiatowe urzędy pracy, które wynikają z ustawy o promocji zatrudnienia z 20 kwietnia 2004 r.

Dodać należy, że środki, o których mowa, niejednokrotnie nie starczą nawet na pokrycie zobowiązań i umów zawartych w 2010 r.

Urzędy pracy w praktyce zaniechają aktywizacji zawodowej osób bezrobotnych, która powinna być nieodłącznym elementem obowiązkowego stosowania standardów usług rynku pracy.

W kontekście przedstawionej sytuacji pozwalam sobie zadać Pani Minister następujące pytania:

1. W jaki sposób urzędy pracy mają realizować ustawowe zadania bez odpowiedniego zabezpieczenia finansowego?

2. Czy ministerstwo pracy planuje zwiększenie dofinansowania działań promocji zatrudnienia?

3. Czy ministerstwo pracy oszacowało skalę wzrostu bezrobocia po tak drastycznym zmniejszeniu środków finansowych?

Z poważaniem

Poseł Bogusław Wontor

Zielona Góra, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21591)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu terapeutycznego
dotyczącego leczenia lekami inkretynowymi**

Szanowna Pani Minister! Polskie Stowarzyszenie Diabetyków zwróciło się do mnie z prośbą o wsparcie zabiegów środowiska pacjentów w staraniach o dostęp do nowoczesnego leczenia cukrzycy w związku z informacjami o prowadzonych przez Ministerstwo Zdrowia pracami nad wprowadzeniem w życie programu terapeutycznego dla analogów insuliny. Stowarzyszenie wyraża przekonanie, że aby zrealizować długofalowe cele związane z zapewnieniem chorym na cukrzycę dostępu do nowoczesnego i skutecznego leczenia i jednocześnie ograniczyć całkowite koszty leczenia cukrzycy, program ten nie powinien być ograniczony wyłącznie do refundacji analogów insuliny.

Program terapeutyczny, zdaniem stowarzyszenia, powinien umożliwiać zastosowanie u chorych leków, które zapewnią im największą korzyść terapeutyczną dla jednych będzie to insulina, dla innych analogi insuliny, a dla jeszcze innych doustne leki inkretynowe. Pacjenci wymagający leczenia poszczególnymi lekami oraz spełniający kryteria włączenia do programu, określone przez konsultanta krajowego w dziedzinie diabetologii, powinni otrzymać całkowicie bezpłatny dostęp także do leczenia DPP IV inhibitorami i GLP-1 analogami.

Szacuje się, że w Polsce cukrzycę ma ok. 2,5 mln osób, ale o chorobie wie tylko 60 proc. z nich. Na koszty związane z cukrzycą składają się zarówno bezpośrednie koszty leczenia – leków, opieki lekarskiej, opieki szpitalnej oraz koszty pośrednie – związane ze zgonami, trwałym inwalidztwem, zmniejszoną wydajnością w pracy, rentami itp. Podstawowym czynnikiem wpływającym na wzrost kosztów opieki medycznej związanym z cukrzycą typu 2 jest konieczność leczenia powikłań cukrzycy. Bez wątpienia rozwiązaniem, które w długofalowej perspektywie może

przyczynić się do ograniczenia kosztów związanych z cukrzycą, jest zapewnienie chorym dostępu do odpowiedniego leczenia, którego celem powinno być dążenie do jak najlepszego wyrównania glikemii we wczesnej fazie choroby.

Aby osiągnąć ten cel, większość chorych na cukrzycę wymaga terapii skojarzonej, w tym farmakoterapii. Obecnie dostępnych jest szereg leków, należących do różnych klas, m.in. metamorfina, pochodne sulfonylomocznika, insulina, analogi insuliny i leki inkretynowe (grupa GLP-1 i DDP-4). Niestety mimo dostępności na rynku, z powodu wysokiej ceny nie wszystkie one są w rzeczywisty sposób dostępne dla chorych. Przykładem tego są analogi insuliny oraz leki inkretynowe, które wciąż nie są objęte refundacją.

Skuteczne leczenie cukrzycy, które umożliwia zapobieganie powikłaniom wymaga indywidualnego podejścia do chorego i zastosowaniu leków, które konkretnemu choremu przyniosą największe korzyści. Ministerstwo Zdrowia powinno zapewnić refundację tych leków.

Obecnie stosowane leczenie cukrzycy nie jest pozbawione wad. Dla przykładu metformina – tania i uznana metoda leczenia – w ok. 25% przypadków nie jest tolerowana przez pacjentów, co wymusza stosowanie innych grup leków takich jak pochodnych sulfonylomoczników i insuliny. Powikłania ich stosowania są z kolei częstą przyczyną drugiego „koszyka” kosztów związanych z koniecznością leczenia polekowych hipoglikemii i ich następstw. Ponadto terapia insuliną, jak również pochodnymi sulfonylomocznika może powodować przyrost masy ciała, co negatywnie wpływa na dalsze leczenie cukrzycy. Tworzy się błędne koło, które zmusza do zwiększania dawek insuliny celem przełamania insulinooporności. Podnosi to koszty leczenia cukrzycy.

Tymczasem na rynku dostępne są leki, które mogą odsunąć w czasie rozpoczęcie insulinoterapii – są to leki z nowej klasy – inhibitorów DPP IV. Leki te uzyskały pozytywne rekomendacje Agencji Oceny Technologii Medycznych (wyrażone w: stanowisku nr 11/4/2010 z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie finansowania ze środków publicznych eksenatydu (Byetta®) w leczeniu cukrzycy typu II, stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 20/6/2010 dnia 15 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku liraglutidum (Victoza®) w leczeniu cukrzycy typu 2, jako świadczenia gwarantowanego; stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 23/8/2010 dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku saksagliptyna (Onglyza®) w leczeniu cukrzycy typu 2, stanowisku Rady Konsultacyjnej nr 24/9/2010 z dnia 12 kwietnia 2010 r. w sprawie zasadności zakwalifikowania leku wildagliptyna (Galvus®) w leczeniu cukrzycy typu 2, jako świadczenia gwarantowanego). Niestety do tej pory Ministerstwo Zdrowia nie podjęło decyzji o ich refundacji.

Biorąc powyższe pod uwagę, na prośbę Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków zwracam się do Pani

Minister zapytaniem, dlaczego Ministerstwo Zdrowia nie przygotowuje programu terapeutycznego dla leków inkretynowych, skoro od roku posiadają one pozytywną rekomendację AOTM i powinny być i finansowane przez państwo? Włączenie leków inkretynowych do obecnie przygotowywanego programu terapeutycznego dla analogów insuliny pozwoliłoby udostępnić więcej opcji leczenia w ramach tego samego budżetu.

Z szacunkiem

Poseł Izabella Sierakowska

Lublin, dnia 7 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21592)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie tłumaczy języka migowego
i przysługujących im tytułów**

Szanowna Pani Minister! Zawód tłumacza języka migowego wymagający równie specjalistycznej wiedzy i łączący się z taką samą odpowiedzialnością jak zawód tłumacza języków naturalnych jest w polskim prawie traktowany odmiennie i w pewien sposób dyskryminowany. W ustawie z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego czytamy, że: Przepisów ustawy nie stosuje się do tłumaczy języka migowego oraz innych systemów komunikacji niebędących językami naturalnymi. Konsekwencją takiego zapisu jest wykluczenie możliwości wprowadzenia tłumaczy języka migowego na listę tłumaczy przysięgłych sporządzaną przez ministra sprawiedliwości, a w powszechnym odczuciu użytkowników tego języka – traktowanie go jako sposobu komunikowania się drugiej kategorii.

Szansą na pozytywne rozwiązanie tego problemu było zapowiadane w 2009 r. przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wystąpienie do ministra sprawiedliwości z wnioskiem, by tłumacze języka migowego mogli trafić na listę tłumaczy przysięgłych. Byłoby to też zgodne z jedną z tez programowych rządu Donalda Tuska zawartych w jego sejmowym exposé z 2007 r., gdzie padła deklaracja, że: podejmemy (...) pracę nad ustawą, która nada językowi migowemu status języka urzędowego.

Dostrzegając wagę tego zagadnienia dla licznego środowiska osób niepełnosprawnych, które oczekuje z niecierpliwością na sprzyjające ich integracji ze społeczeństwem nowe regulacje prawne, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wystąpiło do ministra sprawiedliwości z zapowiadającym wnioskiem dotyczącym możliwości wpisania tłumaczy języka migowego na listę tłumaczy przysięgłych?

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej prowadzi prace nad zmianami w prawie zmierzającymi do nadania językowi migowemu statusu języka urzędowego?

Z poważaniem

Poseł Zenon Durka

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21593)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie używania tytułu tłumacza
przysięgłego przez tłumaczy
języka migowego**

Szanowny Panie Ministrze! Zawód tłumacza języka migowego wymagający równie specjalistycznej wiedzy i łączący się z taką samą odpowiedzialnością jak zawód tłumacza języków naturalnych jest w polskim prawie traktowany odmiennie i w pewien sposób dyskryminowany. W ustawie z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego czytamy, że: Przepisów ustawy nie stosuje się do tłumaczy języka migowego oraz innych systemów komunikacji niebędących językami naturalnymi. Konsekwencją takiego zapisu jest wykluczenie możliwości wprowadzenia tłumaczy języka migowego na listę tłumaczy przysięgłych sporządzaną przez ministra sprawiedliwości, a w powszechnym odczuciu użytkowników tego języka – traktowanie go jako sposobu komunikowania się drugiej kategorii. Ponadto obecnie wielu tłumaczy języka migowego używa bezprawnie tytułu tłumacza przysięgłego, podczas gdy zgodnie z obowiązującym prawem mogą być wyłącznie tłumaczami biegłymi.

Szansą na pozytywne rozwiązanie tego problemu było zapowiadane w 2009 r. przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej wystąpienie do ministra sprawiedliwości z wnioskiem, by tłumacze języka migowego mogli trafić na listę tłumaczy przysięgłych.

Dostrzegając wagę tego zagadnienia dla licznego środowiska osób niepełnosprawnych, które oczekuje z niecierpliwością na sprzyjające ich integracji ze społeczeństwem nowe regulacje prawne, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy minister sprawiedliwości otrzymał wniosek z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej dotyczący możliwości wpisania tłumaczy języka migowego na listę tłumaczy przysięgłych?

2. Czy minister sprawiedliwości zamierza przychylić się do takiego wniosku?

Z poważaniem

Poseł Zenon Durka

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21594)

do ministra gospodarki

**w sprawie napływu bezpośrednich inwestycji
zagranicznych do Polski**

Z ogólnych informacji GUS wynika, że w IV kwartale 2010 r. odnotowano około 4,4% wzrostu gospodarczego w Polsce. Rządząca obecnie koalicja PO–PSL dużą wagę przykładą do tworzenia warunków sprzyjających pobudzeniu koniunktury ekonomicznej, bowiem od skali wzrostu gospodarczego zależy skuteczna realizacja polityki społecznej, w tym i bezpieczeństwo systemu ubezpieczeń społecznych.

Inwestycje i eksport to niewątpliwie główne wektory wzrostu gospodarczego w Polsce. Obecnie nas szczególnie interesują zagraniczne inwestycje bezpośrednie w Polsce. Nasz kraj, jak się wydaje, wciąż pozostaje atrakcyjnym obszarem dla wielu inwestorów zagranicznych. Zapewne te tendencje proinwestycyjne trzeba wciąż wzmacniać.

W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie Pana Wicepremiera zapytujemy:

1. Jaką generalnie rolę pełnią bezpośrednio inwestycje zagraniczne w polskiej gospodarce?
2. Jak przedstawia się podstawowa informacja (wielkość, struktura, ogólna charakterystyka) o napływie bezpośrednich inwestycji zagranicznych do Polski w latach 2000–2010?
3. Jakie ważne i istotne zmiany zaszły w napływie bezpośrednich inwestycji zagranicznych do Polski w ostatnich latach światowego kryzysu finansowego?
4. Jakie instytucje rządowe i podmioty gospodarcze zajmują się promocją i obsługą bezpośrednich inwestycji zagranicznych?
5. Jakie wysiłki i nakłady finansowe podejmuje rząd PO–PSL, aby dodatkowo zwiększyć napływ bezpośrednich inwestycji zagranicznych do Polski?
6. Jak przedstawia się podstawowa prognoza w zakresie napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych do Polski w najbliższych kilku latach?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Jerzy Borowczak
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21595)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie systemu egzaminu maturalnego
w Polsce**

Egzamin maturalny wciąż pozostaje dużym wyzwaniem dla naszej młodzieży. W coraz lepszym stopniu prowadzona jest diagnoza i monitoring egzaminów dojrzałości. Niewątpliwie dalsze doskonalenie procesu dydaktycznego powinno zwiększyć wskaźnik zdawalności matury.

Bardzo ważnym elementem egzaminu maturalnego stał się obligatoryjny powrót matematyki w ostatnich latach. Kwestia ta od wielu lat była postulowana przez ośrodki akademickie. Prawdopodobnie w zakresie zdawania matematyki na maturze potrzebna jest większa pomoc organów założycielskich szkół średnich.

W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji uprzejmie Panią Minister zapytujemy:

1. Jak obecnie prawo oświatowe reguluje egzamin maturalny w szkołach średnich różnego typu?
2. W jaki sposób Ministerstwo Edukacji Narodowej (MEN) nadzoruje i monitoruje egzaminy maturalne w szkołach średnich?
3. Jakie różnice i podobieństwa występują w strukturze i wymogach egzaminacyjnych matury w poszczególnych typach szkół średnich?
4. W jakim stopniu matematyka była egzaminem obligatoryjnym na egzaminie dojrzałości w latach transformacji ustrojowej (1990–2010)? Jak jednak doszło do wycofania matematyki z matury?
5. Jaka jest geneza uzasadnionego powrotu matematyki na egzamin maturalny w ostatnich latach?
6. W jakim stopniu MEN lub organy założycielskie powinny pomóc młodzieży w lepszej zdawalności matematyki na maturze?
7. Jak przedstawiają się w Polsce – z podziałem na regiony – wyniki zdawalności egzaminu maturalnego w ostatnich kilku latach?
8. Czy i ewentualnie jakie zmiany w MEN są planowane w systemie egzaminów maturalnych w najbliższych latach?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Jerzy Borowczak
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21596)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie oceny działań prokuratury
w śledztwie przeciwko generałowi
uniewinnionemu prawomocnie
przez Sąd Najwyższy**

Panie Ministrze! W dniu 21 lutego br. Sąd Najwyższy utrzymał w mocy wyrok uniewinniający w sprawie prof. J. P. Jak wiadomo, sprawa była wszczęta w czasach IV RP, wykorzystywana medialnie, zaś obrońca zarzucał prokuraturze, że dowody przeciwko jego klientowi zbierane były nie zawsze zgodnie z prawem, sugerując, że w śledztwie dochodziło do łamania prawa. Sprawa generała prof. J. P. była jedną ze sztandarowych, pokazowych, wykorzystywanych w mediach w celach politycznych spraw wszczętych w IV RP.

Czy w sytuacji gdy Sąd Najwyższy wykazał bezzasadność oskarżenia, ktokolwiek (np. prokurator generalny, naczelny prokurator wojskowy) badać będzie legalność i rzetelność śledztwa w tej sprawie, a zarazem uczciwość i rzetelność prowadzących je prokuratorów i funkcjonariuszy CBA?

Jakie są służbowe losy prokuratorów, którzy prowadzili śledztwo w tej sprawie – czy są jeszcze w prokuraturze, czy prowadzą równie rzetelnie inne śledztwa, a może awansowali?

Czy będzie pan, jako członek rządu, wnioskował, aby informacja o przebiegu śledztwa w tej sprawie znalazła się w sprawozdaniu prokuratora generalnego dla prezesa Rady Ministrów? Jest taka możliwość, bowiem zgodnie z art. 10e ust. 3 ustawy o prokuraturze nie można jedynie żądać w tym trybie informacji o biegu postępowania w konkretnej sprawie, tu jednak idzie o sprawę, która swój bieg już zakończyła.

Wyjaśnienie tej sprawy, szczególnie praworządności prowadzonego śledztwa, jest niezbędne dla budowy państwa prawa, jest też niezbędne dla budowy zaufania obywateli do takich instytucji, jak prokuratura i sądy.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21597)

do ministra zdrowia

**w sprawie dostępu do nowoczesnych metod
leczenia cukrzycy**

Szanowna Pani Minister! Zwracamy się do Pani Minister w związku z docierającymi do nas głosami ze strony środowiska pacjentów cierpiących na cukrzycę. Z przekazanych przez nich informacji wynika, że Ministerstwo Zdrowia pracuje nad programem terapeutycznym opartym na analogach insuliny. Diabetycy zwracają uwagę, że obecnie na rynku dostępnych jest wiele różnego rodzaju leków, które pomagają pacjentom w zależności od ich indywidualnej sytuacji. Większość nadal jest dla pacjentów niedostępna ze względu na wysoką cenę. Przykład stanowią leki inkretynowe, które nadal nie są objęte refundacją.

Nie ulega wątpliwości, że cukrzyca stanowi jedno z największych wyzwań współczesnej medycyny, przede wszystkim ze względu na stale wzrastającą liczbę chorych, co wynika ze zmian w trybie życia w społeczeństwie. Podstawowym środkiem walki z tą chorobą powinno być zapobieganie. W przypadku osób już chorych najważniejsze jest jednak dobranie odpowiedniej kuracji do indywidualnej sytuacji danej osoby. Jest to możliwe tylko, jeżeli na rynku istnieje dostęp do szerokiego spektrum kuracji w cenach możliwych do zaakceptowania przez większość pacjentów.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy w ministerstwie planowane jest wprowadzenie refundacji kolejnych, poza analogami insuliny, środków przeciwko cukrzycy?

2. Jakie powody sprawiają, że niektóre spośród uznanych i skutecznych terapii cukrzycy nie są przez NFZ refundowane?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krzysztof Brejza
i Tomasz Lenz

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21598)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zmian w systemie edukacji
związanych ze zmniejszaniem się liczby
uczniów**

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie pojawiły się szeroko komentowane informacje o plano-

wanych przez samorządy likwidacjach szkół. Ma to być związane ze zmniejszaniem się liczby uczniów, a co za tym idzie – spadkiem wysokości otrzymywanych przez samorządy subwencji oświatowych. Z jednej strony powyższe zagadnienia wchodzą w zakres kompetencji władz lokalnych, które powinny mieć prawo dostosowywać liczbę placówek do miejscowych potrzeb. Z drugiej strony, racjonalna z ekonomicznego punktu widzenia reakcja samorządów na zmiany w finansowaniu oświaty może doprowadzić do zmian, które w przyszłości trudno będzie naprawić.

W powyższym obszarze zagadnień nakładają się na siebie sfery polityki edukacyjnej, finansów publicznych, kompetencji samorządu oraz zmian demograficznych. Człowiek niebędący ekspertem nie jest w stanie w sposób odpowiedzialny zaproponować konkretnych działań zaradczych. Z pewnością potrzebna jest spójna i dalekosiężna polityka edukacyjna uwzględniająca zmiany demograficzne i skonsultowana z ekspertami z różnych dziedzin.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dysponuje prognozami demograficznymi, a jeżeli tak, to czyjego autorstwa i w jakim zakresie czasowym?

2. Czy ministerstwo prowadzi lub prowadzi konsultacje działań w zakresie polityki edukacyjnej ze znawcami tematyki demografii oraz przedstawicielami samorządu terytorialnego?

3. Jakie działania ministerstwo zamierza podjąć w związku ze zmniejszaniem się liczby uczniów, a przez to planowanym zamykaniem placówek oświatowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21599)

do ministra finansów

**w sprawie możliwości księgowania
drobnych wydatków firmy na podstawie
paragonu fiskalnego**

Na nowy serwis internetowy parlamentarnego zespołu „Następne Pokolenie” www.zadaniemlapposla.pl wpłynęła sprawa, którą przedstawiam poniżej. Ustawa o podatku VAT wymaga, aby do wydatku zawierającego VAT została wystawiona faktura VAT. Wymaga to zużycia czasu i papieru, często sprzedawcy nie wystawiają faktury na kwotę niższą niż 20 zł, więc przedsiębiorcy, ponosząc małe wydatki, rezygnują z faktury VAT i posiadają tylko nieprzydatny paragon fiskalny.

Na przykład w Niemczech i innych krajach Unii Europejskiej prawidłowo wystawiony paragon fiskalny zawierający nazwę i adres wystawcy, numer NIP, kwotę brutto oraz wyliczoną kwotę VAT/TAX/MwSt, i jego wartość brutto nie przekracza 150 euro, można księgować w firmie i jest podstawą do zwrotu pobranej i zapłaconej kwoty VAT zawartej w paragonie fiskalnym. Taki paragon nie musi zawierać nazwy firmy lub odbiorcy.

Wprowadzenie takiej zmiany ustawy uprości wiele uciążliwych procedur związanych z wystawianiem niepotrzebnych drobnych faktur VAT, skróci kolejkę przy kasie lub stoisku obsługi klienta w np. supermarkecie czy na stacji benzynowej oraz przyczyni się do znacznych globalnie oszczędności: oszczędności czasu, papieru oraz tuszu do drukarki, drobiazgów związanych z drukowaniem faktury VAT na kwotę np. 3,50 zł w formacie A4. Paragon fiskalny i tak zmusza wystawcę dowodu sprzedaży do odprowadzenia podatku VAT.

Biorąc pod uwagę przedstawione zagadnienie, proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy Pan Minister rozważa wprowadzenie zmian w przepisach, by firmy mogły księgować drobne wydatki na podstawie paragonu fiskalnego?

Z poważaniem

Poseł Cezary Tomczyk
oraz grupa posłów

Sieradz, dnia 4 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21600)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie problemów z utworzeniem
Polsko-Ukraińskiego Uniwersytetu
Europejskiego**

Zespół Parlamentarny na rzecz Przyjaznego Sąsiedztwa na Wschodzie, za pośrednictwem Biura Spraw Międzynarodowych Kancelarii Sejmu, zamierza zaprosić na spotkanie ambasadora Ukrainy w Polsce Markijana Malskyja. Jednym z tematów rozmów ma być kwestia Polsko-Litewskiego Uniwersytetu Europejskiego.

Idea polsko-ukraińskiego uniwersytetu ma już ponad 10 lat. Początkowo uniwersytet miał być umiejscowiony w Lublinie i Lwowie. W toku negocjacji strona ukraińska zaproponowała na siedzibę Kijów, a we Lwowie deklarowała utworzenie filii. Domagała się także, aby również strona polska przeniosła siedzibę uczelni do stolicy Polski, co miało podnieść jej rangę.

Plany związane z powołaniem do życia Polsko-Ukraińskiego Uniwersytetu Europejskiego były am-

bitne. Studenci mieli pobierać naukę na trzech wydziałach: europeistyki (4 kierunki: stosunki międzynarodowe, kulturoznawstwo wschodnioeuropejskie, prawo europejskie, ekonomia wspólnoty europejskiej), informatyki i zarządzania (2 kierunki: zarządzanie w administracji oraz informatyka w zarządzaniu), a także inżynierii i nowych technologii (3 kierunki: energetyka jądrowa i odnawialna, inżynieria chemiczna i procesowa, nowe technologie).

Uniwersytet miał mieć charakter elitarny. Na poszczególne kierunki i rodzaje studiów miała zostać ściśle określona liczba osób, które mogą być przyjęte w danym roku, np. na jeden kierunek studiów nie więcej niż 80 osób, a na studia doktoranckie – 100 osób. Maksymalnie na uczelni miało studiować nie więcej niż 4 tys. osób.

Zajęcia miały być prowadzone przez wybitnych profesorów i światowej klasy praktyków, zaś prace magisterskie pisane na zamówienie rządów obu krajów. Wykłady miały odbywać się w trzech językach: polskim, ukraińskim i angielskim, a uzyskane na uczelni dyplomy honorowane w całej Unii Europejskiej.

W 2008 r. premier Donald Tusk podpisał z premier Ukrainy Julią Tymoszenko deklarację dotyczącą utworzenia Polsko-Europejskiego Uniwersytetu Europejskiego. Istotne ustalenia w sprawie zapadły po spotkaniu w Kijowie 13 lutego 2009 r., kiedy podpisano protokół, który miał zostać przekształcony w umowę międzynarodową ratyfikowaną przez parlamenty obu państw. Tak się nie stało i z roku na rok przekładany jest termin uruchomienia tej uczelni.

Podobno opóźnienie realizacji tego niezwykle ważnego przedsięwzięcia mającego zbliżyć Ukrainę do Europy, a także zwiększyć szanse Polaków mieszkających w tym kraju na wyższe wykształcenie, leży po stronie polskiej. Przeszkodą miały być nasze przepisy prawne, które podobno nie pozwalały na utworzenie publicznego uniwersytetu międzypaństwowego.

W związku z powyższym mam następujące pytania do Pani Minister:

Czy prawdą jest, że funkcjonujące obecnie w Polsce prawo nie daje możliwości powołania takiej międzypaństwowej uczelni?

Czy przeprowadzona niedawno w Sejmie nowelizacja ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym została tak skonstruowana, że będzie można przystąpić do tworzenia Polsko-Ukraińskiego Uniwersytetu Europejskiego albo innej podobnej uczelni międzypaństwowej?

Czy ustalono ostateczną lokalizację uczelni po stronie polskiej, na którą zgodzili się Ukraińcy, a także realną datę jej uruchomienia?

Czy prawdą jest, że rządząca Ukrainą Partia Regionów dystansuje się do projektu tego uniwersytetu i istnieje niebezpieczeństwo, że projekt ten zostanie ostatecznie pogrzebany?

Z poważaniem

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21601)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie środków na finansowanie kształcenia zawodowego

Szanowna Pani Minister! Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości zwróciła się do mnie w sprawie dotyczącej zablokowania środków Funduszu Pracy na refundację kosztów wynagrodzeń młodocianych pracowników. Kujawsko-Pomorska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Bydgoszczy jako organizacja samorządu gospodarczego reprezentuje interesy zrzeszonych w cechach i izbie rzemieślników. Teren działania izby obejmuje zakłady, w których szkoli się prawie 6 tys. uczniów – młodocianych pracowników.

Organizowanie nauki zawodu jest już tradycją rzemiosła polskiego. Część praktyczna nauki zawodu realizowana jest u pracodawcy – rzemieślnika. Realizując program nauki zawodu w swoim zakładzie, pracodawca ma bezpośredni wpływ na fachowe wyszkolenie pracownika, a co za tym idzie, zdobycie przez niego odpowiednich kwalifikacji. Szkolenie uczniów wiąże się z szeregiem obciążeń i obowiązków wynikających z obowiązujących przepisów i dlatego nie wszyscy pracodawcy podejmują się tego szkolenia. Stworzone zostały instrumenty wspomagające pracodawców i zachęcające do prowadzenia nauki zawodu. Jednym z takich instrumentów finansowych jest dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych pracowników oraz refundacje kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne młodocianych pracowników.

Pod koniec 2010 r. pojawiły się problemy z podpisywaniem z pracodawcami umów o refundację. Wówczas komendant główny OHP wystosował pismo do wszystkich komend wojewódzkich z prośbą o wstrzymanie refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników wypłacanych z Funduszu Pracy. Problem ten został spowodowany nowym zmienionym planem finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, w którym drastycznie zmniejszono m.in. środki przewidziane na dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych pracowników, a także na przygotowanie zawodowe osób dorosłych. Warto podkreślić, że środki gromadzone w Funduszu Pracy powinny być wykorzystywane zgodnie z celami, dla których został on utworzony: koszty szkolenia osób dorosłych – nowa forma pozyskiwania wykwalifikowanych kadr, wspieranie kształcenia młodocianych pracowników oraz wydatki na staże, których celem jest przygotowanie absolwentów szkół do aktualnych potrzeb rynku pracy.

Kształcenie zawodowe ma bardzo istotny wpływ na rynek pracy. Obecna sytuacja demograficzna powoduje, że pracodawcy mają problem ze znalezieniem wykwa-

lifikowanych kadr. Sytuacja ta jest spowodowana również przez promowanie kształcenia ogólnego.

Uważam, że konieczne jest wspieranie form kształcenia zawodowego, które przyczynia się do zwiększenia liczby absolwentów przygotowanych do pracy w konkretnym i poszukiwanym zawodzie. Przedsiębiorstwa potrzebują wszechstronnie i rzetelnie przygotowanych kadr pracowniczych. Absolwenci nauki zawodu organizowanej u pracodawców nie zasilają grupy osób bezrobotnych. Polscy pracodawcy uczestniczący w procesie kształcenia młodocianych pracowników powinni mieć wsparcie ze strony państwa, albowiem absolwenci tej formy nauki zawodu są atrakcyjnymi pracownikami na krajowym i europejskim rynku pracy. Decyzja o wstrzymaniu środków na finansowanie kształcenia zawodowego jest wbrew interesom środowiska pracodawców i rynku pracy, a co za tym idzie, interesom całego społeczeństwa.

Wojewódzka Komisja Dialogu Społecznego w Bydgoszczy zaniepokojona sytuacją na rynku pracy w województwie kujawsko-pomorskim spowodowaną zablokowaniem w budżecie państwa znacznej części środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. w pełni popiera stanowisko Kujawsko-Pomorskiej Izby Rzemiosła i Przedsiębiorczości.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Kiedy będzie odblokowana znaczna część środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu?

2. Czy pracodawcy kształcący młodocianych pracowników, realizujący naukę zawodu, otrzymają refundację kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne?

3. W jaki sposób rząd zamierza osiągnąć spadek bezrobocia w 2011 r., skoro na aktywizację osób bezrobotnych zostały zaplanowane środki finansowe o 70% niższe niż w roku ubiegłym?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21602)

do ministra środowiska

**w sprawie budowy zbiornika
przeciwpowodziowego Kotlarnia
na rzece Bierawce**

Szanowny Panie Ministrze! Realizacja budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotlarnia na rzece Bierawce jest jednym z kluczowych elementów systemu zabezpieczenia przeciwpowodziowego powiatu kędzierzyńsko-kozielskiego, ze szczególnym uwzględ-

nieniem gminy Bierawa. Powstanie tej budowli hydrotechnicznej będzie stanowiło skuteczną ochronę przed wezbranymi wodami rzeki Bierawki dla kilkunastu tysięcy mieszkańców tego regionu z uwzględnieniem miasta Kędzierzyn-Koźle.

Zbiornik według projektu zostanie wybudowany na bazie wyrobiska, jakie powstało w wyniku 40-letniej eksploatacji wydobywania piasku oraz innego rodzaju materiałów przez działającą kopalnię piasku w miejscowości Kotlarnia gmina Bierawa. W wyniku eksploatacji tego wyrobiska powstało zagłębienie, które jest optymalnym miejscem do alokacji ww. budowli hydrotechnicznej. Od kilku lat trwają intensywne prace nad ww. projektem, opracowaniem dokumentacji wymaganej do podjęcia tego zadania, jak i uzyskania decyzji i pozwoleń formalnoprawnych. Mając na względzie realizację tego zadania z zakresu zabezpieczenia przeciwpowodziowego, w dniu 27 marca 2008 r. zostało podpisane pomiędzy Kopalnią Piasku Kotlarnia SA, Regionalnym Zarządem Gospodarki Wodnej w Gliwicach i Krajowym Zarządem Gospodarki Wodnej w Warszawie porozumienie w sprawie zasad współpracy w procesie wykonania projektu technicznego budowy „Zbiornika przeciwpowodziowego Kotlarnia”. W ramach tego działania opracowano i przygotowano wszelką niezbędną dokumentację, jak również uzyskano szereg decyzji i pozwoleń administracyjnych, oprócz pozwolenia na budowę. Tak więc stan prac na płaszczyźnie opracowania dokumentacyjnego jest w zaawansowanej fazie, która umożliwiłaby rozpoczęcie inwestycji (wymagane jest jedynie pozwolenie na budowę).

Zbiornik według projektu będzie posiadał pojemność całkowitą 40,58 mln m³, natomiast pojemność powodziowa ma wynosić 24,29 mln m³. Ten sztuczny akwen wodny będzie zajmował powierzchnię 950 ha. Istotnym elementem jest struktura własnościowa gruntów, jakie mają zostać wykorzystane pod budowę zbiornika. Całość terenu przewidzianego pod budowę jest własnością Skarbu Państwa, z czego w wiczym użytkowaniu Kopalni Piasku Kotlarnia SA znajduje się obszar 580 ha, natomiast pozostała część, tj. 370 ha, pozostaje w zarządzie Lasów Państwowych. Ten stan prawny powoduje, iż kopalnia nie może uzyskać pozwolenia budowlanego, gdyż nie włada częścią terenu pod budowę zbiornika.

Adaptacja wyrobiska pod budowę zbiornika przeciwpowodziowego pozwoliłaby na obniżenie kosztów realizacji tego przedsięwzięcia. Całościowy koszt projektu budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotlarnia na rzece Bierawce ma wynieść ok. 98,6 mln zł. W ramach porozumienia trójstronnego Kopalnia Piasku Kotlarnia SA, która z własnego budżetu wydatkowała kwotę 2 mln zł na realizację i opracowanie projektu budowlano-wykonawczego, zaproponowała w projekcie porozumienia w sprawie zasad współpracy w procesie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotlarnia możliwą ścieżkę strategii dla tego działania. Najważniejszymi kwestiami, jakie zostały podjęte w tym dokumencie, są:

1. RZGW Gliwice jako inwestor przejmuje grunty od Lasów Państwowych i kopalni Kotłarnia pod budowę zbiornika. RZGW Gliwice jako główny inwestor budowy zbiornika uzyska decyzję o pozwoleniu na budowę zbiornika.

2. Uzyskana decyzja pozwolenia na budowę wraz z prawem do dysponowania wszystkimi gruntami przeznaczonymi pod budowę zbiornika RZGW Gliwice przekazuje kopalni Kotłarnia, która przejmuje funkcję inwestora i wykonawcy zbiornika.

3. Kopalnia jako inwestor i wykonawca zobowiązuje się do wykonania budowy zbiornika przeciwpowodziowego w latach 2011–2019.

4. W okresie budowy zbiornika RZGW Gliwice zobowiązane będzie do ponoszenia kosztów publiczno-prawnych związanych z posiadaniem nieruchomości pod budowę zbiornika.

5. RZGW Gliwice zobowiązane będzie do wydania pozwolenia na rzecz Kopalni Piasku Kotłarnia SA na wyeksploatowanie złoża znajdującego się w części terenów ok. 100 ha przejętych od Lasów Państwowych, a stanowiących projektowaną czasę zbiornika.

6. Strony w porozumieniu zobowiązują się do podjęcia wszelkich możliwych działań zmierzających do pozyskania środków na realizację ww. inwestycji, a w przypadku gdy beneficjentem będzie RZGW Gliwice, zobowiązanie kopalni Kotłarnia do realizacji budowy wygasa na rzecz RZGW Gliwice.

W ramach tego opracowania RZGW w Gliwicach, będąc głównym inwestorem tego zadania, przedstawiło swoje stanowisko wobec proponowanych działań przedstawionych przez jedną ze stron porozumienia trójstronnego. RZGW w Gliwicach po dokonaniu analizy pod względem prawnym i formalnym stwierdziło, iż w projekcie porozumienia inżyniera realizacji i finansowania inwestycji w zakresie budowy zbiornika budzi wątpliwości natury formalnoprawnej w zakresie własności i użytkowania gruntów, ponoszenia kosztów realizacji inwestycji, wskazania jednostki inwestora oraz wykonawcy z pominięciem ustawy o zamówieniach publicznych. RZGW Gliwice przedstawia również informacje, iż projekt działania może być uznany za niezgodny z Prawem budowlanym, ustawą o zamówieniach publicznych, ustawą o finansach publicznych oraz procedurami władania mieniem Skarbu Państwa. Część zagadnień może natomiast zostać unormowana w postaci umowy ramowej określającej wzajemne relacje i obowiązki podmiotów, co jednak nie jest jednoznaczne z oddaleniem wskazanych powyżej zagrożeń formalnoprawnych.

RZGW Gliwice jednocześnie wskazało propozycje dla dalszego działania dla budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotłarnia. W obszarze finansowania inwestycji RZGW Gliwice wskazuje na wnioskowanie i pozyskanie środków finansowych na realizację inwestycji ze źródeł europejskich, „Programu Odra 2006”, Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i z budżetu państwa na inwestycje wieloletnie.

RZGW Gliwice w ramach działania dla zadania budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotłarnia wystąpiło z wnioskami o pozyskanie środków finan-

sowych na ten cel z budżetu Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska w kwotach: 2011 r. – 3 mln zł, 2012 r. – 3 mln zł, 2013 r. – 3 mln zł, z budżetu „Programu Odra 2006” na 2011 r. – 2 mln zł, we wnioskach skierowanych do planu budżetu na 2011 r. w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” w kwotach: 2011 r. – 10 mln zł, 2012 r. – 30 mln zł, 2013 r. – 30 mln zł.

Kluczowym znaczeniem w aspekcie uzyskania środków na realizację tego zadania jest wprowadzenie na listę podstawową zadań indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, priorytet III. W obszarze tym są prowadzone działania od 2008 r.

RZGW Gliwice proponuje w aspekcie uwarunkowań formalnoprawnych uzyskanie akceptacji prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej zgodne z procedurami władania mieniem Skarbu Państwa na realizację zamierzenia inwestycyjnego pn. „Budowa zbiornika przeciwpowodziowego Kotłarnia na rzece Bierawce” przejęcie gruntów z Lasów Państwowych po uprzedniej zapłacie za przedwczesny wyrąb lasu, wystąpienie z wnioskiem i uzyskanie decyzji pozwolenia na budowę (3 miesiące od uzyskania dysponowania gruntem na cele budowy). RZGW Gliwice w ramach propozycji proponuje przekazanie gruntów z kopalni Kotłarnia pod zbiornik bez odpłatności, w terminie rozpoczęcia robót budowlanych, przeniesienia roślin ustawowo chronionych z terenu wyrobiska kopalni na koszt kopalni w terminie możliwym po uzgodnieniu z przyrodnikami z Parku Krajobrazowego w Mikołowie i uzyskaniu środków na zapłatę odszkodowania za przedwczesny wyrąb lasu i przejęcie gruntów z Lasów Państwowych.

Podjęcie realizacji projektu budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotłarnia na rzece Bierawce wymaga podjęcia wieloetapowych, a przede wszystkim skoordynowanych działań, które pozwolą na doprowadzenie do konsensusu w najtrudniejszych obszarach, takich jak: środki finansowe, możliwości przekazania gruntów pod budowę w ramach obowiązującego prawa, zachowania wszelkich norm prawnych w aspekcie uwarunkowań formalnoprawnych, jak i wszelkich działań prowadzonych w ramach porozumienia trójstronnego.

Niemniej jednak kluczowym elementem działania jest rozpoczęcie tego jakże potrzebnego przedsięwzięcia w 2011 r. Jeżeli termin ten nie zostanie zachowany, wiele pozwoleń, decyzji, jak i opracowań projektowych straci ważność, co przełoży się w bezpośredni sposób na dalsze opóźnienie rozpoczęcia terminu realizacji tej inwestycji. Należy również podkreślić, iż zostały już poniesione znaczące koszty przez Kopalnię Piasku Kotłarnia oraz Skarb Państwa.

Należy podkreślić, że wyrobisko pokopalniane w wyniku podjętych działań ze strony Kopalni Piasku Kotłarnia podczas wzmożonych majowych opadów atmosferycznych, które w wielu miejscach naszego kraju doprowadziły do powodzi, przyczyniło się do zmniejszenia skutków powodzi na terenie powiatu kędzierzyńsko-kozielskiego w wyniku retencjon-

wania wody w zbiornikach retencyjnych położonych w wyrobisku.

Szanowny Panie Ministrze! Budowa zbiornika przeciwpowodziowego Kotlarnia na rzece Bierawce nie generuje tak znaczących nakładów inwestycyjnych, tym bardziej, iż realizacją tego zadania zainteresowana jest działająca Kopalnia Piasku Kotlarnia SA. Możliwość rozpoczęcia tego przedsięwzięcia będzie znaczącym elementem zabezpieczenia przeciwpowodziowego dla mieszkańców tego regionu, którzy zmagali się niejednokrotnie z kataklizmem wysokiej wody. Uważamy, iż należy podjąć wszelkie możliwe działania, aby w 2011 r. rozpocząć budowę zbiornika przeciwpowodziowego Kotlarnia.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Czy budowa zbiornika przeciwpowodziowego o pojemności ogólnej 42,2 mln m³, zaś o pojemności powodziowej 25,3 mln m³ wpisuje się w działania przeciwpowodziowe gospodarki wodami państwa?

2. Czy w ramach swoich kompetencji ministerstwo nie może doprowadzić do stworzenia umowy, która określałaby obowiązki stron biorących udział w inwestycji?

3. Jaką resort środowiska widzi możliwość uzyskania pozwolenia budowlanego dla tej inwestycji, w sytuacji gdy część gruntów należy do Lasów Państwowych i nie może być przekazana prywatnemu podmiotowi?

4. Czy resort środowiska w ramach obowiązującego prawa widzi możliwość rozpoczęcia tej inwestycji przez prywatnego inwestora, tj. Kopalnię Piasku Kotlarnia SA lub RZGW w Gliwicach w 2011 r., gdyż po tym roku znaczna część dokumentacji ulega dezaktualizacji?

Szanowny Panie Ministrze! Rozumiemy trudności formalnoprawne, jakie związane są z tym zadaniem. Jednakże dla przeciętnego obywatela gmin nadodrzańskich woj. opolskiego niezrozumiałą jest fakt, iż nie można zrealizować inwestycji, która chroniłaby ich mienie, z powodu problemów biurokratycznych. Jest to tym bardziej niezrozumiałe, iż koszt budowy tego zbiornika (w przeliczeniu na jeden m³ zatrzymanej wody) jest o wiele niższy niż w innych tego typu inwestycjach.

Na pewno znaczącym utrudnieniem jest fakt, iż w przypadku tego zadania muszą być uwzględnione zarówno interesy państwa, jak i prywatnego podmiotu. Jednakże dobro nadrzędne, jakim jest bezpieczeństwo kilkunastu tysięcy mieszkańców tego regionu, powinno skłaniać wszystkie strony związane z tą inwestycją do zawarcia porozumienia umożliwiającego wybudowanie zbiornika w Kotlarni.

W związku z powyższym prosimy Pana Ministra o wnikliwe rozpatrzenie wszystkich aspektów związanych z realizacją tej inwestycji.

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21603)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie nowelizacji ustaw Prawo o szkolnictwie wyższym, o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, która przewiduje możliwość bezpłatnego studiowania na drugim kierunku dla jedynie 10% najlepszych studentów danego kierunku studiów

W sprawie nowelizacji ustaw Prawo o szkolnictwie wyższym, o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz zmianie niektórych innych ustaw, który przewiduje możliwość bezpłatnego studiowania na drugim kierunku dla jedynie 10% najlepszych studentów danego kierunku studiów.

Nowelizacja powyżej wspomnianych ustaw przewiduje, iż tylko 10% najlepszych studentów z danego kierunku będzie miało możliwość podejmowania bezpłatnie drugiego kierunku studiów. Pozostali musieliby za taką możliwość zapłacić.

Średnio w Polsce ok. 6% studentów decyduje się na studiowanie równoległe drugiego kierunku. Jest to jednak wynik uśredniony, gdyż źródła wskazują, że studenci niektórych kierunków, m.in. teologicznych, licznie podejmują studia równoległe, lub z drugiej strony zaś innych kierunków, na których procent studentów podejmujących studia równoległe jest bliski zeru.

Większość studentów podejmuje drugi kierunek studiów, gdyż ma nadzieję na uzyskanie interdyscyplinarnego wykształcenia, potencjalnie zwiększającego ich atrakcyjność na rynku pracy. Dziś sytuacja studentów w Polsce i tak jest niezadowolająca. Młodzi ludzie po maturze licznie podejmują studia. Niejednokrotnie na studiach zaocznych, wieczorowych, po to, by w wolnym czasie zarabiać na czesne, zdobywać doświadczenie zawodowe. Często niestety koniec studiów nie oznacza końca trudności. Dziś tytuł magistra nie daje gwarancji na znalezienie dobrej pracy czy znalezienie pracy w ogóle. Wystarczy przejrzeć statystyki urzędów pracy, ilu jest bezrobotnych z wykształceniem wyższym oraz ile jest wolnych miejsc pracy dla takich osób.

Dziś rząd jeszcze dokłada trudności studentom, potencjalnej przyszłości naszego kraju. Studiujący dziennie mogą jedynie dorobić dorywczo po zajęciach, ograniczenia czasowe nie pozwalają na zdobycie porządnego doświadczenia zawodowego zgodnego z kierunkiem studiów. Często perspektywą stają się studia na drugim kierunku. Wykształcenie na dwóch różnych kierunkach zwiększa szanse na rynku pracy, na zdobycie pracy. W dzisiejszych realiach mało kto podejmuje pracę zgodną ze swoimi kwalifikacjami i zainteresowaniami, więc często praca staje się

dla takich osób przykrą koniecznością, złem koniecznym.

Studenci to młodzi, ambitni ludzie, którym należy umożliwić rozwój, działanie, pracę. Dlatego też pytam:

1. Dlaczego państwo polskie szuka dochodów nawet wśród grupy obywateli jeszcze nieuposażonych, czyli wśród studentów, dając im już na samym starcie w dorosłe życie do zrozumienia, że nie mają oparcia we władzach kraju?

2. Czy przychód uzyskany od studentów za studiowanie na drugim kierunku wart jest narażenia władz Polski na utratę już i tak mocno osłabionego zaufania młodych obywateli?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Kossakowski

Ełk, dnia 27 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 21604)

do ministra zdrowia

w sprawie zapewnienia chorym na cukrzycę dostępu do potrzebnego im leczenia poprzez refundację leków inkretynowych

Szanowna Pani Minister! Trwają prace nad przygotowaniem projektu programu terapeutycznego dla długodziałających analogów insuliny. Środowiska diabetyków w Polsce postulują, aby grupa tych leków znalazła się na liście leków refundowanych i umożliwić nieodpłatne leczenie chorym, którzy tych leków potrzebują.

Chorzy na cukrzycę powinni stosować leki, które zapewniają im największą korzyść terapeutyczną. Niektórzy z nich muszą stosować analogi insulinowe, inni zaś powinni przyjmować leki inkretynowe. Dzięki zastosowaniu tych leków możliwe jest odsunięcie w czasie terapii insulinowej. To z kolei oznacza, że chorzy stosujący leki inkretynowe zapewnioną mają ochronę przed niezwykle groźnymi powikłaniami cukrzycy, np. niedocukrzeniem, wzrostem wagi ciała, hipoglikemii.

Leki inkretynowe uzyskały pozytywne rekomendacje Agencji Oceny Technologii Medycznych w leczeniu cukrzycy typu 2, jako świadczenia gwarantowanego, w przypadku gdy ćwiczenia fizyczne, dieta oraz stosowanie leków nie wystarczają do odpowiedzialnej kontroli glikemii. Niestety do tej pory Ministerstwo Zdrowia wciąż nie podjęło decyzji o sposobie ich refundacji.

W Polsce na cukrzycę cierpi ok. 2,5 mln osób. Niestety nie każdy jest świadomy swojej choroby. Tymczasem cukrzyca jest przyczyną ok. 4 mln zgonów rocznie, głównie z powodu powikłań. Warto zaznaczyć, że skala powikłań jest niezwykle szeroka po-

cząwszy od wzrostu wagi ciała, poprzez niewydolność nerek, nawet po powikłania naczyniowo-sercowe i udary mózgu. Cukrzyca niestety jest chorobą, która nie tylko znacznie pogarsza jakość życia, ale także znacznie je skraca.

Chorym należy się indywidualne podejście, możliwość dostępu do odpowiednich leków, a nie wszystkie leki są refundowane.

Dlatego pytam Panią Minister: Dlaczego ministerstwo nie przygotuje programu terapeutycznego dla leków inkretynowych, mimo iż posiadają one pozytywną rekomendację i powinny być refundowane, by zapewnić dostęp chorym, którzy ich potrzebują?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Kossakowski

Ełk, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21605)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie utworzenia centrum powiadamiania ratunkowego „112” w woj. kujawsko-pomorskim

Szanowny Panie Ministrze! Pierwotne plany MSWiA w zakresie dostosowywania polskich służb ratowniczych do funkcjonowania w jednolitym europejskim systemie ratowniczym zakładały budowę w województwie kujawsko-pomorskim dwóch centrów powiadamiania ratunkowego, z siedzibami w Bydgoszczy i Toruniu, na co wojewoda otrzymał środki finansowe z ministerstwa. W ostatnim czasie zmieniono decyzję i zaplanowano budowę tylko jednego centrum, z siedzibą w Bydgoszczy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

1. Jakie środki finansowe MSWiA przekazało wojewodzie kujawsko-pomorskiemu na realizację budowy centrów powiadamiania ratunkowego w Bydgoszczy i Toruniu?

2. Jakie wytyczne przekazano wojewodzie w zakresie budowy CPR w Bydgoszczy i Toruniu (także w zakresie rozdziału otrzymanych środków pomiędzy zainteresowane gminy)?

3. Jak rozdysponowane zostały środki przez wojewodę kujawsko-pomorskiego przekazane mu na budowę centrów powiadamiania ratunkowego w Bydgoszczy i Toruniu?

4. Jaka była przyczyna rezygnacji z planów budowy CPR w Toruniu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Girzyński

Toruń, dnia 17 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21606)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie likwidacji zwolnienia
usług konserwatorskich z podatku VAT
i obłożenia ich z dniem 1 stycznia 2011 r.
23-procentową stawką podatku**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 15 marca 2011 r. skierowałem do Pana za pośrednictwem marszałka Sejmu pytanie w sprawach bieżących, które było przedmiotem obrad w dniu 17 marca 2011 r. na 87 posiedzeniu Sejmu. Na sformułowane tam pytanie jednak Pan nie odpowiedział i przekazał je do ministra finansów. Odpowiedź ministra finansów, choć ważna (jest ona przedmiotem mojego dalszego zainteresowania i korespondencji z tym ministerstwem), z natury rzeczy była niekompletna. W tej sytuacji proszę Pana Ministra ponownie, tym razem w formie interpelacji, o udzielenie odpowiedzi na pytania, które podnosiłem w wyżej wzmiankowanym pytaniu w sprawach bieżących.

Wprowadzone na wniosek rządu Donalda Tuska w 2010 r. zmiany w ustawie o podatku od towarów i usług dyskryminują inne podmioty niż indywidualnych twórców i artystów ze zwolnienia od podatku VAT w ramach usług kulturalnych.

Dotychczasowe orzecznictwo organów skarbowych w indywidualnych interpretacjach w sposób jednoznaczny kwalifikowało prace konserwatorskie (m.in. stolarki drzewianej, okiennej, prac kamiennych, sztukaterii i tynków elewacji, pokryć dachowych i konstrukcji więźby dachowej) obiektów wpisanych do rejestru zabytków jako prace zwolnione z podatku VAT. Przepisy dotychczasowe sprzyjały w sposób szczególny realizacji programu ochrony zabytków jako narodowego dziedzictwa kulturowego. Niestety, wprowadzone zmiany i idąca w ślad za tym nowa interpretacja przepisów przez organy skarbowe sprawia, że tego typu prace będą obciążone 23% podatkiem VAT!

Już sama podwyżka podatku VAT z 0 do 23% jest dotkliwym ciosem w z trudem realizowane projekty renowacji zabytków. Jakby tego było mało, nowelizacja ustawy o podatku VAT, która weszła w życie od 1 stycznia 2011 r., nie uwzględniła faktu, że w obiegu prawnym są obowiązujące wieloletnie umowy dotyczące finansowania inwestycji, w tym inwestycji z udziałem środków Unii Europejskiej. Tak więc przy zastosowaniu podatku VAT w wysokości 23% od 2011 r. również do prac konserwatorskich następuje przez nikogo wcześniej nieprzewidziany wzrost kosztów inwestycji aż o 23%. Przy pracach konserwatorskich są to duże kwoty grożące załamaniem się harmonogramów realizacji tych inwestycji i generalnie ich zagrożeniem.

Dla przykładu toruńska starówka stanowiąca zwarty zespół urbanistyczny z wieloma obiektami

architektury średniowiecznej i okresów późniejszych została wpisana na listę światowego dziedzictwa kultury UNESCO. W roku 2008 w ramach zasady „w jedności siła” władze samorządowe miasta Torunia wraz z gospodarzami istotnych dla starówki obiektów zabytkowych podjęły decyzję realizacji wspólnego projektu pn. „Toruńska starówka – ochrona i konserwacja dziedzictwa kulturowego UNESCO”, podpisując stosowną umowę partnerską. Rolę lidera projektu przypisano władzy samorządowej Torunia reprezentowanej przez prezydenta miasta. Realizując zawarte porozumienie w lutym roku 2010 lider projektu podpisał z ministrem Bogdanem Zdrojewskim umowę o dofinansowaniu projektu, która wiąże strony do roku 2014. Wartość prac konserwatorskich objętych ww. dofinansowaniem określona przez poszczególnych partnerów oparta była na kosztorysach inwestorskich i prawie obowiązującym w latach 2008–2009. Znakomita część planowanych prac (wg przepisów wówczas obowiązujących) była zwolniona z podatku VAT.

1. Jak w zaistniałej sytuacji poradzić mają sobie podmioty realizujące prowadzone prace konserwatorskie?

2. Czy wyżej wspomniana ustawa przeszła cały obowiązujący tryb uzgodnień międzyresortowych?

3. Czy przeprowadzone zostały obligatoryjne konsultacje społeczne?

4. Czy minister kultury i dziedzictwa narodowego był świadom, jaki prezent wszystkim zajmującym się inwestowaniem w ochronę zabytków i dziedzictwa kulturowego niesie ustawa o zmianie ustawy o podatku VAT przygotowana przez ministra finansów?

5. Jakie plany i środki zaradcze ma Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego wobec realnej groźby załamania się inwestycji w zakresie konserwacji i renowacji zabytków w Polsce po fatalnych decyzjach rządu podnoszących z dnia na dzień koszty tych działań o 1/4?

W czasie posiedzenia Sejmu w dniu 17 marca 2011 r. dowiedziałem się od wiceministra finansów Macieja Grabowskiego, że Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie wyraziło żadnych wątpliwości i zastrzeżeń wobec nowelizacji ustawy o podatku VAT, która doprowadziła do nałożenia na prace konserwatorskie tak wysokiej (23%) daniny publicznej. Przypuszczam, że jestem zdruzgotany tą informacją, i dlatego pytam Pana Ministra:

6. Dlaczego w czasie negocjacji międzyresortowych nie oprotestował Pan tak niekorzystnych zmian, które de facto oznaczają znaczące uszczuplenie (szacowane na ok. 20%) środków przeznaczonych na konserwację zabytków w Polsce?

7. Jeżeli (jak twierdzi Ministerstwo Finansów) zmiany były nieuniknione i podyktowane implementowaniem prawa Unii Europejskiej, dlaczego nie wystąpił Pan o to, aby stawka podatku była niższa, tak jak ma to miejsce w wielu krajach Unii Europejskiej?

Zakładając, że wprowadzone zmiany są podyktowane tym, że Pan i służby Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie zdawały sobie sprawy, że nowelizacja ustawy o podatku VAT pociąga tak niekorzystne skutki dla wydatkowania środków na konserwację zabytków, pytam Pana Ministra:

8. Czy planuje Pan przedłożyć (w trybie pilnym) nowelizację ustawy o podatku od towarów i usług, która przywróci zwolnienie od podatku VAT prac konserwatorskich?

9. Jeśli nie jest możliwe przywrócenie zwolnienia prac konserwatorskich z podatku VAT, czy przedłoży Pan projekt zmian, który obniży ten podatek ze stawki 23% do 8%?

Biorąc pod uwagę, jak bardzo zbulwersowane jest zarówno środowisko konserwatorów zabytków, jak i osoby i instytucje (m.in. samorządy i parafie) z trudem znajdujące środki na renowację zabytków, liczę na wnikliwą analizę wyżej opisanego problemu i szczególnie precyzyjną odpowiedź na zadane pytania.

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Girzyński

Toruń, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21607)

do ministra finansów

w sprawie zagrożenia realizowanych wieloletnich programów konserwacji zabytków w związku ze zlikwidowaniem zwolnienia usług konserwatorskich z podatku VAT i obłożeniem ich z dniem 1 stycznia 2011 r. 23-procentową stawką podatku

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 15 marca 2011 r. skierowałem do ministra kultury i dziedzictwa narodowego za pośrednictwem marszałka Sejmu pytanie w sprawach bieżących, które było przedmiotem obrad w dniu 17 marca 2011 r. na 87. posiedzeniu Sejmu. Ponieważ minister kultury i dziedzictwa narodowego przekazał tę sprawę do ministra finansów, to właśnie wiceminister w kierowanym przez Pana resorcie pan Maciej Grabowski udzielał mi wówczas odpowiedzi. W trakcie tej debaty panu wiceministrowi Maciejowi Grabowskiemu został zarysowany problem, który obiecał postarać się rozwiązać.

Wprowadzone na wniosek rządu Donalda Tuska w 2010 r. zmiany w ustawie o podatku od towarów i usług dyskryminują inne podmioty niż indywidualnych twórców i artystów ze zwolnienia od podatku VAT w ramach usług kulturalnych.

Dotychczasowe orzecznictwo organów skarbowych w indywidualnych interpretacjach w sposób

jednoznaczny kwalifikowało prace konserwatorskie (m.in. stolarki drzewianej, okiennej, prac kamieniarskich, sztukaterii i tynków elewacji, pokryć dachowych i konstrukcji więźby dachowej) obiektów wpisanych do rejestru zabytków jako prace zwolnione z podatku VAT. Przepisy dotychczasowe sprzyjały w sposób szczególny realizacji programu ochrony zabytków jako narodowego dziedzictwa kulturowego. Niestety, wprowadzone zmiany i idąca w ślad za tym nowa interpretacja przepisów przez organy skarbowe sprawia, że tego typu prace będą obciążone 23-procentowym podatkiem VAT!

Już sama podwyżka podatku VAT z 0 do 23% jest dotkliwym ciosem w z trudem realizowane projekty renowacji zabytków. Jakby tego było mało, nowelizacja ustawy o podatku VAT, która weszła w życie od 1 stycznia 2011 r., nie uwzględniła faktu, że w obiegu prawnym są obowiązujące wieloletnie umowy dotyczące finansowania inwestycji, w tym inwestycji z udziałem środków Unii Europejskiej. Tak więc przy zastosowaniu podatku VAT w wysokości 23% od 2011 r. również do prac konserwatorskich następuje przez nikogo wcześniej nieprzewidziany wzrost kosztów inwestycji aż o 23%. Przy pracach konserwatorskich są to duże kwoty grożące załamaniem się harmonogramów realizacji tych inwestycji i generalne ich zagrożeniem.

Dla przykładu toruńska starówka stanowiąca zwały zespołu urbanistyczny z wieloma obiektami architektury średniowiecznej i okresów późniejszych została wpisana na listę światowego dziedzictwa kultury UNESCO. W roku 2008 w ramach zasady „w jedności siła” Władze samorządowe miasta Torunia wraz z gospodarzami istotnych dla starówki obiektów zabytkowych podjęły decyzję realizacji wspólnego projektu pn. „Toruńska starówka – ochrona i konserwacja dziedzictwa kulturowego UNESCO”, podpisując stosowną umowę partnerską. Rolę lidera projektu przypisano władzy samorządowej Torunia reprezentowanej przez prezydenta Miasta. Realizując zawarte porozumienie w lutym roku 2010, lider projektu podpisał z ministrem Bogdanem Zdrojewskim umowę o dofinansowaniu projektu, która wiąże strony do roku 2014. Wartość prac konserwatorskich objętych ww. dofinansowaniem określona przez poszczególnych partnerów oparta była na kosztorysach inwestorskich i prawie obowiązującym w latach 2008–2009. Znakomita część planowanych prac (wg przepisów wówczas obowiązujących) była zwolniona z podatku VAT.

W zaistniałej sytuacji w dniu 17 marca 2011 r. pan wiceminister Maciej Grabowski w czasie udzielania odpowiedzi na pytanie w sprawach bieżących zadeklarował szukanie przez Ministerstwo Finansów szybkiego sposobu znalezienia rozwiązania, które będzie utrzymywało zwolnienie z podatku VAT wobec tych prac konserwatorskich, które są realizowane w ramach wieloletnich umów o ich finansowanie z udziałem środków publicznych (w tym unijnych),

a które zostały podpisane przed 1 stycznia 2011 r. Mam w związku z powyższym pytania:

1. Jakie działania podejmie Ministerstwo Finansów, aby wyjść naprzeciw temu ważnemu problemowi, i kiedy?

2. Jaka propozycję zmian w prawie przygotowuje Ministerstwo Finansów i kiedy zostaną one zaprezentowane i przekazane do dalszych pilnych prac legislacyjnych?

Dla ochrony zabytków np. Torunia (aczkolwiek problem jest dużo szerszy, ogólnopolski) sprawa jest kluczowa, dotyczy bowiem m.in. całej umowy, którą w lutym roku 2010 podpisał prezydent miasta Torunia z ministrem kultury i dziedzictwa narodowego Bogdanem Zdrojewskim, która wiąże strony do roku 2014. Brak szybkiej reakcji Ministerstwa Finansów może doprowadzić do załamania się tego całego projektu i wielu podobnych przedsięwzięć w całej Polsce.

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Girzyński

Toruń, dnia 17 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21608)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie odpowiedzialności
w imieniu Rady Ministrów za realizację
przepisu art. 121 ust. 3 ustawy
Prawo bankowe**

Panie Premierze! Dnia 28 grudnia 1989 r. została uchwalona ustawa o uporządkowaniu stosunków kredytowych (Dz. U. z 1989 r. Nr 74, poz. 440, z późn. zm.). Przepisy tej ustawy dotyczą umów kredytowych zawartych przed dniem wejścia ustawy w życie.

Przepisami art. 5 ww. ustawy zostały zmienione niektóre przepisy art. 121 Prawa bankowego z dnia 31 stycznia 1989 r. (Dz. U. z 1989 r. Nr 4, poz. 21, z późn. zm.). Art. 5 ust. 1 pkt 1 nadał nowe brzmienie art. 121 ust. 3: Rada Ministrów zapewni pokrycie różnic wynikających z ulgowego oprocentowania i umorzenia kredytów określonych w ust. 2 udzielonych do dnia 31 grudnia 1989 r.

Przepisy art. 5 utrzymują w mocy dotychczasowy obowiązek (art. 121 ust. 3 pkt 2) Rady Ministrów do zapewnienia pokrycia różnic wynikających z ulgowego oprocentowania kredytów, z tym że od dnia 1 stycznia 1990 r. obowiązek ten dotyczy kredytów zawartych do dnia 31 grudnia 1989 r.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy o uporządkowaniu stosunków kredytowych zachowały moc przepisy wykonawcze w zakresie dotyczącym oprocentowania i umarzania kredytów na cele mieszkaniowe, w odniesieniu do już zawartych umów.

W związku z tym uprzejmie proszę o informację: Kto w imieniu Rady Ministrów ponosi odpowiedzialność za realizację przepisu art. 121 ust. 3 Prawa bankowego z dnia 31 stycznia 1989 r.?

Która jednostka organizacyjna lub podmiot reprezentuje Radę Ministrów (Skarb Państwa) przy dokonywaniu rozliczeń wynikających z obowiązującego przepisu art. 121 ust. 3 Prawa bankowego?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 17 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21609)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie planu przejęcia
Towarowej Giełdy Energii przez Giełdę
Papierów Wartościowych w Warszawie**

Panie Ministrze! Władze GPW zapowiedziały oficjalnie zamiar przejęcia przez GPW Towarowej Giełdy Energii, kupując wcześniej system informatyczny do obrotu energią.

Czy wyeliminowanie konkurencji i zmonopolizowanie rynku jest przygotowaniem do tego, aby przyszłemu nabywcy GPW oddać cały rynek instrumentów finansowych w obrocie?

Jakie zabezpieczenia rząd planuje wprowadzić, aby rynek energii pozostał dalej w polskich rękach, ponieważ samo pozbycie się TGE może – tak jak w przypadku sprzedaży cukrowni – doprowadzić do wzrostu cen energii?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 17 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21610)

do ministra środowiska

**w sprawie szkód wyrządzanych
przez dzikie zwierzęta**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach odnotowuje się wzrastającą liczbę szkód wyrządzanych przez dzikie zwierzęta w uprawach i płodach rolnych. Szkody stanowią dla wielu rolników źródło realnych strat ekonomicznych. Niestety otrzymanie odszkodowania równego ich nakładowi finansowemu

w obliczu obecnie istniejącego prawa nie jest sprawą łatwą.

Populacja dzikich zwierząt wzrasta, a polskie prawo w swych uregulowaniach nie zmienia się na korzyść rolników, którzy w tej sytuacji są stroną pokrzywdzoną i praktycznie bezradną. Obostrzenia dotyczące odstrzału dzikich zwierząt znacznie utrudniają działania zmierzające ku poprawie sytuacji rolników. Wciąż brane są pod uwagę prawa zwierząt, a prawa ludzkie są w tej sytuacji odstawiane na dalszy plan. Obowiązujące prawo uniemożliwia uzyskanie odpowiedniego odszkodowania, a postępowanie sądowe w sprawach szkód jest długotrwałe i bardzo uciążliwe.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Andrzeja Kraszewskiego, ministra środowiska, z pytaniami:

1. Czy planowane są zmiany w prawie dające rolnikom szansę na odpowiednią rekompensatę?

2. Czy możliwa jest zmiana zasad wypłacania odszkodowań dla rolników?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Interpelacja (nr 21611)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie ustanowienia Nagrody im. prof. Krzysztofa Skubiszewskiego dla osób zasłużonych w rozwoju polskiej dyplomacji

Szanowny Panie Ministrze! 8 lutego 2011 r. mija pierwsza rocznica śmierci wybitnego poznaniaka, twórcy polityki zagranicznej III RP – Krzysztofa Jana Skubiszewskiego. Streszczając życiorys profesora Skubiszewskiego, należy podkreślić, że ukończył on studia na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego, gdzie również uzyskał tytuł naukowy doktora oraz habilitację. Jego specjalizacją było prawo międzynarodowe publiczne, wykładał na uniwersytetach we Francji, Wielkiej Brytanii, USA i Szwajcarii, był pracownikiem naukowym Instytutu Nauk Prawnych PAN oraz autorem i współautorem licznych prac naukowych.

Krzysztof Skubiszewski od początku lat 80. aktywnie działał jako polityk obozu solidarnościowego. Dlatego też 13 września 1989 r. został powołany na stanowisko ministra spraw zagranicznych w rządzie Tadeusza Mazowieckiego. Utrzymał tę tekę w kolejnych gabinetach: Jana K. Bieleckiego, Jana Olszewskiego, Waldemara Pawlaka i Hanny Suchockiej.

Wśród licznych zasług prof. Skubiszewskiego dla Polski należy wymienić m.in. doprowadzenie do podpisania układu granicznego między Polską a Niem-

cami, gwarantującego uznanie przez RFN granicy na Odrze i Nysie, zawarcie 17 czerwca 1991 r. traktatu polsko-niemieckiego o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy, zapoczątkowanie rokowań dotyczących członkostwa Polski w NATO.

Prof. Skubiszewski przeszedł do historii jako wybitny mąż stanu i polityk, który ponad wszystko działał dla dobra ojczyzny. Był i jest niewątpliwym wzorem do naśladowania dla polskich dyplomatów. Aby docenić jego zasługi dla kraju i jednocześnie zachęcić do powielania wysokich standardów w dyplomacji, warto rozważyć ustanowienie nagrody dla tych, którzy w stopniu szczególnym przyczyniają się do budowania polskiej polityki zagranicznej.

Jak Ministerstwo Spraw Zagranicznych odnosi się do idei ustanowienia nagrody im. prof. Krzysztofa Skubiszewskiego?

Czy istnieje jakakolwiek forma wyróżniania dyplomatów, którzy w sposób szczególny przyczyniają się do budowania i umacniania pozycji Polski na arenie międzynarodowej?

Z poważaniem

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21612)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie realizacji przez władzę samorządową zadań powierzonych z zakresu szkolnictwa w 2011 r.

W związku z istniejącym w Polsce od połowy lat 90. XX wieku niżem demograficznym przed Ministerstwem Edukacji Narodowej oraz władzami samorządowymi stoi zadanie reorganizacji sieci placówek szkolnych. Szczególnie odnosi się to do klas pierwszych szkół podstawowych. Według danych Polskiej Agencji Prasowej liczba dzieci w wieku szkolnym w ciągu ostatnich pięciu lat zmniejszyła się o 411 tys. Z tego też powodu na rok 2011 samorzady zgłosiły zamiar likwidacji 335 placówek oświatowych.

Przy wysokich kosztach utrzymania szkół w warunkach niżu demograficznego likwidacja części placówek jest koniecznością. Jednakże należy podkreślić, że w niektórych rejonach naszego kraju – na przykład na Podkarpaciu – szkoły to nie tylko miejsca, gdzie odbywają się lekcje, to nierzadko również jedyne miejsca, gdzie można skorzystać z biblioteki czy Internetu. Szkoły pełnią swą wychowawczą, ale pozalekcyjną rolę, są też organizatorami czasu wolnego dla młodych ludzi.

Reorganizacja szkolnictwa podstawowego i średniego jest zadaniem scedowanym na samorzady.

Istotnym jest, aby te powierzone przez MEN zadania zostały wdrożone w sposób przemyślany, z zachowaniem edukacyjno-wychowawczo-rekreacyjnej roli, jaką dla młodych Polaków pełni szkoła.

Jakie korzyści odniosą polscy uczniowie w związku z realizowanymi zmianami w szkolnictwie?

Jaki jest przewidywany kierunek zmian w prawie o szkolnictwie na najbliższe lata w sytuacji istniejącego niżu demograficznego?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21613)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie ochrony siedlisk jerzyków
(*Apus apus*)

Jerzyki to ptaki objęte ochroną gatunkową ścisłą na mocy ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 220, poz. 880, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt (Dz. U. Nr 220, poz. 2237).

Naturalnym siedliskiem jerzyka są wysokie budynki i budowle, a w szczególności otwory w stropodachach. Niestety, w związku z trwającą w Polsce od kilku lat zmasowaną termomodernizacją (ocieplaniem) budynków populacja tych bardzo pożytecznych dla człowieka ptaków gwałtownie zmalała. Wynika to z kilku czynników:

— zmiany w technologii budowlanych obiektów, a co za tym idzie, coraz dokładniejsze wiązania elementów konstrukcji bez pozostawiania otworów,

— zamykanie wszystkich otworów wentylacyjnych oraz wypełnianie stropodachów materiałami o właściwościach toksycznych dla żywych organizmów,

— zabezpieczanie elewacji przed zabrudzeniem przez ptaki (np. kolce na gzymsach).

Jerzyki przylatują do Polski w kwietniu i pozostają do połowy sierpnia. Większość swojego życia spędzają w powietrzu, żywią się wyłącznie owadami i nie wymagają dokarmiania, a ich odchody nie brudzą elewacji budynków, ponieważ są praktycznie niedostrzegalne i rozpylają się w powietrzu. Niezależnie od wymogów ustawy chroniącej gatunek, utrzymanie dużej populacji jerzyka zapewnia równowagę biologiczną. Jerzyki, zjadając sporą ilość owadów, potrafią ochronić nas przed plagą much, meszek czy komarów.

W Polsce istnieją przepisy, które jasno określają formę ochrony i kary wynikające z braku przestrzegania Prawa ochrony środowiska, jednakże wszelkie próby ratowania siedlisk jerzyków nie przynoszą pra-

wie żadnych efektów. Zgłaszanie popełnionych wykroczeń czy przestępstw kończy się albo odmową podjęcia czynności przez policję czy prokuraturę lub umorzeniem sprawy ze względu na znikomą szkodliwość.

Warto się więc zastanowić, czy nie podjąć działań, które w znacznym stopniu pozwolą wyegzekwować Prawo ochrony środowiska i zobligują wszystkie podmioty związane z procesami termomodernizacji budynków do zapewnienia nowych siedlisk dla tych bardzo pożytecznych dla człowieka ptaków.

Czy jest szansa, aby przestępstwa przeciwko środowisku i przyrodzie traktowane były z należytą powagą, jako przestępstwa mające negatywny wpływ na nasze bezpieczeństwo ekologiczne?

Czy istnieje szansa, aby zobligować sądy do konsekwentnego wykorzystania przysługującego im prawa do nakazania przywrócenia lub rekompensaty zniszczonych siedlisk?

Czy nie warto byłoby wprowadzić zmiany w przepisach budowlanych, tak aby zobligować wykonawców termomodernizacji do zagwarantowania, na etapie projektowym, rozwiązań uwzględniających zapewnienie chronionym gatunkom odpowiednich warunków lęgowych (np. budki lęgowe)?

Czy istnieje możliwość ścigania i karania z urzędu tych podmiotów, które są odpowiedzialne za zaniechania urzędnicze (§ 231 K.k.) przy wprowadzaniu termomodernizacji?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21614)

do ministra zdrowia

w sprawie udzielania specjalistycznej opieki medycznej

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z art. 44 ustawy o ratownictwie medycznym, zespół ratownictwa medycznego transportuje osobę w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego do najbliższego, pod względem czasu dotarcia, szpitalnego oddziału ratunkowego lub do szpitala wskazanego przez dyspozytora medycznego. Jednak nie zawsze jest to dobre rozwiązanie. Coraz częściej zdarzają się przypadki, gdy chory wymaga leczenia specjalistycznego na oddziale, którym akurat nie dysponuje najbliższa placówka. Na izbie przyjęć pacjent traci cenny czas, czekając na inną karetkę, która przewiezie go do kolejnego szpitala, który dysponuje odpowiednim dla jego stanu zdrowia oddziałem. Taka sytuacja przede wszystkim zagraża zdrowiu chorego, ale także powoduje zwiększenie kosztów transportu i ogólny chaos.

Pani Minister, czy nie wydaje się zasadne wprowadzenie zmian do ustawy, które obligują zespół ratownictwa medycznego do natychmiastowego przewiezienia chorego do odpowiedniej placówki medycznej, gdzie zostanie mu udzielona specjalistyczna pomoc medyczna?

Z poważaniem

Posłowie Wojciech Saługa
i Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21615)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie egzekwowania przepisów
bezpieczeństwa na stokach narciarskich**

Szanowny Panie Ministrze! Wraz z rozwijającą się modą jeżdżenia na nartach na stokach narciarskich w całej Polsce z roku na rok rośnie liczba wypadków, także śmiertelnych.

Główną ich przyczyną jest brawura, brak umiejętności, kondycji i zasad zachowania się na stoku, to wszystko często na przepełnionych do granic możliwości stokach.

Panie Ministrze, czy rozważane jest wprowadzenie przepisów regulujących zasady poruszania się narciarzy po stokach, jak też przepisów regulujących tzw. przepustowość stoku, czyli walkę z przeludnieniem na trasach narciarskich? Czy rozważana jest możliwość wprowadzenia do Kodeksu wykroczeń pojęcia niebezpiecznej jazdy na nartach oraz karanie osób, które powodują zagrożenie dla zdrowia i życia innych narciarzy?

Z poważaniem

Posłowie Wojciech Saługa
i Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21616)

do ministra zdrowia

**w sprawie skierowań do poradni
specjalistycznych**

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z ustawą z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 14, poz. 89) na podstawie jednego skierowania do specjalisty można zarejestrować się tylko

w jednej placówce udzielającej świadczeń w danym zakresie.

W związku z bardzo odległymi terminami pacjenci na jedno skierowanie rejestrują się w kilku placówkach, szukając ustalenia wcześniejszej wizyty. Zachowanie takie wprowadza chaos, który w konsekwencji powoduje blokadę wolnych miejsc dla innych pacjentów i tak naprawdę wydłużenie terminu oczekiwania na wizytę u specjalisty.

Pani Minister, czy niezasadny wydaje się fakt wprowadzenia bardziej restrykcyjnych przepisów i zmian w przedmiotowej sprawie?

Z poważaniem

Posłowie Wojciech Saługa
i Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21617)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wprowadzenia ograniczeń
w tonażu pojazdów**

Szanowny Panie Ministrze! Często, aby chronić drogi przed zniszczeniem, zarządcy dróg wprowadzają ograniczenia tonażowe w ruchu pojazdów. Jednakże niejednokrotnie zdarzają się przypadki, że w okolicy takich dróg z ograniczeniem od lat swoje siedziby mają firmy, które muszą mieć zapewnioną komunikację ciężkimi samochodami – bądź własnymi, bądź w celach dostawczych. Niestety, argument, że ktoś od lat w tym miejscu prowadzi działalność gospodarczą, nie jest argumentem dla policji wymierzającej mandat za niestosowanie się do przepisów ruchu drogowego.

Panie Ministrze, w jaki sposób w takich przypadkach osoby prowadzące działalność gospodarczą z wykorzystaniem samochodów mogą ją dalej legalnie prowadzić bez narażania się na łamanie przepisów ruchu drogowego?

Z poważaniem

Posłowie Wojciech Saługa
i Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21618)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie ograniczeń w nabywaniu
gruntów rolnych przez podmioty
gospodarcze, których profil działalności
objęty jest przepisem art. 144 ust. 2 ustawy
Prawo ochrony środowiska**

Szanowny Panie Ministrze! Przepis art. 144 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) określa, iż eksploatacja instalacji powodujących wprowadzenie gazów lub pyłów do powietrza, emisję hałasu oraz wytwarzanie pól elektromagnetycznych nie powinna, z zastrzeżeniem ust. 3 ww. aktu prawnego, powodować przekroczenia standardów jakości środowiska poza terenem, do którego prowadzący ma tytuł prawny. Nakłada to na podmioty gospodarcze (jak np. KGHM Polska Miedź SA) obowiązek posiadania tytułu prawnego do terenu, na które dane przedsiębiorstwo negatywnie oddziałuje.

Wypełnienie tego obowiązku ustawowego w odniesieniu do gruntów rolnych stanowiących własność Skarbu Państwa pozostających w dyspozycji Agencji Nieruchomości Rolnych blokuje przepis art. 28a ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.). Zgodnie z tym aktem prawnym sprzedaż nieruchomości rolnej przez agencję może nastąpić, jeżeli w wyniku tej sprzedaży łączna powierzchnia użytków rolnych będących własnością nabywcy nie przekroczy 500 ha.

Zgodnie z treścią załącznika nr 6 do rozporządzenia ministra rozwoju regionalnego i budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454) do użytku rolnych zalicza się: grunty orne, sady, łąki trwałe, pastwiska trwałe, grunty rolne zabudowane, grunty pod stawami, grunty pod rowami.

Niezgodność tych dwóch zapisów ww. aktów prawnych powoduje, iż podmioty, które zostały zobligowane do nabycia gruntów, na które negatywnie oddziałują – zgodnie z art. 144 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, nie są w stanie wypełnić ww. zobowiązań, albowiem na przeszkodzie stoi zapis art. 28a ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.). Ten stan prawny powoduje również, iż w wielu przypadkach duże podmioty gospodarcze nie mogą uzyskać odpowiednich wielkości ziemi do prowadzenia nowych inwestycji.

W związku z powyższym chcielibyśmy zapytać Pana Ministra o następujące kwestie:

1. Czy problem ten jest znany resortowi rolnictwa i rozwoju wsi?

2. Czy w tym zakresie prowadzone są działania mające na celu nowelizację ww. przepisów art. 28a ust. 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.)?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21619)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie wykorzystania
środków finansowych Funduszu Zajęć
Sportowych dla Uczniów**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku lat dzięki inicjatywie posłów funkcjonuje państwowy fundusz celowy, którego środki finansowe przeznaczone są, w drodze otwartych konkursów, na dofinansowanie zajęć sportowych dla uczniów, organizowanych przez organizacje pozarządowe i jednostki samorządu terytorialnego. Celem funduszu jest wyrównywanie szans dostępu do sportu dzieci i młodzieży szkolnej, w szczególności zamieszkałych na wsi i w małych miasteczkach zagrożonych strukturalnym bezrobociem. Pan Minister we właściwym czasie w 2010 r. ogłosił konkurs na organizację zajęć sportowych dla uczniów realizowanych w okresie od 1 marca do 30 listopada 2011 r. Wysokość środków publicznych przeznaczonych na realizację zadań objętych konkursem na rok 2011 wyniosła 14 496 tys. zł.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile środków finansowych wpłynęło do funduszu w poszczególnych latach jego funkcjonowania od początku jego powołania do końca 2010 r.?

2. Ile podmiotów w podziale na samorządy i organizacje pozarządowe aplikowało o środki funduszu oraz o jakie kwoty te podmioty wniosowały ogółem w poszczególnych latach, łącznie z środkami na 2011 r.?

3. Ile podmiotów i na jaką kwotę łącznie w podziale na samorządy i organizacje pozarządowe otrzymało dofinansowanie w poszczególnych latach, łącznie ze środkami w 2011 r.?

4. Ile osób wzięło udział w programach realizowanych w ramach dofinansowania z funduszu w podziale na programy realizowane przez organizacje pozarządowe i samorządy terytorialne w poszczególnych latach do końca 2010 r.?

5. Czy dostrzega Pan Minister potrzebę zmian zasad finansowania? Chodzi o zwiększenie dofinansowania np. dla organizacji pozarządowych posiadających status organizacji pożytku publicznego, tak jak to czyni PFRON.

Z poważaniem

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21620)

do ministra infrastruktury

**w sprawie finansowania oświetlenia
nowo wybudowanych dużych węzłów
drogowych, na przykładzie gm. Siewierz**

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie gm. Siewierz w okresie ostatnich kilku lat wybudowane zostały dwa duże węzły drogowe: jeden tzw. węzeł komunikacyjny Podwarpie oraz drugi, którym jest obwodnica Siewierza. Węzeł komunikacyjny Podwarpie podobnie jak obwodnica Siewierza są obiektami, które zostały wybudowane na potrzeby ruchu ponadlokalnego. Obiekty zlokalizowane są poza terenem zabudowy mieszkaniowej, stanowią połączenia tranzytowe. Zagęszczenie zabudowanych lamp oświetleniowych na obu węzłach jest duże, podobnie jak ich moc (w sumie ok. 600 lamp).

Wynikiem takich rozwiązań projektowych jest bardzo duże zużycie energii, a w konsekwencji olbrzymie rachunki do zapłaty, którymi Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Katowicach zamierza obciążyć gm. Siewierz. Wstępnie koszty zakupu energii elektrycznej zużytej do oświetlenia ww. obiektów zlokalizowanych na terenie gm. Siewierz oszacowano na kwotę ok. 600 tys. zł rocznie. Tej wysokości kwotę gm. Siewierz zabezpieczyła w budżecie 2011 r. na oświetlenie całej gminy, bez uwzględnienia oświetlenia dwóch węzłów drogowych.

Podobne problemy mają też inne gminy, na których terenie wybudowano duże węzły drogowe. Gminy nie są w stanie udźwignąć kosztów ich oświetlenia.

Gminy będące w takiej sytuacji oczekują zwolnienia z obowiązku ponoszenia kosztów oświetlenia dróg krajowych i wojewódzkich poprzez wprowadzenie odpowiedniego wyłączenia dotyczącego art. 18 ust. 1 Prawa energetycznego.

W ocenie gm. Siewierz oraz innych gmin, na terenie których zlokalizowane są ważne węzły komunikacyjne, ich utrzymanie wraz z oświetleniem powinno obciążać wyłącznie zarządzającego drogą.

Dlatego kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Panu Ministrowi znane są problemy gmin związane z ponoszeniem kosztów oświetlenia dużych węzłów komunikacyjnych?

2. Jakie Pan Minister zamierza podjąć działania i czy stanowisko gmin w tej sprawie zostanie wzięte pod uwagę?

3. Czy w związku z tą sytuacją należy oczekiwać znowelizowania ustawy Prawo energetyczne poprzez wprowadzenie odpowiedniego wyłączenia dot. art. 18 ust. 1, tak aby za oświetlenie pasa drogowego odpowiadał właściciel drogi?

Z poważaniem

Poseł Witold Klepacz

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21621)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zwolnienia z podatku VAT
żywności przeznaczonej
na cele charytatywne**

Szanowny Panie Premierze! Obecnie zgodnie z obowiązującym prawem bez podatku VAT żywność mogą przekazywać tylko producenci. Sieci handlowe, dystrybutorzy i firmy cateringowe muszą za przekazaną nieodpłatnie żywność na cele charytatywne płacić podatek VAT.

Takie rozwiązanie, zdaniem przedstawicieli Federacji Polskich Banków Żywności, jest przyczyną marnotrawienia się ponad 30 tys. t żywności rocznie. Dla ww. podmiotów bardziej opłacalne podatkowo jest zutylizowanie żywności niż przekazanie żywności.

Zdaniem sektora pozarządowego darowizny żywności dla potrzebujących, aby podlegały pełnej kontroli organów podatkowych, powinny być przekazywane dla organizacji pożytku publicznego.

Tak wielu ludzi trafia do naszych biur poselskich z prośbą o pomoc w zakupie żywności, gdyż takiej pomocy ze względów formalnych odmawiają im często ośrodki pomocy społecznej. Państwa nie stać od 1 maja 2004 r. na zmianę progów dostępu do świadczeń rodzinnych i pomocy społecznej.

Dlatego apelujemy do Pana Premiera: zróbmy wszystko, co jest możliwe, aby żywność nie była marnowana, a trafiała do najuboższych.

Wobec powyższego prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rząd przewiduje w najbliższym czasie zmianę przepisów, która zwolni wymienione w interpelacji podmioty z podatku VAT w przypadku przekazania nieodpłatnego żywności dla potrzebujących poprzez organizacje pożytku publicznego?

2. Czy podobne rozwiązania prawne, o które wnioskujemy, obowiązują w innych krajach UE?

3. Jakie są wnioski i efekty wprowadzenia rozwiązania dającego możliwość zwolnienia z podatku VAT producentów żywności, którzy przekazują ją nieodpłatnie?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Tadeusz Tomaszewski
i Bogusław Wontor

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21622)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przywrócenia środków
z budżetu państwa na dofinansowanie zadań
związanych z usuwaniem skutków powodzi
z 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Powódź, jaka miała miejsce w maju i czerwcu 2010 r., spowodowała mnóstwo zniszczeń i strat. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, chcąc pomóc w usuwaniu skutków powodzi, uruchomiło w 2010 r. środki finansowe pochodzące z rezerwy celowej budżetu państwa. Promesy zostały przyznane gminom, które nie poradziłyby sobie same z finansowaniem niezbędnych inwestycji. Dzięki takiemu wsparciu samorządy mogły odbudować m.in. zniszczoną infrastrukturę drogową.

Nie wszystkim jednostkom samorządu terytorialnego, które skorzystały z pomocy proponowanej przez państwo, udało się w obowiązującym terminie wykonać zaplanowane inwestycje. Realizację ich uniemożliwiły niesprzyjające wówczas warunki atmosferyczne (intensywne opady śniegu, niskie temperatury). W związku z tym nastąpił tylko częściowy odbiór i rozliczenie dróg, a niewykorzystane środki gminy musiały zwrócić do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

W chwili obecnej rozpoczęte w ubiegłym roku inwestycje drogowe pozostają niewykończone, ponieważ samorządy nie mają wystarczających środków finansowych, aby we własnym zakresie dokończyć te zadania. Należy zaznaczyć, że niewykonanie takich prac jest równoważne ze zniszczeniem prac, które wykonano do tej pory, a środki, jakie zostały przeznaczone na te inwestycje, zostaną zmarnowane.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy istnieje możliwość zwrotu przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji środków finansowych samorządom, które były

zmuszone zwrócić niewykorzystaną część dofinansowania na zadania związane z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r.?

Z poważaniem

Poseł Ewa Drozd
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21623)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie kar dla osób znęcających się
nad zwierzętami**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich miesiącach opinią publiczną wstrząsnęły przypadki szczególnego okrucieństwa wobec zwierząt. Pozwolę sobie przytoczyć dwa przypadki, które zostały nagłośnione w ostatnim czasie. Jednym z nich jest sytuacja, w której trzech mężczyźni przywiązali psa linką holowniczą do samochodu i z premedytacją ciągnęli biedne zwierzę za autem, skutkiem czego zwierzę straciło życie w strasznych męczarniach. Przypadek ten spotkał się ze szczególnym potępieniem ze strony społeczeństwa, czego przejawem był apel tysięcy internautów o najwyższy wymiar kary dla sprawców. Mężczyźni ci zostali skazani na karę pozbawienia wolności, jednakże nie na najwyższy wymiar kary. Drugim przypadkiem jest sytuacja, w której nie tylko dochodzi do okrutnego potraktowania zwierzęcia, ale również zdarzenie to zostaje utrwalone kamerą i ukazane w Internecie. Nie jest to odosobniony przypadek, kiedy sprawcy rozpowszechniają takie nagrania.

Sytuacje takie zdarzają się często i pomimo obowiązujących kar nie odstrasza sprawców.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy osoby, które mają zasądzoną karę z zawieszeniem wykonania wyroku pozbawienia wolności lub karę grzywny są pod nadzorem Policji, pozwalającym na kontrolę postępowania osoby skazanej?

2. Czy osoby, którym odebrano zwierzęta w związku ze złym ich traktowaniem mają ograniczenia prawne co do zakupu nowych zwierząt?

3. Czy monitorowane są strony internetowe w celu odnajdywania nagrań, na których dochodzi do okrutnego traktowania zwierząt?

4. Dlaczego tak rzadko zasądzane są kary pozbawienia wolności za znęcanie się nad zwierzętami?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21624)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie działalności organizacji
nawołujących do nienawiści rasowej**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie przepisami Kodeksu karnego każdy, kto publicznie propaguje faszystowski lub inny totalitarny ustrój państwa lub nawołuje do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych, wyznaniowych albo ze względu na bezwyznaniowość, podlega karze. Niestety, w Polsce istnieją organizacje, które wprost lub pośrednio, lecz w sposób łatwy do udowodnienia naruszają prawo. Działalność taka jest szczególnie zauważalna w Internecie. Przykładem takiej działalności są propagowane na stronach internetowych hasła takie jak np. „Europa białych ludzi” czy nawoływanie do obrony interesów białych rodzin. Nietrudno się domyślić intencji organizacji głoszących takie idee. Jest to szczególnie niebezpieczne z punktu widzenia młodych ludzi, którzy mają dziś powszechny dostęp do Internetu. W ten sposób skrajne organizacje narodowe próbują dotrzeć do młodzieży. Wiadomo, że młodzi ludzie poszukujący życiowej drogi czy czujący potrzebę przynależności do grupy (wspólnoty) są szczególnie podatni na wpływy, z tego względu należy dolożyć starań w celu eliminowania powyżej opisanych sytuacji.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka instytucja monitoruje media w celu lokalizacji organizacji nawołujących do nienawiści rasowej?

2. Jakie skutki karne niesie za sobą propagowanie takich treści?

3. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości inicjuje działania lub uczestniczy w działaniach propagujących wśród młodzieży tolerancję wobec przedstawicieli innych ras i narodowości?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21625)

do ministra środowiska

**w sprawie stanu prawnego właściciela
dotowanej instalacji w świetle zmiany art. 53
ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach**

Firma Loxa sp. z o.o. w dniu 11 czerwca 2008 r. zwróciła się do marszałka województwa śląskiego o wydanie decyzji zezwalającej na odzysk odpadów niebezpiecznych – odzysk zużytych akumulatorów kwasowo-ołowiowych. Postępowanie to zostało znacznie wydłużone przez biorące udział w postępowaniu organizacje ekologiczne, m.in. Polską Izbę Gospodarczą Ekorozwój.

Decyzją z dnia 25 czerwca 2009 r. marszałek województwa śląskiego wydał pozytywną dla zakładu decyzję, od której wniosła odwołanie ww. organizacja ekologiczna. W czerwcu 2009 r. Loxa otrzymała za pośrednictwem Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości dofinansowanie na uruchomienie przedmiotowej instalacji (762 079 zł).

Firma Loxa poniosła ogromne koszty związane z zakupem instalacji, budową hali, jej transportem i posadowieniem na terenie zakładu. W tym czasie trwały prace legislacyjne. Nic nie wskazywało na zablokowanie uruchomienia projektowanej instalacji. Praca tej instalacji miała polegać na przeprowadzeniu w sposób bezpieczny dla zdrowia i środowiska rozbicia zużytego akumulatora na poszczególne frakcje, tj. ołów metaliczny, dwie frakcje: drobna i gruba; pastę ołowiową; plastiki oraz zużyty elektrolit. Zgodnie z wymogami ustawowymi poszczególne frakcje i odpady niebezpieczne zostałyby przekazane firmom zewnętrznym posiadającym pozwolenie na odzysk lub unieszkodliwianie tego typu odpadów (w Polsce zakłady: Baterpol SA i Orzeł Biały SA Rewital (ten ostatni wyłącznie w zakresie kwasu)).

Na ostatnim etapie prac legislacyjnych zmieniono kluczowy dla nas zapis art. 63 ust. 2 ustawy o bateriach i akumulatorach – pojawił się wprowadzony dopiero poprawką Senatu do ustawy przyjętej już przez Sejm nowy zapis ustawowy dopuszczający przetwarzanie zużytych akumulatorów i baterii wyłącznie przez przedsiębiorców prowadzących równocześnie recykling ołowiu i jego związków (huta).

W zaistniałym stanie faktycznym ograniczono prawo przedsiębiorców zdolnych i przygotowanych oraz posiadających pozwolenia wymagane prawem do prowadzenia działalności w zakresie odzysku zużytych baterii i akumulatorów, nakazując im równoczesne prowadzenie recyklingu ołowiu i jego związków oraz tworzyw sztucznych.

Wypada wskazać na treść dyrektywy 2066/66/WE, której implementacja jest przecież celem ustawy o bateriach i akumulatorach. Art. 19 ust. 1 dyrektywy stwierdza wyraźnie: 1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie podmioty gospodarcze oraz wszystkie właściwe organy administracji pu-

blicznej mogły uczestniczyć w systemach zbierania, przetwarzania i recyklingu, o których mowa w art. 8 i 12. We wskazanym akcie prawnym zalecono zatem, aby wdrożenie jej przepisów do krajowego porządku prawnego dokonało się z zachowaniem zasad wolności gospodarczej. Kwestionowany art. 63 wszedł już w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia ustawy, bez żadnego okresu przejściowego dla podmiotów będących w trakcie uzyskiwania wymaganego pozwolenia zintegrowanego.

Firma Loxa uzyskała decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia na budowę instalacji do rafinacji i wytopu ołowiu (minihuta). Decyzję taką uzyskaliśmy. Pozostaje tylko pytanie, dlaczego firma nie może korzystać z instalacji, na którą otrzymała dofinansowanie i decyzję marszałka województwa śląskiego, współpracując z innymi firmami w zakresie rafinacji i wytopu ołowiu.

Pod koniec roku 2010 organ prawodawczy, zauważając sytuację prowadzącą do faworyzacji dwóch podmiotów na rynku, podjął próby zmiany art. 63, rozszerzając krąg podmiotów uprawnionych do prowadzenia działalności w zakresie odzysku zużytych baterii i akumulatorów. Niestety z przyczyn nieznanych sytuacja prawna do dnia dzisiejszego nie uległa zmianie.

W związku z powyższym, Szanowny Panie Ministrze, proszę o zajęcie stanowiska w sprawie sytuacji prawnej firmy Loxa sp. z o.o. w związku z prawem do użytkowania instalacji, na którą firma otrzymała dotację Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości w czerwcu 2008 r.

Z wyrazami szacunku

Poseł Danuta Pietraszewska
oraz grupa posłów

Ruda Śląska, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21626)

do ministra środowiska

**w sprawie dofinansowania
przez Ministerstwo Środowiska
usunięcia i unieszkodliwienia odpadów
niebezpiecznych w Myszkowie**

Szanowny Panie Ministrze! W czerwcu 2010 r. burmistrz miasta Myszkowa zwrócił się pismem nr OK-7660/2/2010/12 do Ministerstwa Środowiska z prośbą o wsparcie gminy Myszków w działaniach mających na celu całkowitą likwidację składowiska odpadów niebezpiecznych, które powstało w 2010 r. na nieruchomości położonej na terenie miasta Myszkowa przy ulicy Osińska Góra 3.

W ocenie specjalistów z Ośrodka Badań i Kontroli Środowiska sp. z o.o. w Katowicach wymienione

nielegalne składowisko stanowi realne zagrożenie zdrowia i życia ludzi oraz środowiska naturalnego. W ciągu kilku dni od ujawnienia miejsca nagromadzenia odpadów udziałem własnych środków finansowych gminy udało się usunąć wszystkie odpady znajdujące się w magazynie, w ilości 27780 kg. Niestety zdecydowanie trudniejsze i bardziej kosztowne okazało się odkopywanie odpadów zasypanych ziemią i szlaką. Podczas sukcesywnego odkrywania materiału, którym były przykryte odpady, firma REMONDIS sp. z o.o. usuwająca je natrafiała na coraz większe ilości odpadów niebezpiecznych. Do tej pory usunięte zostało 43140 kg odpadów z ziemi.

Bardzo duże koszty (w kwocie 475847,19 zł) poniesione przez gminę na usuwanie odpadów i brak możliwości Myszkowa na kontynuację usuwania odpadów spowodowały czasowe wstrzymanie prac. Na podstawie dotychczas wykonanych prac, poniesionych kosztów i orientacyjnych wskazań Policji, wspólnie z pracownikiem Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Katowicach Delegatura w Częstochowie, oszacowano kolejne koszty niezbędne do zakończenia prac na kwotę 700 tys. zł. Gmina Myszków w ramach swojego budżetu nie ma możliwości pokrycia tak wysokich kosztów usuwania skutków powstających sytuacji kryzysowych. Dlatego też w dniu 11 października 2010 r. zwróciła się do GIOŚ o wpisanie nielegalnego składowiska na Osińskiej Górze w Myszkowie na listę „bomb ekologicznych”, by ubiegać się o środki finansowe z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w ramach programu priorytetowego 3.5 część 1.: Przedsięwzięcia wskazane przez GIOŚ – „Bomby ekologiczne”. Niestety, w dniu 16 listopada 2010 r. otrzymała odpowiedź odmowną. Główny inspektor ochrony środowiska skupił się bardziej na właścicielu posesji aniżeli na zagrożeniu życia i zdrowia mieszkańców Myszkowa i skażeniu środowiska. Przeciwnie właścicielowi posesji toczy się postępowanie karne i trudno określić, kiedy się skończy. Tymczasem mieszkańcy i środowisko Myszkowa trwają w ciągłym zagrożeniu. Jeśli Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej nie udzieli wsparcia miastu, może dojść do katastrofy ekologicznej.

Szanowny Panie Ministrze:

Prosimy o pilną interwencję w tej sprawie. Podkreślamy, iż główny winowajca, właściciel nieruchomości, powinien ponieść prawne i finansowe konsekwencje składowania odpadów niebezpiecznych, zagrażających mieszkańcom i środowisku, bez ich utylizacji.

Jakiej pomocy, w jakim terminie i na jakich warunkach miasto Myszków może oczekiwać w procesie likwidacji zagrożenia ekologicznego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Danuta Pietraszewska
oraz grupa posłów

Ruda Śląska, dnia 15 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21627)

do ministra zdrowia

**w sprawie planowanych zmian
w zakresie handlu wyrobami tytoniowymi**

Szanowna Pani Minister! W Unii Europejskiej rozpoczynają się prace nad zmianami tytoniowej dyrektywy produktowej, które wzbudzają bardzo duże zainteresowanie środowiska polskiego handlu. Organizacje samorządu gospodarczego (m.in. Kongregacja Przemysłowo-Handlowa, Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług, Polska Izba Handlu, Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji) wskazują, iż przedstawione rozwiązania – zaplanowane jako mające zmniejszyć do używania wyrobów tytoniowych – nie spełnią stawianych przed nimi celów, a zamiast tego przyczynią się do zaistnienia na rynkach krajów UE szeregu niekorzystnych zjawisk gospodarczych i społecznych.

Najbardziej kontrowersyjnymi elementami proponowanych zmian są: zakaz ekspozycji wyrobów tytoniowych, ujednolicanie opakowań, zakaz lub ograniczenie używania składników. Organizacje gospodarcze wskazują na koszty związane z dostosowaniem placówek handlowych do planowanych rozwiązań, potencjalne ułatwienia dla działalności przestępczej, takiej jak przemyt i produkcja podrabianych wyrobów, utratę znacznej części przychodów przez środowisko handlu oraz brak udowodnionej skuteczności proponowanych rozwiązań w oparciu o przykłady krajów, gdzie podobne do planowanych przepisy zostały już wprowadzone.

Wypracowywanie skutecznych metod przeciwdziałania paleniu nieletnich powinno być ważnym elementem polityki Unii Europejskiej. Powstaje jednak pytanie, czy proponowane rozwiązania sprzyjają realizacji zakładanych celów zdrowotnych, bez narażania całego sektora handlu na dodatkowe koszty, a także tworzenia warunków dla rozkwitu szarej strefy.

Dlatego też pragnę skierować do Pani Minister następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko rządu RP w sprawie proponowanych zmian w unijnej dyrektywie tytoniowej?

2. Czy przeprowadzone zostały analizy dotyczące wpływu proponowanych zmian na sytuację gospodarczą, społeczną oraz finansową Polski? Jeśli tak, to jakie są ich zasadnicze tezy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21628)

do ministra infrastruktury

**w sprawie propozycji zmian
statusu prawnego studium uwarunkowań
i kierunków zagospodarowania
przestrzennego gminy**

Szanowny Panie Ministrze! W środowiskach samorządowych, gospodarczych i akademickich od dłuższego czasu pojawiają się postulaty dotyczące konieczności zmian w ustawodawstwie dotyczącym planowania przestrzennego. Niektóre z nich dotyczą propozycji zmiany statusu prawnego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Tego rodzaju postulat został zamieszczony m.in. w projekcie nowej „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju” przeznaczonym do konsultacji społecznych, gdzie na str. 149 i 155 pojawia się idea nadania studium statusu aktu prawa miejscowego. Jest to propozycja bardzo istotna z punktu widzenia systemu planowania przestrzennego w Polsce, stąd też pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy przywołane wyżej zapisy w projekcie nowej „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju” stanowią oficjalne stanowisko Rady Ministrów w sprawie kierunku zmian w prawodawstwie dotyczącym planowania przestrzennego?

2. Czy w Ministerstwie Infrastruktury prowadzone są prace legislacyjne związane z nowelizacją ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie statusu prawnego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy? Jeśli tak, to na jakim znajdują się etapie i jakie są szczegółowe zapisy proponowanych projektów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21629)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przesunięć środków finansowych
w budżetach miejskich i powiatowych
komend PSP**

Szanowny Panie Ministrze! Organizacje związkowe pożarnictwa poinformowały mnie, iż dokonywane są przesunięcia środków finansowych z paragrafów płacowych na inne cele w budżetach komend powia-

towych i miejskich Państwowej Straży Pożarnej. Dla przykładu w województwie wielkopolskim skala tego rodzaju przesunięć w samym tylko pierwszym półroczu 2010 r. wyniosła ponad 810 tys. zł. Zaniepokojenie budzić może sytuacja, w której, przy braku podwyżek w latach 2010 i 2011, brakujące środki w budżetach komend uzupełniają się pieniędzmi przeznaczonymi na wynagrodzenia, nagrody i zapomogi dla funkcjonariuszy. Komendanci powinni oczywiście mieć prawo do takich przesunięć, jednak powinny się one odbywać w atmosferze dialogu ze związkami zawodowymi. Z dostępnych mi informacji wynika, iż sytuacja w Państwowej Straży Pożarnej nie jest odosobniona, a z podobnymi problemami spotykają się również funkcjonariusze innych służb mundurowych.

W związku z powyższym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jaka jest skala przesunięć środków finansowych z paragrafów płacowych na inne cele w budżetach komend powiatowych i miejskich Państwowej Straży Pożarnej w całym kraju w latach 2010 i 2011?

2. Jakie są główne przyczyny wspomnianych wyżej przesunięć?

3. Czy przy dokonywaniu przesunięć budżetowych z paragrafów płacowych na inne cele konsultowane są organizacje związkowe? Jeśli tak, to w jaki sposób? Czy zakres tych konsultacji jest, zdaniem Pana Ministra, wystarczający?

Z wyrazami szacunku

Posel Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21630)

do ministra infrastruktury

**w sprawie docelowego przebiegu kolei
dużych prędkości na odcinku
Poznań – Berlin**

Szanowny Panie Ministrze! Koleje dużych prędkości mogą stać się w niedługim czasie kluczowym elementem systemu infrastruktury transportowej Polski i świadectwem cywilizacyjnego awansu naszego kraju. Przemyślane i racjonalne wyznaczenie ich przebiegu powinno zapewnić szybką komunikację pomiędzy największymi polskimi metropoliami i umożliwić powiązanie kraju z europejskim systemem kolei dużych prędkości. Trzonem systemu KDP będzie oś Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław, jednak należy już teraz myśleć o dalszym przebiegu linii w kierunku Berlina.

Pojawiają się różne koncepcje przebiegu odcinka Poznań – Berlin przez Gorzów Wlkp., Zieloną Górę

lub w linii prostej zbliżonej do obecnej linii kolejowej. Budowa tego odcinka jest z pewnością zadaniem bardzo przyszłościowym, zapewne z perspektywą realizacji w latach 2020–2030, jednak podjęcie decyzji w tym zakresie jest bardzo istotne dla znacznie bliższego zadania inwestycyjnego – wprowadzenia pierwszego odcinka KDP do aglomeracji poznańskiej. Docelowy przebieg KDP na odcinku Poznań – Berlin jest niezwykle istotny dla kształtowania poznańskiego węzła kolejowego i przesądza o wielu zasadniczych kwestiach dotyczących rozwoju przestrzennego aglomeracji.

Stąd też pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy istnieją jakiegokolwiek oficjalne rządowe dokumenty strategiczne bądź też ich projekty, w których przedstawione są propozycje dotyczą docelowego przebiegu kolei dużych prędkości na odcinku Poznań – Berlin? Jeśli tak, to jakie jego warianty są rozważane?

2. Kiedy zostanie podjęta ostateczna decyzja co do docelowego przebiegu kolei dużych prędkości na odcinku Poznań – Berlin? Czy ewentualne jego określenie w koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju będzie miało charakter wiążący dla prac planistycznych i projektowych na szczeblu regionalnym i lokalnym?

2. W jaki sposób kwestia docelowego przebiegu kolei dużych prędkości na odcinku Poznań – Berlin powiązana jest z problemami dotyczącymi wprowadzenia pierwszego odcinka KDP (z Warszawy) do aglomeracji poznańskiej i rozwoju poznańskiego węzła kolejowego?

Z wyrazami szacunku

Posel Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21631)

do ministra gospodarki

**w sprawie rozwoju polskiego przemysłu
motoryzacyjnego**

Szanowny Panie Ministrze! W minionej dekadzie produkcja samochodów w Czechach, Rumunii i Słowacji potroiła się, a w Polsce wzrosła jedynie o jedną czwartą. To niepokoi, także w kontekście zakończenia produkcji w FSO w Warszawie. A przecież polskie zakłady są najbardziej efektywne i najnowocześniejsze w Europie, a wydajność pracy w tej branży jest blisko dwukrotnie większa od przeciętnej dla polskiego przemysłu. Mimo tego w ostatnich latach w naszym kraju nie zrealizowano żadnej inwestycji w obszarze produkcji aut osobowych.

Motoryzacja to jedno z największych źródeł dochodu budżetu. Dzięki produkcji samochodów, części oraz paliw do budżetu trafia spory wolumen podatkowy z tytułu VAT oraz akcyzy. Branża ta także generuje ogromną liczbę miejsc pracy. To nie tylko zatrudnienie w wąsko rozumianej motoryzacji (ok. 136 tys. osób), ale także pracownicy branż okołomotoryzacyjnych, ubezpieczeń i innych usług finansowych (np. leasingu czy bankowości). Dlatego wydaje się konieczne stworzenie sprzyjających i nowoczesnych warunków dla inwestycji w tym obszarze, tak aby światowe koncerny wybierały Polskę, a nie inne kraje, na przykład Ukrainę, Rosję czy kraje Dalekiego Wschodu.

W kwestii regulacji rynku wewnętrznego można skorzystać z doświadczeń innych państw europejskich. Przykładowo w Czechach, gdzie motoryzacja w pełni oparła się kryzysowi, wprowadzono „podatek ekologiczny” i pełny odpis VAT od samochodów firmowych. Pojazdy wykorzystujące nowe technologie mogłyby zostać opodatkowane niższymi stawkami, co doprowadziłoby do pobudzenia popytu, odmłodzenia parku samochodowego w Polsce, ochrony środowiska naturalnego i poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. Takie rozwiązania wprowadziło już wiele krajów członkowskich Unii Europejskiej.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy zdaniem ministerstwa obecne zachęty do inwestowania, zarówno w skali krajowych regulacji, jak i na poziomie lokalnym, są wystarczające do przyciągnięcia nowych inwestorów branży motoryzacyjnej?

2. Czy ministerstwo rozważa złagodzenie kryteriów inwestowania w ramach specjalnych stref ekonomicznych, gdzie firmy motoryzacyjne są najczęściej lokowane?

3. Jakie są główne przyczyny omijania Polski przez inwestycje motoryzacyjne i wybierania krajów takich, jak Czechy czy Słowacja?

4. Czy z punktu widzenia wspierania przedsiębiorczości, jak i rozwoju wewnętrznego rynku nowych samochodów uznanie każdego samochodu firmowego za narzędzie pracy i umożliwienie pełnego odpisu podatku VAT jest korzystne?

5. Czy są plany wprowadzenia w Polsce tzw. podatku ekologicznego i jaki byłby jego wpływ na gospodarkę?

Z wyrazami szacunku

Posel Marek Krzakała

Rybnik, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21632)

do ministra zdrowia

w sprawie finansowania motocykla ratowniczego ze środków publicznych

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z wymogami ustawowymi ratowaniem ludzi mogą zajmować się jedynie jednostki systemu ratownictwa medycznego. Ustawa jasno precyzuje skład takiego zespołu i wyklucza możliwość samodzielnego funkcjonowania i kontraktowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia ratowników poruszających się na motocyklach. To oznacza, że pieniądze potrzebne na zakup, wyposażenie motocykla, eksploatację i szkolenie ratowników medycznych, którzy będą się na nim poruszać, szpitale muszą znaleźć w swoim budżecie. By zakontraktować jednostkę motocyklową, musiałaby zmienić się ustawa o Państwowym Ratownictwie Medycznym. NFZ kontraktuje przykładowo wodne zespoły ratownictwa medycznego wyposażone w łodzie. W systemie funkcjonują także lotnicze zespoły ratownictwa medycznego wykorzystujące śmigłowce ratunkowe, finansowane z budżetu państwa.

Na razie rozwiązaniem może być pomoc finansowa samorządu, któremu powinno zależeć na bezpieczeństwie mieszkańców. W wielu miastach powstają grupy zapaleńców, którzy swój wolny czas i pieniądze przeznaczają na organizowanie patroli ratunkowych. Wojewodowie mają możliwość wpisania danej organizacji do rejestru jako jednostki współpracującej z państwowym systemem ratownictwa medycznego, ale brak bezpośredniego odniesienia w ustawie uniemożliwia pokrycie kosztów funkcjonowania ze środków publicznych.

Zakup i utrzymanie seryjnego motocykla – ambulansu nie jest małym wydatkiem. Jednoślad kosztuje około 80 tys. zł, wyposażenie ratownika (ubiór wraz ze specjalnym systemem łączności) to kolejne 10 tys. zł. Do tego dochodzą amortyzacja pojazdu oraz koszty paliwa, które według szacunków wynoszą 1,5–1,6 tys. zł miesięcznie.

Zadaniem ratownika na motocyklu jest rozpoczęcie akcji ratunkowej, udzielenie pierwszej pomocy i podtrzymanie chorego do czasu przyjazdu karetki. Polskim miastom daleko do skali Paryża, Londynu czy Berlina, specjaliści są jednak zgodni, że mimo przyjętych procedur czas dotarcia do poszkodowanego nieustannie się wydłuża. W obrębie centrów miast zatłoczenie ulic doprowadza do sytuacji, że ambulans sanitarny może nie dotrzeć do potrzebującego, ponieważ nie będzie w stanie pokonać korków. Motocykl sanitarny ma taką szansę. Jeżeli poszkodowany znajduje się w stanie zatrzymania krążenia, motocyklista może rozpocząć resuscytację (wentylację z tlenem, uciśnięcie klatki piersiowej i defibrylację automatycznym defibrylatorem według wskazań). Motocyklista może odwołać przyjazd karetki, jeśli wezwanie okaże

się fałszywe lub jeśli poszkodowanemu wystarczy doraźna pomoc, bez konieczności transportu do szpitala. Motocyklistów ratowników można wykorzystywać przy zabezpieczaniu imprez masowych, gdzie przejazd utrudnia tłum ludzi. Można też motocyklem torować drogę karetce w godzinach szczytu oraz wykonywać szybkie transporty krwi między szpitalami, a nawet miastami. W okresie wzmożonego ruchu motocykl może patrolować autostrady i najbardziej uczęszczane drogi. Są to wymierne korzyści umożliwienia finansowania ze środków publicznych motocykla ratowniczego.

W związku z powyższym mam do Pani Minister następujące pytania:

1. Jaka jest przyczyna negatywnego stanowiska Ministerstwa Zdrowia wobec finansowania motocykla ratowniczego ze środków publicznych w ramach systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego?

2. Jakie są doświadczenia krajów Europy Zachodniej w zakresie funkcjonowania i finansowania podobnych usług medycznych?

3. Czy Ministerstwo Zdrowia dysponuje symulacją jednostkowych kosztów w skali rocznej dopuszczenia motocykla ratowniczego do finansowania przez NFZ?

4. Czy motocykl ratowniczy, na podstawie przykładów przytoczonych w interpelacji (obsługa imprez masowych, fałszywe wezwania, doraźna pomoc itp.), może wpłynąć na obniżenie kosztów funkcjonowania pełnych zespołów ratownictwa medycznego?

5. Ile w skali całego kraju funkcjonuje obecnie motocykli ratowniczych, wodnych zespołów ratownictwa medycznego i śmigłowców ratunkowych?

6. Czy ministerstwo dostrzega potrzebę wdrażania nowych form udzielania pierwszej pomocy w obliczu problemów komunikacyjnych w Polsce i przed Euro 2012?

Z wyrazami szacunku

Posel Marek Krzakała

Rybnik, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21633)

do ministra finansów

w sprawie rozporządzenia ministra finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. dotyczącego szczegółowego sposobu klasyfikacji tytułów dłużnych zaliczanych do państwowego długu publicznego, w tym długu Skarbu Państwa

Szanowny Panie Ministrze! Definicja tytułów dłużnych stanowiących państwowy dług publiczny została wskazana w art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. W roz-

porządzeniu z dnia 23 grudnia 2010 r. nastąpiło poszerzenie tego katalogu. Do kredytów i pożyczek, o których mówi ustawa, zostały zaliczone również umowy leasingu i partnerstwa publiczno-prywatnego oraz wszelkie umowy nienazwane o określonych cechach.

Wiele samorządów jest w trakcie realizacji dużych inwestycji z wykorzystaniem środków unijnych, czy związanych bezpośrednio z Euro 2012. Trwają także przygotowania do kolejnych przedsięwzięć wynikających z wieloletnich programów. Zgodnie z rozporządzeniem znaczna część tych operacji finansowych oraz umów o terminie zapłaty dłuższym niż rok musi zostać zaliczona do wysokości długu publicznego.

Zasadniczą wątpliwość wśród samorządów budzi zgodność rozporządzenia, zwłaszcza postanowienia § 3 ust. 2, z delegacją ustawową zawartą w art. 72, zwłaszcza ust. 2, ustawy (Dz. U. Nr 157, poz. 1240). Treść delegacji dla ministra finansów zawarta w art. 72 ust. 2 ustawy o finansach publicznych ogranicza się do dokonania szczegółowej klasyfikacji poszczególnych tytułów dłużnych, a nie do ich definiowania i określania ich zakresu, co uczyniono w § 3 ust. 2 rozporządzenia.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy ministerstwo informowało samorządy o planach wprowadzenia ww. rozporządzenia?

2. Czy zdaniem ministerstwa nastąpiło przekroczenie zakresu wzmiankowanej delegacji ustawowej, a rozporządzenie należy uznać za niezgodne z ustawą?

3. Jaki wpływ na PKB Polski mają inwestycje realizowane przez samorządy terytorialne?

Z wyrazami szacunku

Posel Marek Krzakała

Rybnik, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21634)

do ministra infrastruktury

w sprawie terminu budowy autostrady A1 na odcinku Pyrzowice – Częstochowa

Szanowny Panie Ministrze! W grudniu 2010 r. w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nastąpiła zmiana harmonogramu realizacji odcinka autostrady A1 Pyrzowice – Tuszyń, który został przewidziany dopiero po roku 2013. Obecnie trwa budowa autostrady A1 od granicy państwa z Republiką Czeską do lotniska Pyrzowice. Od tego miejsca nie istnieje sprawne połączenie komunikacyjne w kierunku północnym. Tranzyt dużej masy samochodów ciężarowych i osobowych prze-

biega wąskimi drogami, wiodącymi w kierunku Częstochowy, przez samo miasto, a następnie drogą krajową nr 1. Opóźnienie wykonania autostrady A1 na tym odcinku może doprowadzić do zablokowania tej arterii.

Budowa fragmentu autostrady Pyrzowice – Częstochowa (węzeł Rzasawa w punkcie przecięcia autostrady z istniejącą drogą krajową nr 1) stanowi stosunkowo niewielką część liczącego około 138,9 km odcinka autostrady Tuszyn – Pyrzowice. Nie wiąże się także z dodatkowymi kosztami, ponieważ nie ma zagrożenia szkodami górniczymi oraz ukończone są przygotowania terenowo-prawne. Powyższa budowa umożliwi stworzenie na południu kraju szlaku transportowego, alternatywnego w stosunku do bardzo obciążonej DK1, a dzięki temu nieporównanie bardziej sprawny międzynarodowy tranzyt pasażerski i towarowy z krajów Europy Południowej i Środkowej w kierunku centralnej części Polski. Ponadto nastąpi zintegrowanie komunikacyjne południowej Polski wzdłuż osi północ – południe, zapewniające subregionowi północnemu województwa śląskiego (a także obszarów Polski Centralnej) bezpośredni kontakt z rozwijającym się Międzynarodowym Portem Lotniczym Katowice w Pyrzowicach, górnośląsko-zagłębiowskim obszarem metropolitalnym Silesia, konurbacją rybnicką, a także z krakowskim i wrocławskim obszarem metropolitalnym.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy istnieje możliwość uwzględnienia w projekcie autostrady budowy trzeciego pasa na obwodnicy autostradowej Częstochowy (odcinek Rzasawa – Dźbów)?

2. Czy ministerstwo przewiduje dokonanie uzgodnień z samorządami subregionu częstochowskiego w sprawie działań chroniących przed pogorszeniem dostępności komunikacyjnej gmin znajdujących się przy autostradzie na północ od Częstochowy, tj. Rędziny, Kłomnice, Mykanów i Kruszyna?

3. Jaka jest główna przyczyna odroczenia na bliżej nieokreślony czas wykonania wspomnianego odcinka A1 i kiedy można spodziewać się doprecyzowania terminu zakończenia budowy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Krzakała

Rybnik, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21635)

do ministra zdrowia

w sprawie programu terapeutycznego dotyczącego leczenia lekami inkretynowymi

Szanowna Pani Minister! Szacuję się, że w Polsce na cukrzycę choruje ok. 2,5 mln osób. Choroba ta jest na świecie przyczyną ok. 4 mln zgonów rocznie, głównie z powodu powikłań sercowo-naczyniowych jak udary mózgu i zawały serca. Choroba istotnie skraca długość życia i pogarsza jego jakość. Skuteczne leczenie cukrzycy, które umożliwi zapobieganie powikłaniom, wymaga indywidualnego podejścia do chorego i zastosowania leków, które konkretnemu choremu przyniosą największe korzyści.

Ministerstwo Zdrowia pracuje aktualnie nad przygotowaniem projektu terapeutycznego dotyczącego leczenia długodziałającymi analogami insuliny. Stworzenie takiego programu jest niezwykle ważne dla osób chorych na cukrzycę i należy wyrazić zadowolenie, że ministerstwo racjonalnie podchodzi do rozwiązania tej kwestii.

Chciałbym jednak zwrócić Pani Minister uwagę na to, że taki program terapeutyczny nie rozwiązuje najpilniejszych potrzeb chorych na cukrzycę związanych z refundacją leczenia. Aby taki program był w pełni skuteczny, musi zapewnić chorym największą korzyść terapeutyczną. Trzeba tu wymienić chorych, którzy powinni przyjmować leki inkretynowe. W ten sposób u części chorych możliwe jest odsunięcie w czasie rozpoczęcia insulinoterapii. Stwarza to możliwość ochronienia ich przed powikłaniami związanymi z insulinoterapią, w tym niedocukrzeniami i wzrostem wagi ciała, a także innymi powikłaniami. Leki inkretynowe obniżają hiperglikemię bez zwiększenia ryzyka hipoglikemii, a nawet powodują redukcję masy ciała. Wydaje się więc niezwykle ważne, aby program, nad którym pracuje Ministerstwo Zdrowia, umożliwił także nieodpłatne leczenie lekami inkretynowymi chorych, którzy spełniają kryteria określone przez krajowego konsultanta w dziedzinie diabetologii.

Szanowna Pani Minister, środowisko diabetologów jest zgodne co do tego, że leczenie lekami inkretynowymi powinno być nieodpłatne. Dowodem na to jest m.in. stanowisko Polskiego Stowarzyszenia Diabetyków w tej sprawie. Włączenie leków inkretynowych, inhibitorów DPP IV do obecnie przygotowywanego programu terapeutycznego dotyczącego leczenia analogami insuliny, pozwoliłoby udostępnić więcej opcji leczenia w ramach tego samego budżetu.

W związku z tym pragnę zapytać: Czy ministerstwo planuje włączyć leki inkretynowe do nowego programu terapeutycznego.

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Sztolcman

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21636)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planowanych zmian
w systemie oświaty**

Panie Premierze! W związku z interwencjami nauczycieli zaniepokojonych kolejnymi planami kierowanego przez Pana rządu, zmierzającymi do dalszej degradacji polskiej oświaty oraz do pogorszenia sytuacji materialnej polskich nauczycieli, chciałbym uzyskać odpowiedź, jakie jest Pana prawdziwe stanowisko dotyczące tych zamierzeń.

Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) to dorobek zrywu „Solidarności” w roku 1980 i efekt podpisania porozumienia pomiędzy ówczesnym rządem PRL a nauczycielami z NSZZ „Solidarność”. Przez lata była gwarantem stabilizacji prawnej bardzo trudnego zawodu nauczyciela, wobec którego ciągle rosną wymagania i oczekiwania zarówno władz oświatowych, jak i społeczeństwa.

Poprzez proponowane przez Pana rząd radykalne zmiany w Karcie Nauczyciela wprowadza się niepokój i destabilizację w środowisku nauczycielskim, które ciągle jest obciążane nowymi obowiązkami. Zmiany te wymyśla się bez udziału nauczycieli, bez szerokiej dyskusji, bez prowadzenia prawdziwego dialogu społecznego. Po analizie ministerialnych pomysłów widać, że głównym powodem tych zmian jest chęć zaoszczędzenia na nauczycielach i załatania gigantycznej dziury budżetowej spowodowanej przez rząd Platformy Obywatelskiej i Polskiego Stronnictwa Ludowego.

Skutki pochopnych zmian w systemie oświaty, w tym w Karcie Nauczyciela, będą widoczne po kilku latach i będą trudne do odwrócenia. Nie wolno eksperymentować na żywym organizmie, jakim są nauczyciele, a także i uczniowie. Oświata nie lubi rewolucji, a więc wszelkie zmiany powinny być bardzo dobrze przemyślane i nie mogą być gwałtowne, gdyż cena za ewentualną pomyłkę jest zbyt wysoka.

Przez wiele lat rząd, przeznaczając niewystarczające środki na wynagrodzenia nauczycieli, oszukiwał nauczycieli i zaniżał ich ustawowo zagwarantowane wynagrodzenia. Teraz próbuje się zlikwidować zakładowy fundusz świadczeń socjalnych dla nauczycieli, dodatki mieszkaniowe, dodatek wiejski i stworzyć z nich fundusz do dyspozycji dyrektora szkoły za wykonywanie bliżej nieokreślonych dodatkowych zadań. Proponuje się także, aby to samorzady terytorialne kształtowały politykę wynagrodzeń nauczycieli, co mogłoby oznaczać znaczny spadek wynagrodzeń nauczycieli. Mówi się także o minimalnych wynagrodzeniach w poszczególnych grupach awansu zawodowego. Rząd chce się pozbyć odpowiedzialności za wynagrodzenia nauczycieli i przerzucić ją na jednostki samorządu terytorialnego.

Wszystkie te pomysły prowadzą do jednego – maksymalnego oszczędzania na wynagrodzeniach nauczycieli, pozbawienia nauczycieli jakichkolwiek gwarancji godziwej płacy, wyrugowania potrzeby negocjacji ze związkami zawodowymi, aby nikt nie miał prawa upomnieć się o tę grupę zawodową.

Karta Nauczyciela jest ustawą pełniącą dla nauczycieli funkcję centralnego układu zbiorowego. Teraz próbuje się ustawowo ten układ zdecentralizować i dać wolną rękę jednostkom samorządu terytorialnego. Nie widać tu nawet cienia troski o poziom oświaty, gdyż źle opłacani i poniewierani nauczyciel nie będzie mistrzem w swoim zawodzie. Nie widać także troski o przyszłe emerytury nauczycieli – niskie wynagrodzenia będą generowały bardzo niskie emerytury.

Reasumując, działania minister edukacji narodowej Katarzyny Hall przez ostatnie 3 lata doprowadziły do:

- przerzucania odpowiedzialności za edukację na samorzady terytorialne,
- rozrostu biurokracji,
- chaotycznych projektów tworzących bałagan prawny,
- obniżenia poziomu edukacji poprzez okrojenie materiału nauczania,
- zwiększenia czasu pracy nauczycieli,
- tworzenia absurdalnych rozwiązań w obszarze nadzoru pedagogicznego,
- marnotrawienia pieniędzy z funduszy europejskich,
- braku spójnej koncepcji rozwoju edukacji,
- totalnego lekceważenia i pozorowania dialogu społecznego.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kto jest personalnie odpowiedzialny za przygotowanie skandalicznych zmian w Karcie Nauczyciela proponowanych przez Pana rząd?

2. Czy Pan jako magister historii zgadza się z proponowanymi zmianami w Karcie Nauczyciela, biorąc pod uwagę przedstawione w mojej interpelacji argumenty?

3. Jakie jest uzasadnienie tak radykalnych zmian w Karcie Nauczyciela i czy były one konsultowane z przedstawicielami środowiska nauczycielskiego?

4. Jakie jest stanowisko przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego w sprawie powyższych zmian?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 8 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21637)

do ministra zdrowia

**w sprawie finansowania leczenia pacjentów
chorych na raka w Szpitalu Morskim
im. PCK w Gdyni-Redłowie**

Szanowna Pani Minister! W ubiegłym roku Szpital Morski im. PCK w Gdyni-Redłowie wydał na leczenie ponadlimitowych pacjentów ok. 4 mln zł. 750 tys. zł stanowiły koszty terapii chorych na nowotwory złośliwe. Z ogólnej kwoty szpital odzyskał 1,9 mln zł. Za nadwykonania na oddziale chirurgii onkologicznej oraz podawanie chorym chemioterapii pomorski NFZ zwrócił zaledwie 30% należnej kwoty. Za radioterapię chorych pomorski NFZ chce zwrócić szpitalowi 70% kosztów, co spowoduje straty w wysokości ok. 500 tys. zł. Konsekwencją przestrzegania limitów w wyniku braku finansowania będzie wydłużony okres oczekiwania pacjentów na radioterapię, co jest skandaliczne i niehumanitarne. W takim wypadku tysiące chorych mogą stracić szansę na wyleczenie, a zgoda na warunki finansowe NFZ będzie dla nich oznaczała wyrok śmierci dla pacjentów z chorobami onkologicznymi na Pomorzu.

Wspomnę jedynie, że szpital ten przyjmuje pacjentów z całego Pomorza, oferując im opiekę kompleksową zabiegi operacyjne, radioterapię i chemioterapię. W ciągu ostatnich 5 lat stał się ośrodkiem onkologicznym zgodnie z zapisami programu „Zdrowie dla Pomorzan” a wszystkie środki, które zdobył w konkursach, 42 mln zł, zainwestowane zostały w niezbędny zakup aparatury do radioterapii, dzięki której zniknęły długie kolejki oczekujących na leczenie radioterapią.

W przypadku dalszego utrzymywania tak niskiego, skandalicznego finansowania przez NFZ onkologii w Szpitalu Morskim powróci czas, w którym pacjenci będą oczekiwać bardzo długo na leczenie, a to oznacza brak szansy na wyzdrowienie i najczęściej wyrok śmierci.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Wszystkie oddziały NFZ w kraju płacą za radioterapię pacjentów 100% kwoty. Z jakiego powodu Pomorski Oddział NFZ jest jedynym, który zaniża finansowanie do 70%?

2. Jakie działanie podejmie minister zdrowia, aby finansowanie procedur leczniczych szpitala w Redłowie, w tym radioterapii, było na takim samym poziomie jak w pozostałych ośrodkach onkologicznych, a pacjenci z Pomorza mieli szansę na godne leczenie?

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21638)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przebudowy dróg krajowych
nr 20 i 21**

Szanowny Panie Ministrze! Gdański oddział Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad został poinformowany, iż planowana przebudowa drogi krajowej nr 20 z Bytowa w kierunku Miastka oraz kompleksowy remont drogi nr 21 z Miastka w kierunku Słupska zostały przesunięte na lata późniejsze. Wymienione drogi są w stanie skandalicznym, co nie tylko utrudnia kierowcom poruszanie się, ale przede wszystkim stanowi zagrożenie dla ich zdrowia i życia. Wobec fatalnego stanu dróg przesuwanie terminów planowanych prac o kilka lat budzi uzasadnione obawy o bezpieczeństwo ich użytkowników.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Z jakiego powodu przesunięto planowane remonty dróg nr 20 i 21?

2. W jakim terminie zostaną przeprowadzone remonty dróg?

3. Czy stan dróg pozwala na ich bezpieczne użytkowanie do terminu planowanego remontu?

4. Czy przesunięcie prac o kilka lat nie powoduje znacznym zwiększeniem kosztów remontu w wyniku jeszcze większego pogorszenia stanu dróg?

5. Jakie będą koszty ponownego wykonania dokumentacji związanej z procesem przebudowy dróg?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21639)

do ministra obrony narodowej,
ministra spraw wewnętrznych i administracji
oraz
ministra spraw zagranicznych

**w sprawie zapewnienia ochrony
interesów prawnych oraz bezpieczeństwa
państwa w związku z procederem
reprywatyzacji nieruchomości budynkowych
położonych w bezpośrednim sąsiedztwie
obiektów rządowych o strategicznym
znaczeniu dla państwa**

W dniu 4 stycznia 2011 r. media prasowe m.in. w publikacji „Bezdomni w spadku po Związku Radzieckim” wskazały na niezwykle bardzo szybki pro-

ces reprivatyzacji budynku położonego u zbiegu al. Szucha i ul. Litewskiej w Warszawie, a więc w bezpośrednim sąsiedztwie obiektów o strategicznym znaczeniu dla bezpieczeństwa, obronności oraz konstytucyjnego porządku Rzeczypospolitej Polskiej, tj.:

— Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, gdzie urzęduje prezes Rady Ministrów oraz Kolegium ds. Służb Specjalnych,

— Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Ze wskazanej powyżej publikacji prasowej z 4 stycznia 2011 r. wynika, iż działania MSZ oraz Urzędu m.st. Warszawy związane z reprivatyzacją budynku położonego u zbiegu al. Szucha i ul. Litewskiej w Warszawie dla nieznanymi bliżej osób lub podmiotów odbywały się bez uwzględnienia aspektów związanych z bezpieczeństwem i obronnością państwa.

Wskazuje to, iż MSZ pomimo upływu kilku już lat i konieczności wydatkowania wielu milionów zł z budżetu państwa, związanych z de facto przymusowym zakupem od zagranicznego inwestora siedziby również położonego u zbiegu Al. Szucha i ul. Litewskiej w Warszawie budynku, nie wysnuło żadnych dla siebie wniosków związanych z zapewnieniem np. strefy ochronnej wokół budynków zajmowanych przez siebie oraz organy administracji rządowej o znaczeniu strategicznym dla państwa.

Pragniemy zauważyć, iż już publikacje prasowe m.in. z dziennika „Puls Biznesu” z grudnia 2010 r. wskazywały, iż w m. st. Warszawie funkcjonują zorganizowane, o podejrzanym charakterze działania, grupy osób i kancelarii prawnych, zajmujące się przejmowaniem atrakcyjnych nieruchomości budynkowych w Warszawie. Sądzę, iż z pewnością podejmą oni próby przejęcia tej nieruchomości celem zbycia jej np. zagranicznemu nabywcy oferującemu atrakcyjną cenę rynkową.

Mając powyższe na uwadze, zwracamy się do Panów Ministrów z prośbą o udzielenie nam następujących informacji:

1. Czy minister obrony narodowej oraz podległe mu służby odpowiedzialne za monitorowanie, a także zapewnienie bezpieczeństwa zewnętrznego i wewnętrznego oraz minister spraw wewnętrznych i administracji i podlegli mu komendant główny Policji, a przede wszystkim szef Biura Ochrony Rządu we współpracy z szefem ABW prowadzą działania profilaktyczne związane ze wskazaną w publikacji z dnia 4 stycznia 2011 r. sprawą reprivatyzacji potencjalnym spadkobiercom lub nabywcom nieruchomości położonej obok gmachu MSZ, celem zapewnienia bezpieczeństwa i interesów prawnych oraz ekonomicznych państwa, tak aby nie powtórzyła się ponownie historia taka, jak miała miejsce z innym biurowcem MSZ przy zbiegu al. Szucha i ul. Litewskiej, zwanym: szpiegowcem?

2. Jakie szczegółowe działania podejmowali we wskazanej przeze mnie sprawie wojewoda mazowiecki oraz prezydent m.st. Warszawy wywodzący się z Platformy Obywatelskiej i czy sprawy związane

z zapewnieniem bezpieczeństwa państwa są im całkowicie w ich działalności obojętne?

3. Z czego wynika wątpliwa dla interesów państwa działalność Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz jego obojętność związana z bagatelizowaniem tego, do kogo będą należały w przyszłości budynki znajdujące się w bezpośrednim sąsiedztwie obiektów o strategicznym znaczeniu dla bezpieczeństwa wewnętrznego i zagranicznego oraz obronności państwa, tj. Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, gdzie urzęduje prezes Rady Ministrów, oraz gdzie obraduje Kolegium ds. Służb Specjalnych, Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21640)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie nakładania na instytucje finansowe uczestniczące w systemie gwarantowania depozytów znacznych, nieuzasadnionych obciążeń związanych z podwyższaniem składki płaconej przez nie na Bankowy Fundusz Gwarancyjny

Szanowny Panie Premierze! W publikacji dziennika „Parkiet” z dnia 18 listopada 2010 r. (str. 8) wskazana została informacja podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów i jednocześnie przewodniczącego Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego (BFG), co naszym zdaniem stanowi rażący konflikt interesów, iż kierowana przez niego rada w znaczący sposób, naszym zdaniem, bez racjonalnego uzasadnienia dokonała podwyższenia kwoty opłaty rocznej, które banki są zobowiązane wpłacać na BFG.

Pragnę wskazać, iż składki płacone na BFG mają z założenia służyć zapewnieniu wypłaty klientom banków środków finansowych zdeponowanych przez nich w upadających bankach.

Od kilkunastu lat sytuacja taka nie miała miejsca. BFG ze środków tych udziela zaś bankom wysoko oprocentowanych pożyczek na modernizowanie prowadzonej działalności oraz na uregulowanie chwilowych trudności finansowych związanych z najczęściej z wprowadzonymi programami naprawczymi.

Można w związku z tymi działaniami zaobserwować, iż banki wolą pożyczyc sobie wzajemnie środki finansowe, niż starać się o wpłacone przez nie uprzednio do BFG, lecz zwrótnie oferowane w formie pożyczek, środki finansowe.

Pragnę wskazać, iż w odniesieniu do Wschodniego Banku Cukrownictwa SA w Lublinie, ówczesny GINB, którego pracownikiem był również pan D. D., oraz BFG zmusiły banki do objęcia akcjonariatem wskazanego powyżej banku, byleby nie dokonano wypłaty zgromadzonych w znacznych ilościach w BFG środków finansowych.

Pragniemy wskazać, iż BFG został utworzony dzięki wydatkowaniu na niego środków finansowych przez NBP oraz ministra finansów.

Zgodnie z opinią Najwyższej Izby Kontroli, BFG jest dysponentem środków publicznych w związku z tym, iż składki na rzecz tego funduszu wpłaca BGK (bank państwowy) oraz banki z udziałem Skarbu Państwa.

Mając powyżej wskazane – nakładane na banki przez Pana Premiera urzędników – znaczne obciążenia finansowe, zwracam się z prośbą o udzielenie nam następujących informacji:

1. Czy wprowadzone przez kierowaną przez podsekretarza stanu w MF i jednocześnie przewodniczącego Rady BFG będą również i w jakim zakresie przeznaczone na system gwarantowania depozytów, a w jakim zakresie na wynagrodzenia członków Rady BFG, prezesa Zarządu BFG oraz członków Zarządu BFG oraz pracowników BFG?

2. Czy pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu, podejmowała działania związane ze zbadaniem, jakie konkretnie – począwszy od początku kadencji obecnego składu Zarządu BFG – wydatkowane były kwoty finansowe przeznaczone, z podziałem na poszczególne lata, na:

- wynagrodzenie prezesa Zarządu BFG,
- wynagrodzenie członków Zarządu BFG,
- przewodniczącego Rady BFG,
- członków Rady BFG oraz
- pracowników BFG?

3. Czy pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu, podejmowała działania związane ze zbadaniem, jakie konkretnie – począwszy od początku kadencji obecnego składu Zarządu BFG – wydatkowane były kwoty finansowe przeznaczone, z podziałem na poszczególne lata, na funkcjonowanie materiałowo-inwestycyjne BFG?

4. Czy pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu, podejmowała działania związane ze zbadaniem, jakie konkretnie – począwszy od początku kadencji obecnego składu Zarządu BFG – wydatkowane były kwoty finansowe przeznaczone, z podziałem na poszczególne lata, na usługi stacjonarne i komórkowe usługi telekomunikacyjne w BFG?

5. Czy pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu, podejmowała działania związane ze zbadaniem, czy prezes i członkowie Zarządu oraz członkowie Rady BFG posiadają i korzystają w BFG z funduszu reprezentacyjnego? Jakie były koszty, z podziałem na prezesa oraz członków Zarządu BFG, związane z posiadaniem przez wskazane osoby służbowych kart kredytowych?

6. Czy pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu, podejmowała działania związane ze zbadaniem, jakie konkretnie – począwszy od początku kadencji obecnego składu Zarządu BFG – wydatkowane były kwoty finansowe przeznaczone, z podziałem na poszczególne lata, na fundusz reprezentacyjny prezesa Zarządu BFG oraz poszczególnych członków zarządu?

7. Czy pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu, podejmowała działania związane ze zbadaniem, jakie konkretnie – począwszy od początku kadencji obecnego składu Zarządu BFG – wydatkowane były kwoty finansowe przeznaczone, z podziałem na poszczególne lata, na usługi związane z kosztami transportu oraz utrzymania i remontów kolumny samochodowej w BFG?

8. Czy pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu, podejmowała działania związane ze zbadaniem, jakie konkretnie – począwszy od początku kadencji obecnego składu Zarządu BFG – wydatkowane były kwoty finansowe przeznaczone, z podziałem na poszczególne lata, na cele promocyjno-reklamowe?

9. Czy pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu, podejmowała działania związane ze zbadaniem, jakimi markami samochodów oraz z jakiego rocznika dysponuje kolumna samochodowa BFG?

10. Czy pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu, podziela zdanie, że prezes BFG tkwi w poważnym konflikcie interesów związanym z jednoczesnym pełnieniem przez siebie funkcji doradcy prezydenta RP oraz członka Komisji Nadzoru Finansowego (rekomendowanego przez prezydenta RP) oraz prezesa BFG?

Jak w związku z tym wygląda współpraca i proces decyzyjny pomiędzy osobami prezesa BFG i rekomendowanego przez prezydenta RP członka Komisji Nadzoru Finansowego?

12. Czy pani minister Julia Pitera, pełnomocnik rządu, podejmowała działania związane ze zbadaniem, czy prezes Zarządu BFG w związku z konfliktem interesów wyłącza się od udziału w głosowaniach lub od udziału w posiedzeniach Komisji Nadzoru Finansowego, gdzie omawiane są kwestie dot. podjęcia inicjatyw, które zamierza skierować KNF do BFG? Udział prezesa skutkowałby tym, iż jako członek KNF podejmowałby decyzje o działaniach, jakie musi podjąć również kierowany przez niego BFG?

Z poważaniem

Posłowie Zbigniew Kozak
i Leonard Krasulski

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21641)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie marż paliwowych
w koncernach paliwowych
w tym Orlen SA i Lotos SA**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 17 marca 2011 r. grupa posłów: Leonard Krasulski, Zbigniew Kozak, Andrzej Jaworski, Maks Kraczkowski oraz Marek Matuszewski, zadała pytanie w sprawach bieżących w sprawie rosnących cen paliw na polskim rynku. W pytaniu dodatkowym poseł Leonard Krasulski spytał się o wysokość marż. Wiceminister skarbu Mikołaj Budzanowski zignorował to pytanie, jakby miał coś do ukrycia.

W związku z tym ponownie wnoszę pytanie i oczekuję konkretnej odpowiedzi w postaci liczb:

1. Ile wynosi marża produkcyjna koncernów paliwowych PKN Orlen SA i Grupy Lotos SA oraz innych koncernów na dzień 1.12.2010 r. i obecna marcowa 2011 r. w 1 l oleju napędowego i w 1 l benzyny bezołowiowej?

2. Ile wynosi marża hurtowa koncernów paliwowych PKN Orlen SA i Grupy Lotos SA oraz innych koncernów na dzień 1.12.2010 r. i obecna marcowa 2011 r. w 1 l oleju napędowego i w 1 l benzyny bezołowiowej?

3. Ile wynosi średnia marża detaliczna koncernów paliwowych PKN Orlen SA i Grupy Lotos SA oraz innych koncernów na dzień 1.12.2010 r. i obecna marcowa 2011 r. w 1 l oleju napędowego i w 1 l benzyny bezołowiowej?

4. Ile wyniosły wszystkie marże koncernów paliwowych PKN Orlen SA i Grupy Lotos SA na dzień 1.12.2010 r. i obecna marcowa 2011 r. w 1 l oleju napędowego i w 1 l benzyny bezołowiowej?

5. Jakie były dochody netto koncernów PKN Orlen SA i Grupy Lotos SA za 2010 r.?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21642)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wysokich cen paliw w Polsce,
w szczególności paliwa rolniczego**

Szanowny Panie Ministrze! Rolnicy, którzy rozpoczęli pracę w polu, są załamani wysokimi cenami oleju napędowego. Ich produkcja stanie się nieopłacalna, jeżeli ceny oleju pozostaną na obecnym poziomie. 1 maja znikną ulgi akcyzowe na biokomponenty, które producenci i importerzy paliw muszą dodawać

do benzyny i oleju napędowego. Koncerny ostrzegają – to podwyżka cen na stacjach o 10 groszy na 1 litrze. Rząd Wielkiej Brytanii podjął decyzję o czasowym zmniejszeniu akcyzy paliwowej.

W związku z powyższym prosimy o odpowiedź na następujące pytanie: Jakie kroki zamierza podjąć minister rolnictwa, aby obniżyć ceny paliw, szczególnie oleju napędowego?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21643)

do ministra finansów

**w sprawie czasowego obniżenia stawki
podatku akcyzowego na paliwa**

Szanowny Panie Ministrze! Ceny paliw w Polsce osiągnęły poziom powyżej 5 zł za 1 litr. Jest to cena, która przy zarobkach przeciętnego Polaka powoduje znaczne ograniczenia korzystania z samochodu. Ceny paliw wpływają na koszty naszego życia, na cenę wytworzonego i dowiezonego każdego produktu. Inflacja zaczyna rosnąć w bardzo dużym tempie, tylko w maju osiągnie 4% i tylko z powodu wzrostu cen paliw. Co będzie dalej? Rolnicy, którzy rozpoczęli pracę w polu, są załamani wysokimi cenami oleju napędowego. Ich produkcja stanie się nieopłacalna, jeżeli ceny oleju pozostaną na obecnym poziomie. 1 maja znikną ulgi akcyzowe na biokomponenty, które producenci i importerzy paliw muszą dodawać do benzyny i oleju napędowego. Koncerny ostrzegają – to podwyżka cen na stacjach o 10 groszy na 1 litrze. Rząd Wielkiej Brytanii podjął decyzję o czasowym zmniejszeniu akcyzy paliwowej. Także rząd Polski w przeszłości ze względu na wysokie ceny paliw podejmował decyzje o czasowym zmniejszeniu akcyzy, chociażby w 2004 r. akcyza na benzynę zmniejszyła się o 5 groszy na 1 litrze. Rząd polski nie może udawać, że nic się nie dzieje, bo taka postawa doprowadzi do mniejszych wpływów do budżetu z powodu mniejszej sprzedaży ilościowej paliw, a co za tym idzie, do wyhamowania rozwoju kraju, mniejszego produktu krajowego brutto. Chyba trzeba wszystko zrobić, aby do tego nie doszło.

W związku z powyższym prosimy o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rząd obniży akcyzę na paliwa?

2. Jakie inne kroki podejmie rząd, aby obniżyć ceny paliw?

Z poważaniem

Poseł Marek Matuszewski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21644)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wpływu wzrostu stawki
podatku VAT na sektor rolniczy**

Szanowny Panie Ministrze! Prowadzona przez obecny koalicyjny rząd PO-PSL polityka rolna, a w zasadzie jej brak, doprowadziła do dramatycznego pogorszenia sytuacji polskich rolników. Jako minister rolnictwa i rozwoju wsi obiecywał Pan polskiemu rolnikowi m.in. pełne ubezpieczenie majątkowe od klęsk żywiołowych, zwłaszcza powodzi i suszy, pełny zwrot akcyzy płaconej przez rolników przy zakupie paliwa rolniczego, wsparcie produkcji biopaliw, w tym biodiesla, dopłaty do produkcji żywności rolnej wolnej od GMO.

Obecna bardzo trudna sytuacja na rynkach rolnych (np. trzody chlewnej, cukru), ale także m.in. niekontrolowany wzrost cen nawozów sztucznych, środków ochrony roślin, maszyn, paliw i energii przyczyniły się do pogorszenia sytuacji w rolnictwie. Wraz z pogorszeniem opłacalności produkcji rolniczej mamy obecnie do czynienia ze wzrostem cen artykułów żywnościowych, co bardzo mocno odczuwają również mieszkańcy miast.

Widać jak na dłoni, że obecny rząd, w tym minister rolnictwa i rozwoju wsi, nie prowadzi również skutecznych działań na arenie międzynarodowej, np. w kontekście zbliżającej się polskiej prezydencji w UE oraz w zakresie wspólnej polityki rolnej.

Rząd nie ma strategii dla polskiego rolnictwa i jego poszczególnych branż. Nie dba o sprawy polskiej wsi na forum Unii Europejskiej. Rosną ceny środków do produkcji rolnej, występują opóźnienia w wykorzystaniu środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich i polityki spójności. Zdestabilizowane zostały rynki rolne, a niskie ceny wielu płodów rolnych drastycznie zmniejszają opłacalność produkcji. Powoduje to złą sytuację dochodową rolników.

W tym roku w szczególnie trudnej sytuacji ekonomicznej znaleźli się producenci trzody chlewnej oraz drobiu. Taki stan spowodowały z jednej strony niskie ceny skupu, z drugiej zaś stale rosnące ceny pasz. Co więcej, wprowadzona przez rząd zmiana stawek VAT od towarów i usług dotyczy również samych rolników, co skutkuje wzrostem cen na środki do produkcji rolnej. Należy przy tym podkreślić, iż publiczne informacje jakoby wzrost ww. podatku miał wyrazić się tylko 1-procentową podwyżką, jest w przypadku rolników kompletnym nieporozumieniem.

Jako przykłady demaskujące niewielki wpływ wzrostu podatku w tym zakresie można podać np. podatek: na zwierzęta żywe – trzodę chlewną, bydło – wzrósł o 5% (z 3% na 8%), na pasze i śruty również o 5% (z 3% na 8%), na zboża o 2% (z 3% na 5%), niechlubny wyjątek stanowi owies, w przypadku które-

go wzrost wyniósł 5% (z 3% na 8%). Należy podnieść, iż wzrost podatku VAT odczuli wszyscy rolnicy, a w sposób szczególny rolnicy będący płatnikami VAT.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania prowadzi kierowany przez Pana resort w celu poprawy opłacalności produkcji rolniczej?

2. Czy w kontekście spadku opłacalności produkcji rolniczej ministerstwo przewiduje wprowadzenie ulg lub innych form wsparcia dla rolników?

3. Jakie czynności podejmuje Pan Minister w celu stabilizacji na rynkach rolnych, w tym np. trzody chlewnej i cukru?

4. Dlaczego decyzja reprezentowanego przez Pana rządu polskiego podnoszącego podatek VAT z 22% do 23%, tzn. o 1%, w efekcie tak niesprawiedliwie potraktowała rolników polskich, którzy ponoszą większe koszty?

5. Czy Pan jako minister rolnictwa podnosił ww. problem podczas posiedzeń rządu?

Z poważaniem

Posłowie Sławomir Zawisłak
i Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21645)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie realizacji dopłat bezpośrednich
dla rolników w latach 2009 i 2010
oraz ich wysokości na lata 2014–2020**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa jest realizacja dotacji w ramach tzw. dopłat bezpośrednich, zgodnie z przewidzianymi w tym zakresie przepisami. Oczywiście jest, że cała procedura związana z obliczeniem i analizą wysokości przyznanych dopłat powinna podlegać kontroli służb administracji rządowej, aby nie dochodziło w tym zakresie do przypadków nadużyć czy wykroczeń.

W ostatnim czasie pojawiły się jednak niepokojące informacje o swego rodzaju nadgorliwości w tym względzie. Oto bowiem niektóre oddziały ARiMR przeprowadzają ponowną weryfikację wniosków obszarowych za lata 2009 i 2010, polegającą na porównaniu powierzchni działek pomiędzy wielkościami wynikającymi z ustaleń dokonanych przez jej pracowników a pomiarami PEG (pomiar satelitarny).

W przypadku kiedy zostanie stwierdzona jakakolwiek różnica, decyzja o przyznaniu dotacji zostaje

uchylona. Natomiast jeżeli różnica ta wynosi minimum 10 arów, rolnik jest informowany o uchyleniu decyzji i wzywany do zwrotu pobranej dotacji. W przypadku użytków zielonych i łąk rozbieżność wielkości 1 ara obliguje rolnika do oddania dotacji. Rolnicy nie mogą zrozumieć także, dlaczego i na jakich konkretnie zasadach sumuje się powierzchnie działek, niejednokrotnie pozbawiając ich tym samym tzw. dopłaty podstawowej JPO, jak również tzw. dopłat uzupełniających UPO i ST.

Kolejne problemy, które niepokoją rolników, dotyczą zagrożeń wynikających z ustaleń przyszłej wspólnej polityki rolnej po 2014 r. Rolnicy oczekują dopłat bezpośrednich równych tym, które otrzymują rolnicy w tzw. starych krajach UE.

Przedmiotową sprawą zajęła się również sejmowa Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi, a jej członkowie skierowali do prezesa Rady Ministrów dezyderat w sprawie konieczności wzmocnienia wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej oraz uznania spraw rolniczych za jeden z priorytetów polskiej prezydencji w Unii Europejskiej. Zapisano w nim m.in., cyt.:

Wspólna polityka rolna leży nie tylko w interesie rolników, ale całego społeczeństwa, gdyż służy ona bezpieczeństwu żywnościowemu Europy, ochronie środowiska naturalnego oraz rozwojowi obszarów wiejskich.

Wskazano w nim także na konieczność doprowadzenia do równego i sprawiedliwego systemu dystrybucji i pomocy dla rolnictwa, bez dotychczasowej dyskryminacji niektórych państw, zwłaszcza nowych państw członkowskich, w tym Polski.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na podstawie jakich przepisów stosuje się tego rodzaju praktyki w zakresie kontroli przyznanych środków finansowych w ramach należnych rolnikom dopłat bezpośrednich? Dlaczego kary będące wynikiem kontroli stosuje się także w przypadkach, w których powstały błąd nie jest wynikiem złej woli rolnika? Proszę o wskazanie drogi odwoławczej w takich przypadkach. U ilu rolników wykryto tego rodzaju błędy? Jakie kwoty zostały zwrócone przez rolników do budżetu z tego tytułu?

2. Jakie konkretne działania prowadzi kierowany przez Pana Ministra resort w celu uzgodnienia równego i sprawiedliwego systemu dystrybucji i pomocy dla rolników tzw. starej i nowej UE, w tym przede wszystkim polskich, w perspektywie finansowej na lata 2014–2020?

Z poważaniem

Posłowie Sławomir Zawisłak
i Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21646)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie praktyki stosowania ustawy o ewidencji ludności

Szanowny Panie Ministrze! Na gruncie ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności pojawiają się problemy dotyczące praktyki jej stosowania. O niektórych problemach z tym związanych informowałem już bardziej szczegółowo w poprzedniej interpelacji (nr 20215), jednak otrzymałem ze strony wyborców dalsze uwagi dotyczące poruszanej kwestii.

W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy sama umowa cywilnoprawna najmu (bez załączonego wypisu z księgi wieczystej lub aktu notarialnego, przydziału lokalu spółdzielczego, orzeczenia sądu lub decyzji administracyjnej) stanowi tytuł prawny do lokalu pozwalający urzędnikowi na dokonanie czynności meldunkowej?

2. Kto jest dysponentem lokalu dla celów meldunkowych? Czy istnieje precyzyjna definicja dysponenta lokalu (uwzględniająca np. współwłaścicieli, a także zarząd dysponujący lokalami w imieniu współwłaścicieli na podstawie umowy o zarząd)?

3. Czy potwierdzenie pobytu dokonane przez osobę niemającą tytułu prawnego do lokalu stanowi podstawę do unieważnienia czynności zameldowania? Jeśli tak, to w jakim odbywa się to trybie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Interpelacja (nr 21647)

do ministra środowiska

w sprawie problemów z wypłatą odszkodowań za szkody wyrządzone w uprawach polowych przez zwierzynę łowną

Szanowny Panie Ministrze! W toku trwających zebrań wiejskich na terenie gminy Rutka-Tartak w województwie podlaskim zgłoszono wnioski o podjęcie działań zmierzających do właściwego uregulowania wynagradzania szkód wyrządzonych w uprawach polowych przez zwierzynę łowną. Z informacji uzyskanych od wójta gminy Rutka-Tartak pana Jana Racisa wynika, iż rolnicy stale obserwują rosnącą skalę strat spowodowanych głównie przez dziki. Podobne sygnały zgłaszają również rolnicy z innych gmin województwa podlaskiego.

Zdaniem rolników obecnie obowiązujące uregulowania prawne zawarte w ustawie Prawo łowieckie i rozporządzeniu ministra środowiska w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych nie dają możliwości uzyskania odszkodowania faktycznie rekompensującego poniesione straty. Dochowanie wszelkich kwestii proceduralnych w celu uzyskania odszkodowania od dzierżawcy lub zarządcy obwodu łowieckiego nie jest w pełni możliwe, zaś procedura szacowania szkód jest zbyt długotrwała. Koła łowieckie nie dysponują wystarczającymi funduszami do zrekompensowania strat, stąd utrudnienia w ich wyegzekwowaniu.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo dostrzega opisany problem?
2. Czy resort planuje zmiany w procedurze uzyskiwania odszkodowania za szkody wyrządzone w uprawach polowych przez zwierzyne łowną?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21648)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie dofinansowania jubileuszowej edycji
XXX Międzynarodowego Festiwalu
Muzyki Cerkiewnej w Hajnówce**

Szanowny Panie Ministrze! Hajnowski Międzynarodowy Festiwal Muzyki Cerkiewnej ma długą historię. Po raz pierwszy zaistniał 27 lat temu w Hajnówce i do dziś jest istotnym wydarzeniem kulturowym na Podlasiu. Nie bez powodu przypisuje mu się szczególną rolę budowania pomostu pomiędzy ludźmi wywodzącymi się z różnych, często odległych, krain, zbliżającą uczestników festiwalu do siebie bez względu na narodowość, język czy religię. Bez wątpienia jest to duże wydarzenie kulturalne, na które przybywają chóry z Polski, a od 1990 r. również z zagranicy. Do tej pory udział w festiwalu wzięło 647 chórów z 35 krajów Europy, Ameryki Północnej, Azji i Afryki.

Zdaję sobie sprawę, iż ministerstwo, doceniając rangę festiwalu, jego wkład w rozwój kultury i dziedzictwa narodowego, dostrzega potrzebę dofinansowania powyższego przedsięwzięcia. Jednakże przyznane na bieżący rok dofinansowanie w kwocie 118 tys. zł, co stanowi połowę dofinansowania ubiegłorocznego, w opinii organizatorów jest

niewystarczające. Należy wziąć pod uwagę wzrost kosztów, który przekłada się na problemy z organizacją jubileuszowej edycji. Sytuację pogarsza fakt, iż o wysokości dofinansowania organizatorzy dowiedzieli się po zamknięciu listy wykonawców tegorocznego festiwalu.

W związku z powyższym, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy jest możliwe zwiększenie dofinansowania do jubileuszowej edycji XXX Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Cerkiewnej w Hajnówce?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21649)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie likwidacji placówek oświatowych
przez samorządy gminne**

Szanowna Pani Minister! Niniejszym pragnę podjąć niezwykle ważny i społecznie znaczący problem likwidacji przez samorządy lokalne placówek oświatowych, głównie szkół. Bardzo często zdarza się, że decyzje te stają się zarzewiem lokalnych konfliktów. Po jednej stronie barykady stoją samorządowcy, po drugiej rodzice, nauczyciele i lokalna społeczność. Głównym argumentem strony samorządowej przemawiającym za restrukturyzacją sieci szkół są względy finansowe, a dokładniej zbyt niskie kwoty subwencji oświatowej przyznawanej przez resort gminom miejskim czy też wiejskim. Drugim czynnikiem jest stały trend demograficzny, niestety z tendencją spadkową. Gminy decydujące się na likwidację szkół podnoszą, iż ze skromnych często dochodów własnych muszą finansować zadania oświatowe. Lwią część tych wydatków pochłaniają płace dla nauczycieli, w tym wypłacane wyrównania wynikające z wyliczenia średniej płacy wg zaszeregowania nauczycieli. Są one pochodną działań naszego rządu, który w sposób właściwy i kompleksowy honoruje pracę nauczycieli i pedagogów.

Jednak według samorządowców za tą słuszną polityką nie idą środki finansowe w odpowiedniej wielkości. Do wydatków samorządów dochodzą te związane z inwestycjami, remontami oraz na bieżące utrzymanie placówek oświatowych, w tym na dowozy uczniów. Gminy nie są w stanie unieść finansowo takich wydatków, zważywszy dodatkowo na fakt, że od 1 stycznia 2011 r. obowiązuje znowelizowana usta-

wa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, której art. 242 stanowi, że: organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego nie może uchwalić budżetu, w którym planowane wydatki bieżące są wyższe niż planowane dochody bieżące. Trudno więc nie zgodzić się z argumentami samorządów lokalnych. Ich racje poparte rzetelnymi wyliczeniami i analizami wydają się być racjonalne, aczkolwiek w konsekwencji niestety bardzo radykalne i bolesne.

Niestety najczęstsza restrukturyzacja placówek oświatowych dotyka szkół podstawowych kształcących najmłodsze dzieci. W większości przypadków do likwidacji bądź obniżenia stopnia organizacyjnego szkół dochodzi w gminach wiejskich. Pragnę zauważyć i podkreślić, że w żadnej, nawet najtrudniejszej sytuacji nie wolno zapominać o tym, że dobro dzieci, ich rozwój i poczucie bezpieczeństwa są absolutnymi priorytetami. Czynniki te powinny być nadrzędnym kryterium przy podejmowaniu decyzji o dalszym funkcjonowaniu placówki oświatowej. Ze szczególną troską należy też traktować coś, co jest niemierzalną w dobrach materialnych wartością. W tym miejscu wspomnieć należy, iż szczególnie w warunkach wiejskich szkoła oprócz roli dydaktyczno-wychowawczej spełnia funkcję jedynego praktycznie ośrodka kulturotwórczego. Jest miejscem uroczystości, spotkań, zebrań, szkoleń czy też lokalnych wyborów. Bardzo często obecny wygląd placówki oświatowej zawdzięczają rodzicom, którzy nie szczędząc sił i środków, odnawiali czy remontowali te ośrodki edukacji w części bądź w całości. Oczywiście nie mały wkład finansowy w remonty szkół miały także środki pozyskiwane z programów i funduszy Wspólnoty Europejskiej. Tymczasem w chwili obecnej najczęściej bywa tak, iż pięknie wyremontowane placówki oświatowe objęte zostały restrukturyzacją przez samorządy gminne. Rodzice i lokalne społeczności nie mają żadnych doświadczeń w tworzeniu szkół niepublicznych. Trudno też na prowincji znaleźć kogoś, kto mógłby im w tym pomóc czy też doradzić. Bardzo często ze strony rodziców pada zarzut, że państwo polskie nie kreuje polityki oświatowej, przekazując i pozostawiając ją do całkowitej dyspozycji samorządów.

Kolejnym ważnym do rozpatrzenia problemem przy podejmowaniu tak niezmiernie radykalnych decyzji jest kwestia zatrudnienia bardzo dobrze przygotowanej kadry pedagogicznej oraz innych pracowników przedmiotowych placówek. Nauczyciele i pedagodzy permanentnie doskonalą swoje umiejętności, uzupełniają wykształcenie, szkolą się na specjalistycznych kursach i warsztatach. Najczęściej finansują te formy z własnych środków finansowych. I nagle, po wielu latach pracy, okazuje się że ich praca i przyszłość zawodowa jest poważnie zagrożona.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Minister o ustosunkowanie się do powyższego oraz o odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć resort w celu zatrzymania fali likwidacji placówek oświatowych, szczególnie w gminach wiejskich?

2. Czy resort planuje podnieść kwoty przeznaczone na subwencje oświatowe?

3. Czy istnieje możliwość wsparcia finansowego najuboższych samorządów, które zobowiązałyby się do restrukturyzacji sieci oświatowej rozłożonej w dłuższym przedziale czasowym?

4. Czy w planach resortu i rządu jest objęcie subwencją oświatową kształcenia przedszkolnego? Jeżeli tak, to od jakiego wieku dziecka?

5. Czy nie należałoby w porozumieniu np. z Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego wdrożyć programu pomocowego dla najuboższych gmin mający na celu utrzymanie kulturowej funkcji likwidowanych placówek oświatowych np. w połączeniu z wieloletnim programem „Kultura+”?

6. Czy nie uważa Pani Minister za stosowne wdrożenie programu edukacyjnego dla społeczności lokalnych, który mógłby przygotować je do pełnienia ról społecznych, w tym oświatowych, w swoich środowiskach?

Z uszanowaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemyśl, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21650)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie finansowania
przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych
antologii polskiego komiksu
„Chopin New Romantic”**

Rok 2010 został uchwałą Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej ustanowiony Rokiem Fryderyka Chopina. Przypadająca w 2010 r. dwusetna rocznica urodzin kompozytora obfitowała w koncerty, projekty edukacyjne, wystawy i inne wydarzenia kulturalne związane z osobą i twórczością Fryderyka Chopina. Uwieńczeniem roku chopinowskiego miała być wydana staraniem Ambasady RP w Berlinie antologia polskiego komiksu poświęcona temu wybitnemu kompozytorowi. Publikacja ta miała wypromować postać Chopina oraz przybliżyć polską kulturę młodzieży niemieckiej. Niestety, jak się okazało, praca zawiera liczne wulgaryzmy i nie może być wykorzystana zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem. Wydanie komiksu, kosztem 30 tysięcy euro, sfinansowały polska ambasada w Berlinie i MSZ. Według słów wiceministra SZ Jerzego Borkowskiego komiks nie będzie dystrybuowany, a cały nakład trafi na makulaturę.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Kto personalnie jest odpowiedzialny za przygotowanie

i podjęcie decyzji o druku komiksu „Chopin New Romantic” i jakie konsekwencje (w tym materialne) poniesie w związku z koniecznością zniszczenia wydrukowanych materiałów?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 28 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21651)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie podziału dotacji na rozwój
czasopism kulturalnych**

Co roku Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego przyznaje dotacje na rozwój czasopism kulturalnych. W tym roku do podziału przeznaczono 3 mln zł. Jak wynika z informacji medialnych, najwyższą przyznaną sumą jest 140 tys. zł. Tyle dostały m.in.: „Znak”, „Krytyka Polityczna”, „Więź”, „Książki w Tygodniku: Magazyn Literacki” dodawany do „Tygodnika Powszechnego” i „Res Publica Nowa”. 100 tys. zł dostał gdański „Przegląd Polityczny”, którego naczelnym jest W. D. – przyjaciel i doradca premiera Donalda Tuska. Po raz pierwszy ministerstwo nie przyznało dotacji „Frondzie” – konserwatywnemu kwartalnikowi o nakładzie niemal 6,5 tys. egzemplarzy, a więc takim samym jak nakład skrajnie lewicowej „Krytyki Politycznej”, która otrzymała 140 tys. zł. Dotacji nie przyznano także innym czasopismom katolickim i konserwatywnym, takim jak: „Christianitas”, „Czterdzieści i Cztery” i „Pressje”. Sytuacja taka spowoduje niewątpliwie brak równowagi na rynku wydawnictw kulturalnych i przyczyni się do wyrugowania z debaty publicznej wielu wartościowych czasopism, czyniąc ją tendencyjną i jednostronną.

Według informacji internetowego portalu niezalezna.pl pieniądze rozdzielał Instytut Książki – instytucja powołana przez MKiDN w 2004 r. do promocji literatury i czytelnictwa. Podstawą były złożone przez czasopisma wnioski. Oceniał je zespół ekspertów powołanych przez ministra Bogdana Zdrojewskiego. Składu zespołu nie ujawniono.

Biorąc powyższe pod uwagę, w trosce o zapewnienie pluralizmu i nieskrępowanej wymiany myśli i idei na polskim rynku wydawniczym, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie osoby wchodzi w skład rozdzielającego dotacje Instytutu Książki i czy w opinii Pana Ministra gwarantują one niezbędną bezstronność i apolityczność?

2. Czym kierowano się, odrzucając wnioski czasopism konserwatywnych, jak np. „Fronda” czy „Christianitas”?

3. Jakie powody zaważyły na przyznaniu najwyższej dotacji „Krytyce Politycznej”?

4. Czy decyzje podjęte przez Instytut Książki są ostateczne?

5. Czy kierowane przez Pana ministerstwo planuje podjąć jakieś działania w celu przywrócenia pluralizmu polskiemu rynkowi wydawnictw kulturalnych?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 28 lutego 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21652)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie gloryfikacji UPA na Ukrainie

4 marca we wsi Krakowiec, w której znajduje się polsko-ukraińskie przejście graniczne, odbędą się uroczystości ku czci dowódcy tzw. Ukraińskiej Powstańczej Armii Romana Szuchewycza. Miejsce to jest znane z oddania temu ukraińskiemu nacjonalistcie. Corocznie odbywają się tu imprezy sportowe jego imienia, takie jak zawody w piłce nożnej, siatkówce i tenisie stołowym. Krakowiec stara się również o nadanie Szuchewyczowi tytułu honorowego obywatela. Imię dowódcy UPA nosi także znajdująca się w Krakowcu szkoła. W tym roku jeden z jej pracowników wysunął inicjatywę stworzenia muzeum im. Romana Szuchewycza. Jedynymi przeszkodami w jego utworzeniu są obecnie środki finansowe oraz brak miejsca, w którym mogłoby powstać. Roman Szuchewycz jako dowódca UPA jest odpowiedzialny za zamordowanie przez tę formację ok. 120 tys. Polaków, a także wielu Żydów, Ormian, Czechów, Niemców oraz Ukraińców sprzeciwiających się polityce nacjonalistów.

Tego typu działania nie są, niestety, odosobnione. 16 lutego br. deputowani Jaworowskiej Rady Rejonowej podjęli uchwałę o nadaniu tytułów honorowego obywatela rejonu Stepanowi Banderze i Romanowi Szuchewyczowi. Wcześniej podobne uchwały przyjęły rady miast Jaworów i Nowojaworowsk. W obwodzie lwowskim Banderę uhonorowały w ten sposób miejscowości Truskawiec, Radziechów, Czerwonohrad (dawny Krystynopol), Żółkiew, Dublany, Rawa Ruska, Sokal, Wołswin oraz Lwów, Tarnopol, Iwano-Frankowsk (dawny Stanisławów), Chust (obwód zakarpacki) i Trembowla (obwód tarnopolski).

Posunięcia takie budzą głęboki sprzeciw ofiar ukraińskich nacjonalistów oraz ich rodzin.

Biorąc powyższe informacje pod uwagę, uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Spraw Zagranicznych w przedmiotowej sprawie?

2. Czy kierowane przez Pana ministerstwo rozważa reakcję na tego typu działania polityków ukraińskich?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 28 lutego 2011 r.

Interpelacja
(nr 21653)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie postępowania inspektoratów ZUS wobec osób – właścicieli podmiotów gospodarczych zalegających ze składkami ubezpieczeniowymi

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie coraz częściej zgłaszane są do mnie uwagi dotyczące postępowania inspektoratów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wobec osób, właścicieli podmiotów gospodarczych, które zalegają z uiszczaniem składek ubezpieczeniowych. Dotyczą one kwestii kar nakładanych na dłużników w związku z rzekomym niestawiennictwem się na wezwania urzędników.

Z relacji, jakie do mnie docierają, wynika, że do osób mających takie zaległości wysyłane są wezwania, by stawiły się w inspektoracie celem ich uregulowania. W wielu przypadkach osoby takie po otrzymaniu wezwania zgłaszają się do urzędów, ale nie mają środków, by swoje zadłużenie spłacić. Takie postępowanie prawdopodobnie traktowane jest jako niestawienie się na wezwanie. A to z kolei skutkuje nałożeniem na dłużnika kary w wysokości 5 tys. zł. Ukarane osoby nie mogą udokumentować tego, że na wezwanie odpowiedziały, ponieważ pracownicy ZUS nie chcą im wystawiać stosownych zaświadczeń, jeśli wizyta w inspektoracie nie wiąże się ze spłatą zadłużenia.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

Czy znane są Pani Minister tego typu przypadki?

Czy urzędnicy ZUS powinni na prośbę osoby stawiącej się na wezwanie wystawić zaświadczenie potwierdzające zgłoszenie się?

Jaki jest system naliczania kar w przypadkach nieterminowej wpłaty składek ubezpieczeniowych oraz w związku z niestawiennictwem się w tej sprawie w inspektoracie ZUS?

Czy istnieje droga odwoławcza wobec kar nakładanych w takich przypadkach?

Spełnienie jakich warunków umożliwi umorzenie zaległych należności wobec ZUS?

W ilu przypadkach w ubiegłym roku takie umorzenie zostało zastosowane i jakiej łącznej kwoty ono dotyczy?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21654)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie planów wprowadzenia kwotowej waloryzacji rent i emerytur

Szanowna Pani Minister! Obecnie podwyżki rent i emerytur realizowane są procentowo co roku, a ich kwotowa skala zależy od wysokości pobieranego świadczenia. Emeryci, którzy mają najniższe świadczenia, realnie dostają więc najniższe podwyżki, rzędu kilkudziesięciu złotych, podczas gdy ci z wysokimi emeryturami mogą liczyć na podwyżki rzędu nawet kilkuset złotych. Niewątpliwie systemem bardziej korzystnym dla najbiedniejszych świadczeniobiorców byłaby kwotowa waloryzacja rent i emerytur. Problem ten dyskutowany był w ubiegłym roku, także na forum rządowym.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

Czy resort kierowany przez Panią Minister prowadzi prace zmierzające do wprowadzenia kwotowej waloryzacji rent i emerytur?

Jak odnosi się Pani Minister do pomysłu przedstawianego przez specjalistów, by wcielając ten pomysł w życie, brać pod uwagę ilość lat przepracowanych, w myśl zasady: większe podwyżki dla tych z długim stażem pracy (niezależnie od wysokości pobieranych przez nich wynagrodzeń), a mniejsze dla krótko pracujących?

Jakie skutki dla budżetu państwa miałyby wprowadzenie kwotowej waloryzacji rent i emerytur?

Czy zdaniem Pani Minister, jak przekonują między innymi organizacje skupiające pracodawców, kwotowa waloryzacja wspomnianych świadczeń może się okazać niezgodna z Konstytucją RP?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21655)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie planów reorganizacji
polskiej armii ze szczególnym
uwzględnieniem połączenia
3. Brygady Zmechanizowanej z Lublina
z 1. Brygadą Pancerną z Wesołej**

Szanowny Panie Ministrze! Obecny rok ma przynieść kolejne poważne zmiany w strukturze Sił Zbrojnych. Jednym z rezultatów zaplanowanej reorganizacji ma być usprawnienie funkcjonowania polskiej armii, dostosowanie jej do obecnych wymogów oraz zmniejszenie administracji. Wśród zapowiedzianych zmian jest także połączenie 3. Brygady Zmechanizowanej z Lublina z 1. Brygadą Pancerną z Wesołej.

W związku z powyższym proszę o wskazanie przyczyn połączenia 3. Brygady Zmechanizowanej z Lublina z 1. Brygadą Pancerną z Wesołej oraz udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie oszczędności, jeżeli taki jest jeden z powodów tej decyzji, ma przynieść to połączenie?
2. Czy wiąże się to z przeniesieniem części żołnierzy stacjonujących w Lublinie do Wesołej?
3. Ile miejsc pracy w administracji wojskowej w Lublinie zostanie w związku z połączeniem obu brygad zlikwidowane?
4. Czy osoby, którym wręczone zostaną wypowiedzenia, otrzymają alternatywne propozycje zatrudnienia?
5. Czy jednostką wiodącą można by ustanowić jednostkę z Lublina?
6. Kiedy proces połączenia brygad miałby się rozpocząć a kiedy planowane jest jego zakończenie?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21656)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zaostrezenia kar
dla oszustów internetowych**

Szanowny Panie Ministrze! Wykorzystywanie sieci internetowej do celów handlowych z roku na rok staje się coraz bardziej popularne. Niestety do cyberprzestrzeni nie przenoszą się tylko i wyłącznie uczciwi sprzedawcy chcący zaoferować swoje produkty w jeszcze szerszym zakresie, ale także oszuści. Tych ostatnich w bardzo szybkim tempie przybywa, a spe-

cyfika transakcji internetowych ma to do siebie, że liczba osób poszkodowanych lawinowo rośnie.

W związku z powyższym chciałbym Pana Ministra zapytać:

Ile przestępstw dokonanych za pośrednictwem Internetu zanotowała Policja w ubiegłym roku?

Jakiego typu były to przestępstwa?

Jaki procent sprawców oszustw internetowych udało się wykryć?

Czy polska Policja dysponuje odpowiednimi instrumentami do walki z tego typu przestępczością?

Czy zdaniem Pana Ministra powinny ulec zaostrezeniu kary za oszustwa internetowe?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21657)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wsparcia dla rolników
– właścicieli małych gospodarstw**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym z najważniejszych impulsów do wzrostu konkurencyjności polskiego rolnictwa i naszych gospodarstw rolnych wobec rolników z innych krajów są niewątpliwie unijne środki pomocowe. Nie da się ukryć, że to dzięki nim polska wieś uległa w ostatnich latach ogromnym przeobrażeniom. Jak wynika z moich rozmów z rolnikami, przeobrażenia te byłyby jeszcze większe, gdyby nie ograniczenia, jakie napotykać osoby chcące związać swoją przyszłość z produkcją rolną. Dotyczą one także dostępności unijnego wsparcia.

W wielu programach, realizowanych chociażby przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, kryterium warunkującym przyznanie pomocy jest wielkość gospodarstwa rolnego, jakie posiada osoba starająca się o takie wsparcie. Tak jest chociażby z programem „Młody rolnik”, w ramach którego można pozyskać dofinansowanie w wysokości 75 tys. zł. Beneficjentami są jednak rolnicy posiadający gospodarstwo rolne o powierzchni minimum 8 ha. Tymczasem na Lubelszczyźnie, której mieszkańców jestem reprezentantem, wciąż wiele gospodarstw takiej wielkości nie osiąga. Między innymi dlatego, że jednym z bardziej popularnych kierunków na tym terenie jest produkcja ogrodniczo-sadownicza. By ją skutecznie prowadzić, wcale nie trzeba mieć kilkunasto- czy kilkudziesięciohektarowego gospodarstwa.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

Z jakich programów pomocowych zakładających wsparcie finansowe na modernizację gospodarstw

mogą korzystać rolnicy posiadający niewielkie, kilkuhektarowe gospodarstwa?

Czy Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa lub inne agendy podległe Panu Ministrowi realizują bądź planują realizację programów dedykowanych w szczególności dla gospodarstw rolnych z branży ogrodniczej i sadowniczej?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21658)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie popularyzacji
ubezpieczeń rolniczych**

Szanowny Panie Ministrze! Produkcja rolna jest niewątpliwie jednym z najtrudniejszych źródeł pozyskiwania dochodów. Przyczynia się do tego wiele czynników, jak chociażby nieustannie rosnące koszty produkcji i niestabilna sytuacja na rynku płodów rolnych. Ryzyko prowadzenia działalności rolniczej jest tym większe, że jej efekty bardzo często zależą nie od działań podejmowanych przez rolnika, ale od warunków atmosferycznych, których często nie da się przewidzieć. Wiosenne przymrozki, nawałnice, burze gradowe, susze – to przyczyny kłopotów wielu rolników w ostatnich latach. W zasadzie jedyną możliwością, aby zabezpieczyć się przed poważnymi kłopotami finansowymi w razie takich wydarzeń, są ubezpieczenia. Niestety, wielu właścicieli gospodarstw rolnych od podpisywania umów z firmami ubezpieczeniowymi odstrasza wysokość składek, jakie z tego tytułu trzeba odprowadzić.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

— Czy resort kierowany przez Pana Ministra prowadzi akcję informacyjną w celu zachęcania rolników do ubezpieczania prowadzonej produkcji?

— Jaka część upraw w gospodarstwach rolnych na terenie naszego kraju objętych jest ubezpieczeniami od szkód wynikłych ze zdarzeń takich jak chociażby przymrozki, nawałnice czy susze? Czy resort kierowany przez Pana Ministra dysponuje tego typu danymi?

— Czy są stosowane lub rozważane dopłaty rządowe do takich ubezpieczeń?

— Jeśli nie, to jakie skutki dla budżetu państwa mogłoby rodzić wprowadzenie takich dopłat do ubezpieczeń upraw rolnych?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21659)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wsparcia udzielonego
gospodarstwom rolnym poszkodowanym
podczas powodzi w 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! Ubiegłoroczna powódź, która nawiedziła nasz kraj na przełomie maja i czerwca, szczególnie dotkliwa okazała się niewątpliwie dla mieszkańców wsi, w ich przypadku na terenach zalanych pod wodą znalazły się bowiem nie tylko zabudowania mieszkalne, ale także zabudowania gospodarcze, maszyny i pola uprawne. W wielu miejscach udało się uratować ludzkie życie, ale nie udało się ocalić żywego inwentarza. Rolnicy i ich rodziny pozbawieni zostali nie tylko przysłowiowego dachu nad głową, ale i źródła dochodu. Wiem, że cały rząd, a także Pan Minister i podległy mu resort oraz instytucje, doskonale zdawali sobie z tego sprawę, czego wyrazem były różnego rodzaju programy wsparcia kierowane właśnie bezpośrednio do mieszkańców wsi, których celem była między innymi pomoc w odtworzeniu środków produkcji.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

— Jaki areal gruntów rolnych został zniszczony w związku z ubiegłoroczną powodzią na terenie całego kraju? Jeśli to możliwe, proszę o udzielenie tej informacji z uwzględnieniem podziału na poszczególne typy upraw (łąki i pastwiska, zboża, plantacje ogrodnicze, sady).

— Jak wyglądają te statystyki w odniesieniu do województwa lubelskiego?

— Jakie programy pomocowe i na jakie cele skierowane zostały do rolników z terenów poszkodowanych w wyniku ubiegłorocznej powodzi? Proszę o tę informację ze szczególnym uwzględnieniem terenu Lubelszczyzny.

— Czy podobne wsparcie będzie uruchamiane także w tym roku?

— Jak ocenia Pan Minister szansę na odtworzenie produkcji rolnej na terenach poszkodowanych w ubiegłym roku przez majowo-czerwcową powódź?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21660)

do ministra finansów

**w sprawie wysokości stawek podatku
od towarów i usług, jakie winni uwzględnić
rzecznawcy w kosztorysach dotyczących
remontów i odbudowy zniszczonych
przez powódź budynków mieszkalnych
i lokali mieszkalnych, które są podstawą
wypłaty zasiłków celowych,
na przykładzie gm. Wilków**

Szanowny Panie Ministrze! Gmina Wilków jako jedna z dotkniętych klęską powodzi otrzymała dotację celową zgodnie z pismem ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 27 maja 2010 r., znak: SVS-1744/2010, oraz z dnia 24 czerwca 2010 r., przeznaczoną na zasiłki celowe dla mieszkańców gminy na remont lub odbudowę zniszczonych przez powódź budynków mieszkalnych i lokali mieszkalnych, udzielane na podstawie art. 40 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.). Pomoc ta jest przyznawana przez kierownika ośrodka pomocy społecznej, który działa z upoważnienia wójta, i jest skierowana do właścicieli budynków mieszkalnych lub lokali mieszkalnych, posiadaczy spółdzielczego własnościowego prawa do takich nieruchomości, posiadaczy spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokali mieszkalnych. Zasiłki mogą też otrzymać najemcy, osoby zajmujące lokale socjalne lub zamienne (np. na podstawie ustawy o ochronie praw lokatorów), jeśli uzyskają pisemną zgodę właściciela na prace remontowe.

Aby uzyskać pomoc, poszkodowany musi złożyć wniosek do gminnego ośrodka pomocy społecznej. Pomoc może być przyznana w wysokości na remont lub odbudowę budynku mieszkalnego lub lokalu mieszkalnego od 20 000 zł do 100 000 zł. Pomoc nie może przekroczyć wysokości szkód wyrządzonych w danym budynku mieszkalnym lub lokalu mieszkalnym. Warunkiem otrzymania zasiłku jest wcześniejsze oszacowanie szkód przez rzeczoznawcę (pracownika inspekcji architektoniczno-budowlanej lub inną osobę z uprawnieniami rzeczoznawcy majątkowego), którego zapewni wojewoda. Po zakończeniu remontu osoby uprawnione są obowiązane przedstawić faktury i rachunki potwierdzające poniesienie wydatków związanych z remontem lub odbudową budynków mieszkalnych lub lokali mieszkalnych. W razie gdy osoba uprawniona nie rozliczy poniesionych wydatków (nie przedstawi faktur lub rachunków) albo przeznaczy otrzymaną pomoc na cel inny niż ten, na jaki została ona udzielona, to zwrot udzielonej pomocy następuje na podstawie ustawy o pomocy społecznej. W związku z faktem, iż podstawą wypłaty zasiłku i określenia jego wysokości jest oszacowanie dokonane przez osoby posiadające uprawnienia rzeczo-

znawcy majątkowego, w praktyce pojawił się problem, jakie stawki podatku VAT winny być uwzględniane w kosztorysach. Rzecznawcy oczekują wskazania przez gminę właściwej stawki podatku VAT.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Jakie stawki podatku od towarów i usług winni uwzględnić rzeczoznawcy w przedstawianych kosztorysach dotyczących remontów i odbudowy zniszczonych przez powódź budynków mieszkalnych i lokali mieszkalnych, które są podstawą wypłaty zasiłków celowych? Należy nadmienić, iż gmina w tej kwestii składała wniosek do ministra finansów o wydanie indywidualnej pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego na podstawie art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), lecz niestety ze względu na nieposiadanie statusu zainteresowanego nie uzyskała odpowiedzi na to pytanie.

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21661)

do ministra środowiska

**w sprawie projektu ustawy
o zmianie ustawy o ochronie przyrody**

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie trwają prace nad obywatelskim projektem ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody. Planowana jest zmiana treści art. 10 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody zmierzająca do pozbawienia samorządów lokalnych prawa współdecydowania o utworzeniu, zmianie granic lub likwidacji parków narodowych. Inicjatywa została podjęta w czasie negocjacji dotyczących powiększenia obszaru Białowieskiego Parku Narodowego na cały obszar Puszczy Białowieskiej. Zamiana formuły uzgodnienia na opinię pozbawi samorządy możliwości poszukiwania kompromisu między potrzebami ochrony przyrody a aspiracjami lokalnej społeczności, której demokratycznie wybierane samorządy są przedstawicielami.

W związku z powyższym zwracam się do Pana z następującymi pytaniami:

— Czy proponowane zmiany ww. ustawy uwzględniają opinie samorządów lokalnych?

— Czy zdaniem resortu proponowane zmiany faktycznie pozbawią samorządy lokalne prawa współdecydowania o utworzeniu, zmianie granic lub likwidacji parków narodowych?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21662)

do ministra infrastruktury

w sprawie restrukturyzacji sieci pocztowej

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócili się do mnie pracownicy Poczty Polskiej z województwa podlaskiego z prośbą o interwencję w sprawie planowanej restrukturyzacji sieci pocztowej, polegającej na likwidacji urzędów pocztowych. Poczta Polska zleciła przeprowadzenie analiz ekonomicznych, które wykazały nierentowność urzędów pocztowych w małych miejscowościach i na wsiach. W zamian proponuje tworzenie tzw. agencji pocztowych, które mogą funkcjonować np. w sklepach. Przedstawiciele Poczty Polskiej tłumaczą, że pierwszym celem likwidacji części placówek jest zwiększenie dostępności placówek pocztowych na terenach aglomeracji miejskich, bo dziś w wielu dużych miastach w urzędach są kolejki.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy z likwidacją urzędów pocztowych wiąże się utrata miejsc pracy?
2. Jakie placówki w województwie podlaskim ulegną likwidacji?
3. Co jest powodem zmian – likwidacji sieci urzędów pocztowych w małych miejscowościach?
4. Jakie będzie dalsze postępowanie w sprawie restrukturyzacji PP?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21663)

do ministra zdrowia

w sprawie wprowadzenia możliwości przekształcenia SPZOZ w spółki kapitałowe bez konieczności ich uprzedniej likwidacji

Szanowna Pani Minister! Niektóre proponowane w projekcie ustawy o działalności leczniczej rozwiązania nie mogą uzyskać akceptacji, a w szczególności zapisy zobowiązujące organy założycielskie do podjęcia określonych działań w przypadku wykazania przez publiczny zakład opieki zdrowotnej ujemnego wyniku finansowego. Obowiązek pokrycia przez jednostkę samorządu terytorialnego ujemnego wyniku finansowego albo przekształcenie w spółkę i przejęcie zobowiązań będzie stanowić duże obciążenie dla budżetu tej jednostki, biorąc pod uwagę krótki termin na realizację tych przedsięwzięć, jak i obligatoryjność

w stosunku do wszystkich zakładów, w przypadku których zaistnieją przesłanki podjęcia określonych działań.

Przewidziane w projekcie ustawy mechanizmy wsparcia dla organów założycielskich, które dokonają przekształcenia SPZOZ w spółki kapitałowe na zasadach i w terminie określonych w ustawie, są dalece niewystarczające. W chwili obecnej jednostki samorządu terytorialnego przekazują duże kwoty z budżetu na wydatki majątkowe w podległych jednostkach. Mogę na przykład podać, iż w latach 2009–2010 na wydatki majątkowe tylko w zakładach opieki zdrowotnej nadzorowanych przez województwo podlaskie przeznaczono z budżetu województwa kwotę w wysokości 33 736 434 zł, w 2011 r. planowane jest przeznaczenie na ten cel kwoty w wysokości 58 712 458 zł. Ponadto w latach 2009–2010 udzielono pożyczek zakładom opieki zdrowotnej na łączną kwotę 16 578 725,65 zł oraz udzielono poręczenia kredytów na łączną kwotę 27 420 000 zł.

Konieczność pokrycia ujemnego wyniku finansowego SPZOZ albo uregulowania przejętych zobowiązań po przekształceniu go w spółkę spowoduje, że jednostki samorządu terytorialnego nie będą miały możliwości prowadzenia innych, istotnych z punktu widzenia rozwoju województwa, zadań inwestycyjnych o charakterze regionalnym.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy organy założycielskie przejmą wszystkie zobowiązania wymagalne SPZOZ i jednocześnie otrzymają dotacje z budżetu państwa na spłatę zobowiązań w przypadku przekształcenia najbardziej zadłużonych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej w spółki kapitałowe?

2. Czy ulegnie poprawie poziom finansowania świadczeń opieki zdrowotnej?

3. Czy SPZOZ zostaną zrestrukturyzowane w takim stopniu, który zagwarantuje niegenerowanie strat finansowych, a tym samym niezadłużanie zakładów?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21664)

do ministra infrastruktury

**w sprawie stanu zaawansowania
prac modernizacyjnych dotyczących linii
kolejowej E30 na odcinkach Opole – Zabrze,
Zabrze – Katowice, należącej
do III paneuropejskiego korytarza
transportowego**

Jedną z najważniejszych linii kolejowych biegnących przez nasz kraj jest odcinek linii kolejowej E30 należący do III paneuropejskiego korytarza transportowego łączącego Niemcy, Polskę i Ukrainę. Trasa ta będzie jedną ze strategicznych linii komunikacyjnych podczas zbliżających się mistrzostw Europy organizowanych w Polsce i na Ukrainie.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Na jakim etapie zabezpieczenia finansowego i realizacji znajdują się prace na odcinkach Opole – Zabrze, Zabrze – Katowice należących do linii kolejowej E30?

2. Czy równoległe do remontu linii kolejowej E30 na odcinkach Opole – Zabrze, Zabrze – Katowice przewiduje się remonty budynków dworców kolejowych leżących na tym trakcie komunikacyjnym?

3. Na kiedy ministerstwo przewiduje zakończenie prac remontowych na wyżej wymienionych odcinkach linii kolejowej E30?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Galla

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 21665)

do ministra gospodarki

**w sprawie funkcjonowania
Suwalskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 października 1994 r. o specjalnych strefach ekonomicznych akcjonariuszem spółki zarządzającej strefą posiadającym decydujący głos na walnym zgromadzeniu oraz w radzie nadzorczej jest Skarb Państwa. Suwalska Specjalna Strefa Ekonomiczna ma swój udział w rozwoju Suwałk oraz innych jednostek samorządu terytorialnego, na terenie których została zlokalizowana. Mimo trudności, z którymi strefa boryka się od lat, jest ona ważnym elementem życia społeczno-gospodarczego regionu. Nie-

stety, dzisiaj spółka zarządzająca strefą – Suwalska Specjalna Strefa Ekonomiczna SA w Suwałkach – stoi na skraju likwidacji, traci płynność finansową.

Brak inwestorów oraz bardzo wysokie koszty prowadzenia działalności skutkują ponoszeniem przez spółkę od szeregu lat strat. W latach 2002–2009 wyniosły one łącznie 9,659 mln PLN, przy kapitale podstawowym w wysokości 19,968 mln PLN. Znaczny udział w kosztach prowadzenia działalności stanowi koszt utrzymania trzyosobowego zarządu spółki (625 355,40 PLN w 2010 r.) oraz rady nadzorczej (149 238,00 PLN w 2010 r.) przy łącznej wartości kosztów 3,202 mln PLN. Koszty te byłyby akceptowalne w sytuacji ich uzasadnienia skutecznym działaniem tych organów spółki. Taka sytuacja nie ma jednak miejsca w tym przypadku. Niezbędne jest natychmiastowe podjęcie działań ratujących spółkę. Wymaga to zaangażowania i dobrej woli wszystkich akcjonariuszy spółki, w szczególności Skarbu Państwa dysponującego 66,6% głosów na walnym zgromadzeniu, ale również samorządu Etłku, Gołdapi oraz Suwałk.

Miasto Suwałki, doceniając znaczenie SSSE SA w Suwałkach dla miasta i regionu, występowało już z propozycjami podjęcia działań dających spółce szansę na przetrwanie. Wnosiło o zmiany w statucie spółki prowadzące do zmniejszenia kosztów funkcjonowania spółki, m.in. zmniejszenie składu zarządu do jednej osoby. Prezydent miasta Suwałki w piśmie z dnia 4 czerwca 2010 r. do Pana Waldemara Pawlaka, wiceprezesa Rady Ministrów i ministra gospodarki, zwrócił uwagę na niewypełnianie przez walne zgromadzenie i radę nadzorczą swoich obowiązków oraz wsparł wystąpienie prezesa zarządu spółki do głównego akcjonariusza z dnia 14 kwietnia 2010 r., proponując dokonanie zmian terytorialnych strefy. Niestety, główny akcjonariusz, reprezentowany przez Ministerstwo Gospodarki, nie dostrzegł na czas zagrożenia. Propozycji nie wsparł również inne samorządy będące akcjonariuszami spółki.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega konieczność zmian w statucie spółki?

2. Czy zdaniem resortu, jako głównego akcjonariusza, zmniejszenie składu zarządu przyczyni się do lepszego funkcjonowania spółki?

3. Czy ministerstwo zamierza zorganizować spotkanie przedstawicieli samorządów i spółki z udziałem przedstawiciela resortu gospodarki w celu podjęcia wiążących decyzji dotyczących dalszego funkcjonowania spółki?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21666)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zmian regulacji obowiązujących
na rynku papierosów**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z doniesieniami medialnymi Komisja Europejska do 2012 r. ma zakończyć prace nad nowymi regulacjami na rynku papierosów w Unii Europejskiej wprowadzającymi zakaz stosowania dodatków podczas przetwarzania tytoniu.

Opierając się na danych statystycznych znanych Panu Ministrowi, Polska z wynikiem 50 tys. ton rocznie jest drugim po Włoszech krajem w Unii Europejskiej pod względem uprawy tytoniu. Plantacje zlokalizowane są głównie w regionach: lubelskim, w którym znajduje się ok. 40% krajowych upraw i którego rozwój jest dla mnie szczególnie istotny, rzeszowskim, krakowskim i kieleckim. Najczęściej uprawiany jest tytoń odmian Virginia i Burley stanowiący ok. 40% upraw.

W procesie produkcji odmiany te wzbogaca się różnymi dodatkami, m.in. aromatyzującymi czy też utrzymującymi wilgoć. Zakaz stosowania tych i wielu innych dodatków uniemożliwi produkcję najbardziej popularnej w Europie mieszanki tytoniowej American Blend, która bazuje właśnie na europejskim tytoniu odmian Burley. Pozbawienie dodatków spowoduje, iż jakość polskiego tytoniu spadnie, wykluczając tym samym możliwość wykorzystania go do celów produkcyjnych, co w konsekwencji doprowadzi do likwidacji uprawy tytoniu w Polsce.

Przygotowywane zmiany uderzą w 14,5 tys. polskich gospodarstw, głównie małych, rodzinnych, o średniej powierzchni 1,17 ha, dla których uprawa tytoniu stanowi jedyne źródło dochodu. Sytuację tych gospodarstw pogarsza dodatkowo brak możliwości zmiany produkowanych odmian tytoniu ze względów glebowych i klimatycznych.

W gospodarstwach produkujących tytoń w Polsce łącznie z pracownikami sezonowymi pracuje ok. 60 tys. osób, co oznacza, że jeśli zakaz stosowania dodatków wejdzie w życie, to tylko w Polsce pracę straci co najmniej 20 tys. plantatorów i pracowników sezonowych. Skutki społeczne i ekonomiczne wprowadzenia w życie projektowanych decyzji będą nieodwracalne.

Panie Ministrze! Zapowiadał Pan, że sektor tytoniowy był i nadal będzie wspierany. W związku z opisaną wyżej sytuacją proszę o odpowiedź:

1. Jakie działania zostały bądź zostaną podjęte, by uchronić polski sektor produkcji tytoniu przez konsekwencjami wprowadzenia zakazu stosowania dodatków do produkcji tytoniu?

2. Czy podjęto na forum KE stosowne działania mające na celu wstrzymanie prac nad ww. poprawką?

3. Na jaką pomoc mogą liczyć plantatorzy, których dotkna bezpośrednio skutki wejścia w życie nowych regulacji?

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Interpelacja
(nr 21667)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie realizacji programu budowy
targowisk lokalnych**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo rolnictwa proponuje wprowadzenie możliwości współfinansowania ze środków PROW 2007–2013 inwestycji polegających na budowie, przebudowie, remoncie lub wyposażeniu targowisk stałych. Targowiska mają być realizowane ze środków PROW 2007–2013. Głównym celem programu ma być stworzenie warunków do sprzedaży bezpośredniej produktów rolnych, skrócenie drogi pomiędzy producentem a odbiorcą końcowym, obniżenie kosztów pośrednich i ułatwienie zbytu produktów rolnych. Wynikiem końcowym ma być obniżenie marż handlowych i obniżenie cen produktów rolnych. Zgodnie z programem przewiduje się stworzenie ok. 80 nowych i modernizację ok. 200 istniejących targowisk. Ministerstwo planuje przeznaczyć na ten cel 70 mln euro. Dla klientów realizacja programu może być szansą na stworzenie lepszych możliwości zakupu produktów lokalnych, nieprzetworzonych i świeżych o niższych cenach.

Panie Ministrze!

1. Kiedy ostatecznie zostanie wydane rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej, objętego PROW 2007–2013?

2. Kiedy odbędą się pierwsze nabory w ramach programu?

3. W jakim trybie: całotygodniowym czy w wyznaczone dni tygodnia będą mogły być czynne nowo utworzone lub zmodernizowane w ramach programu targowiska miejskie?

4. Jaki zakres działalności, zgodnie z założeniami, zmodernizowane targowiska powinny obejmować?

5. Jaka będzie wysokość wsparcia finansowego tych inwestycji i jakie będą kryteria ustalania poziomu dofinansowania?

6. Jakie standardy sanitarno-weterynaryjne będą musiały spełnić takie targowiska?

7. Czy utworzenie lub modernizacja targowiska miejskiego będzie wymagała odpowiednich zapisów w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Żaczek

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie zagrożenia powodziowego
w miejscowości Rowy (20374)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 4 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20374/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Piotra Stanke w sprawie zagrożenia powodziowego w miejscowości Rowy, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W ramach projektu „Osłona przeciwsuwiskowa” realizowane są tylko zadania w dziedzinie naprawy, odbudowy, przeniesienia i ulepszenia infrastruktury publicznej zniszczonej bądź zagrożonej wystąpieniem ruchów osuwiskowych ziemi lub erozji brzegu morskiego oraz wykonania systemów (budowli, urządzeń) zaprojektowanych w celu ochrony zagrożonych obszarów przed powtórным wystąpieniem podobnych zdarzeń katastroficznych. Przeniesienie (budowa) infrastruktury będzie możliwe tylko w przypadkach, gdy stabilizacja osuwiska będzie niemożliwa lub koszty stabilizacji osuwiska będą wyższe od kosztów przeniesienia infrastruktury. Jednocześnie z zakresu dofinansowania wyłączone są zadania:

— polegające na usuwaniu szkód powstałych w wyniku powodzi i podtopień, w szczególności: podcięcia erozyjne w korytach rzek i potoków, zniszczenia: infrastruktury drogowej, obiektów hydrotechnicznych i melioracyjnych,

— obejmujące szkody i zagrożenia na terenie obszarów niezurbanizowanych lub pozbawionych infrastruktury technicznej,

— obejmujące szkody i zagrożenia na terenie obszarów wiejskich/miejskich wynikające z nieprawidłowego odwodnienia terenu lub braku takiego odwodnienia (np. podsiąkanie).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż ewentualne dofinansowanie zabezpieczenia brzegu morskiego w sąsiedztwie miejscowości Rowy byłoby możliwe jedynie po spełnieniu przez właściwego zarządcę terenu wymagań ww. projektu. Zasady dotyczące uczestnictwa w projekcie zostały zamieszczone na stronie internetowej MSWiA pod adresem www.mswia.gov.pl w zakładce „Sprawy wewnętrzne – Zasady i procedury w przypadku klęsk żywiołowych”.

Ponadto ewentualna decyzja o przyznaniu środków finansowych na zabezpieczenie brzegu morskiego w miejscowości Rowy byłaby uzależniona od możliwości finansowych budżetu państwa oraz zasadności ekonomicznej realizacji powyższego zadania.

Z informacji będących w posiadaniu MSWiA wynika, iż dotychczas Urząd Morski w Ustce nie zwrócił się o udzielenie pomocy w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Ziętka**

**w sprawie funkcjonowania ośrodków
wypoczynkowych na terenach parków
narodowych w Polsce (20382)**

Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-20382/11, z dnia 28 lutego 2011 r. przekazujące interpelację pana posła Jerzego Ziętka w sprawie funkcjonowania ośrodków wypoczynkowych na terenach parków narodowych, uprzejmie informuję.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) celem ochrony przyrody jest utrzymanie stabilności ekosystemów i procesów ekologicznych oraz zachowanie różnorodności biologicznej, a także krajobrazu. Cele te realizowane są m.in. poprzez obejmowanie zasobów, tworów i składników przyrody formami ochrony przyrody. Jedną z nich jest park narodowy obejmujący obszar wyróżniający się szczególnymi wartościami przyrodniczymi, naukowymi, społecznymi, kulturowymi i edukacyjnymi, na którym ochronie podlega cała przyroda oraz walory krajobrazowe. Tworzy się go w celu zachowania różnorodności biologicznej, zasobów, tworów i składników przyrody nieożywionej i walorów krajobrazowych, przywrócenia właściwego stanu zasobów i składników przyrody oraz odtworzenia zniekształconych siedlisk przyrodniczych, siedlisk roślin, siedlisk zwierząt lub siedlisk grzybów. Niezbędne do realizacji celów, dla których powołany został park narodowy, ograniczenia i zakazy obowiązujące na jego obszarze wynikają z art. 15 ust. 1 powyższej ustawy.

Ośrodek Grodno II jest zlokalizowany w Wolińskim Parku Narodowym, na cennym przyrodniczo obszarze klifowym objętym ochroną czynną. Lokalizując w poprzednim ustroju ośrodki wypoczynkowe, nie kierowano się uwarunkowaniami przyrodniczymi, a jedynie politycznymi. Obecnie jest szansa, aby

w trakcie regulowania stanu prawnego wziąć pod uwagę także aspekty przyrodnicze istnienia i funkcjonowania ośrodka na terenie parku narodowego.

Jednocześnie chciałbym podkreślić, że lokalizacja ośrodka na terenie Wolińskiego Parku Narodowego była kwestionowana także w latach wcześniejszych, natomiast konieczność przeniesienia ośrodka podnoszona była ponad 40 lat temu w stosownym porozumieniu pomiędzy Wolińskim Parkiem Narodowym a przedsiębiorstwem budowlanym przemysłu węglowego. Taki stan rzeczy winien być znany Grodno II sp. z o.o. Odnosząc się do poruszonego w interpelacji pana posła Jerzego Ziętka wyłączenia z trwałego zarządu Wolińskiego Parku Narodowego majątku Skarbu Państwa – terenu ośrodka Grodno I – informuję, że pomimo tych zapisów w księgach wieczystych obszar ten wykazany był jako majątek Skarbu Państwa w zarządzie WPN.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Materny**

**w sprawie zamykania placówek pocztowych
na terenie kraju (20505)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jerzego Materny, przesłaną przy piśmie z dnia 17 lutego br. (znak: SPS-023-20505/11), w sprawie urzędów pocztowych na terenie kraju, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla Walnego Zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w wystąpieniu pana posła.

Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem

wskaźników dostępności powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że wszelkie działania spółki oparte są na przeprowadzanych przez jednostki terytorialne Poczty Polskiej SA szczegółowych analizach ekonomiczno-organizacyjnych, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Dotyczy to również terenów wzmożonego rozwoju gospodarczego i infrastrukturalnego.

Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opiera się na przeprowadzeniu analiz o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczących placówek przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas uzyskiwane i szacowane przychody oraz ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności do usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany, m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie, oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze. W procesie oceny brane są także pod uwagę opinie władz samorządowych czy społeczności lokalnej.

Również proces reorganizacji służby doręczeń na danym obszarze poprzedzony jest zawsze badaniem zasadności tego działania. Podyktowane to jest przede wszystkim efektywnością ekonomiczną i operacyjną ustaloną w oparciu o analizę wszystkich procesów składających się na realizację usług pocztowych. Przy podejmowaniu decyzji brane są pod uwagę m.in. właściwa lokalizacja placówki, w której organizowana jest większa służba doręczeń (zapewnienie pomieszczeń wyłącznie na potrzeby służby doręczeń, dobrze skomunikowana lokalizacja, możliwość sprawnego dostarczania ładunków – np. rampa, podjazd itd.), oraz możliwość takiego przeorganizowania dotychczasowych rejonów doręczeń, które zapewni najbardziej optymalną trasę doręczeń, w miarę możliwości wyeliminuje przypadki przecinania się tras doręczeń, a także przyczyni się do jak najbardziej efektywnego doręczania.

Należy podkreślić, że konieczność przeprowadzenia działań mających na celu optymalizację sieci placówek pocztowych i procesów w nich realizowanych oraz zmian w organizacji pocztowej służby doręczeń wynika z obserwowanego w ostatnich latach poważnego spadku przychodów ze sprzedaży powszechnych usług pocztowych (będącego odzwierciedleniem ogólnoświatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne), przy jednoczesnym obligatoryjnym wymogu zachowania przez Poczta Polska SA odpowiedniej dostępności usług na terenie kraju, co w konsekwencji wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności operatora.

Dostałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, że w przypadku zgłaszania przez mieszkańców zwiększonego zapotrzebowania na usługi pocztowe dokonywana jest analiza potrzeb i opłacalności utworzenia ewentualnie nowej placówki (np. agencji pocztowej), zmiany godzin funkcjonowania funkcjonujących placówek lub zapewnienia innej formy obsługi mieszkańców (np. poprzez ruchome punkty obsługi klientów lub listonoszy). Działania związane z obecną reorganizacją placówek pocztowych zakładają zagęszczenie sieci placówek na określonych terenach, poprzez tworzenie nowych agencji pocztowych, co w efekcie zwiększa dostęp klientów do usług pocztowych, skraca czas oczekiwania na obsługę, umożliwia wydłużony czas pracy placówek (w godzinach pracy punktów handlowo-usługowych, w których działają agencje).

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w interpelacji pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 14 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Popiołka**

**w sprawie niezapewnienia
środków finansowych na funkcjonowanie
w 2011 r. oddziałów i kół terenowych
Polskiego Związku Głuchych (20524)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 17 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20524/11) interpelację pana posła Krzysz-

tofa Popiołka w sprawie zasad finansowania oddziałów Polskiego Związku Głuchych i ich kół terenowych uprzejmie wyjaśniam, że działania organizacji pozarządowych na rzecz osób niepełnosprawnych mogą być dofinansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w trybie konkursowym na podstawie art. 36 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.). W przypadku zadań o charakterze ciągłym (np. prowadzenia rehabilitacji osób niepełnosprawnych w różnego typu placówkach) w celu zapewnienia ciągłości ich realizacji państwowy fundusz rehabilitacji może zawrzeć z organizacją pozarządową umowę wieloletnią, jak to miało miejsce w przypadku Polskiego Związku Głuchych. Umowa realizowana jest w poszczególnych latach na podstawie aneksu do tej umowy określającego wysokość środków funduszu na dofinansowanie zadań w danym roku.

Zgodnie z obowiązującą procedurą organizacje pozarządowe składają w roku poprzedzającym aktualizację wniosku o dofinansowanie zadań w części dotyczącej budżetu na następny rok. Propozycja przedstawiona przez organizację jest następnie oceniana przez dwóch niezależnych ekspertów. W przypadku PZG Zarząd PFRON skierował sprawę do ponownej oceny przez ekspertów przedłożonych propozycji ze względu na zasadnicze różnice w wysokości proponowanego przez PZG dofinansowania (11 mln zł), a kwotą środków przyznanych organizacji na realizację tych samych zadań w 2010 r. (6,2 mln zł).

Ze względu na istniejące rozbieżności pomiędzy dokonaną przez ekspertów ponowną weryfikacją i oceną propozycji budżetowej przedstawionej przez PZG na rok 2011 konieczne stało się skierowanie jej do oceny przez trzeciego eksperta. Jak wynika z informacji uzyskanych z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, decyzja odnośnie do wysokości środków przyznanych na realizację zadań przez PZG powinna zostać podjęta do końca marca br.

Przedstawiając powyższe, pragnę zapewnić pana posła, że problemy osób niesłyszących są mi dobrze znane, a potrzebę stałego wspierania tych osób w pokonywaniu barier w komunikowaniu się uważam za oczywistą. Niemniej jednak pragnę wskazać, że wsparcie to udzielane jest ze środków publicznych, dlatego też przy podejmowaniu decyzji o udzieleniu pomocy finansowej wymagana jest szczególna staranność w ocenie zasadności i prawidłowości ustalenia wnioskowanej przez organizację kwoty na dofinansowanie realizowanych przez nią zadań.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Wiesława Suchowiejko**

**w sprawie uwzględnienia w aktualizacji planów
zarządzania kryzysowego zagrożeń związanych
z okresem zimowym, nasilających się
w ostatnich dwóch latach (20535)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 lutego 2010 r. (sygn. SPS-023-20535/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Wiesława Suchowiejko w sprawie uwzględnienia w aktualizacji planów zarządzania kryzysowego zagrożeń związanych z okresem zimowym, nasilających się w ostatnich dwóch latach, w porozumieniu z ministrem infrastruktury i Rządowym Centrum Bezpieczeństwa, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż do właściwości ministra spraw wewnętrznych i administracji należy opracowywanie wytycznych do wojewódzkich planów zarządzania kryzysowego, analiza formalna i merytoryczna wojewódzkich planów zarządzania kryzysowego, a także opracowanie rekomendacji do aktualizacji planów.

Z zarządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 23 października 2010 r. nr 39 w sprawie wytycznych do wojewódzkich planów zarządzania kryzysowego wynika, iż ww. plany powinny uwzględniać charakterystykę zagrożeń oraz ocenę ryzyka ich wystąpienia, w tym dotyczących infrastruktury krytycznej, oraz map ryzyka i map zagrożeń, rozumiane jako katalog zagrożeń wraz z określeniem prawdopodobieństwa ich wystąpienia. Z analizy formalnej i merytorycznej dotychczas obowiązujących planów wynika, że we wszystkich planach uwzględniono zagrożenia związane z okresem zimowym.

Zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. Nr 89, poz. 590, z późn. zm.) plany zarządzania kryzysowego podlegają systematycznej aktualizacji, a cykl planowania nie może być dłuższy niż dwa lata. Zaktualizowane plany podlegają zatwierdzeniu przez ministra spraw wewnętrznych i administracji. Zatwierdzenia przez ministra SWiA nie wymagają natomiast zmiany niemające zasadniczego znaczenia dla treści dokumentu dokonywane pomiędzy kolejnymi aktualizacjami wynikającymi z przedmiotowej ustawy. Rozwiązania te umożliwiają sprawne aktualizowanie planów zgodnie z najnowszymi doświadczeniami i najlepszymi praktykami zdobytymi w trakcie działań.

Do ustawowych zadań Rządowego Centrum Bezpieczeństwa należy m.in.:

— uzgadnianie planów zarządzania kryzysowego sporządzanych przez ministrów kierujących działami

administracji rządowej i kierowników urzędów centralnych, które stanowią załączniki funkcjonalne do „Krajowego planu zarządzania kryzysowego”;

— opiniowanie przekazanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych wojewódzkich planów zarządzania kryzysowego.

Z informacji przekazanych przez Rządowe Centrum Bezpieczeństwa wynika, iż analiza przekazanych dotychczas wojewódzkich planów zarządzania kryzysowego wskazuje, iż uwzględniają one zagrożenia związane z opadami śniegu. W wojewódzkich planach zarządzania kryzysowego zawarto również procedury postępowania w przypadkach występowania ww. zagrożeń, jak również oceny ich ryzyka.

RCB wskazało również, że kwestie intensywnych opadów śniegu, jako identyfikowalne zagrożenia, znalazły odzwierciedlenie w opracowywanych: „Raportie o zagrożeniach bezpieczeństwa narodowego” oraz „Krajowym planie zarządzania kryzysowego”.

Zgodnie z ustawą o zarządzaniu kryzysowym „Raport o zagrożeniach bezpieczeństwa narodowego” jest sporządzany na potrzeby „Krajowego planu zarządzania kryzysowego” przez ministrów kierujących działami administracji rządowej, kierowników urzędów centralnych oraz wojewodów (raporty częściowe). Kierunki działania wynikające z wniosków z raportu stanowią element „Krajowego planu zarządzania kryzysowego” oraz są uwzględniane w planach zarządzania kryzysowego.

W opracowywanym projekcie raportu wskazano, iż w przypadku zagrożeń związanych z występowaniem silnych mrozów i obfitych opadów śniegu, województwa, które wskazały te zagrożenia, oceniły ich ryzyko jako średnie, a poziom akceptacji ryzyka jako tolerowany lub akceptowany. Wskazano również na zagrożenia powiązane takie jak: zniszczenie ekosystemów leśnych, powódź (roztopowa), ograniczenia dostaw energii elektrycznej, paliw płynnych, gazu, ciepła, wody.

Powyższe znalazło odzwierciedlenie w projekcie „Krajowego planu zarządzania kryzysowego”, w którym w siatce bezpieczeństwa opisano zadania i obowiązki uczestników procesu zarządzania kryzysowego w jego czterech fazach w odniesieniu do m.in. zagrożenia silnymi mrozami i opadami śniegu. W projekcie „Krajowego planu zarządzania kryzysowego” wskazano również podmiot wiodący właściwy dla każdej z faz zarządzania kryzysowego (zapobiegania/ograniczania skutków, przygotowania, reagowania, odbudowy) oraz podmioty wspomagające podmiot wiodący.

W odniesieniu do „Narodowego programu ochrony infrastruktury krytycznej” i jego powiązania z zagrożeniami związanymi z okresem zimowym uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 5b ust. 2 ustawy o zarządzaniu kryzysowym „Narodowy program ochrony infrastruktury krytycznej” określa:

1) narodowe priorytety, cele, wymagania oraz standardy, służące zapewnieniu sprawnego funkcjonowania infrastruktury krytycznej;

2) ministrów kierujących działami administracji rządowej i kierowników urzędów centralnych odpowiedzialnych za systemy, o których mowa w art. 3 pkt 2;

3) szczegółowe kryteria pozwalające wyodrębnić obiekty, instalacje, urządzenia i usługi wchodzące w skład systemów infrastruktury krytycznej, biorąc pod uwagę ich znaczenie dla funkcjonowania państwa i zaspokojenia potrzeb obywateli.

„Narodowy program ochrony infrastruktury krytycznej” nie odnosi się bezpośrednio do żadnych zagrożeń dla infrastruktury krytycznej, ma być elementem łączącym wysiłki na rzecz ochrony infrastruktury krytycznej, a także ma stanowić pomoc dla operatorów infrastruktury krytycznej oraz administracji poprzez zawarcie w nim w sposób syntetyczny i kompleksowy wizji, celów i standardów ochrony infrastruktury krytycznej i współpracy w realizacji tego zadania.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez RCB podstawowe założenia „Narodowego programu ochrony infrastruktury krytycznej” są następujące:

— program ma być dokumentem, w którym rząd przedstawi swoją koncepcję ochrony kluczowych dla funkcjonowania państwa składników infrastruktury państwa, a także ma wskazać cele, priorytety, wymagania oraz standardy, służące zapewnieniu sprawnego funkcjonowania infrastruktury krytycznej;

— w programie zostaną wskazane organy i podmioty uczestniczące w ochronie infrastruktury krytycznej, organy odpowiedzialne za systemy infrastruktury krytycznej (gospodarze systemów) oraz role, jakie pełnić będą w ramach funkcjonowania systemu ochrony infrastruktury krytycznej;

— w programie zostanie zawarta charakterystyka systemów infrastruktury krytycznej wraz z metodyką oceny ryzyka dla infrastruktury krytycznej oraz priorytety, jakimi kierować się powinni uczestnicy systemu ochrony infrastruktury krytycznej;

— w programie zostaną wskazane kryteria, pozwalające wyodrębnić obiekty, instalacje, urządzenia i usługi wchodzące w skład systemów infrastruktury krytycznej, biorąc pod uwagę ich znaczenie dla funkcjonowania państwa i zaspokojenia potrzeb obywateli;

— w programie opisany zostanie sposób współpracy między sektorem publicznym i prywatnym w ochronie infrastruktury krytycznej na poziomach strategicznym i operacyjnym;

— w programie przedstawiony zostanie model zwiększenia efektywności ochrony infrastruktury krytycznej poprzez większe zaangażowanie podmiotów prywatnych oraz budowę świadomości i wzajemnego zaufania pomiędzy uczestnikami systemu ochrony infrastruktury krytycznej, a także udział w ćwiczeniach z zakresu ochrony infrastruktury krytycznej;

— w programie wskazane zostaną najlepsze praktyki oraz standardy ochrony infrastruktury krytycznej, a także projekty w zakresie badań i rozwoju.

W „Narodowym programie ochrony infrastruktury krytycznej” znajdzie się także rekomendacja, aby w ochronie infrastruktury krytycznej brać pod uwagę wszystkie typy zagrożeń mogących mieć wpływ na bezpieczne funkcjonowanie infrastruktury krytycznej. Z tego względu, jeżeli zagrożenie atakami zimy zidentyfikowane zostanie przez właścicieli oraz posiadaczy samoistnych i zależnych obiektów, instalacji lub urządzeń infrastruktury krytycznej jako mające wpływ na jej funkcjonowanie w procesie oceny ryzyka, powinno ono zostać uwzględnione w planie ochrony infrastruktury krytycznej. Plan ochrony infrastruktury krytycznej wymaga, zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie planów ochrony infrastruktury krytycznej (Dz. U. Nr 83, poz. 542), uzgodnienia z właściwymi organami oraz zatwierdzenia przez dyrektora Rządowego Centrum Bezpieczeństwa, który to proces stanowi formę weryfikacji poprawności przeprowadzenia procesu oceny ryzyka, w tym poprawnej identyfikacji zagrożeń.

Odnosząc się do kwestii powołania forum publiczno-prywatnego, które zajmować się będzie sprawami związanymi z ochroną infrastruktury krytycznej, Rządowe Centrum Bezpieczeństwa udzieliło informacji, iż powstanie ww. forum jest uwzględnione w planach pracy RCB. Podstawy do funkcjonowania forum mają znajdować się w „Narodowym programie ochrony infrastruktury krytycznej”, dlatego forum może zostać powołane dopiero po przyjęciu ww. dokumentu przez Radę Ministrów.

Z informacji przekazanych przez Ministra Infrastruktury wynika, iż w planach zarządzania kryzysowego w działach podległych ministrowi infrastruktury zostały uwzględnione zagrożenia wynikające z niekorzystnych warunków atmosferycznych, m.in.: obfitych opadów śniegu oraz długotrwałego występowania niskich temperatur. W planach wskazane zostały także skutki, jakie mogą wywoływać niekorzystne warunki naturalne. Siatki bezpieczeństwa uwzględniają podział ról komórek organizacyjnych Ministerstwa Infrastruktury oraz jednostek podległych lub nadzorowanych w fazach zarządzania kryzysowego.

Jednocześnie minister infrastruktury poinformował, iż przy aktualizacji planów zarządzania kryzysowego, która nastąpi do lipca 2012 r., przeprowadzona zostanie analiza mająca na celu wykazanie ewentualnych braków w planach oraz ich uzupełnienie. Przeanalizowany zostanie także wpływ niekorzystnych warunków atmosferycznych mających miejsce w okresie zimowym oraz spowodowane nimi zagrożenia.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie wypłaty ekwiwalentów węglowych
emerytowanym pracownikom Okręgowego
Urzędu Górniczego w Rybniku (20536)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 lutego 2011 r. (znak: SPS-023-20536/11), przekazujące interpelację pana posła Henryka Siedlaczka z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie wysokości ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy wypłacanego byłym pracownikom urzędów górniczych, uprzejmie informuję, że podtrzymuję stanowisko wyrażone w pismach z dnia 14 września 2010 r. (znak: DGiKGug-070-1/43916/10/EZD) oraz z dnia 29 października 2010 r. (znak: DGiKGug-070-1/52266/10/EZD).

Ponadto informuję, iż według informacji uzyskanych z Wyższego Urzędu Górniczego do tej pory nie wpłynęło tam pismo pana posła w przedmiotowej sprawie.

Załącznik:

W odpowiedzi na Pana wystąpienie z dnia 6 października 2010 r. w sprawie wysokości ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy wypłacanego byłym pracownikom urzędów górniczych, przekazane przez ministra gospodarki, po zasięgnięciu opinii prezesa Wyższego Urzędu Górniczego uprzejmie informuję, co następuje.

Podtrzymuję stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 14 września 2010 r., znak: DGiKGug-070-1/43916/10/EZD. Jednocześnie pragnę wyjaśnić, iż zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa – Karta Górnika (Dz. U. Nr 2, poz. 13, z późn. zm.) emerytom i rencistom uprawnionym do deputatu węglowego w okresie ich zatrudnienia w jednostkach organizacyjnych objętych przepisami rozporządzenia oraz wdowom (wdowcom) i zupełnym sierotom po nich przysługuje bezpłatny węgiel opałowy lub ekwiwalent pieniężny za ten węgiel.

Na posiedzeniu Kolegium Wyższego Urzędu Górniczego w dniu 1 marca 1990 r. zaakceptowano uzgodnioną z radą pracowniczą urzędów górniczych propozycję, by od dnia 1 stycznia 1990 r. pracownicy inspekcyjno-techniczni urzędów górniczych oraz emeryci i renciści uprawnieni do deputatu węglowego otrzymywali deputat węglowy wyłącznie w formie ekwiwalentu pieniężnego.

Jak wskazano w piśmie z dnia 14 września 2010 r., zasady i sposób realizacji uprawnienia do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla przysługującego osobom uprawnionym z przedsiębiorstw robót górniczych zostały określone w ustawie z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym

z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych (Dz. U. Nr 147, poz. 1031, z późn. zm.). Zgodnie z art. 1 ustawa określa zasady i sposób realizacji uprawnienia do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla przysługującego osobom uprawnionym z przedsiębiorstw robót górniczych za okres od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. Jak wynika z art. 2 pkt 1 tej ustawy, osobami uprawnionymi są emeryci i renciści mający ustalone prawo do emerytury lub renty, którzy pobierali bezpłatny węgiel w naturze od przedsiębiorstw robót górniczych lub przeszli na emeryturę lub rentę z tych przedsiębiorstw, oraz wdowy, wdowcy i sieroty mający ustalone prawo do renty rodzinnej po byłych pracownikach przedsiębiorstw robót górniczych uprawnionych do bezpłatnego węgla na podstawie układu zbiorowego pracy dla pracowników zakładów górniczych z dnia 21 grudnia 1991 r., i którzy uzyskali emeryturę lub rentę przed dniem 1 stycznia 2007 r., a po dniu 31 grudnia 2001 r. nie pobierali ekwiwalentu.

Z wyżej przytoczonych przepisów wynika, że nie są nimi m.in. emerytowani pracownicy urzędów górniczych.

Emerytowani pracownicy urzędów górniczych nie należą również do kategorii osób uprawnionych do ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy, którego sposób realizacji został uregulowany przepisami ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.). Na podstawie art. 74 ust. 1 tej ustawy prawo do deputatu węglowego przysługuje bowiem byłym pracownikom kolejowym pobierającym emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy przyznaną na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin lub przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144, z późn. zm.), a także członkom rodzin tych pracowników pobierającym po nich rentę rodzinną przyznaną na podstawie wymienionych przepisów.

Przepisy wyżej przywołanych ustaw nie znajdują zastosowania przy ustalaniu wysokości ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy dla byłych pracowników urzędów górniczych. Warszawa, dnia 29 października 2010 r.

Załącznik:

W odpowiedzi na Pana wystąpienie z dnia 12 lipca br. w sprawie wysokości ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy wypłacanego byłym pracownikom urzędów górniczych, w tym emerytowanym pracownikom Okręgowego Urzędu Górniczego w Rybniku, po zasięgnięciu opinii prezesa Wyższego Urzędu Górniczego uprzejmie informuję, co następuje.

Wyższy Urząd Górniczy, ze środków budżetu państwa, część 60 (dotycząca tego urzędu), wypłaca byłym pracownikom urzędów górniczych (emerytom i rencistom), którzy rozwiązali stosunek pracy w przy-

jętym przedziale czasu, ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy – 2 tony węgla w skali roku, w wysokości 240 zł za tonę. Dotyczy to pracowników, którzy byli uprawnieni do deputatu węglowego w okresie ich zatrudnienia w urzędach górniczych. Ekwiwalent jest wypłacany na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla pracowników górnictwa – Karta Górnika (Dz. U. z 1982 r. Nr 2, poz. 13, z późn. zm.).

W przypadku innych grup pracowników przywołanych w piśmie Pana Posła pragnę podkreślić, że zasady i sposób realizacji uprawnienia do ekwiwalentu pieniężnego z tytułu prawa do bezpłatnego węgla przysługującego osobom z przedsiębiorstw robót górniczych, a także sposób realizacji uprawnienia do ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy przysługującego m.in. byłym pracownikom kolei regulują odrębne przepisy (ustawa z dnia 6 lipca 2007 r. o ekwiwalencie pieniężnym z tytułu prawa do bezpłatnego węgla dla osób uprawnionych z przedsiębiorstw robót górniczych – Dz. U. Nr 147, poz. 1031, z późn. zm., ustawa z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” – Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.).

Brak jest prawnej możliwości wykorzystania (choćby przez analogię) określonych w ww. aktach normatywnych „mechanizmów” ustalania (podwyższania) wysokości ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy przy ustalaniu jego wysokości dla byłych pracowników urzędów górniczych. Takie działania mogłyby narazić prezesa Wyższego Urzędu Górniczego oraz dyrektora generalnego Wyższego Urzędu Górniczego na potencjalny zarzut naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Jednocześnie informuję, iż według informacji uzyskanych z Wyższego Urzędu Górniczego w bieżącym roku nie wpłynęło tam pismo Pana Posła w przedmiotowej sprawie. Warszawa, dnia 14 września 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Henryk Jacek Jezierski

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację poseł Marzeny Machałek**

**w sprawie przesunięcia środków
inwestycyjnych z kolei na budowę dróg (20547)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł Marzeny Machałek w sprawie prze-

sunienia środków inwestycyjnych z projektów kolejowych na drogowe, przekazaną do ministra rozwoju regionalnego pismem z 17 lutego br. (sygn.: SPS-023-20547/11), a następnie pismem z 24 lutego br. (sygn.: BM-I-0700-27-BB/11) do ministra infrastruktury, poniżej przedstawiam informacje we wnioskowanym zakresie.

Ministerstwo Infrastruktury pismem z 23 grudnia 2010 r. (sygn. MU8MG0831-13/10) wystąpiło do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z propozycją przesunięcia na projekty drogowe 1,2 mld EUR ze środków zarezerwowanych na realizację przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA projektów kolejowych. Propozycja ta wynikła z analizy stanu zaawansowania projektów kolejowych.

Wartość środków UE w podpisanych dotychczas przez PKP PLK SA umowach o dofinansowanie wynosi 5,67 mld PLN, co stanowi ok. 31% alokacji. Z danych przedstawionych przez PKP PLK SA wynika natomiast, że podpisane dotychczas kontrakty z wykonawcami stanowią ok. 66% wartości szacunkowych inwestycji. Spadek wartości inwestycji powoduje obniżenie poziomu wykorzystania środków UE o ok. 4,8 mld PLN, czyli ok. 1,2 mld EUR (przy kursie 1 EUR = 4 PLN). Dodatkowo analiza wykazała brak przygotowanych innych projektów kolejowych, na które można byłoby przeznaczyć dostępną alokację, dlatego MI zaproponowało przeniesienie tych środków na lepiej przygotowane inwestycje drogowe. Dzięki temu możliwa będzie budowa drogi ekspresowej S3 Gorzów Wielkopolski – Nowa Sól (odcinek Gorzów Wielkopolski – Sulechów), drogi ekspresowej S17 (odcinek Kurów – Lublin – Piaski) oraz drogi ekspresowej S8/S7 (węzeł Opacz – węzeł Łopuszańska). Propozycja ta jest działaniem, które ma na celu przede wszystkim minimalizację ryzyka niepełnego wykorzystania dostępnych funduszy przeznaczonych na cały sektor transportu. Do jej wdrożenia potrzebna jest jeszcze zgoda Komitetu Monitorującego POiŚ oraz Komisji Europejskiej.

Należy jednocześnie podkreślić, że przesunięta kwota dotyczy oszczędności przetargowych, natomiast dodatkowo w ostatnich tygodniach Ministerstwo Infrastruktury dokonało szczegółowego przeglądu inwestycji w zakresie modernizacji linii kolejowych pod kątem możliwości ich rozliczenia ze środków obecnej perspektywy finansowej 2007–2013. Lista projektów kolejowych przewidzianych do realizacji ze środków UE została w wyniku tego zmieniona w bardzo niewielkim zakresie. Ograniczono zakres modernizacji linii nr 8 do odcinka Warszawa-Okęcie – Warka oraz linii E75 do odcinka Warszawa-Rembertów – Tłuszcz (realizacja odcinka Warka – Radom i Tłuszcz – Sadowne zostanie rozpoczęta na początku trwania następnej perspektywy finansowej) oraz 2 projektów dotyczących linii E20 na odcinku Sochaczew – Swarzędz i Siedlce – Terespol do przygotowania pełnej dokumentacji wraz z projektami. Ponadto potwierdzono możliwość wykonania mo-

dernizacji odcinka linii kolejowej E59 od Poznania do Czempinia.

Ministerstwo Infrastruktury jest świadome ogromu potrzeb w zakresie rozbudowy infrastruktury transportowej Polski, a w szczególności modernizacji linii kolejowych. Jednakże należy zdać sobie sprawę, że nie można nadrobić wieloletnich opóźnień w ciągu kilku lat, zwłaszcza biorąc pod uwagę obecną sytuację finansów publicznych. Ministerstwo dokonuje wszelkich starań, aby wykorzystać jak najwięcej środków na inwestycje kolejowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Patrycja Wolińska-Bartkiewicz

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie środków finansowych
przeznaczonych na aktywizację
osób bezrobotnych (20554)**

W związku z przekazaną przy piśmie SPS/DSK-023-20554/11 z dnia 17 lutego 2011 r. interpelacją, jaką złożył poseł Bronisław Dutka w sprawie środków finansowych przeznaczonych na aktywizację bezrobotnych, uprzejmie informuję.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na rok bieżący określony został w ustawie budżetowej na kwotę 3 235 080 tys. zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w parlamencie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez klub parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowe-

go do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku pieniężnym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Już w trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach tak zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczonej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł. Kwota ta podzielona została na województwa zgodnie z rozporządzeniem z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019). O nowej, wyższej wysokości kwot wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu marszałkowie województw zawiadomieni zostali 22 lutego br.

Ograniczenia w dysponowaniu w 2011 r. środkami Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych wymagać będą od urzędów pracy prowadzenia racjonalnej polityki wydatkowania środków oraz podejmowania inicjatyw adresowanych do osób będących w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, co może doprowadzić do efektywniejszego wykorzystywania środków i poszukiwania ich także poza Funduszem Pracy, a także doskonalenia aktywnej polityki rynku pracy poprzez zapewnienie szerokiej dostępności do podstawowych usług rynku pracy i zwiększenie trafności jej adresowania (pośrednictwo pracy, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, informacja i poradnictwo zawodowe i inne mechanizmy skłaniające bezrobotnych do aktywności, przewidziane w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy).

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy wynikającej z poziomu i stopy bezrobocia na poszczególnych lokalnych rynkach pracy, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, poprzez uruchamianie środków istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Fundu-

szu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie wniosku na kwotę 1200,6 mln zł złożonego w oparciu o przepisy art. 29 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Zgodnie z tymi przepisami minister pracy i polityki społecznej może dokonać zmiany kwot przychodów i kosztów państwowego funduszu celowego ujętych w planie finansowym po uzyskaniu zgody ministra finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

Uzyskanie środków z rezerwy ministra wymaga złożenia wniosku zgodnie z dokumentem „Zasady przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę Ministra Pracy i Polityki Społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 roku”, opublikowanym na stronie publicznych służb zatrudnienia. „Zasady (...)” określają rodzaje programów, które mogą uzyskać dofinansowanie z rezerwy, i wymagania formalne do składanych wniosków. Rezerwa ministra pracy i polityki społecznej naliczona na podstawie planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r. wynosi 164 mln zł. Środki rezerwy na realizację programów przyznawane są przez ministra z jego inicjatywy lub na wniosek marszałka województwa. Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi, na programy związane z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na dofinansowanie programów specjalnych. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco. Priorytetem na rok 2011 są programy specjalne, kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w stosunku do których stosowane ulgi i instrumenty rynku pracy okazały się niewystarczające do powrotu na rynek pracy bądź utrzymania miejsc pracy.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

ministra kultury i dziedzictwa narodowego na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów

w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztów funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, na przykładzie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego (20572)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Dariusza Seligi oraz grupy posłów nadesłaną w piśmie SPS-023-20572/11 z dnia 17 lutego 2011 r., w sprawie działań dokonywanych przez rząd, polegających na zmniejszeniu deficytu budżetowego kosztem przyszłych emerytur Polaków, oszczędzających wypracowane przez siebie środki finansowe w OFE, oraz kosztem funkcjonowania resortów w obecnym rządzie, uprzejmie informuję.

Adresatem pytań 1. oraz 2. są Ministerstwo Finansów oraz Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej odpowiedzialne za przygotowanie oraz wdrożenie reformy systemu emerytalnego.

W odpowiedzi na pytanie nr 3 uprzejmie informuję, że resort kultury od lat prowadzi działania na rzecz racjonalizacji wydatków ponoszonych na funkcjonowanie urzędu i uzyskuje z tego tytułu znaczne oszczędności, m.in. poprzez:

- ograniczanie wydatków na usługi telekomunikacyjne, zarówno stacjonarne jak i mobilne,
- ograniczanie wydatków na delegacje służbowe (tańsze hotele i przejazdy),

- wdrażanie elektronicznego obiegu korespondencji wewnętrznej i zewnętrznej – ograniczono dzięki temu ilość zużywanego papieru i tonerów (w intranecie wprowadzono szablony zamówień na usługi i materiały, drogą elektroniczną wymieniane są pomiędzy komórkami organizacyjnymi materiały prawne i programowe, a także uzgadniane w tym trybie, uruchamiane są kolejne elektroniczne skrzynki podawcze dla poszczególnych zadań, z których korzystają podmioty zewnętrzne),

- wprowadzane są zmiany w organizacji urzędu, dzięki czemu można było zrezygnować z wynajmu na cele biurowe nieruchomości przy ul. Brzozowej i przenieść zatrudnionych tam pracowników do gmachu głównego ministerstwa,

- ograniczenie liczby pracowników uprawnionych do otrzymywania prasy do celów służbowych oraz przysługujących im tytułów.

Ponadto znaczne oszczędności przynoszą organizowane w ministerstwie przetargi nieograniczone na zakup robót budowlanych, usług i dostaw. Ministerstwo jest uczestnikiem inicjowanych przez KPRM

zamówień centralnych na usługi telefonii komórkowej oraz dostawę papieru kserograficznego.

Poniżej umieszczamy dane, które są odpowiedzią na pytanie nr 4.

Wykaz sekretarzy, podsekretarzy stanu, doradców i asystentów politycznych w latach 2008–2011 wyliczony średnią etatów z uwzględnieniem stycznia 2011 r.

Średnia etatów	2008	2009	2010	Styczeń 2011
Sekretarze stanu	0,87	1,00	1,00	1,00
Podsekretarze stanu	1,96	2,00	1,74	2,00
Doradcy GPM	4,60	2,26	2,00	1,42

Do oszczędności, jakie MKiDN podjęło w związku z walką z deficytem budżetowym, należy zaliczyć brak premii finansowych, nagród specjalnych oraz kosztów związanych z obsługą sekretarską.

Pozostałe koszty przedstawiamy poniżej.

Wynagrodzenia:

Wynagrodzenie	2008	2009	2010	Styczeń 2011
Sekretarze stanu	166 111,37	169 180,86	168 577,18	14 802,81
Podsekretarze stanu	320 938,97	288 559,46	241 935,32	23 079,21
Doradcy GPM	325 675,06	183 360,16	147 164,65	29 238,86

Obsługa transportowa:

Obsługa transportowa	2008	2009	2010	Styczeń 2011
Sekretarze stanu	143 729,00	156 055,00	151 749,00	14 465,00
Podsekretarze stanu	183 416,00	211 658,00	193 836,00	10 802,00
Doradcy GPM	93 452,00	104 981,00	107 998,00	10 387,00

Koszty służbowych telefonów komórkowych:

Koszty służbowych telefonów komórkowych	2008	2009	2010	Styczeń 2011
Sekretarze stanu	4 018,86	2 072,18	3 311,83	163,32
Podsekretarze stanu	10 079,97	6 747,88	3 720,47	496,85
Doradcy GPM	6 526,67	1 343,90	509,05	83,73

Koszty służbowych kart płatniczych:

Koszty służbowych kart płatniczych	2008	2009	2010	Styczeń 2011
Sekretarze stanu	3 475,14	100,00	brak	brak
Podsekretarze stanu	1 978,00	2 780,42	981,66	brak
Doradcy GPM	brak	brak	brak	brak

Koszty przelotów krajowych:

Koszty przelotów krajowych	2008	2009	2010	Styczeń 2011
Sekretarze stanu	3 032,05	1 176,13	4 450,25	346,63
Podsekretarze stanu	8 689,63	7 770,89	3 879,26	1 244,76
Doradcy GPM	5 176,21	6 074,82	1 564,89	1 244,74

Koszty przelotów zagranicznych:

Koszty przelotów zagranicznych	2008	2009	2010	Styczeń 2011
Sekretarze stanu	14 143,35	4 411,37	9 235,12	brak
Podsekretarze stanu	46 696,48	41 046,22	25 312,36	brak
Doradcy GPM	10 858,95	brak	28 767,51	brak

Od 2008 r. do stycznia 2011 r. nie odnotowano wydatkowania środków finansowych związanych z nagrodami specjalnymi i premiami finansowymi dla sekretarzy stanu i podsekretarzy stanu.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Dariusza Seligi**

**w sprawie udzielania pomocy lekarskiej
sportowcom (20600)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Dariusza Seligi przekazaną pismem z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. SPS-023-20600/11) w sprawie udzielania pomocy lekarskiej sportowcom uprzejmie informuję, co następuje.

Pytania:

1. Czy sportowcy mają do swojej dyspozycji lekarza sportowego?

2. Czy jest krajowy lekarz sportu bądź konsultant medyczny sportu?

3. Czy istnieje baza danych sportowców oraz kadrowców dotycząca ich stanu zdrowia, która umożliwiałaby lekarzom wgląd w historię choroby i umożliwiłaby szybszą interwencję medyczną?

Aktywność ruchowa realizowana także w formie aktywności sportowej jest działaniem prywatnym i jako taka realizowana jest na osobistą odpowiedzialność obywatela lub w przypadku osoby niepełnoletniej na odpowiedzialność rodziców lub prawnych opiekunów.

Sport wyczynowy, w którym uczestnictwo wiąże się z realizacją zorganizowanego procesu szkolenia nastawionego na przygotowanie do wykonywania zadań sportowych z coraz większą doskonałością i na granicy aktualnych możliwości organizmu oraz udziałem w systemie współzawodnictwa, podlega regulacjom określającym warunki opieki medycznej.

Podstawowymi aktami prawnymi regulującymi kwestie opieki medycznej nad dziećmi i młodzieżą oraz nad zawodnikami są:

— ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127 poz. 857, z późn. zm.),

— ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.),

wraz z rozporządzeniami określającymi uprawnień lekarzy, tryb i zakres prowadzonych badań oraz częstotliwość ich przeprowadzania.

Każdy zawodnik zobowiązany jest do poddania się okresowym badaniom lekarskim oceniającym zdolność do uprawiania wybranego sportu, w tym do konkretnej konkurencji. Częstotliwość badań dla różnych grup sportów określono od 2 do 4 razy w roku. Badania lekarskie pozwalające na wydanie orzeczenia o zdolności do uprawiania określonego sportu przez dzieci i młodzież prowadzą lekarze specjaliści w dziedzinie medycyny sportowej lub lekarze posiadający certyfikat Polskiego Towarzystwa Medycyny Sportowej. Zawodnicy kadry narodowej seniorów zobowiązani są do realizowania badań w Centralnym Ośrodku Medycyny Sportu lub innych placówkach uprawnionych do orzecznictwa w tym zakresie w wyniku porozumienia z COMS.

Zawodnicy reprezentacji Polski w poszczególnych sportach znajdują się pod opieką lekarzy współpracujących z danym polskim związkiem sportowym. Formy współpracy ustalone są zgodnie ze specyfiką organizacji szkolenia poszczególnych grup zawodników (kategorie wiekowe, konkurencje). O ile szkolenie realizowane jest w Centralnym Ośrodku Sportu, istnieje możliwość korzystania z opieki lekarzy współpracujących z tymi ośrodkami.

Zgodnie z art. 29 ust. 6 ustawy o sporcie organem kompetentnym do powoływania i nadzorowania konsultantów krajowych w poszczególnych specjalizacjach medycznych i lekarskich jest minister właściwy do spraw zdrowia. W chwili obecnej funkcję krajowego konsultanta pełni dr med. pan Andrzej Rakowski.

Dokumentacja medyczna dotycząca stanu zdrowia zawodników kadry narodowej reprezentantów Polski, gromadzona przez COMS, także znajduje się w zakresie kompetencji ministra właściwego do spraw zdrowia. Centralny Ośrodek Medycyny Sportu pod kierownictwem dyrektora Huberta Krysztofiaka, we współpracy z lekarzami polskich związków sportowych, koordynuje działania w zakresie interwencji medycznych oraz kierowania kontuzjowanych (chorych) zawodników do specjalistycznych placówek.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Agnieszki Hanajczyk**

**w sprawie efektywnego wykorzystywania
środków na aktywizację bezrobotnych (20625)**

W odpowiedzi na interpelację pani poseł Agnieszki Hanajczyk przekazaną pismem z dnia 17 lutego 2011 r. (SPS-023-20625/11), dotyczącą efektywnego wykorzystania środków na aktywizację bezrobotnych, przekazuję poniższą odpowiedź.

Efektywność szkoleń finansowanych z Funduszu Pracy w 2010 r.

W 2010 r. urzędy pracy skierowały na szkolenia 182 355 osób, czyli o 14 021 osób więcej niż w 2009 r. (wzrost o 8,3%). Szkolenia ukończyły 178 502 osoby, z tego 177 057 osób ze statusem bezrobotnych. Zatem osoby bezrobotne stanowiły 99,2% osób, które ukończyły szkolenia. Szkoleniami objęto 9,2%¹⁾ ogółu zarejestrowanych bezrobotnych, co oznacza, że sytuacja praktycznie się nie zmieniła w stosunku do ubiegłego roku (niewielki spadek o 0,1 punktu procentowego).

Liczba bezrobotnych, którzy ukończyli szkolenia, zwiększyła się w odniesieniu do poprzedniego roku o 9,7%, zaś liczba bezrobotnych niepełnosprawnych kończących szkolenia znacząco wzrosła, tj. o 25,2%.

W 2010 r. zatrudnienie w okresie do 3 miesięcy po ukończeniu szkolenia podjęło 58 861 osób, ponadto w trakcie szkolenia pracę dodatkowo podjęły 3272 osoby. Wśród bezrobotnych pracę podjęło 58 780 osób kończących szkolenia, ponadto w trakcie szkolenia pracę podjęło 3266 bezrobotnych. Sumując liczbę osób, które podjęły pracę w trakcie szkolenia oraz w okresie 3 miesięcy po ukończeniu szkolenia, należy uznać, że wskaźnik efektywności szkoleń osób skierowanych na tę formę aktywizacji kształtuje się na poziomie 34,8%, co oznacza wzrost efektywności szkoleń o 1,6 punktu procentowego w stosunku do roku 2009. Wskaźnik efektywności szkoleń bezrobotnych kształtuje się na poziomie 35,0%, co oznacza również wzrost o 1,6 punktu procentowego.

Wśród osób poszukujących pracy zatrudnienie w trakcie szkolenia oraz po jego ukończeniu znalazło 79 osób, tj. 7,6%; efektywność szkoleń w tej grupie zmniejszyła się zatem o 4,5 punktu procentowego. Natomiast wśród osób niepełnosprawnych pracę w trakcie i po ukończeniu szkolenia podjęły 1784 osoby, tj. 20,4% kończących szkolenia, wskaźnik ten wzrósł w stosunku do roku ubiegłego o 3,3 punktu procentowego. Wśród osób pobierających renty szkoleniowe pracę podjęło 6 osób, tj. 6,2% przeszkolonych, wskaźnik ten zmniejszył się o 2,5 punktu procentowego w stosunku do ubiegłego roku.

¹⁾ Przeszkoleni bezrobotni wśród ogółu bezrobotnych zarejestrowanych w 2010 r. (średnia z 12 miesięcy).

Efektywność szkoleń mierzona zatrudnieniem osób w trakcie szkolenia i w okresie 3 miesięcy po odbytych szkoleniach w latach 2009–2010 przedstawia poniższa tabela:

Popularnym instrumentem rynku pracy pomagającym bezrobotnym uzyskać tzw. nieformalne kwalifikacje i umiejętności praktyczne jest staż realizowany w oparciu o program, który ustala pracodawca

Tab. 3 Efektywność szkoleń mierzona zatrudnieniem osób w trakcie szkolenia i w okresie 3 miesięcy po odbytych szkoleniach w latach 2009–2010

Wyszczególnienie	2009		2010		Różnica w efektywności szkoleń w pkt procentowych
	Liczba	%	Liczba	%	
Ogółem osoby zatrudnione po szkoleniu	54 342	33,2	62 133	34,8	+1,6
Bezrobotni zatrudnieni po szkoleniu (w tym bezrobotni niepełnosprawni)	53 898	33,4	62 046	35,0	+1,6
Poszukujący pracy zatrudnieni po szkoleniu (w tym niepełnosprawni)	246	12,1	79	7,6	- 4,5
Osoby niepełnosprawne zatrudnione po szkoleniu (bezrobotne i poszukujące pracy)	1 338	18,9	1 784	22,2	+ 3,3
Osoby pobierające rentę szkoleniową, które ukończyły szkolenie	11	8,7	6	6,2	- 2,5

W 2010 r. spośród szkoleń popularnych zdecydowanie największą efektywnością wyróżniały się szkolenia z obszaru:

— zarządzanie i administrowanie: 66,5% (tj. na 14 868 przeszkolonych zatrudnionych zostało 9891 osób),

— rozwój osobowości i kariery zawodowej: 57,8% (tj. na 5271 przeszkolonych zatrudnionych zostało 3048 osób).

Z kolei do najbardziej efektywnych szkoleń w obszarach, które nie cieszyły się masową popularnością, należy zaliczyć:

— prawo: 76,2% (tj. na 429 przeszkolonych zatrudnionych znalazło 327 osób),

— weterynaria: 50% (tj. na 52 przeszkolonych zatrudnionych zostało 26 osób),

— szkolenie nauczycieli i nauka o kształceniu: 46,9% (tj. na 179 przeszkolonych zatrudnionych zostały 84 osoby),

— usługi stolarskie, szklarskie: 42,6% (tj. na 270 przeszkolonych zatrudnionych znalazło 115 osób),

— rolnictwo, leśnictwo, rybołówstwo: 41,9% (tj. na 862 przeszkolonych zatrudnionych zostało 361 osób),

— opieka zdrowotna: 34,7% (tj. na 619 przeszkolonych zatrudnionych zostało 215 osób).

Najniższą efektywność zatrudnienia odnotowano po szkoleniach z obszarów:

— sztuka, kultura, rzemiosło artystyczne: 15,1% (tj. na 1860 przeszkolonych pracę podjęło 281 osób),

— nauka aktywnego poszukiwania pracy: 15,6% (tj. na 5193 przeszkolonych pracę podjęło 813 osób),

— nauki o życiu i biologii: 18,5% (tj. na 54 przeszkolonych pracę podjęło 10 osób),

— ochrona środowiska: 19,4% (tj. na 72 przeszkolonych pracę podjęło 14 osób),

— informatyka i wykorzystanie komputerów: 20% (tj. na 9863 przeszkolonych zatrudnionych znalazło 1970 osób).

Efektywność staży organizowanych przez urzędy pracy w 2010 r.

i zgłasza do urzędu pracy. W stażach mogą uczestniczyć wszyscy bezrobotni zakwalifikowani do kategorii osób będących w szczególnie trudnej sytuacji na rynku pracy²⁾. Osobom bezrobotnym do 25. roku życia oraz bezrobotnym w okresie 12 miesięcy od dnia określonego w dyplomie, świadectwie lub innym dokumencie poświadczającym ukończenie szkoły wyższej przysługuje staż dłuższy – do 12 miesięcy, natomiast pozostałym osobom przysługuje staż krótszy – do 6 miesięcy.

Na staże w 2010 r. urzędy pracy skierowały 299 342 osoby, natomiast ukończyły je 279 833 osoby. Najwięcej bezrobotnych uczestniczyło w stażach trwających od 3 do 6 miesięcy, tj. 172 693 osoby, co stanowi 61,7% bezrobotnych uczestniczących w tej formie aktywności.

W 2010 r. zatrudnienie w trakcie trwania lub w okresie do 3 miesięcy po ukończeniu stażu podjęło 118 955 osób, tj. 42,5% osób, które ukończyły staż. Oznacza to wzrost efektywności staży w stosunku do roku 2009 o 0,4 punktu procentowego.

W 2010 r. spośród staży w zawodach popularnych zdecydowanie największą efektywnością wyróżniały się staże z obszaru:

— sprzedaż, marketing, public relations, handel nieruchomościami: 47,8% (tj. na 28 682 osoby kończące staż pracę podjęły 13 704 osoby).

²⁾ Kategorie bezrobotnych będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy określa art. 49 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.). Są to osoby: 1) bezrobotne do 25. roku życia, 2) bezrobotne długotrwale lub kobiety, które nie podjęły zatrudnienia po urodzeniu dziecka, 3) bezrobotne powyżej 50. roku życia, 4) bezrobotne bez kwalifikacji zawodowych, bez doświadczenia zawodowego lub bez wykształcenia średniego, 5) bezrobotne samotnie wychowujące co najmniej jedno dziecko do 18. roku życia, 6) bezrobotne, które po odbyciu kary pozbawienia wolności nie podjęły zatrudnienia, 7) bezrobotne niepełnosprawne.

Z kolei do najbardziej efektywnych staży w zawodach, które nie cieszyły się masową popularnością, należy zaliczyć staże z obszaru:

— technika i handel artykułami technicznymi: 52,3% (tj. na 3012 osób kończących staż pracę podjęło 1576 osób),

— górnictwo i przetwórstwo przemysłowe: 50,1% (tj. na 1359 osób kończących staż pracę podjęło 681 osób).

Najniższą efektywność zatrudnienia odnotowano po stażach z obszarów:

— matematyka i statystyka: 32,9% (na 82 osoby kończące staż pracę podjęło 27 osób),

— szkolenie nauczycieli i nauka o kształceniu: 33,2% (na 2379 osób kończących staż pracę podjęło 789 osób),

— sztuka, kultura, rzemiosło artystyczne: 33,9% (na 1597 osób kończących staż pracę podjęło 541 osób).

Należy zauważyć, że w przypadku staży nie występuje tak duża rozbieżność w efektywności w odniesieniu do tematyki/obszaru realizacji programu jak w przypadku szkoleń.

Dostosowanie polityki aktywizacji zawodowej do potrzeb rynku pracy

W 2010 r. przekazałam dodatkowe środki Funduszu Pracy z rezerwy pozostającej w dyspozycji ministra na następujące programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej:

— programy zwiększające aktywność zawodową osób w wieku do 30 lat (322 297,5 tys. zł),

— programy związane z rozwojem małej i średniej przedsiębiorczości (311 075,9 tys. zł),

— programy związane z aktywizacją osób bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe (107 101,8 tys. zł),

— inne programy na rzecz bezrobotnych będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy, określonych w art. 49 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (105 188,6 tys. zł),

— programy zwiększające aktywność zawodową osób w wieku 45/50 plus (103 098,9 tys. zł), w tym programy zwiększające aktywność zawodową osób w wieku 55 plus (8173 tys. zł),

— programy na rzecz osób bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, związanych z trudnościami gospodarczymi lub niewypłacalnością pracodawcy w warunkach kryzysu finansowego (54 048,3 tys. zł).

Na szczególną uwagę spośród wymienionych wyżej programów zasługuje „Program aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia” uruchomiony w celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy młodzieży z uwagi na wysokie bezrobocie dotykające tę grupę wiekową. Podstawę prawną dla wszystkich działań podejmowanych w ramach programu stanowiły regulacje określone w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Powiatowe urzędy pracy w ramach programu

tworzyły dla każdego młodego bezrobotnego indywidualny plan działania, który zawiera zbiór instrumentów (np. szkoleń, staży, porad zawodowych itp.) wspomagających szybkie znalezienie pracy. Działania aktywizacyjne realizowane w ramach „Programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia” koncentrowały się w szczególności na:

— szkoleniach zawodowych i ogólnych, w tym z zakresu umiejętności poszukiwania pracy,

— szkoleniach połączonych z programami stażu lub przygotowania zawodowego dorosłych,

— szkoleniach połączonych z przyznaniem środków na podjęcie działalności gospodarczej lub założeniem spółdzielni socjalnej,

— szkoleniach połączonych z utworzeniem miejsca pracy u pracodawcy,

— udzieleniu pożyczek na sfinansowanie kosztów szkolenia w celu umożliwienia podjęcia zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej wymagających szczególnych kwalifikacji.

Projekty działań aktywizacji zawodowej młodych osób w ramach programu zostały przygotowane przez powiatowe urzędy pracy we współpracy z wojewódzkimi urzędami pracy. Przygotowanie projektu było poprzedzone szczegółową analizą, która pozwoliła wyłonić grupę docelową, zdefiniować bariery utrudniające podjęcie zatrudnienia oraz wskazać propozycje rozwiązań problemu zawodowego możliwe do zastosowania w ramach obowiązujących przepisów prawnych. W ramach przyznanych środków wsparcie w ramach programu uzyskało ponad 56 tys. osób. Szczegółowa ocena efektywności programu będzie dostępna pod koniec kwietnia 2011 r.

Zarówno wojewódzkie, jak i powiatowe urzędy pracy mają za zadanie dostosowywać politykę działania do regionalnych i lokalnych potrzeb. Zgodnie z art. 8 ust. 1 pkt 13 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy samorząd województwa jest zobowiązany m.in. do współpracy z powiatowymi urzędami pracy w zakresie organizacji szkoleń, przygotowania zawodowego dorosłych i staży, poprzez badanie popytu na kwalifikacje i umiejętności zawodowe na regionalnym rynku pracy i upowszechnianie wyników tych badań. Jednym z narzędzi analizy rynku pracy jest prowadzenie monitoringu zawodów deficytowych i nadwyżkowych na poziomie powiatów, województw i ogólnopolskim według metodologii ustalonej przez MPiPS. Opracowanie nt. monitoringu zawodów deficytowych i nadwyżkowych na poziomie ogólnokrajowym publikowane jest dwa razy w roku na stronach internetowych publicznych służb zatrudnienia www.psz.praca.gov.pl.

Zgodnie z § 71 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 14 września 2010 r. w sprawie standardów i warunków prowadzenia usług rynku pracy (Dz. U. z 2010 r. Nr 177, poz. 1193) powiatowy urząd pracy sporządza listę zawodów i specjalności, z uwzględnieniem kwalifikacji i umiejętności zawodowych, na które istnieje zapotrzebowanie na lokalnym rynku pracy, z wykorzystaniem m.in. wyników

badania popytu na kwalifikacje i umiejętności zawodowe, a także wyników analiz i prognoz rynku pracy i badań popytu na pracę, w tym monitoringu zawodów deficytowych i nadwyżkowych, prowadzonych przez samorząd województwa i samorząd powiatu. Z kolei § 74 ww. rozporządzenia zobowiązuje powiatowy urząd pracy do uwzględnienia przy dokonywaniu wyboru instytucji szkoleniowych, którym zostanie zlecone przeprowadzenie szkoleń, dostosowanie zakresu szkolenia odpowiednio do identyfikowanego na rynku pracy zapotrzebowania na kwalifikacje.

Ponadto wojewódzkie urzędy pracy w oparciu o prowadzone badania i analizy sporządzają listy zawodów, na które jest zapotrzebowanie na regionalnym rynku pracy. Listy te publikowane są w dzienniku urzędowym województwa i stanowią wykazy zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę może być dokonywana refundacja kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne poniesionych przez pracodawcę.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra pracy i polityki społecznej z dnia 20 sierpnia 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków odbywania stażu przez bezrobotnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 142, poz. 1160) starosta w terminie miesiąca od dnia otrzymania wniosku od pracodawcy lub innego podmiotu uprawnionego do zorganizowania stażu informuje pisemnie wnioskującego o sposobie rozpatrzenia wniosku. Każdy wniosek rozpatrywany jest indywidualnie, a ostateczna decyzja w tej sprawie podejmowana jest przez starostę. Decyzja ta powinna uwzględniać kwestię czy umiejętności i doświadczenie, które zdobył stażysta pomoże mu w odnalezieniu się na rynku pracy.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka
oraz grupy posłów**

**w sprawie planowanej od 1 marca 2011 r.
korekty połączeń kolejowych realizowanych
przez spółkę PKP InterCity, ze szczególnym
uwzględnieniem linii nr 7 Warszawa –
Dorohusk oraz Zamojszczyzny i Roztocza
(20635)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Sławomira Zawislaka oraz grupy

posłów w sprawie planowanej korekty połączeń kolejowych od 1 marca 2011 r. realizowanych przez spółkę PKP InterCity, ze szczególnym uwzględnieniem linii nr 7 Warszawa – Dorohusk oraz Zamojszczyzny i Roztocza, przekazuję poniższe informacje.

Przewozy realizowane przez PKP InterCity SA w ramach sieci połączeń pociągami pospiesznymi TLK są deficytowe i wymagają dofinansowania z budżetu państwa. Pomimo dużego zainteresowania ze strony podróżnych, wobec wysokich kosztów realizacji usługi, przewozy na trasie Warszawa – Lublin nie są dochodowe.

Ministerstwo Infrastruktury podjęło działania koordynacyjne mające na celu wyeliminowanie w jak największym zakresie niedogodności, na jakie napotyka podróżujący transportem kolejowym. W szczególności zobowiązano PKP InterCity SA do podjęcia działań mających na celu dostosowanie oferty połączeń do możliwości jej obsługi z punktu widzenia możliwości taborowych: uzgodniono odwołanie ok. 30 pociągów pospiesznych TLK, głównie na trasach, na których pociągi kursowały co godzinę, tak aby odzyskać wagony do obsługi relacji, w których popyt ze strony pasażerów jest znacząco większy niż podaż miejsc siedzących. Uzgodnione zmiany, które zostały wprowadzone z dniem 1 marca 2011 r., nie pozbawiły mieszkańców Lubelszczyzny żadnych istotnych połączeń kolejowych. Ograniczono jedynie liczbę pociągów na trasie Lublin – Bydgoszcz, Lublin – Wrocław oraz Lublin – Szczecin.

Oszczędności taborowe uzyskane w wyniku wprowadzonych ograniczeń mają zostać wykorzystane dla poprawy sytuacji taborowej PKP InterCity SA, a w szczególności zwiększenia liczby sprawnych wagonów, tak aby w maksymalnym stopniu uniknąć przepełnień pociągów, które miały miejsce w okresie świąteczno-noworocznym. Uruchomienie dodatkowych połączeń przewiduje się dopiero po zakończeniu szczytu przewozowego związanego z wakacjami letnimi, podczas którego wymagane jest zapewnienie większej ilości sprawnego taboru. W pierwszej kolejności rozpatrywane będzie zwiększenie liczby połączeń północnej części woj. lubelskiego z Warszawą (na trasie Warszawa – Terespol) oraz przywrócenie bezpośredniego połączenia na trasie Stalowa Wola – Warszawa. Odnosząc się do kwestii połączeń kolejowych służących obsłudze Zamościa i Roztocza, informuję, że z dniem 29 kwietnia br. zostanie uruchomiony pociąg Lublin – Bełzec, a od czerwca 2011 r. pociąg Lublin – Zamość (połączenie finansowane przez samorząd województwa). Z uwagi na uruchomienie połączeń regionalnych na trasie Lublin – Zamość na chwilę obecną nie przewiduje się przywracania bezpośrednich połączeń na trasie Zamość – Lublin – Warszawa.

Jednocześnie informuję, że pociąg nr 27100/1/72100/1 relacji Zamość – Zielona Góra – Zamość (uruchomiony od 1 marca br. na zamówienie Ministerstwa Infrastruktury) na odcinku Zamość – Rzeszów – Zamość obsługiwany jest lokomotywami spalino-

wymi należącymi do PKP Cargo SA, oddelegowanymi do pracy na tej trasie z Lublina.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie emisji w telewizji w czasie
chronionym materiałów zawierających sceny
o charakterze pornograficznym (20647)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Artura Górskiego w sprawie emisji w telewizji w czasie chronionym materiałów zawierających sceny o charakterze pornograficznym (sygn. SPS-023-20647/11) uprzejmie przekazuję stosowne informacje.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji nadawca kształtuje program samodzielnie. Jednakże ustawa nakłada na nadawców szereg obowiązków i zakazów dotyczących niektórych elementów programu, w tym obowiązki związane z koniecznością ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami. Art. 18 ust. 4 stanowi, iż: „zabronione jest rozpowszechnianie audycji lub innych przekazów zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierających treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc”. Ponadto w art. 18 ust. 5a stwierdza się, iż audycje lub inne przekazy zawierające sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich mogą być rozpowszechniane wyłącznie w godz. od 23 do 6.

Ochrona małoletnich przed szkodliwymi treściami stanowi jeden z ważniejszych elementów ustawy o radiofonii i telewizji. Niestosowanie się przez nadawców do ww. zakazów związane jest z karami administracyjnymi nakładanymi przez przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Kara pieniężną za naruszenie tych zakazów może wynosić do 50% rocznej opłaty za używanie częstotliwości przeznaczonej do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za częstotliwość – do 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Przewodniczący Krajowej Rady jest zobowiązany do wszczynania postępowań w tym zakresie z urzędu, jednakże każdy ma prawo poinformować Krajową Radę o naruszeniu przez nadawców przepisów ustawy, w tym art. 18 ust. 4 i 5.

Ustawa z dnia 4 marca 2011 r. o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw, która w chwili obecnej jest przedmiotem prac Senatu RP, rozszerza stosowanie przepisów dotyczących ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami. Po wejściu w życie ustawy obowiązki dotyczące widzów małoletnich będą obejmowały nie tylko tradycyjnych nadawców telewizyjnych, ale także nadawców programów rozpowszechnianych w Internecie oraz dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

W chwili obecnej nie wydają się konieczne dodatkowe zmiany ustawy w tym zakresie. Konieczne jest właściwe wykonywanie obecnie obowiązujących regulacji. Należy jednak podkreślić, iż kontrola wykonywania obowiązków ustawowych przez nadawców, a także ewentualne nakładanie sankcji za ich nieprzestrzeganie należą do kompetencji Krajowej Rady i Radiofonii i Telewizji, a nie ministra kultury i dziedzictwa narodowego.

W związku z powyższym przekazałem interpelację pana posła Artura Górskiego do przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z prośbą o wyjaśnienie kwestii w niej zawartych i podjęcie stosownych działań.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie możliwości korzystania
przez szpitale MSWiA ze środków
w ramach RPO (20654)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 23 lutego br., do którego została dołączona interpelacja pani poseł Krystyny Łybackiej (znak:023-20654/11) w sprawie możliwości korzystania przez szpitale MSWiA ze środków w ramach regionalnych programów operacyjnych (RPO), przesyłam następujące wyjaśnienia.

Dokument „Linia demarkacyjna pomiędzy Programami Operacyjnymi Polityki Spójności, Wspólnej Polityki Rolnej i Wspólnej Polityki Rybackiej”, z którego wynika wyłączenie z RPO zakładów opieki zdrowotnej resortowej służby zdrowia (m.in. szpitali

MSWiA), został przygotowany we współpracy z Komisją Europejską oraz w związku z jej oczekiwaniem, iż obszary interwencji między programami regionalnymi a krajowymi zostaną określone w sposób rozłączny, po to aby zapobiegać podwójnemu finansowaniu tych samych projektów z różnych instrumentów wspólnotowego wsparcia oraz unikać niepożądanego konkurencji między programami o beneficjentów i projekty. W związku z powyższym dokument ten nie może być zmieniany w sposób dowolny. Zwłaszcza w końcowym okresie realizacji perspektywy finansowej 2007–2013 niewskazane wydaje się naruszanie stabilności stosowanych przez długi czas zapisów, uzgodnionych z instytucją wspólnotową będącą dysponentem środków z funduszy strukturalnych. W tym kontekście istotne znaczenie ma również fakt, że dotychczas w ramach RPO zostało zakontraktowanych ponad 90% środków przewidzianych na ochronę zdrowia, a w niemal wszystkich województwach kolejne nabory nie są w chwili obecnej planowane z racji wyczerpania funduszy. Trwający w pierwszej połowie bieżącego roku proces przeglądu programów operacyjnych (w tym: realokacji i podejmowania decyzji o sposobie wykorzystania dodatkowych środków) nie przyniesie w tym względzie istotnych zmian, gdyż województwa w ramach dotychczasowych alokacji w większości wykorzystały ustalony dla infrastruktury ochrony zdrowia limit 3% wydatków. W związku z powyższym dopuszczenie w RPO – poprzez zmianę linii demarkacyjnej w tym zakresie – zakładów opieki zdrowotnej będących potencjalnymi beneficjentami Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (tzn. zakładów, dla których organami założycielskimi są: minister, centralny organ administracji rządowej, publiczna uczelnia medyczna lub publiczna uczelnia prowadząca działalność dydaktyczną) nie przyniosłoby systemowego efektu.

Zwracam jednocześnie uwagę, że kwestia projektów termomodernizacyjnych regulowana jest odrębnymi zapisami linii demarkacyjnej. Wyłączenie podmiotowe resortowej służby zdrowia dotyczy inwestycji w aparaturę i infrastrukturę medyczną (dziedzina interwencji „Zdrowie”), natomiast w przypadku projektów termomodernizacyjnych (dziedzina interwencji „Energetyka”) wyłączenie to nie obowiązuje, zastosowanie ma natomiast kryterium demarkacji kwotowej, w myśl którego do regionalnych programów operacyjnych mogą się kwalifikować projekty o wartości całkowitej mniejszej niż 10 mln zł, przy czym ostateczna decyzja co do określenia szczegółowych warunków dopuszczalnego wsparcia w danym programie należy do kompetencji właściwego samorządu województwa, pełniącego funkcję instytucji zarządzającej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła**

**w sprawie stosowania i interpretacji art. 17
ust. 1 pkt 44 ustawy o podatku dochodowym
od osób prawnych (20655)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r. interpelację pana posła Krzysztofa Jurgieła w sprawie stosowania i interpretacji art. 17 ust. 1 pkt 44 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych przedstawiam poniżej wyjaśnienia w interesującej pana posła kwestii.

Zgodnie z obowiązującym od 1 stycznia 2007 r. przepisem art. 17 ust. 1 pkt 44 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (u.p.d.o.p.) wolne od podatku są dochody spółdzielni mieszkaniowych, wspólnot mieszkaniowych, товариств budownictwa społecznego oraz samorządowych jednostek organizacyjnych prowadzących działalność w zakresie gospodarki mieszkaniowej uzyskane z gospodarki zasobami mieszkaniowymi – w części przeznaczonej na cele związane z utrzymaniem tych zasobów, z wyłączeniem dochodów uzyskanych z innej działalności gospodarczej niż gospodarka zasobami mieszkaniowymi.

Zwolnieniu od podatku dochodowego podlegają zatem tylko dochody osiągnięte z gospodarki zasobami mieszkaniowymi, o ile przeznaczone zostaną na cele związane z utrzymaniem tych zasobów.

Jak wynika z interpelacji, problem dotyczy opodatkowania dochodów uzyskanych z gospodarki lokalami użytkowymi znajdującymi się w budynkach mieszkalnych wchodzących w skład spółdzielni mieszkaniowych i wspólnot mieszkaniowych. Mianowicie czy opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlega dochód pochodzący zarówno od lokali użytkowych będących własnością wspólnoty mieszkaniowej bądź spółdzielni mieszkaniowej, jak i od lokali użytkowych stanowiących własność członków wspólnoty mieszkaniowej bądź od lokali użytkowych objętych spółdzielczymi prawami majątkowymi. Z uwagi na rozbieżności w orzecznictwie w tej kwestii (wyrok WSA w Rzeszowie oraz WSA we Wrocławiu) pan poseł zainteresowany jest uzyskaniem informacji odnośnie do zamierzeń Ministerstwa Finansów co do nowelizacji ww. przepisu art. 17 ust. 1 pkt 44 u.p.d.o.p.

Przez „zasoby mieszkaniowe”, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 44 u.p.d.o.p., rozumie się nie tylko lokale mieszkalne, ale również pozostałe pomieszczenia i urządzenia wchodzące w skład budynku mieszkalnego lub znajdującego się poza nim, których istnienie jest niezbędne dla prawidłowego korzystania z mieszkań przez mieszkańców, jak również ułatwiające im dostęp do budynku mieszkalnego oraz zapewniające sprawne jego funkcjonowanie oraz ad-

ministrowanie. Do zasobów tych należą zatem, oprócz lokali mieszkalnych, także tego rodzaju pomieszczenia, jak np.: strychy, klatki schodowe, windy, garaże.

Związane z tego rodzaju lokalami, pomieszczeniami i urządzeniami przychody oraz sfinansowane z nich koszty stanowią przychody i koszty gospodarki zasobami mieszkaniowymi. Zasoby mieszkaniowe, o których mowa w ww. przepisie, nie obejmują jednak lokali użytkowych. Lokale tego rodzaju nie mają zarówno charakteru lokali mieszkalnych, jak również ich usytuowanie w budynku mieszkalnym nie jest niezbędne dla prawidłowego korzystania z mieszkań przez mieszkańców budynku mieszkalnego. Wszelkie dochody uzyskiwane z tego tytułu nie mogą być zatem kwalifikowane jako dochody pochodzące z gospodarki zasobami mieszkaniowymi. Źródłem ich pochodzenia nie są bowiem zasoby mieszkaniowe. Oznacza to, że nawet w przypadku przeznaczenia dochodu z tego tytułu na cele związane z utrzymaniem zasobów mieszkaniowych dochód ten – w świetle postanowień przepisu art. 17 ust. 1 pkt 44 u.p.d.o.p. – nie będzie podlegał zwolnieniu od podatku dochodowego.

Dotyczy to zarówno dochodu uzyskanego od lokali użytkowych będących własnością wspólnoty mieszkaniowej bądź spółdzielni mieszkaniowej, jak i od lokali użytkowych stanowiących własność członków wspólnoty mieszkaniowej oraz od lokali użytkowych objętych spółdzielczymi prawami majątkowymi.

Stanowisko takie prezentowane jest także w interpretacji ogólnej ministra finansów z dnia 5 marca 2008 r., nr DD6/8213/11/KWW/07/MB7/82, zawierającej wyjaśnienia dotyczące art. 17 ust. 1 pkt 44 u.p.d.o.p. Jest ono zbieżne ze stanowiskiem zaprezentowanym w załączonym wyroku WSA w Rzeszowie z dnia 14 października 2008 r., sygn. akt I SA/Rz 247/08.

Ministerstwo Finansów nie znajduje uzasadnienia zmiany tego stanowiska. Nie podziela tym samym poglądu zaprezentowanego przez WSA we Wrocławiu w wyroku z dnia 30 czerwca 2010 r., sygn. akt I SA/Wr 213/10, zgodnie z którym zaliczki wpłacane przez właścicieli lokali tworzących wspólnotę mieszkaniową, niezależnie od tego, czy wspólnota obejmuje lokale mieszkalne, czy użytkowe, należy kwalifikować jako pochodzące z gospodarki zasobami mieszkaniowymi, podlegające zwolnieniu od podatku na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 44 u.p.d.o.p., pod warunkiem ich przeznaczenia na cele związane z utrzymaniem zasobów mieszkaniowych. Pragnę zauważyć, że pogląd wyrażony w tym wyroku dotyczył konkretnego stanu faktycznego, a mianowicie lokalu użytkowego, który był jedynym lokalem tego rodzaju w budynku mieszkalnym należącym do wspólnoty mieszkaniowej. Ponadto, co zauważono w tym wyroku, sądowi znane są też wyroki sądów administracyjnych, w których stwierdza się, iż tego rodzaju dochody podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym (odnosiły się one głównie do spółdzielni mieszkaniowych).

Pragnę zwrócić uwagę na fakt, że wyroki sądów administracyjnych prezentują swoje stanowiska

w oparciu o przedstawiane (zróżnicowane) stany faktyczne, co może powodować powstanie, w konkretnym przypadku, odmiennego stanowiska niż stanowisko prezentowane przez ministra finansów. Okoliczność ta nie może jednak, moim zdaniem, stanowić wystarczającego uzasadnienia wprowadzenia zmian legislacyjnych, w tym przypadku zmiany przepisu art. 17 ust. 1 pkt 44 u.p.d.o.p. W szczególności nie może stanowić takiej podstawy jednostkowy wyrok sądu administracyjnego. Nie wykluczam jednak podjęcia tego rodzaju działań, gdyby kolejne wyroki sądów administracyjnych dotyczące interpretacji ww. przepisu, w kontekście analogicznych stanów faktycznych, nadal były rozbieżne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie sprzeczności ustawy o podatku
od towarów i usług z ustawą o działalności
pożytku publicznego i o wolontariacie (20657)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20657/11, przy którym przesłano interpelację pani poseł Teresy Piotrowskiej w sprawie sprzeczności ustawy o podatku od towarów i usług z ustawą o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, uprzejmie informuję.

Ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 226, poz. 1476) od dnia 1 stycznia 2011 r. został uchylony załącznik nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) zawierający wykaz usług zwolnionych od VAT. Jednocześnie uregulowania dotyczące tej tematyki zostały przeniesione do art. 43 cyt. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. Przy określaniu nowego zakresu zwolnień odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, ustalając ich zakres z wykorzystaniem przepisów prawa unijnego (w tym dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

W wyniku zmian wprowadzonych cyt. ustawą z dnia 29 października 2010 r. został m.in. zmodyfikowany zapis dotyczący zwolnienia od podatku dla usług

świadczonych przez organizacje członkowskie, gdzie indziej niesklasyfikowane (wyłącznie statutowych), zaliczanych do PKWiU 91, które były wymienione w poz. 10 uchylonego załącznika nr 4 do ustawy o podatku od towarów i usług. Należy jednak podkreślić, że zwolnieniem nie były objęte wszystkie usługi świadczone przez te organizacje, ale wyłącznie czynności, które mieściły się w zakresie działalności statutowej oraz były czynnościami polegającymi na świadczeniu usług zaliczonych wyłącznie do grupowania PKWiU 91. Z objaśnień do tego grupowania wynika, że usługi statutowe organizacji członkowskich zaliczone do PKWiU 91 obejmowały np. usługi w zakresie rozpowszechniania informacji, reprezentowanie przed agencjami rządowymi, gromadzenie funduszy, opracowywanie i nadzorowanie standardów w danej dziedzinie zawodowej, wspieranie określonych spraw poprzez działania edukacyjne, wpływ polityczny itp.

Pozostała działalność tych organizacji, w przypadku spełnienia przesłanek, o których mowa w art. 5, 7, 8 i 15 ustawy o podatku od towarów i usług, podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług na ogólnych zasadach przewidzianych w tej ustawie.

Uprzejmie informuję, że wprowadzając ww. ustawą z dnia 29 października 2010 r. zmiany w zakresie zwolnień, kierowano się zasadą, iż funkcjonowanie systemu podatku od wartości dodanej w krajach członkowskich Unii Europejskiej podlega ścisłej harmonizacji. Oznacza to, że wszystkie państwa członkowskie zobowiązane są do zapewnienia zgodności krajowych przepisów w zakresie tego podatku z regulacjami wynikającymi z prawa wspólnotowego. Z tych względów również polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług muszą być zgodne z przepisami wspólnotowymi, w szczególności z przepisami dyrektywy 2006/112/WE Rady.

Powyższa dyrektywa w zakresie czynności wykonywanych przez niektóre grupy i organizacje na rzecz ich członków w art. 132 ust. 1 lit. f i l stanowi, że państwa członkowskie zwalniają:

— usługi świadczone przez niezależne grupy osób, których działalność jest zwolniona z VAT lub w związku z którą nie są one uznawane za podatników, w celach świadczenia swoim członkom usług bezpośrednio niezbędnych do wykonywania tej działalności, gdy grupy te ograniczają się do żądania od swoich członków całkowitego zwrotu przypadającej im części we wspólnie poniesionych wydatkach, pod warunkiem że zwolnienie to nie spowoduje zakłóceń konkurencji;

— świadczenie usług, a także dostawę towarów ściśle z nimi związanych, w zakresie zbiorowego interesu swoich członków w zamian za składkę ustaloną zgodnie ze statutem, przez organizacje nienastawione na osiągnięcie zysku mające cele natury politycznej, związkowej, religijnej, patriotycznej, filozoficznej, filantropijnej lub obywatelskiej, pod warunkiem że to zwolnienie podatkowe nie spowoduje zakłóceń konkurencji.

Mając na uwadze przytoczone wyżej przepisy dyrektywy, od dnia 1 stycznia 2011 r., w przepisach o podatku od towarów i usług (art. 43 ust. 1 pkt 21 i 31 ustawy o podatku od towarów i usług) objęto zwolnieniem:

— usługi świadczone przez niezależne grupy osób na rzecz swoich członków, których działalność jest zwolniona z podatku lub w zakresie której członkowie ci nie są uznawani za podatników, w celu świadczenia swoim członkom usług bezpośrednio niezbędnych do wykonywania tej działalności zwolnionej lub wyłączonej od podatku, w przypadku gdy grupy te ograniczają się do żądania od swoich członków zwrotu kosztów do wysokości kwoty indywidualnego udziału przypadającego na każdego z nich w ogólnych wydatkach tych grup poniesionych we wspólnym interesie, jeżeli zwolnienie nie spowoduje naruszenia warunków konkurencji;

— usługi oraz dostawę towarów ściśle z tymi usługami związaną, realizowane przez:

a) kościoły i związki wyznaniowe, o których mowa w przepisach o stosunku państwa do Kościoła katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej oraz w przepisach o stosunku państwa do kościołów i innych związków wyznaniowych,

b) organizacje powołane do realizacji celów o charakterze politycznym, związkowym, patriotycznym, filozoficznym, filantropijnym lub obywatelskim

— w zakresie interesu zbiorowego swoich członków, wykonywane na rzecz ich członków w zamian za składki, których wysokość i zasady ustalania wynikają z przepisów statutowych tych podmiotów, pod warunkiem że podmioty te nie są nastawione na osiągnięcie zysków, jeżeli zwolnienie nie spowoduje naruszenia warunków konkurencji.

W art. 43 ust. 18 ustawy o podatku od towarów i usług wprowadzono warunek, że zwolnienie to stosuje się, pod warunkiem że podmioty wykonujące czynności, o których mowa w tym przepisie, nie osiągną w sposób systematyczny zysków z tej działalności, a w przypadku ich osiągnięcia są one przeznaczone w całości na kontynuację lub doskonalenie świadczonych usług.

Zwolnienie przewidziane w art. 43 ust. 1 pkt 31 ustawy o podatku od towarów i usług, z zastrzeżeniem spełnienia pozostałych przesłanek wskazanych w tym przepisie, co do zasady, dotyczy usług wykonywanych przez organizacje nienastawione na osiągnięcie zysku, powołane do realizacji wymienionych w tym przepisie celów, m.in. o charakterze politycznym, związkowym, religijnym, filantropijnym w zakresie zbiorowego interesu swoich członków. Przedmiotem niniejszego zwolnienia jest faktyczne wyłączenie ze wspólnego systemu VAT czynności wykonywanych przez różnego rodzaju stowarzyszenia i podobne organizacje wyłącznie na rzecz swoich członków w warunkach, które wykluczają konkurencję tych czynności z usługami świadczonymi w ramach działalności gospodarczej przez innych podatników.

Podobnie w przypadku czynności przewidzianych w art. 43 ust. 1 pkt 21 ustawy o podatku od towarów i usług, z zastrzeżeniem spełnienia pozostałych warunków określonych w tym przepisie, zwolnienie dotyczy wyłącznie usług świadczonych przez grupę na rzecz jej członków, które są bezpośrednio niezbędne do wykonywania przez nich działalności zwolnionej lub wyłączonej z podatku, o ile to nie spowoduje naruszenia warunków konkurencji (czynności, które mają charakter usług ogólnych, z których mogą korzystać inne podmioty, są wykluczone ze zwolnienia od podatku).

Podmioty, których działalność jest objęta zwolnieniem na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 21 i 31 ustawy o podatku od towarów i usług, mogą równocześnie prowadzić działalność w formie świadczenia usług na rzecz osób trzecich. W tym przypadku usługi te będą opodatkowane na zasadach ogólnych (jeżeli nie są one objęte zwolnieniem od VAT na podstawie innych przepisów).

Odnosząc się do przedstawionej w interpelacji pani poseł opinii, uważam, że omówione powyżej zmiany wprowadzone cyt. ustawą z dnia 29 października 2010 r. (tj. modyfikacja zwolnienia od VAT dla wymienionych w poz. 10 uchylonego załącznika nr 4 do ustawy o podatku od towarów i usług usług świadczonych przez organizacje członkowskie, gdzie indziej niesklasyfikowane – wyłącznie statutowych – zaliczanych do PKWiU 91 i wprowadzenie od dnia 1 stycznia 2011 r. zwolnień przewidzianych w art. 43 ust. 1 pkt 21 i 31 ustawy o podatku od towarów i usług) nie są sprzeczne z ustawą o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. W mojej ocenie nie świadczy o tej sprzeczności argument, że „owe zapisy doprowadzą do sytuacji, w której podejmowanie działań statutowych odpłatnych pożytku publicznego spowoduje konieczność naliczania podatku VAT dla tych beneficjentów, którzy nie są członkami organizacji, a o który to podatek zwiększy się ich odpłatność w stosunku do organizacji”.

Przepisy te nie stanowią również przeszkody w realizacji przez organizację pozarządową „zapisanego w ustawie obowiązku świadczenia usług (...) nie tylko na rzecz jej członków”.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w mojej ocenie nie jest konieczne wprowadzanie zmian w ww. przepisach ustawy o podatku od towarów i usług. Wprowadzenie tych regulacji stanowi, o czym już była mowa powyżej, realizację obowiązku implementacji prawa wspólnotowego do polskiego systemu prawnego.

Przedstawiając powyższe, pragnę zauważyć, że w przepisach dotyczących podatku od towarów i usług przewidziano również inne niż ww. preferencje dla organizacji pożytku publicznego.

Na podstawie § 13 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 246, poz. 1649, ze zm.) zwalnia się od podatku dostawę towarów, z wyłączeniem

towarów wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, dokonywaną przez organizacje pożytku publicznego, o których mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, jeżeli towary te zostały nabyte przez te organizacje:

a) jako darowizny rzeczowe pochodzące ze zbiorów publicznych, o których mowa w ustawie z dnia 15 marca 1933 r. o zbiorach publicznych,

b) za środki pieniężne pozyskane ze zbiorów publicznych

— w przypadku gdy dostawa tych towarów nie jest przedmiotem działalności niezaliczonej do działalności pożytku publicznego, wyodrębnionej na podstawie art. 21 pkt 1 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

Zwolnienie, o którym mowa powyżej, stosuje się, pod warunkiem że organizacja pożytku publicznego nie narusza warunków lub zasad działania określonych w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

Ponadto ustawa o podatku od towarów i usług przewiduje, że podatnicy mogą, co do zasady, skorzystać ze zwolnienia podmiotowego, o którym mowa w art. 113 ww. ustawy. Na podstawie tej regulacji podatnicy zwolnieni są od tego podatku do momentu przekroczenia wartości sprzedaży opodatkowanej (bez kwoty podatku) określonej w art. 113 ust. 1 ww. ustawy, tj. 150 000 zł, pod warunkiem że również za poprzedni rok podatkowy występująca u nich sprzedaż opodatkowana nie przekroczyła łącznie tej kwoty. W przypadku korzystania przez podatnika z ww. zwolnienia podmiotowego nie przysługuje mu prawo do pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że stosownie do art. 5 ustawy o podatku od towarów i usług opodatkowaniu VAT podlega odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju. A zatem jeżeli organizacja pożytku publicznego nabywa towary w celu ich nieodpłatnego przekazania na cele charytatywne lub nieodpłatnie świadczy usługi, a działania te nie mają znamion działalności gospodarczej, o której mowa w art. 15 ust. 2 tej ustawy, wówczas czynności te nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, informuję, że nie stanowią one interpretacji ogólnej, o której mowa w art. 14a ustawy Ordynacja podatkowa, oraz nie stanowią interpretacji indywidualnej, o której mowa w art. 14b tej ustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie ogłoszonej przez Ministerstwo
Infrastruktury listy dworców, które otrzymają
dotacje finansowe na remont i przebudowę
(20660)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską Teresy Piotrowskiej w sprawie ogłoszonej przez Ministerstwo Infrastruktury listy dworców, które otrzymają dotacje finansowe na remont i przebudowę, poniżej przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania:

Ad 1. Jakie były przyczyny niewpisania dworca PKP w Bydgoszczy na listę obiektów, które otrzymają dotację finansową?

Ze względu na strategiczny charakter projektu „Budowa zintegrowanego centrum komunikacyjnego w Bydgoszczy – etap I” oraz wysoki koszt jego realizacji wynoszący ok. 140 mln PLN rozważano dofinansowanie realizacji projektu ze środków Funduszu Spójności w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, działanie 7.1: Rozwój transportu kolejowego.

Projekt spełnia warunki do uzyskania współfinansowania w ramach PO IiŚ, ponieważ ma strategiczny charakter z punktu widzenia rozwoju społeczno-gospodarczego kraju i jest zgodny z drugim priorytetem strategicznym SRK: „Poprawa stanu infrastruktury technicznej i społecznej”, trzecim celem horyzontalnym NSRO: „Budowa i modernizacja infrastruktury technicznej i społecznej mającej na celu podstawowe znaczenie dla wzrostu konkurencyjności Polski” oraz celem głównym PO IiŚ „Podniesienie atrakcyjności inwestycyjnej Polski i jej regionów poprzez rozwój infrastruktury technicznej przy równoczesnej ochronie i poprawie stanu środowiska, zdrowia, zachowaniu tożsamości kulturowej i rozwijaniu spójności terytorialnej”. Projekt jest komplementarny z realizowanym projektem PO IiŚ „Szybka Kolej Metropolitalna w bydgosko-toruńskim obszarze metropolitalnym BiT City oraz integracja systemów transportu miejskiego”.

W chwili obecnej z uwagi na brak wolnej alokacji UE w działaniu 7.1: Rozwój transportu kolejowego ww. propozycja nie została uwzględniona na liście projektów indywidualnych dla PO IiŚ 2007–2013.

Ad 2. Czy nie uważa Pan Minister, że w związku z poszerzeniem oferty edukacyjnej, turystycznej, kulturalnej, sportowej oraz Euro 2012 bydgoski dworzec powinien być bardziej przystosowany do przyjmowania większej liczby podróżnych oraz turystów z zagranicy?

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społecznym i zdając sobie sprawę ze znaczenia dworca kolejowego

Bydgoszcz Główna przygotowywany jest kompleksowy program jego przebudowy pn. „Budowa zintegrowanego centrum komunikacyjnego w Bydgoszczy – etap I”.

Głównym założeniem planowanego przedsięwzięcia jest przeprowadzenie pilotażowego programu, w którym zostanie wypracowana procedura i wdrożenie przebudowy dużego dworca kolejowego na zintegrowany węzeł przesiadkowy o znaczeniu krajowym. Na jego cele zostaną przekształcone zbędne tereny i obiekty pokolejowe. Zostanie również podniesiona jakość i efektywność wykorzystania pozostałych obiektów w celu dalszego ich funkcjonowania jako obiektów kolejowych, przeznaczonych dla obsługi kolejowego ruchu pasażerskiego.

Planowane przedsięwzięcie „Budowa zintegrowanego centrum komunikacyjnego w Bydgoszczy – etap I” ma znaczenie dla podniesienia dostępności obszaru metropolitalnego BiT City z międzynarodowym, krajowym, ponadlokalnym, metropolitalnym i miejskim systemem transportowym poprzez:

— powiązanie metropolii z portem lotniczym w Bydgoszczy (znaczenie międzynarodowe),

— podniesienie jakości i sprawności obsługi podróży w kolejowym ruchu krajowym (lokalizacja dworca na przecięciu linii kolejowych o znaczeniu państwowym – linia nr 131/Chorzów Batory – Tczew; linia nr 18/Kutno – Piła),

— budowę nowego, wojewódzkiego dworca autobusowego w powiązaniu z innymi środkami komunikacji zbiorowej (znaczenie wojewódzkie),

— powiązanie dwóch podsystemów komunikacji zbiorowej dzięki realizacji Szybkiej Kolei Metropolitalnej w bydgosko-toruńskim obszarze metropolitalnym BiT City (znaczenie metropolitalne),

— lepszą integrację różnych środków zbiorowego transportu miejskiego Bydgoszczy, lepszą integrację transportową śródmieścia Bydgoszczy z resztą miasta, podniesienie dostępności komunikacyjnej śródmieścia Bydgoszczy (znaczenie lokalne).

Projekt obejmuje wykonanie dokumentacji technicznej i projektowej oraz wykonanie robót budowlano-montażowych przebudowy układu funkcjonalnego dworca w celu poprawy standardu obsługi i bezpieczeństwa podróży, podniesienie stanu technicznego obiektów i instalacji z jednoczesnym zmniejszeniem negatywnego oddziaływania obiektów na środowisko.

W wyniku realizacji inwestycji powstanie zintegrowany węzeł przesiadkowy, łączący różne rodzaje transportu publicznego w ramach obszaru metropolitalnego BiT City (krajowy, ponadlokalny i metropolitalny transport kolejowy, w tym powiązanie w jeden dwóch podsystemów zbiorowego transportu publicznego miast Bydgoszczy i Torunia, połączenie dworca Bydgoszcz Gł. z portem lotniczym w Bydgoszczy; powiązanie dworca z miejską siecią tramwajową i autobusową, stworzenie systemu parkingów Park & Ride). Zintegrowany węzeł przesiadkowy powstanie w znacznej mierze na rewitalizowanych terenach kolejowych,

znajdujących się po północno-zachodniej stronie dworca. Projekt obejmuje przebudowę dworca kolejowego Bydgoszcz Główna, a w szczególności:

- odtworzenie wartościowych budynków historycznych wraz z przebudową ich wnętrza, w tym stworzenie nowoczesnego centrum obsługi pasażerów,
- wymianę instalacji (elektrycznej, wodno-kanalizacyjnej, teletechnicznej, c.o.),
- wykonanie termoizolacji dworca,
- wyburzenie budynków substandardowych,
- dostosowanie dworca do zadań zintegrowanego węzła przesiadkowego (przebudowa i rozbudowa pieszych ciągów komunikacyjnych),
- dostosowanie obiektu do obsługi niepełnosprawnych,
- budowę parkingów w systemie Park & Ride.

Ad 3. Czy planuje Pan Minister wprowadzenie na wskazaną listę w ramach wprowadzanych poprawek dworca PKP w Bydgoszczy?

PKP SA w grudniu 2010 r. wystąpiło do Ministerstwa Infrastruktury z prośbą o wprowadzenie na listę projektów indywidualnych dla PO IiŚ 2007–2013 projektu pn. „Budowa zintegrowanego centrum komunikacyjnego w Bydgoszczy – etap I”, który obejmować ma wykonanie dokumentacji technicznej i projektowej oraz wykonanie robót budowlano-montażowych przebudowy układu funkcjonalnego dworca, jednakże z uwagi na brak wolnej alokacji UE w działaniu 7.1: Rozwój transportu kolejowego propozycja ta nie mogła zostać uwzględniona. Ministerstwo prowadzi obecnie dyskusje nad planem inwestycyjnym w zakresie modernizacji linii kolejowych przewidzianych do współfinansowania ze środków PO IiŚ. Od zakresu tych inwestycji będzie uzależniona możliwość objęcia wsparciem unijnym innych projektów kolejowych. Ewentualne dodanie nowego projektu do listy w sytuacji uwolnienia alokacji w działaniu 7.1 możliwe będzie przy następnych aktualizacjach ww. dokumentu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Roberta Tyszkiewicza**

**w sprawie rozważenia możliwości zawieszenia
lub zrewidowania zapisów umowy o pomocy
prawnej między Polską a Białorusią (20668)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską posła Roberta Tyszkiewicza z dnia

1 lutego br. w sprawie rozważenia możliwości zawieszenia lub zrewidowania zapisów umowy między Polską a Białorusią o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych sporządzonej w Mińsku dnia 26 października 1994 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 128, poz. 619), zwanej dalej „umową”, uprzejmie informuję, co następuje.

Sytuacja polityczna na Białorusi zaistniała po wyborach prezydenckich w grudniu 2010 r. jest przedmiotem zainteresowania i zaniepokojenia wielu organizacji międzynarodowych, w tym Unii Europejskiej, Rady Europy czy Organizacji Narodów Zjednoczonych. Sytuacja ta nie daje jednak w opinii Ministerstwa Sprawiedliwości podstaw do uznania konieczności wypowiedzenia czy zawieszenia stosowania umowy przez Polskę. Pomimo dopuszczalności w świetle międzynarodowego prawa publicznego stosowania tego typu działań w stosunkach pomiędzy państwami związanymi umową międzynarodową korzyści faktycznie wynikające ze stosowania umowy, a wskazane poniżej, przemawiają przeciwko podejmowaniu takich działań.

Umowa w art. 107 dopuszcza możliwość jej wypowiedzenia, jednak skuteczność tej czynności uzależniona jest od zachowania określonego w tym przepisie terminu. Wypowiedzenie może zostać dokonane na sześć miesięcy przed upływem każdego pięcioletniego okresu liczonego od dnia wejścia w życie umowy. Umowa weszła w życie 1 sierpnia 1995 r., w związku z tym kolejny ewentualny termin złożenia wypowiedzenia to 31 stycznia 2015 r.

W przeciwieństwie do wypowiedzenia umowa nie zawiera regulacji przewidujących możliwość zawieszenia jej stosowania. W związku z tym możliwość i dopuszczalność takiej czynności należałoby oceniać na podstawie Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów (Dz. U. z 1990 r. Nr 74, poz. 439). Należy jednak mieć na uwadze naczelną zasadę prawa traktatów, jaką jest pacta sunt servanda (art. 26 konwencji). Każdy przypadek naruszenia tej zasady, w tym także zawieszenie stosowania umowy międzynarodowej poprzez jednostronne działanie jednej ze stron, może być odbierane jako niepożądane z politycznego punktu widzenia.

Niezależnie od ocen formułowanych na płaszczyźnie politycznej należy wskazać następujące względy natury praktycznej, które przemawiają za stanowiskiem o braku podstaw do wypowiedzenia umowy oraz za stanowiskiem o celowości jej dalszego obowiązywania we wzajemnych stosunkach.

Przed wszystkim wskazać należy na istotne znaczenie umowy dla uregulowania stosunków prawnych w sprawach z zakresu prawa cywilnego, w tym rodzinnego, spadkowego oraz pracy. Umowa zawiera szczegółowe przepisy dotyczące zagadnień jurysdykcji i prawa właściwego. Tym samym przepisy tej umowy stanowią podstawę do ustalenia, sądy którego z państw są właściwe do rozpoznania danej sprawy i prawo którego z państw ma w tej sprawie zastoso-

wanie. Umowa zawiera także szczegółowe uregulowania dotyczące uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych. Ponadto umowa wprowadza zapisy dotyczące ułatwienia dostępu do sądu drugiego państwa, tj. m.in. przepisy o zwolnieniu od kosztów sądowych i kosztów ustanowienia adwokata z urzędu (art. 49, 50) czy zwolnienia od kaucji aktorycznej (art. 48). W toku prowadzenia spraw z udziałem obywateli drugiego państwa często zachodzi potrzeba zwrócenia się z wnioskiem o pomoc prawną (doreczenia dokumentów, przeprowadzenia dowodów); także w tym zakresie umowa zawiera szczegółowe rozwiązania.

Z powyższych względów należy uznać, iż w interesie obywateli polskich i przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą na Białorusi nie jest uzasadniona utrata mocy obowiązującej tej umowy. Oznaczałoby to, że w stosunkach dwustronnych ma zastosowanie prawo wewnętrzne każdego z państw. Dochodzenie roszczeń opierałoby się wtedy na przepisach prawa wewnętrznego, a więc w przypadku roszczeń polskich obywateli dochodzonych od obywateli białoruskich przed sądem białoruskim zastosowanie miałyby najczęściej prawo białoruskie, w tym także w zakresie oceny samej dopuszczalności dochodzenia określonych roszczeń.

Znaczenie regulacji umowy podkreśla także skala obrotu prawnego z Białorusią. W latach 2006–2008 polskie sądy skierowały do organów białoruskich ok. 200 wniosków w sprawach cywilnych oraz ponad 150 wniosków w sprawach karnych.

Z interpelacji wynika, że wątpliwości co do stosowania tej umowy w obecnej sytuacji politycznej na Białorusi budzą przede wszystkim regulacje odnoszące się do wydawania osób ściganych i skazanych, a także w pewnym zakresie udzielania pomocy prawnej na wniosek organów białoruskich. Obawy co do negatywnych konsekwencji stosowania umowy w tym zakresie nie są w ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości zasadne. Podkreślenia wymaga, że regulacja tych instytucji prawnych w umowie nie oznacza automatyzmu w ich stosowaniu. Okoliczność, że umowa zawiera przepisy o ekstradycji i o pomocy prawnej w sprawach karnych, nie uzasadnia poglądu, że każdy wniosek złożony przez organy białoruskie zostanie uwzględniony przez polski sąd czy prokuraturę. Art. 19 umowy nakłada bowiem na organ wykonujący wniosek o udzielenie pomocy prawnej obowiązek odmowy udzielenia pomocy, jeżeli jej udzielenie może zagrozić suwerenności lub bezpieczeństwu państwa albo pozostałoby w sprzeczności z podstawowymi zasadami prawa wezwanej strony.

Kwestia ta była także przedmiotem wystąpień Prokuratury Krajowej z dnia 18 stycznia 2010 r. oraz prokuratora generalnego z dnia 14 stycznia 2011 r. odnośnie do zasad udzielania pomocy prawnej, ze szczególnym uwzględnieniem państw, w których zagrożone są zasady demokratycznego państwa prawnego. W pismach tych podkreślano, że wnioski o pomoc prawną zawierające prośby o przekazanie materiałów, które mogą zostać wykorzystane w innym

celu niż tylko dla potrzeb postępowania karnego, w ramach którego zwrócono się z tym wnioskiem, powinny spotkać się z odmową realizacji.

Każdy wniosek o ekstradycję na Białoruś podlega kontroli sądu polskiego, który wydaje orzeczenie w przedmiocie dopuszczalności wydania. W toku postępowania sąd polski odmówi wydania, jeżeli stwierdzi, że zaistniała któraś z okoliczności wskazanych w art. 68 umowy, tj. np. gdy ścigany korzysta z prawa azylu, posiada obywatelstwo strony wezwanej, czy przestępstwo zostało popełnione na terytorium strony wezwanej. Niezależnie od ww. podstaw odmowy wydania określonych w art. 68 umowy, sąd polski jest zobowiązany do odmowy uwzględnienia wniosku o wydanie w każdym przypadku, gdy istnieje obawa, że w państwie żądającym wydania może dojść do naruszenia wolności i praw osoby ściganej. Taki obowiązek wynika z art. 604 K.p.k. oraz z przepisów aktów prawa międzynarodowego, w tym Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167), Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (Dz. U. z 1989 r. Nr 63, poz. 378) oraz art. 3 i 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284). Przepisy ww. aktów prawnych mają zastosowanie także w sytuacji, gdy w stosunkach z danym państwem obowiązuje umowa dwustronna regulująca zagadnienia ekstradycji.

Wskazać należy, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 lipca 1997 r. (sygn. akt II KKN 313/97, publ. OSNKW z 1997 r. nr 9–10, poz. 85) podniósł, że zgodnie z art. 1 europejskiej konwencji, ratyfikując konwencję państwo zobowiązuje się do zagwarantowania zapisanych w niej praw i wolności każdemu człowiekowi podlegającemu jego jurysdykcji. Analizując tę kwestię, Sąd Najwyższy odwołuje się nie tylko do samej treści przepisów konwencji, ale także do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, który wielokrotnie interpretował przepisy powołanej konwencji w aspekcie ich zastosowania w postępowaniu ekstradycyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1991 r. sygn. akt III ARN 75/94, publ. OSNP z 1995 r. nr 9, poz. 106, gdzie sformułowano nakaz uwzględnienia przez sądy polskie orzecznictwa Trybunału).

Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczące art. 3 konwencji stanowi, że nikt nie może być poddany torturom ani niehumanitarnemu i poniżającemu traktowaniu lub karaniu. Tortury definiowane są jako umyślne, niehumanitarne traktowanie, powodujące poważne i okrutne cierpienia; za niehumanitarne traktowanie lub karanie uznawane jest takie, które polega na zadawaniu ciężkiego fizycznego i psychicznego cierpienia, natomiast poniżające traktowanie lub karanie to takie, które ma na celu wzbudzenie u ofiary uczucia strachu, udręki lub poczucia niższości, powodujące upokorzenie i upodlenie, które ma złamać jej fizyczną i moralną odporność

(wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie Irlandia przeciwko Wielkiej Brytanii z dnia 18 stycznia 1971 r., publ. Publications of the European Court of Human Rights, Serie A: Judgements and Decisions 1978, tom 25). Przepis ten uznawany jest przez Trybunał za naruszony, gdy państwo będące sygnatariuszem konwencji podejmuje decyzję o ekstradycji lub wydaniu do kraju, w którym osoba ścigana może być poddana traktowaniu zakazanemu przez art. 3 konwencji. Nie jest przy tym niezbędne stwierdzenie, że osoba ścigana na pewno będzie poddana takiemu traktowaniu; wystarczy prawdopodobieństwo, że to nastąpi (wyroki Trybunału w sprawie Soering przeciwko Wielkiej Brytanii z dnia 7 lipca 1989 r., publ. Publications of the European Court of Human Rights, Serie A: Judgements and Decisions 1989, tom 161, w sprawie Cruz Varas i inni przeciwko Szwecji z dnia 20 marca 1991, Serie A 1991, tom 201, w sprawie Vilvarajah przeciwko Wielkiej Brytanii z dnia 30 października 1991 r., Serie A 1992, tom 215).

W uzupełnieniu powyższego podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 29 lipca 1997 r. podzielił stanowisko Trybunału, twierdząc, że uznając powyższą wykładnię za prawidłową, należy dojść do przekonania, że wydanie osoby ściganej w sytuacji istnienia prawdopodobieństwa poddania jej w kraju wzywającym torturom lub nieludzkiemu albo poniżającemu traktowaniu lub karaniu, w rozumieniu art. 3 konwencji, jest prawnie niedopuszczalne.

Podnieść należy, że nawet w przypadku gdyby sąd wydał orzeczenie dopuszczające wydanie ściganego, to takie orzeczenie nie jest wiążące dla ministra sprawiedliwości, który zgodnie z art. 603 § 5 K.p.k. podejmuje ostateczną i niepodlegającą zaskarżeniu decyzję w przedmiocie wydania*).

W odniesieniu do zawartej w interpelacji tezy, że art. 90 umowy bezwzględnie zobowiązuje organy polskie do przejmowania wykonywania orzeczeń w sprawach karnych wydanych przez organy białoruskie, wskazać należy, że wniosek ten nie ma uzasadnienia. W każdym bowiem przypadku przejęcie orzeczenia do wykonania poprzedzone jest orzeczeniem sądu polskiego, który orzeka na podstawie analogicznych przesłanek, jak w przypadku ekstradycji. Umowa nie dopuszcza możliwości przejęcia przez sąd polski do wykonania kary orzeczonej wobec obywatela Białorusi. Możliwość taka dotyczy jedynie obywateli polskich. Zgodnie z art. 98 umowy sąd polski, podejmując decyzję w przedmiocie przejęcia kary, ma możliwość przekształcenia tej kary według prawa polskiego, choć z uwzględnieniem w możliwie największym stopniu wymiaru kary orzeczonej na Białorusi. Dodatkową możliwością złagodzenia kary przejętej do wykonania jest zastosowanie prawa łaski lub amnestii według prawa polskiego, co dopuszcza art. 100 umowy.

*) Zob. J. Grajewski, L.K. Paprzycki, S. Steinborn, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Tom II (art. 425-673), LEX, 2010, Komentarz do art. 603 Kodeksu postępowania karnego.

Podkreślenia wymaga również ta okoliczność, że ewentualna utrata mocy obowiązującej umowy czy to poprzez jej wypowiedzenie, czy też zawieszenie jej stosowania nie wykluczy możliwości kierowania wniosków o pomoc prawną, ekstradycję, przekazanie skazanych na podstawie przepisów prawa krajowego. Z regulacji rozdziałów 63, 64 i 65 K.p.k. wynika, iż istnienie umowy międzynarodowej nie jest warunkiem koniecznym do wystąpienia z wnioskiem przez organ zagraniczny do organu polskiego i odwrotnie. Wykonywanie wniosków przekazanych w oparciu o tę podstawę prawną odbywa się na zasadzie wzajemności.

W odniesieniu do art. 11 umowy wskazać należy, że przepis ten dotyczy jedynie zwolnienia dokumentów od legalizacji. Zwolnienie dokumentów od legalizacji nie oznacza jednak, że takie dokumenty przedstawione na terytorium drugiej strony są w każdym przypadku środkami dowodowymi, które nie podlegają dowodom przeciwnym. Odmienny pogląd prowadziłby do sytuacji uznawania ich pełnej skuteczności w każdym wypadku.

W tej sytuacji jako nieuzasadnioną oceniam opinię, iż w związku ze stosowaniem umowy dwustronnej z Białorusią instytucje polskiego wymiaru sprawiedliwości mogą uczestniczyć we wspieraniu działań organów białoruskich niezgodnych z polskimi, europejskimi i międzynarodowymi standardami ochrony praw człowieka.

Niemniej jednak zwracam się z prośbą o udostępnienie opinii autorstwa pana Andreia Żukowca, na którą powołuje się pan poseł. Ministerstwo Sprawiedliwości przeanalizuje treść zawartych w niej informacji na temat ewentualnych zagrożeń wynikających ze stosowania niektórych instytucji umowy.

Jednocześnie pragnę zapewnić, że w związku z obecną sytuacją polityczną na Białorusi Ministerstwo Sprawiedliwości we współpracy z Ministerstwem Spraw Zagranicznych będzie na bieżąco dokonywać oceny stanu realizacji umowy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie zagospodarowania terenów
po likwidowanych jednostkach wojskowych,
na przykładzie zlikwidowanego w ubiegłym
roku Składu Materiałowego Kraśnik (20669)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wojciecha Wilka w sprawie

zagospodarowania terenów po likwidowanych jednostkach wojskowych, na przykładzie zlikwidowanego w ubiegłym roku Składu Materiałowego Kraśnik (SPS-023-20669/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na podstawie ustawy z dnia 30 maja 1996 r. o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1711, ze zm.) obowiązkiem Agencji Mienia Wojskowego jest racjonalne gospodarowanie mieniem jej powierzonym przez resort obrony narodowej i przekazywanie uzyskanych z tego tytułu środków finansowych na Fundusz Modernizacji Sił Zbrojnych, a wiodącą formą zagospodarowania nieruchomości jest ich sprzedaż, głównie w trybie przetargowym.

Agencja Mienia Wojskowego przejęła w dniu 30 czerwca 2010 r. do swojego zasobu nieruchomości o powierzchni 22,2117 ha przy ul. Lubelskiej 159 i o powierzchni 17,1134 ha przy ul. Kolejowej 24 w Kraśniku, po byłym składzie materiałowym, wraz ze zgromadzonym tam, zbędnym dla resortu obrony narodowej, niekoncesjonowanym mieniem ruchomym. Z chwilą przejęcia wyżej wymienionego mienia na agencji spoczął obowiązek ponoszenia wszelkich kosztów związanych z funkcjonowaniem tych obiektów i przechowywaniem zgromadzonych w nich rzeczy ruchomych.

Pragnę poinformować, że obecnie obie nieruchomości wykorzystywane są przez Agencję Mienia Wojskowego jako zespół magazynów mienia ruchomego przekazywanego przez resort obrony narodowej, przy założeniu magazynowania w omawianych kompleksach mienia ruchomego przejmowanego przez agencję z jednostek organizacyjnych resortu. Obiekty te są zabezpieczone przed dostępem osób nieuprawnionych przez firmę ochroniarską sprawującą całodobową ochronę wykorzystującą system alarmowy i monitoring. Koszty, jakie ponosi Agencja Mienia Wojskowego w tym zakresie, wynoszą miesięcznie ok. 44 tys. zł.

Omawiane nieruchomości w Kraśniku mogą być przeznaczone do sprzedaży dopiero po zagospodarowaniu zmagazynowanego w nich mienia ruchomego i zakończeniu pełnienia przez te nieruchomości funkcji magazynowych.

Odnosząc się do pytania pana posła Wojciecha Wilka w sprawie zbiorników na paliwo znajdujących się na terenie nieruchomości przy ul. Lubelskiej 159, pragnę zaznaczyć, że zostały one przed przekazaniem nieruchomości do zasobu Agencji Mienia Wojskowego właściwie zabezpieczone przez specjalistyczną firmę na zlecenie strony wojskowej. Zbiorniki te, co potwierdziła kontrola Państwowej Straży Pożarnej, nie stwarzają zagrożenia i nie wymagają dodatkowych zabezpieczeń. Agencja nie planuje obecnie ich usunięcia z nieruchomości, stąd też nie oszacowała wysokości środków finansowych, jakie należałoby ponieść na przeprowadzenie tego rodzaju prac.

W przypadku ewentualnego podjęcia decyzji o odrębnym zagospodarowaniu wspomnianych zbiorników będą one wystawione na sprzedaż w drodze przetargu ustnego z zastrzeżeniem, że koszty ich demontażu i rekultywacji terenu poniesie ich nabywca.

W zakresie zwolnień pracowników byłego Składu Materiałowego w Kraśniku uprzejmie informuję, że stu dwudziestu siedmiu pracowników otrzymało wypowiedzenia, dwóch zatrudniono w innych jednostkach, a ośmiu zatrudniono w Agencji Mienia Wojskowego w drodze konkursu. Na odpłaty dla zwalnianych osób przeznaczono łącznie kwotę 785 875,69 zł.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie planów likwidacji gminnych
urzędów pocztowych, na przykładzie
Urzędu Poczтового w Zakrzówku (20670)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Wojciecha Wilka, przesłaną przy piśmie nr SPS-023-20670/11, w sprawie planów Poczty Polskiej SA odnośnie do gminnych urzędów pocztowych, na przykładzie UP w Zakrzówku, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla Walnego Zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. Jednocześnie zgodnie z art. 375¹ Kodeksu spółek handlowych walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

W myśl powyższego zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w interpelacji.

Poczta Polska SA jako operator narodowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem

wskazników dostępności powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe.

Opierając się na uzyskanych od Zarządu Poczty Polskiej SA informacjach, wyjaśniam, że wszelkie działania spółki oparte są na przeprowadzanych przez jednostki terytorialne Poczty Polskiej SA szczegółowych analizach ekonomiczno-organizacyjnych, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Dotyczy to również terenów wzmoczonego rozwoju gospodarczego i infrastrukturalnego.

Planowanie i realizacja zmian w sieci placówek pocztowych opiera się na przeprowadzeniu analiz o charakterze ekonomiczno-organizacyjnym, dotyczących placówek przekształcanych i tworzonych w ich miejsce placówek w nowej formie organizacyjnej. Szczegółowej analizie poddawane są dotychczas użytkiwane i szacowane przychody i ponoszone koszty związane z funkcjonowaniem placówek. W każdym przypadku dokonywana jest ocena zasadności dokonywanej zmiany, z uwzględnieniem rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe na danym obszarze oraz zapewnienia lokalnym społecznościom właściwej dostępności usług pocztowych. Analizowane są również możliwości organizacyjne, eksploatacyjne i komunikacyjne przeprowadzenia planowanej zmiany m.in. pod względem nie pogorszenia jakości świadczonych usług na danym terenie oraz wpływ tej zmiany na inne placówki pocztowe funkcjonujące na danym obszarze.

Należy podkreślić, że konieczność przeprowadzania działań mających na celu optymalizację sieci placówek pocztowych i procesów w nich realizowanych oraz zmian w organizacji pocztowej służby doręczeń wynika z obserwowanego w ostatnich latach poważnego spadku przychodów ze sprzedaży powszechnych usług pocztowych (będącego odzwierciedleniem ogólnoswiatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się usługi substytucyjne, głównie elektroniczne), przy jednoczesnym obli-gatoryjnym wymogu zachowania przez Poczta Polska SA odpowiedniej dostępności usług na terenie kraju, co w konsekwencji wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności operatora.

Należy zaznaczyć, że aktualnie trwa przegląd placówek zgłoszonych do przekształceń na rok 2011. W szczególności prowadzone są analizy zasadności przekształceń placówek zlokalizowanych w miejscowościach będących siedzibami gmin wiejskich oraz

w miastach. Wyniki tych analiz pozwolą na ustalenie docelowego zakresu zmian w sieci placówek.

Dostałem zapewnienia ze strony Zarządu Poczty Polskiej SA, że w przypadku zgłaszania przez mieszkańców zwiększonego zapotrzebowania na usługi pocztowe dokonywana jest analiza potrzeb i opłacalności utworzenia ewentualnie nowej placówki (np. agencji pocztowej), zmiany godzin funkcjonowania funkcjonujących placówek lub zapewnienia innej formy obsługi mieszkańców (np. poprzez ruchome punkty obsługi klientów lub listonoszy). Działania związane z obecną reorganizacją placówek pocztowych zakładają zagęszczenie sieci placówek na określonych terenach poprzez tworzenie nowych agencji pocztowych, co w efekcie zwiększa dostęp klientów do usług pocztowych, skraca czas oczekiwania na obsługę, umożliwia wydłużony czas pracy placówek (w godzinach pracy punktów handlowo-usługowych, w których działają agencje).

Zgodnie z definicją ustawy Prawo pocztowe placówka operatora to jednostka organizacyjna operatora, agenta lub agenta pocztowego, w której nadawca może zawrzeć umowę o świadczenie usług pocztowych lub która doręcza adresatom przesyłki lub kwoty pieniężne określone w przekazach pocztowych, albo inne wyodrębnione i oznaczone przez operatora miejsce, w którym można zawrzeć umowę o świadczenie usług pocztowych lub odebrać przesyłkę lub kwotę pieniężną określoną w przekazie pocztowym. Agencja pocztowa w świetle powyższej definicji jest placówką pocztową. Zakres działania agencji – poza powszechnymi usługami pocztowymi – obejmuje również inne, popularne usługi Poczty Polskiej, w tym m.in. przyjmowanie wpłat na rachunki bankowe.

Odnosząc się natomiast do kwestii Urzędu Pocztowego w gminie Zakrzówek, uzyskałem ze strony Poczty Polskiej zapewnienia, iż Urząd Pocztowy Zakrzówek nie jest placówką przeznaczoną do przekształcenia w roku 2011. W ramach działań reorganizacyjnych rozważana jest jedynie reorganizacja znajdującej się w nim służby doręczeń poprzez przeniesienie jej do Urzędu Pocztowego Wilkołazy. Należy zaznaczyć, że miejsce zatrudnienia listonoszy nie ma wpływu na dostęp do usług pocztowych. Mieszkańcy nadal są obsługiwani przez listonoszy – często tych samych, którzy obsługiwali ich przed centralizacją. W Zakrzówku nadal będzie funkcjonował urząd pocztowy, a obsługa klientów będzie prowadzona w niezmiennym zakresie.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że zaprezentowane informacje w sposób wyczerpujący wyjaśniają kwestie poruszone w interpelacji pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Cezarego Atamańczuka**

w sprawie sytuacji panującej w PKP (20672)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Cezarego Atamańczuka (SPS-023-20672/11 z dnia 23 lutego 2011 r.) w sprawie sytuacji panującej w PKP, uprzejmie informuję, co następuje.

Aktualna polityka rządu w zakresie odnoszącym się do sektora kolejowego prowadzona jest przede wszystkim w oparciu o przepisy ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego Polskie Koleje Państwowe (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.) oraz o długofalowe działania określone w przyjętych przez Radę Ministrów dokumentach: „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013”, jak również „Masterplanie dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 r.” Resort infrastruktury w zakresie sektora kolejowego podejmuje działania, których celem jest doprowadzenie do prawidłowego funkcjonowania i rozwoju kolei w Polsce. Do najważniejszych rozwiązań w tym zakresie należy zaliczyć przede wszystkim:

— określenie źródeł finansowania infrastruktury kolejowej w odniesieniu do utrzymania, remontów i inwestycji oraz zapewnienie środków finansowych,

— wprowadzenie regulacji prawnych usprawniających przygotowanie inwestycji dotyczących linii kolejowych o znaczeniu państwowym w odniesieniu do wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej,

— zapewnienie od 2010 r. finansowania w ramach środków budżetowych i Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) modernizacji dworców kolejowych,

— zapewnienie w ramach środków pochodzących z Funduszu Kolejowego, budżetu państwa i PO IiŚ finansowania odnowy taboru kolejowego,

— przygotowanie oczekiwanej przez samorządy ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13), która weszła w życie w dniu 1 marca 2011 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w spółkach Grupy PKP prowadzony jest proces restrukturyzacji, którego celem jest zwiększenie ich wartości rynkowej przed dokonaniem prywatyzacji. Podjęte przez resort infrastruktury, w związku z niedogodnościami, jakie napotykali podróżujący koleją w grudniu 2010 r., działania koordynacyjne dotyczyły w szczególności:

1) zobowiązania PKP InterCity SA do podjęcia działań mających na celu dostosowanie:

— oferty połączeń do możliwości jej obsługi z punktu widzenia możliwości taborowych: uzgodniono odwołanie ok. 30 pociągów pospiesznych, głównie na

trasach, gdzie pociągi kursowały co godzinę, tak aby odzyskać wagony do obsługi relacji, w których popyt ze strony pasażerów jest znacząco większy niż podaż miejsc siedzących,

— prędkości pociągów do możliwości jej uzyskania z punktu widzenia możliwości taborowych: uzgodniono obniżenie prędkości wybranych pociągów pośpiesznych ze 160 km/h do 140 km/h lub 120 km/h,

2) zobowiązania PKP PLK SA do:

— urealnienia czasów jazdy pociągów w związku z trwającymi modernizacjami oraz wprowadzonymi korektami prędkości,

— ścisłej współpracy z przewoźnikami przy opracowywaniu rozkładu jazdy, tak aby jego projekt został odpowiednio wcześniej przygotowany i mógł zostać terminowo podany do publicznej wiadomości.

Ponadto uprzejmie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury prowadzi obecnie prace nad przygotowaniem projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, który ma uzupełnić obowiązujące przepisy w taki sposób, aby znacząco poprawić dostępność informacji dla podróżnych. Zmiany te mają obejmować m.in.:

— wzmocnienie kompetencji regulatora rynku kolejowego m.in. w zakresie egzekwowania praw pasażerów,

— ograniczenie możliwości wprowadzania przez przewoźników kolejowych zmian do projektu rozkładu jazdy pociągów na miesiąc przed dniem jego wejścia w życie – w celu umożliwienia przygotowania rzetelnej informacji dla podróżnych,

— wprowadzenie odpowiedzialności za publikowanie informacji na dworcach kolejowych i przystankach komunikacyjnych przez podmioty nimi zarządzające,

— wprowadzenie kar z tytułu nieterminowego publikowania rozkładów jazdy pociągów dla podmiotów odpowiedzialnych za informowanie pasażerów.

Ustosunkowując się do kwestii prywatyzacji podmiotów wchodzących w skład Grupy PKP, uprzejmie informuję, że minister właściwy do spraw transportu, zgodnie z art. 20 ust. 4 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego Polskie Koleje Państwowe (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.), udzielił PKP SA pełnomocnictw do dokonania czynności prywatyzacyjnych związanych ze zbyciem akcji i udziałów niektórych spółek. Najbardziej zaawansowane są procesy prywatyzacyjne spółek PKP Cargo SA i Przedsiębiorstwa Napraw Infrastruktury sp. z o.o.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wprowadzone zostały rozwiązania, które w zdecydowany sposób wpłyną na możliwości PKP SA w zakresie regulowania swoich zobowiązań finansowych. Na mocy ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o zmianie ustawy o Funduszu Kolejowym oraz ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego Polskie Koleje Państwowe (Dz. U. Nr 108, poz. 686) Skarb Państwa nabędzie w latach 2010–

–2014 ze środków Funduszu Kolejowego część akcji PKP PLK SA. Ponadto w dniu 11 stycznia br. weszła w życie ustawa o zmianie ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego Polskie Koleje Państwowe, umożliwiającą PKP SA między innymi spłatę zobowiązań podatkowych z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych powstałych w wyniku realizacji obowiązków nałożonych na spółkę w zakresie wnoszenia aportów do spółek zależnych poprzez przeniesienie własności akcji spółki PKP PLK SA na rzecz Skarbu Państwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie rozszerzenia wykazu świadczeń
gwarantowanych o nowe programy zdrowotne
(20673)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej z dnia 23 lutego 2011 r. (nr SPS-023-20673/11) w przedmiocie wdrażania nowych terapeutycznych programów zdrowotnych, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Minister zdrowia podejmuje stałe i nieprzerwane wysiłki mające na celu udostępnienie pacjentom nowych, bardziej skutecznych metod leczenia, w tym także w ramach terapeutycznych programów zdrowotnych. Poniżej pragnę przedstawić stan zaawansowania prac nad poszczególnymi terapeutycznymi programami zdrowotnymi:

1) leczenie raka jelita grubego – minister zdrowia otrzymał zmodyfikowaną wersję programu od konsultanta krajowego w dziedzinie onkologii klinicznej,

negocjacje z firmami farmaceutycznymi odnośnie do cen poszczególnych leków,

2) leczenie raka nerki – nowa wersja programu w trakcie oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych,

3) leczenie raka głowy i szyi – program w trakcie oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych,

4) leczenie niedrobnokomórkowego raka płuca – program w trakcie oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych,

5) leczenie raka piersi – minister zdrowia otrzymał zmodyfikowaną wersję programu od konsultanta krajowego w dziedzinie onkologii klinicznej,

6) leczenie raka wątroby – program po konsultacjach społecznych i uzgodnieniach międzyresortowych, planowane wejście w życie – II kwartał 2011 r.,

7) leczenie szpiczaka mnogiego – program przed skierowaniem do oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych,

8) leczenie raka płuca – program w trakcie oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych,

9) leczenie WZWB i C – program podpisany przez ministra zdrowia, wejście w życie zaplanowane na 1 kwietnia 2011 r., kolejne zmiany w trakcie oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych,

10) leczenie reumatoidalnego zapalenia stawów – zmodyfikowana wersja programu weszła w życie 30 grudnia 2010 r., opracowywanie kolejnych zmian w programie,

11) leczenie łuszczykowego zapalenia stawów – program po uzgodnieniach wewnętrznych w Ministerstwie Zdrowia,

12) leczenie tętniczego nadciśnienia płucnego – opracowywanie treści programu,

13) leczenie niewydolności nerek ketoanalogami aminokwasów – program przed skierowaniem do Agencji Oceny Technologii Medycznych,

14) leczenie ciężkiej astmy alergicznej – program przed skierowaniem do Agencji Oceny Technologii Medycznych,

15) leczenie pierwotnej osteoporozy u kobiet w wieku pomenopauzalnym – oczekiwanie na dokumenty od podmiotów odpowiedzialnych.

W zakresie wykonania w 2010 r. zakontraktowanych programów terapeutycznych sytuacja przedstawia się następująco (kwoty przeznaczone na substancje czynne w poszczególnych programach w PLN):

Substancje czynne w PT leczenia raka piersi	202 830 671,73
Substancje czynne w PT leczenia raka jelita grubego	138 348,43
Substancje czynne w PT leczenia glejaków mózgu	11 274 920,06
Substancje czynne w PT leczenia przewlekłej białaczki szpikowej	162 731 338,63
Substancje czynne w PT leczenia nowotworów podścieliska przewodu pokarmowego (GIST)	45 087 866,44
Substancje czynne w PT leczenia chłoniaków złośliwych	57 038 838,52
Substancje czynne w PT leczenia nadpłytkowości samoistnej	10 889 319,14

Substancje czynne w PT leczenia przedwczesnego dojrzewania płciowego u dzieci	1 210 883,74
Substancje czynne w PT leczenia pierwotnych niedoborów odporności u dzieci	9 165 269,70
Substancje czynne w PT leczenia dystonii ogniskowych i połowiczego kurczu twarzy	5 158 391,45
Substancje czynne w PT leczenia spastyczności w mózgowym porażeniu dziecięcym	2 315 282,66
Substancje czynne w PT leczenia stwardnienia rozsianego	114 444 481,55
Substancje czynne w PT leczenia reumatoidalnego zapalenia stawów i młodzieńczego idiopatycznego zapalenia stawów o przebiegu agresywnym	72 030 617,14
Substancje czynne w PT leczenia niedokrwistości w przebiegu PNN	5 033 356,55
Substancje czynne w PT leczenia choroby Gauchera	25 670 291,36
Substancje czynne w PT leczenia niskorosłych dzieci z samotropinową niedoczynnością przysadki	17 181 072,79
Substancje czynne w PT leczenia niskorosłych dzieci z ZT	5 243 951,95
Substancje czynne w PT leczenia niskorosłych dzieci z PNN	292 033,00
Substancje czynne w PT leczenia choroby Hurlera	12 245 115,30
Substancje czynne w PT leczenia przewlekłego WZW typu B lub C	125 990 336,08
Substancje czynne w PT leczenia przewlekłego WZW typu B w oporności na lamiwudynę	31 482 545,25
Substancje czynne w PT leczenia dzieci z zespołem Pradera-Williego	448 399,00
Substancje czynne w PT leczenia choroby Leśniowskiego-Crohna	17 412 444,87
Substancje czynne w PT leczenia opornych postaci szpiczaka mnogiego	12 759 091,81
Substancje czynne w PT leczenia tętniczego nadciśnienia płucnego	32 362 586,36
Substancje czynne w PT zapobiegania krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B	46 590 914,46
Substancje czynne w PT leczenia przewlekłych zakażeń płuc u pacjentów z mukowiscydozą	1 929 990,80
Substancje czynne w PT leczenia choroby Pompego	13 310 325,00
Substancje czynne w PT leczenia mukopolisacharydozy typu II (zespół Huntera)	42 807 338,99
Substancje czynne w PT leczenia mukopolisacharydozy typu VI (zespół Maroteaux-Lamy'ego)	6 635 693,81
Substancje czynne w PT leczenia niskorosłych dzieci z ciężkim pierwotnym niedoborem IGF-1	1 840 473,08
Substancje czynne w PT leczenia raka nerki	35 874 303,80
Substancje czynne w PT leczenia RZS i MIZS lekami modyfikującymi o dużej i umiarkowanej aktywności choroby w warunkach ambulatoryjnych	546 327,58
Substancje czynne w PT leczenia inhibitorami TNF chorych z ciężką, aktywną postacią ZZSK	15 214 611,45
Substancje czynne w PT w ramach świadczenia chemioterapii niestandardowej	95 490 106,45
Substancje czynne w PT leczenia wtórnej nadczynności przytarczyc u pacjentów hemodializowanych	11 790 944,89
Substancje czynne w PT profilaktyki zakażeń wirusem RS u dzieci z przewlekłą chorobą płuc (dysplazją oskrzelowo-płucną)	5 305 785,42

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie planowanych zwolnień grupowych
i restrukturyzacji Poczty Polskiej SA (20676)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej z dnia 4 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20676/11, w sprawie planowanych zwolnień grupowych i restruktu-

ryzacji Poczty Polskiej SA pragnę przedstawić, co poniżej.

Na wstępie pragnę wyjaśnić, że minister infrastruktury, który zgodnie z art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 5 września 2008 r. o komercjalizacji p.p.u.p. Poczta Polska (Dz. U. Nr 180, poz. 1109) w imieniu Skarbu Państwa sprawuje nadzór właścicielski nad Poczta Polską SA i posiada uprawnienia przewidziane dla Walnego Zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 Statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym także te dotyczące zatrudnienia) leżą w kompetencjach zarządu spółki.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwróciłem się do prezesa Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień dotyczących kwestii poruszonych w interpelacji pani poseł.

Odpowiadając na pytanie 1. dotyczące przyczyn wzrostu zatrudnienia w Poczcie Polskiej SA pomiędzy poszczególnymi etapami zwolnień grupowych, wyjaśniam, że porównywanie stanu zatrudnienia w poszczególnych zawiadomieniach o zamiarze przeprowadzenia zwolnień grupowych może prowadzić do mylnych wniosków. Należy podkreślić, iż określając stan zatrudnienia w spółce w zawiadomieniach w pierwszych trzech etapach zwolnień grupowych, posługiwano się definicją Głównego Urzędu Statystycznego nieobejmującą m.in. osób korzystających z urlopów bezpłatnych w wymiarze powyżej 3 miesięcy czy urlopów wychowawczych w wymiarze powyżej 3 miesięcy. Niemniej jednak wliczeni do stanu zatrudnienia są pracownicy zatrudnieni na umowy na zastępstwo za pracowników przebywających na długotrwałych zwolnieniach lekarskich oraz urlopach macierzyńskich. Na uwagę zasługuje fakt, iż poszerzenie stanu zatrudnienia w zawiadomieniach o osoby niewliczone dotychczas, nastąpiło przy procedurze wypowiedzeń zmieniających związanej z zakładowym układem zbiorowym pracy. Wszyscy pracownicy Spółki zostali nią objęci (bez względu na to, czy byli wcześniej wliczani do stanu zatrudnienia czy nie).

W latach 2009–2010 plan zatrudnienia (ogółem) został zmniejszony w stosunku do porównywalnego planu z 2008 r. łącznie o 4605,20 etatu. W planie zatrudnienia ogółem zredukowano wakaty, co przełożyło się na redukcję 283,19 etatów bez potrzeby przeprowadzania zwolnień grupowych. Na stan zatrudnienia na dzień 30 listopada 2010 r. miało wpływ zwiększenie zatrudnienia w Centrum Poczty o 282,9 etatów w związku z tymczasową zgodą na zmianę zatrudnienia pozyskiwanego w ramach outsourcingu na zatrudnienie własne związane z problemami dotyczącymi realizacji postępowań przetargowych. W listopadzie 2010 r. w stosunku do października 2010 r. zatrudnienie wzrosło tymczasowo o 1465,43 etatów. Spowodowane to było m.in. tym, iż centrala Centrum Poczty uruchomiła na koniec roku rezerwę na zabezpieczenie ruchu świątecznego (150 etatów

średniorocznie). Dodatkowe zatrudnienie miało umożliwić podległym jednostkom organizacyjnym realizację urlopów w dwóch ostatnich miesiącach 2010 r.

Należy podkreślić, iż pomniejszenie stanu zatrudnienia w Poczcie Polskiej na dzień 30 listopada 2010 r. o liczby wynikające z tymczasowych wzrostów zatrudnienia w Centrum Poczty sprawia, że uzyskana liczba jest niższa o 4322,84 etatu (co stanowi wartość zbieżną z planowaną w latach 2009–2010 redukcją).

Odnosząc się do postawionej przez panią poseł pytania dotyczącego zasilenia nowymi etatami centrali przedsiębiorstwa, pragnę wyjaśnić, iż na dzień 31 grudnia 2008 r. stan zatrudnienia wynosił w niej 394,30 etatu, natomiast plan zatrudnienia w centrali spółki wynosi 787,25 etatu. Niemniej jednak na uwagę zasługuje fakt, iż wzrost ten jest związany ze zmianami w strukturach organizacyjnych Poczty Polskiej SA. Dotyczyły one także centrali spółki, w której wzrost zatrudnienia spowodowany był:

- likwidacją Centrum Zarządzania Bezpieczeństwem i powołaniem w jego miejsce Biura Zarządzania Bezpieczeństwem, wchodzącego w skład Centrali Poczty Polskiej SA, w liczbie 158 etatów;

- przejściem zadań z zakresu jakości z Centrum Poczty i Centrum Obsługi Finansowej w liczbie 47 etatów;

- przejściem zadań z zakresu archiwizacji dokumentów z Centrum Infrastruktury w liczbie 29 etatów;

- przejściem zadań z zakresu BHP oraz ochrony przeciwpożarowej z Centrum Infrastruktury w liczbie 204,5 etatów;

- przejściem zadań z zakresu normowania pracy z Centrum Zarządzania Kadrami w liczbie 35 etatów.

Należy podkreślić, iż redukcje zatrudnienia w Poczcie Polskiej SA dotyczą także centrali spółki, gdzie plan zatrudnienia na 2011 r. wynosi 787,25 etatu. Jest on niższy o 65,55 etatu od stanu zatrudnienia z 31 grudnia 2009 r. powiększonego o etaty przejęte w wyniku zmian organizacyjnych.

Odpowiadając na pytanie pani poseł dotyczące liczby pracowników, którym zmieniono umowy o pracę, zmniejszając wymiar zatrudnienia do ½ etatu, zmieniając zasady premiowania, czy którym zmieniając warunki pracy, zmniejszono wynagrodzenia, pragnę wyjaśnić, iż w 2010 r. w związku z zawarciem w dniu 17 września 2010 r. z zakładowymi organizacjami związkowymi działającymi w Poczcie Polskiej SA zakładowego układu zbiorowego pracy dla pracowników Poczty Polskiej SA oraz jego rejestracją przez Okręgowy Inspektorat Pracy w Warszawie w dniu 10 listopada 2010 r. pod numerem U-MCCVII dokonano zmiany warunków umowy o pracę pracownikom. Ponadto zgodnie z procedurą przewidzianą ustawą z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników nastąpią kolejne wypowiedzenia zmieniające. Liczbę pracow-

ników, którzy zostali lub będą objęci wypowiedzeniem zmieniającym, przedstawiam poniżej:

— I etap – 1370 (w tym 172 tytułem zmiany zasad premiowania),

— II etap – 5832,

— III etap – 3839 (w tym 147 tytułem zmiany zasad premiowania),

— IV etap – 85228.

Uchwałą Zarządu Poczty Polskiej SA nr 351/2010 z dnia 16 listopada 2010 r. w sprawie regulaminu dokonywania wypowiedzeń zmieniających warunki umów o pracę pracowników Poczty Polskiej SA z przyczyn nie dotyczących pracowników przewidziano 98 468 pracownikom wypowiedzenia zmieniające.

W latach 2008–2010 dokonywano także zmiany warunków umowy o pracę w związku ze zmianami w zasadach premiowania, które były dokonywane na mocy porozumienia stron. Procedurą zwolnień grupowych lub dokonywania wypowiedzenia umowy o pracę byli, z tego tytułu, objęci pracownicy, którzy nie przyjęli zmiany na mocy porozumienia stron.

Członek zarządu, pan M. P., zapewnił mnie, iż kwestia zmniejszenia wynagrodzenia pracownikom Poczty Polskiej SA nie stanowiła samodzielnej przyczyny dokonywania zmiany warunków umowy o pracę. Zmniejszenie wynagrodzenia mogło być związane wyłącznie ze zmianą stanowiska na niższe w strukturze organizacyjnej bądź mogło wynikać ze zmniejszenia wymiaru zatrudnienia.

Ponadto w związku z wejściem w życie od 1 stycznia 2011 r. nowego zakładowego układu zbiorowego pracy dla pracowników Poczty Polskiej SA likwidacji uległy: dodatek za staż pracy poza Poczta Polska SA oraz dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia, szczególnie uciążliwych lub niebezpiecznych. Obniżeniu uległ także wymiar świadczeń dla pracowników w postaci nagród jubileuszowych i odpraw emerytalno-rentowych. Pozostałe zlikwidowane składniki wynagrodzeń (m.in. dodatek kasowy, dodatek kontrolny i dodatek za wykonywanie przez kierowców czynności dodatkowych) pozostają w budżetach jednostek z przeznaczeniem na wzrost wynagrodzeń zasadniczych, dodatków stażowych w Poczcie Polskiej SA oraz na podwyższenie funduszu premii (co może skutkować wzrostem lub obniżeniem wynagrodzenia dla poszczególnych pracowników w zależności od poziomu otrzymywanej premii).

W miesiącu styczniu 2011 r. w spółce było 2946 pracowników zatrudnionych w wymiarze 0,5 etatu, natomiast 432 spośród nich miało wyższy niż 0,5 etatu wymiar zatrudnienia w styczniu 2010 r.

Odpowiadając na pytania pani poseł dotyczące tego, czy dotychczasowa restrukturyzacja przyczyniła się do poprawy kondycji finansowej i sprawności zarządzania spółką oraz czemu ma służyć tak prowadzona restrukturyzacja, pragnę wyjaśnić, iż Poczta Polska SA rozpoczęła realizację zadania pt. „Optymalizacja liczby placówek pocztowych i struktury sieci”. Jego podstawowym celem jest obniżenie kosztów funkcjonowania sieci placówek przy jednocze-

snym dostosowaniu jej rozmieszczenia do potrzeb klientów. Spadek ze sprzedaży powszechnych usług pocztowych wymusił wprowadzenie rozwiązań polegających na ograniczaniu kosztów działalności. Poczta Polska jako publiczny operator pocztowy zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępności powszechnych usług pocztowych, zatem każda przeprowadzana zmiana poprzedzana jest szczegółową analizą ekonomiczną. Zakłada się, że działania restrukturyzacyjne w obszarze sieci placówek pocztowych miejskich przyniosą poprawę wskaźników dostępności i istotne zagęszczenie sieci placówek na obszarach miast. Aktualnie przygotowany jest pilotaż tworzenia agencji pocztowych we współpracy z zewnętrznymi podmiotami o charakterze sieciowym. Niemniej jednak na chwilę obecną nie można jeszcze ocenić efektów reorganizacji w przełożeniu na poprawę kondycji finansowej przedsiębiorstwa z uwagi na fakt, iż realizację ww. zadania strategicznego rozpoczęto w roku bieżącym. Zatem oceny takiej będzie można dokonać najwcześniej w drugim półroczu.

Odnosząc się do pytania pani poseł dotyczącego stopnia zaawansowania konsultacji społecznych i ustaleń ze związkami zawodowymi, wyjaśniam, iż w dniach od 27 stycznia 2010 r. do 15 lutego 2011 r. pracodawca przeprowadził z zakładowymi organizacjami związkowymi działającymi w Poczcie Polskiej SA konsultacje dotyczące zamiaru dokonania zwolnienia grupowego. Zorganizowano trzy spotkania, podczas których omawiano zagadnienia związane ze zwolnieniami grupowymi. Prowadzona była także korespondencja ze związkami zawodowymi, niezbędna do przeprowadzenia konsultacji. Związki zawodowe zajęły stanowisko sprzeciwiające się zwolnieniom grupowym, w związku z czym dojście do porozumienia stało się niemożliwe. Pracodawca, zgodnie z art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844, z późn. zm.), przyjął w dniu 17 lutego 2011 r. regulamin grupowego zwolnienia.

Biorąc pod uwagę powyższe, wyrażam nadzieję, że w sposób dostateczny wyjaśniłem kwestie poruszone przez panią poseł w interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie darmowych uprawnień
do emisji gazów cieplarnianych (20677)**

Szanowny Panie Marszałku! Główne cele przyjętego przez Radę Ministrów 15 lutego 2011 r. i przekazanego do Sejmu RP projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych to:

1) Dokonanie częściowej transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE, ustanawiającej europejski system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (dalej: EU ETS), zmienionej przez:

a) dyrektywę 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,

b) dyrektywę 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie,

c) dyrektywę 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia mechanizmów projektowych protokołu z Kioto;

2) stworzenie przepisów niezbędnych do uzyskania bezpłatnych uprawnień przez wytwórców energii elektrycznej z tzw. derogacji (art. 10c dyrektywy EU ETS), w tym dla nowych instalacji, co do których proces inwestycyjny rozpoczął się przed 31 grudnia 2008 r.;

3) włączenie do systemu handlu uprawnieniami do emisji operacji lotniczych, które rozpoczynają się lub kończą na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Uprawnienia do emisji przyznaje się operatorom statków powietrznych podobnie jak w przypadku prowadzących instalacje;

4) stworzenie regulacji dotyczących sposobu przeprowadzania aukcji uprawnień do emisji do końca 2012 r.;

5) stworzenie możliwości przenoszenia uprawnień do emisji pomiędzy okresami rozliczeniowymi (wprowadzając mechanizm bankingu uprawnień, o którym mowa w Art. 13 dyrektywy EU ETS). Uprawnienia do emisji, które nie zostały wykorzystane w danym okresie rozliczeniowym zastępuje się uprawnieniami do emisji ważnymi w następnym okresie rozliczeniowym;

6) wprowadzenie przepisów regulujących sposób wykorzystania uprawnień pozostałych po likwidowanych instalacjach. Jeżeli instalacja przestała spełniać przesłanki objęcia systemem, uprawnienia do emisji

przyznane jej w krajowym planie rozdziału uprawnień, niewydane na rachunek prowadzącego tą instalację, zasilają krajową rezerwę uprawnień;

7) projekt reguluje ponadto zasady dotyczące określenia warunków monitorowania emisji przez operatorów statków powietrznych i prowadzących instalacje.

Częściowa transpozycja przepisów Unii Europejskiej związana jest z brakiem opracowanych przez Komisję Europejską szczegółowych regulacji umożliwiających określenie np. przydziału liczby uprawnień do emisji, w tym przydziału uprawnień ze wspólnotowej rezerwy. Dlatego projekt powyższej ustawy stanowi jedynie środek o charakterze tymczasowym do czasu opracowania przepisów zapewniających pełną transpozycję dyrektywy 2009/29/WE, które będą stanowiły odrębną regulację i które będą obowiązywały od 2013 r.

W projekcie ustawy znalazła się także regulacja dotycząca sposobu wydawania zezwoleń podmiotom podejmującym realizację instalacji, które będą wytwarzały energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim. Potrzeba stworzenia *lex specialis* w stosunku do ogólnych zasad wydawania zezwoleń wynika stąd, że w ślad za przyjętą przez Komisję Europejską interpretacją dotyczącą przesłanek przydziału nieodpłatnych uprawnień do emisji instalacjom sektora elektroenergetycznego w kolejnym okresie rozliczeniowym przydział nieodpłatnych uprawnień na zasadach określonych w art. 10c dyrektywy 2003/87/WE będą mogły uzyskać jedynie te spośród instalacji, których proces inwestycyjny został fizycznie rozpoczęty przed dniem 31 grudnia 2008 r., które posiadają zezwolenia na uczestnictwo w systemie. Aby zatem umożliwić wszystkim podmiotom realizującym inwestycje, które zostaną ujęte w „Krajowym planie inwestycyjnym”, w rozumieniu przepisów art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, uzyskanie nieodpłatnych uprawnień do emisji projektowana regulacja zakłada możliwość ubiegania się przez te podmioty na etapie realizacji inwestycji o zezwolenie na udział w systemie handlu uprawnieniami do emisji. Założenie to stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, iż do systemu handlu może zostać włączona instalacja oddana do użytkowania. Zezwolenie udzielane podmiotom realizującym inwestycje w zakresie wytwarzania energii nie będzie uwzględniało przydziału uprawnień do emisji z uwagi na to, że do dnia oddania do użytkowania instalacja nie będzie prowadziła produkcji, a w ślad za tym nie będzie powodowała emisji gazów cieplarnianych. Przesłanką wystąpienia z wnioskiem o wydanie zezwolenia będzie faktyczne rozpoczęcie procesu inwestycyjnego związanego z podjęciem realizacji instalacji. Za dzień faktycznego rozpoczęcia procesu inwestycyjnego uznaje się dzień, jaki nastąpił przed dniem 31 grudnia 2008 r., w którym rozpoczęto budowę, poprzez podjęcie prac przygotowawczych na terenie budowy.

Warto także podkreślić, iż pojęcie „prac przygotowawczych” powinno być rozumiane w sposób na-

rzucyony przez przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. Nr 89, poz. 414, z późn. zm.). Wydanie zezwolenia na uczestnictwo w systemie będzie następowało w oparciu o przepisy dotyczące wydawania zezwoleń dla instalacji istniejących. Przydział uprawnień dla tego rodzaju instalacji zostanie dokonany na wniosek prowadzącego instalację, który w terminie 14 dni od rozpoczęcia eksploatacji ma wystąpić do właściwego organu o zmianę w tym zakresie wydanego wcześniej zezwolenia.

Projekt ustawy realizuje założenie, że projekt wyciągu instalacji objętych systemem od 2013 r., w tym nowych podmiotów z nowych działalności, zostanie przygotowany przez:

— Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami (KOBIZE) – w zakresie instalacji objętych systemem oraz liczby uprawnień, które zostaną przyznane tym instalacjom, z wyłączeniem instalacji wytwarzających energię elektryczną,

— ministra właściwego do spraw środowiska działającego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki – w zakresie instalacji wytwarzających energię elektryczną, którym na zasadach określonych w art. 10c dyrektywy zostaną przyznane przejściowo nieodpłatne uprawnienia do emisji.

KOBIZE przekazuje przygotowany przez siebie projekt wykazu ministrowi właściwemu do spraw środowiska, który oba ww. wykazy uzgadnia z członkami Rady Ministrów.

Zgodnie z dyrektywą (EU ETS) zasady przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych dotyczą sektorów przemysłu energochłonnego i ciepłownictwa (art.10a – systemowy rozdział uprawnień na poziomie unijnym) oraz elektroenergetyki (art.10c – derogacje dla wybranych krajów). Poniżej przedstawiono dotychczasowe działania Polski mające na celu dostosowanie projektów regulacji przygotowywanych przez Komisję Europejską w zakresie implementacji art. 10c dyrektywy do specyfiki krajowego rynku energetycznego.

Zapisy art. 10c dyrektywy ETS (okres przejściowy dla energetyki) są m.in. wynikiem intensywnych uzgodnień na najwyższym szczeblu politycznym podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 11–12 grudnia 2008 r. Jednym z kluczowych założeń umożliwiających zgodę Polski na przyjęcie konkluzji RE, a tym samym nowej dyrektywy ETS, było osiągnięcie kompromisu umożliwiającego Polsce szeroki zakres zastosowania okresu przejściowego dla energetyki w odniesieniu do konieczności zakupu 100% uprawnień do emisji na aukcjach. Z uwagi na specyficzną strukturę paliwową polskiej energetyki był to warunek konieczny do spełnienia, aby Polska mogła zgodzić się na przyjęcie nowych regulacji.

Obecne prace w KE nad przygotowaniem wytycznych umożliwiających zastosowanie derogacji w obrębie uprawnionych państw członkowskich, toczą się dwutorowo – art. 10c (3) dotyczący metodologii przydziału darmowych uprawnień dla elektroenergetyki został opracowany w formie decyzji Komisji Europej-

skiej, natomiast pozostałe aspekty art. 10c, m.in. trajektoria dochodzenia do pełnego aukcjoningu, definicja instalacji o fizycznie rozpoczętym procesie inwestycyjnym, zakres krajowego planu inwestycyjnego, znajdują się w przygotowywanym obecnie przez KE komunikacie. Komunikat ten nie będzie podlegał głosowaniu, jednakże będzie wiążący dla państw objętych derogacją, ponieważ zgodnie z zapisami dyrektywy KE ma prawo odrzucić wniosek derogacyjny, jeśli nie spełni on stawianych wymagań. Oba ww. dokumenty zostaną w najbliższym czasie oficjalnie opublikowane przez Komisję Europejską.

Podczas głosowania w dn. 17 listopada br. w Komitecie ds. Zmian Klimatu została zaakceptowana decyzja w zakresie 10c (3). Zgodnie z jej treścią państwa członkowskie mogą wybrać metodologią opierającą się na emisjach historycznych (z ang. grandfathering) oraz wskaźnikach (z ang. benchmark), a w ramach wskaźników pomiędzy wskaźnikiem wspólnotowym i krajowym, biorącym pod uwagę udział paliw w strukturze wytwarzania energii elektrycznej. Sposób ustalania benchmarku krajowego jest określony w załączniku do decyzji KE. Przydział uprawnień przewidziany dla danej instalacji nie powinien przewyższyć całkowitego procentowego przydziału przewidzianego dla kraju. Jeśli przydział indywidualny jest większy od limitu krajowego, to powinna nastąpić odpowiednia korekta.

Polskie postulaty dotyczą m.in. proponowanej przez KE liniowej trajektorii dochodzenia do pełnego aukcjoningu, która jest niezgodna z dyrektywą mówiącą o stopniowym (gradual) dochodzeniu do pełnego aukcjoningu, co pozwala państwom członkowskim na większą elastyczność. Polska stanowczo sprzeciwia się podejściu KE.

Polska rozpoczęła już wiele działań zmniejszających emisje, m.in. budowę elektrowni jądrowej, inwestycje zwiększające wykorzystanie gazu, m.in. budowa terminala LNG, i chciałaby, aby tego typu inwestycje mogły być uwzględnione w „Krajowym planie inwestycyjnym”. Ze względu na strukturę sektora energetycznego w Polsce, kluczowe jest uwzględnienie inwestycji w rozwój zróżnicowanych źródeł wytwarzania energii oraz sieci energetycznych w „Krajowym planie inwestycyjnym”.

W wyniku rozmów m.in. ministra środowiska z komisarz UE ds. działań w dziedzinie klimatu, Connie Hedegaard, Komisja potwierdziła, że polskie prawo budowlane jest właściwe do określenia kryterium „fizycznego” rozpoczęcia budowy. Oznacza to, że proces inwestycyjny uznaje się za rozpoczęty, jeśli spełniony zostanie jeden z poniższych warunków: sporządzona jest dokumentacja geologiczna, wyrównano teren pod budowę, zagospodarowano teren budowy, np. urządzeniami budowlanymi lub tymczasowymi konstrukcjami, podłączono niezbędną infrastrukturę techniczną.

Ponadto w celu wzmocnienia polskich postulatów, w kontekście projektu wytycznych KE w sprawie art. 10c, w sierpniu 2010 r. Polska, Republika Czeska i Bułga-

ria przekazały Komisji Europejskiej wspólne stanowisko odnoszące się do wdrażania art. 10c dyrektywy EU ETS. Główne postulaty zawarte w nim stanowią odzwierciedlenie polskiego stanowiska. Ponadto podczas negocjacji bezpośrednio przed głosowaniem Decyzji KE w zakresie art. 10c (3) Polska uzyskała wsparcie dla swoich postulatów od przedstawicieli Republiki Czeskiej, Bułgarii i Rumunii.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marcin Korolec

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie finansowania programu badawczego
nowatorskiej szczepionki przeciw czerniakowi
(20680)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej w sprawie braku funduszy na dokończenie badań nad szczepionką na czerniaka, przesłaną przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r, znak: SPS-023-20680/11, uprzejmie informuję.

1. Ze środków budżetowych na naukę w okresie od 1 grudnia 2001 r. do 30 grudnia 2006 r. finansowany był projekt badawczy zamawiany nr PBZ-KBN-034/P05/2000 pt. „Prospektywne, randomizowane badania III fazy modyfikowanej genetycznie komórkowej szczepionki czerniakowej”. Na realizację projektu przyznano kwotę 5 800 000 zł. Umowę o realizację ww. projektu badawczego zamawianego, zawartą pomiędzy Komitetem Badań Naukowych a prof. dr hab. A. M. oraz Akademią Medyczną im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu, podpisano w dniu 10 grudnia 2001 r. Ze względu na opóźnienia w realizacji projektu, mimo przedłużenia o 12 miesięcy okresu realizacji przewidzianego w umowie, zadanie dotyczące wielośrodkowego testowania genetycznie modyfikowanej komórkowej szczepionki czerniakowej w leczeniu chorych nie zostało wykonane. Realizacja projektu zakończyła się uzyskaniem zezwolenia głównego inspektora farmaceutycznego na wytwarzanie produktu leczniczego o nazwie „Genetycznie modyfikowana szczepionka czerniakowa AGI-101”, natomiast badania kliniczne nie zostały wykonane i Akademia Medyczna im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu zwróciła z tego tytułu kwotę 1 926 568 zł.

W terapii w Wielkopolskim Centrum Onkologii udział bierze ok. 130 chorych. Szczepionkę pacjenci muszą dostawać co miesiąc do końca życia. Koszt le-

czenia jednego pacjenta to ok. 1000 zł. W poprzednich latach badania były sponsorowane przez darczyńcę z Irlandii, jednakże z powodu kryzysu finansowanie zostało przerwane.

2. Jeśli chodzi o finansowanie z budżetu nauki podawania chorym produktu leczniczego będącego w fazie badań, jest to możliwe tylko w przypadku, gdy chorzy włączeni są do badań objętych projektem badawczym. Doceniając wartość badań prowadzonych przez zespół prof. dr hab. A. M., należy stwierdzić, że w pełni uzasadniona jest kontynuacja ich finansowania. Środki finansowe na realizację badań naukowych są jednak przyznawane na podstawie wniosku złożonego przez uprawniony podmiot, natomiast w latach 2007–2010 prof. dr hab. A. M. nie występował z wnioskiem o dofinansowanie ze środków budżetowych badań klinicznych nad tą szczepionką.

W roku 2010 zreformowano niewydolny systemu finansowania nauki, dzięki czemu stworzone zostały nowe możliwości uzyskiwania środków finansowych na badania naukowe. Obecnie kompetencje w dziedzinie finansowania badań naukowych i prac rozwojowych zostały przekazane do dwóch niezależnych agencji: Narodowego Centrum Badań i Rozwoju oraz Narodowego Centrum Nauki. Ze względu na stan zaawansowania badań prowadzonych nad szczepionką czerniakową wniosek w sprawie finansowania kontynuacji badań powinien być skierowany do Narodowego Centrum Badań i Rozwoju, które, przy udziale wybitnych naukowców i specjalistów, przyznaje środki na badania stosowane. Misją Narodowego Centrum Badań i Rozwoju jest bezpośrednie wspieranie tak istotnych projektów badawczych.

Ze względu na duże znaczenie badań klinicznych nad szczepionką czerniakową dla wprowadzenia do praktyki nowej metody leczenia oraz wymagania dotyczące badań klinicznych (m.in. wydanie pozwolenia na prowadzenie badań klinicznych przez ministra właściwego do spraw zdrowia, zapewnienie właściwej opieki medycznej osób włączonych do badań, nadzór nad prowadzeniem badań) innym rozwiązaniem mogłoby być finansowanie tych badań w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” wprowadzonego w życie ustawą z dnia 1 lipca 2005 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 143, poz. 1200, z późn. zm.). W związku z wagą sprawy w pełni uzasadnione jest rozszerzenie zakresu zadań objętych „Narodowym programem zwalczania chorób nowotworowych”, aby możliwe było finansowanie III fazy badań genetycznie modyfikowanej komórkowej szczepionki czerniakowej.

3. W sprawie zabezpieczenia środków na kontynuację leczenia szczepionką czerniakową w dniu 10 lutego 2011 r. wystosowane zostało pismo do podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia z prośbą o możliwie jak najszybsze wskazanie potencjalnych źródeł finansowania wytwarzania i podawania szczepionki grupie chorych, którzy są obecnie nią leczeni. Jednakże Ministerstwo Zdrowia nie widzi w obecnej

sytuacji możliwości finansowania. Szczepionka znajduje się w fazie badań klinicznych i nie jest jeszcze zarejestrowana, w związku z czym nie figuruje w wykazie produktów leczniczych, które uzyskały pozwolenie na wejście do obrotu. Z tego powodu szczepionka nie może znaleźć się w zakresie świadczeń refundowanych przez NFZ.

Jesteśmy w ścisłym kontakcie z Ministerstwem Zdrowia, próbując znaleźć inne potencjalne źródła finansowania leczenia szczepionką chorych, którzy już brali udział w tej terapii.

Reasumując, wyrażam przekonanie, że kontynuowanie badań nad szczepionką czerniakową powinno znaleźć dodatkowe źródła finansowania, wśród których szczególnie rekomenduję odpowiednie ścieżki finansowania wprowadzone reformą nauki poprzez nowy zakres zadań Narodowego Centrum Badań i Rozwoju. Możliwe jest również ubieganie się o dofinansowanie projektu badawczego w obszarze badań podstawowych poprzez skierowanie wniosku do Narodowego Centrum Nauki, po ogłoszeniu konkursu przez centrum. Przewidywane ogłoszenie konkursów na finansowanie projektów badawczych – druga połowa marca 2011 r.

Ze swojej strony pragnę zapewnić, że dokładamy wszelkich starań, aby umożliwić zespołowi prof. M. realizację dalszych badań nad szczepionką czerniakową.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zenona Durki**

**w sprawie sposobu nadawania klauzul
wykonalności sądowym tytułom egzekucyjnym
(20691)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Zenona Durki z dnia 10 lutego 2011 r. w sprawie sposobu nadawania klauzuli wykonalności tytułom egzekucyjnym pochodzącym od sądu, przesłaną w trybie art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu w załączeniu do pisma pana wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 23 lutego 2011 r., uprzejmie informuję.

Orzeczeniem z dnia 22 listopada 2010 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności § 182 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 23 lutego

2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych, w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2009 r. z art. 41 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, a przez to z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zakwestionowany przepis dopuszczał niewydanie oddzielnego postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, w sytuacji gdy tytułem egzekucyjnym było orzeczenie sądu albo ugoda zawarta przed sądem, chyba że klauzula miała być nadana na rzecz osoby lub przeciwko osobom, które nie były wymienione w tytule egzekucyjnym jako uprawnione lub zobowiązane. Stwierdzenie niezgodności tego przepisu z konstytucją nałożyło na sądy obowiązek stosowania ogólnych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dotyczących formy orzeczenia i jego uzasadnienia, a zatem przepisów art. 354 i następnych. Oznacza to konieczność wydania w każdym przypadku postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności wraz z uzasadnieniem. Orzeczenia te zapadają bowiem na posiedzeniu niejawnym i podlegają zaskarżeniu.

Z uwagi na to, że powyższe powoduje dodatkowe obciążenie sądów i może niekorzystnie wpłynąć na szybkość i sprawność nie tylko rozpoznania wniosków o nadanie klauzuli wykonalności, ale również pozostałych spraw sądowych, podległy mi Departament Sądów Powszechnych podjął już działania legislacyjne mające na celu uchylenie zakwestionowanego przepisu regulaminu oraz przygotował projekt przepisów zmieniających ustawę Kodeks postępowania cywilnego w zakresie dotyczącym nadawania klauzuli wykonalności tytułom egzekucyjnym pochodzącym od sądu. Proponuje się, aby postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu pochodzącemu od sądu miało postać odcisku pieczęci lub wydruku obejmującego treść klauzuli i było umieszczone na wypisie tytułu egzekucyjnego. Uproszczona forma nadawania klauzuli wykonalności funkcjonowała bowiem od wielu lat i sprawdzała się w praktyce. Za takim rozwiązaniem przemawiają także podejmowane w ostatnich latach przez Ministerstwo Sprawiedliwości działania zmierzające do dalszego uproszczenia i przyspieszenia procedur oraz odciążenia sądów od rozpoznawania spraw drobnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Gawłowskiego**

**w sprawie postępowania konkursowego
w zakresie zawierania umów o udzielanie
świadczeń gwarantowanych w podstawowej
opiece zdrowotnej w zakresie nocnej
i świątecznej opieki zdrowotnej ogłoszonego
w dniu 21 stycznia 2011 r.
przez Zachodniopomorski Oddział Wojewódzki
NFZ w Szczecinie (20692)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Stanisława Gawłowskiego, posła na Sejm RP, z dnia 8 lutego 2011 r., w sprawie postępowania konkursowego w zakresie zawierania umów o udzielanie świadczeń gwarantowanych w podstawowej opiece zdrowotnej w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej ogłoszonego w dniu 21 stycznia 2011 r. przez Zachodniopomorski Oddział Wojewódzki NFZ w Szczecinie, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20692/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej na podstawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 225, poz. 1465) miało na celu zapewnienie lepszej dostępności oraz jakości przedmiotowych świadczeń poprzez to, że Narodowy Fundusz Zdrowia będzie miał możliwość wyboru najkorzystniejszej z ofert złożonych w postępowaniu konkursowym, co wpłynie także na konkurencyjność wśród świadczeniodawców.

Jak wynikało bowiem z kilkuletnich doświadczeń funkcjonowania na dotychczasowych zasadach nocnej i świątecznej pomocy lekarskiej i pielęgniarskiej, świadczeniodawcy – mimo zawartych umów – nie realizowali w stopniu zadowalającym świadczeń w przedmiotowym zakresie. Ponadto kontrole przeprowadzone przez Narodowy Fundusz Zdrowia oraz wojewodów na podległych im terenach wykazały, że dostępność tego rodzaju świadczeń jest ograniczona z uwagi na:

1) brak jednoznacznej informacji o zakresie i podmiotach, które powinny zapewnić świadczeniobiorcom wskazane świadczenia zdrowotne realizowane poza godzinami dostępności podstawowej opieki zdrowotnej (w dni powszednie od godz. 18 do godz. 8 rano oraz w dni wolne od pracy i w święta);

2) realizację świadczeń przez lekarzy i pielęgniarki, którzy w tym samym czasie są zobowiązani do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w innych rodzajach świadczeń (ratownictwo medyczne lub szpi-

talne oddziały ratunkowe), w ramach odrębnie zawartych umów z Narodowym Funduszem Zdrowia;

3) wykorzystywanie do wskazanych świadczeń zespołów ratownictwa medycznego, co dodatkowo może skutkować ograniczeniem możliwości realizacji zadań ratownictwa medycznego.

W związku z powyższym warunki zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, a także warunki wymagane od świadczeniodawców zainteresowanych zawarciem umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w tym zakresie zostały określone przez prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia zarządzeniem nr 85/2010/DSOZ z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej, zmienionym zarządzeniem nr 10/2011/DSOZ z dnia 28 lutego 2011 r. Zgodnie z zapisami § 6 pkt 2 ww. zarządzenia źródłem stanowiącym podstawą do określenia wielkości populacji na danym obszarze zabezpieczenia (od której zależy liczba zespołów – jeden lekarz i jedna pielęgniarka na każde rozpoczęte 50 tys. osób) są aktualne w chwili ogłoszenia postępowania dane na temat ludności według Głównego Urzędu Statystycznego, tj. Rocznik Demograficzny. Natomiast w przypadku obszarów mniejszych terytorialnie niż gmina (np. dzielnica miasta) dopuszcza się dane pozyskane z właściwych jednostek statystycznych dla danego obszaru (urząd miasta).

Należy jednak zaznaczyć, iż obszary zabezpieczenia świadczeń zostały przyjęte przez poszczególne oddziały wojewódzkie NFZ wyłącznie na potrzeby zawierania umów ze świadczeniodawcami w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej oraz określenia wysokości ryczałtu, natomiast każdy ubezpieczony, bez względu na miejsce zamieszkania, będzie mógł skorzystać z pomocy tam, gdzie będzie miał najbliższą, a nie jak do tej pory tam, gdzie pacjent zobowiązany był do korzystania z placówki wskazanej przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, do którego jest zadeklarowany. Jak wynika również z wyjaśnień Narodowego Funduszu Zdrowia, przyjęcie minimalnej populacji świadczeniobiorców – w wysokości 50 tys., objętych opieką jednego lekarza i jednej pielęgniarki, w zarządzeniu prezesa NFZ nr 85/2010/DSOZ, poprzedzone było dokonaniem, na podstawie zbieranych danych z dotychczasowej realizacji przedmiotowych świadczeń, analizy zgłaszalności pacjentów poza godzinami pracy podstawowej opieki zdrowotnej.

Ponadto, w ramach procesu konsultowania projektu zarządzenia w sprawie warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej (w którym minimalna populacja świadczeniobiorców objętych opieką jednego lekarza i jednej pielęgniarki

wynosiła 30 tys.), od konsultanta krajowego w dziedzinie pielęgniarstwa rodzinnego oraz Kolegium Lekarzy Rodzinnych w Polsce wpłynęły uwagi wskazujące na zasadność przyjęcia liczby 50 tys. osób w populacji do zabezpieczenia, jako liczby racjonalnej i możliwej do właściwego zabezpieczenia omawianych świadczeń.

W odniesieniu natomiast do kwestii zmiany zarządzenia prezesa NFZ, które znacznie pogarsza dostęp pacjentów do lekarza, uprzejmie informuję, iż 17 lutego br. w centrali funduszu odbyło się spotkanie z dyrektorami oddziałów wojewódzkich NFZ w sprawie zabezpieczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej od 1 marca br. Podczas tego spotkania dyrektorzy oddziałów wojewódzkich NFZ przedstawili przebieg postępowań konkursowych, mających wyłonić świadczeniodawców sprawujących nocną opiekę w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej, ze szczególnym uwzględnieniem zapewnienia dostępności świadczeń w organizowanym systemie nocnej opieki. Poza tym zostały podjęte decyzje mające na celu stworzenie warunków do uruchomienia dodatkowych punktów przyjmowania pacjentów w zależności od potrzeb i uwarunkowań lokalnych, co znalazło swoje odzwierciedlenie w zapisach zarządzenia nr 10/2011/DSOZ z dnia 28 lutego 2011 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej. Dzięki realizacji przyjętych ustaleń świadczeniodawcy będą mogli już od 1 marca, na mocy porozumienia z dyrektorem oddziału wojewódzkiego NFZ, przyjmować pacjentów w dodatkowych miejscach, co niewątpliwie przyczyni się do zmniejszenia odległości od miejsca zamieszkania pacjenta do miejsca udzielania nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Jednocześnie, jak wynika z wyjaśnień uzyskanych z Zachodniopomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ przy określaniu obszaru zabezpieczenia nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej oddział wojewódzki funduszu kierował się uwarunkowaniami dotyczącymi podziału administracyjnego województwa, możliwościami komunikacyjnymi, a także informacją odnośnie do podmiotów mogących zorganizować zabezpieczenie opieki całodobowej na nowych zasadach. Poza tym należy zauważyć, iż według danych zamieszczonych na stronie internetowej Zachodniopomorskiego OW NFZ od 1 marca utworzone zostały dodatkowe miejsca udzielania przedmiotowych świadczeń, m.in. w Polanowie, Darłowie oraz Bobolicach. Natomiast w Świdwinie nocna i świąteczna opieka zdrowotna jest realizowana przez NZOZ „Ana-Lek”.

Ponadto do dnia zakończenia rokowań dla obszaru pyrzyckiego (do 18 marca br.) osoby zamieszkujące na tym terenie mogą korzystać ze świadczeń nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej w najbliższym punkcie spośród punktów udzielania tych świadczeń,

a także w szpitalnych izbach przyjęć lub szpitalnych oddziałach ratunkowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Eugeniusza Grzeszczaka**

**w sprawie zwiększenia środków na aktywne
formy przeciwdziałania bezrobociu (20703)**

W związku z przekazaną przy piśmie SPS-023-20703/11 z dnia 28 lutego 2011 r. interpelacją, jaką złożył poseł Eugeniusz Grzeszczak w sprawie środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r., uprzejmie informuję.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011 to kwota 3 235 080 tys. zł. Mieszczą się w niej środki na realizowane przez powiatowe urzędy pracy projekty współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego i programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez klub

parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku finansowym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Bez takiej zmiany niemożliwe jest uzyskanie zgody ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenia jego wydatków w 2011 r.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1 200 605 tys. zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, także poprzez uruchamianie 163 mln zł istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także kolejnym wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej na interpelację posła Stanisława Witaszczyka

w sprawie zmniejszenia środków dla powiatowych urzędów pracy na aktywne walkę z bezrobociem w 2011 r. (20717)

W związku z przekazaną przy piśmie SPS-023-20717/11 z dnia 28 lutego 2011 r. interpelacją, jaką złożył poseł Stanisław Witaszczyk, w sprawie środków dla powiatowych urzędów pracy na aktywizację bezrobotnych w 2011 r., uprzejmie informuję.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011 to kwota 3 235 080 tys. zł. Mieszczą się w niej środki na realizowane przez powiatowe urzędy pracy projekty współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego i programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanej dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez klub parlamentarny Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku finansowym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy

się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Bez takiej zmiany niemożliwe jest uzyskanie zgody ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenia jego wydatków w 2011 r.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1 200 605 tys. zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając ją wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, także poprzez uruchamianie 163 mln zł istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także kolejnym wnioskowaniu w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy w oparciu o realizowane dodatkowe przychody Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów w oparciu o przepisy art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Dziedziczaka**

**w sprawie niepokojącego zjawiska
zadłużania się w bankach i innych
instytucjach finansowych mieszkańców
domów pomocy społecznej (20724)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jana Dziedziczaka otrzymaną

za pośrednictwem pana Marka Kuchcińskiego, wice-marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20724/11, w sprawie zadłużania się w bankach i innych instytucjach finansowych mieszkańców domów pomocy społecznej, uprzejmie informuję.

Osoby będące mieszkańcami domów pomocy społecznej przez sam fakt zamieszkania w tych jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej nie tracą zdolności do czynności prawnych, w tym do uzyskiwania kredytów i pożyczek w bankach i instytucjach finansowych.

Niemniej po uzyskaniu informacji o przypadkach zgłaszania się do ośrodków pomocy społecznej, będących gminnymi jednostkami organizacyjnymi pomocy społecznej osób, które znalazły się w trudnej sytuacji życiowej z powodu utraty możliwości wywiązywania się z obowiązku spłacania zaciągniętego kredytu lub pożyczki bankowej, wśród których byli m.in. mieszkańcy domów pomocy społecznej, minister pracy i polityki społecznej pismem z dnia 9 maja 2010 r., znak: DPS-VII-5-3255-jg/10, poinformował wszystkich wojewodów, iż wystąpi do Komisji Nadzoru Finansowego z wnioskiem o doprecyzowanie zasad działania banków, które sprzyjałyby bardziej racjonalnemu i rozważnemu udzielaniu kredytów i pożyczek osobom zagrożonym ubóstwem i wykluczeniem społecznym.

Informując o powyższym wojewodów, zwrócił się do nich z prośbą o uwzględnienie w sporządzanej ocenie stanu i efektywności pomocy społecznej tej problematyki, a także o rozważenie celowości podjęcia działań mających na celu przekonanie władz jednostek samorządu terytorialnego w zakresie włączenia tej problematyki do lokalnych strategii rozwiązywania problemów społecznych. Wyraził pogląd, iż uzasadnione jest podejmowanie działań profilaktycznych, bowiem prawdopodobnie w przyszłości może ulec zwiększeniu liczba osób niemogących wywiązać się z obowiązku spłacania rat i odsetek za zaciągnięte kredyty lub pożyczki, które wymagać będą wsparcia udzielanego także w formie świadczeń pomocy społecznej.

Do skupienia uwagi władz publicznych na kwestii zadłużania się w bankach i innych instytucjach finansowych osób zagrożonych ubóstwem i wykluczeniem społecznym skłoniły ministra pracy i polityki społecznej m.in. niepokojące sygnały o negatywnych konsekwencjach udzielania osobom ubogim mieszkającym w domach pomocy społecznej kredytów i pożyczek, co w niemałej liczbie przypadków powoduje wzrost liczby osób niewywiązujących się z obowiązku wnoszenia opłat za korzystanie z tej formy pomocy, skutkujący wzrostem wydatków publicznych na pomoc społeczną.

Skoro do zadań własnych gminnych jednostek samorządu terytorialnego należy m.in. praca socjalna, która polega zwłaszcza na udzielaniu informacji, wskazówek i pomocy w zakresie rozwiązywania spraw życiowych osobom, które dzięki tej pomocy będą zdol-

ne samodzielnie rozwiązywać problemy będące przyczyną trudnej sytuacji życiowej (skuteczne posługiwanie się przepisami prawa w realizacji tych zadań), a także na pomocy w uzyskaniu dla osób będących w trudnej sytuacji życiowej poradnictwa dotyczącego możliwości rozwiązywania problemów i udzielania pomocy przez właściwe instytucje państwowe, samorządowe i organizacje pozarządowe oraz wspieranie w uzyskiwaniu pomocy, to gminy powinny zapewnić osobom, które popadły w pętlę zadłużenia, stosowne wsparcie, także, a może nawet przede wszystkim, w formie pracy socjalnej, która skupia się także na ochronie osób słabych, ubogich przed negatywnych konsekwencjami niespłacania przez te osoby rat kredytów, pożyczek i odsetek.

Na problem długu należy patrzeć z różnych stron. Nadmierne, nieobsługiwane zadłużenie może być poważnym problemem społecznym, rodzącym zapotrzebowanie na świadczenia pomocy społecznej. Nierepektowanie w działalności gospodarczej i polityce kredytowej opartej na wolnym rynku, ale także w polityce społecznej zasad etycznych mści się na najsłabszym, czyli na tych, którzy wzięli kredyt lub pożyczkę. Zdaniem ministra pracy i polityki społecznej w praktyce działalności banków i innych instytucji finansowych nie zawsze mamy do czynienia z działalnością etyczną, co powoduje, że nie tylko istnieje ryzyko wzrostu liczby osób niemożących spłacić zobowiązań, ale też rośnie liczba osób wymagających wsparcia w ramach pomocy społecznej.

Prośba ministra pracy i polityki społecznej skierowana do wojewodów była wyrazem przekonania, iż działania profilaktyczne są zwykle skuteczniejsze od działań naprawczych opartych na ratownictwie.

Minister pracy i polityki społecznej pismem z dnia 9 czerwca 2010 r., znak: DPS-VII-073-5-3255-jg/10, poinformował pana Stanisława Kluzę, przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, o uzyskiwaniu coraz więcej informacji o przypadkach zgłaszania się do ośrodków pomocy społecznej, gminnych jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, osób, które nie mogą spłacić zaciągniętego kredytu lub pożyczki bankowej, w większości przypadków uzyskiwanych na bieżącą konsumpcję, i nie mają możliwości wywiązania się z obowiązku spłacania rat i odsetek za zaciągnięte kredyty lub pożyczki, co spowodowało, iż znalazły się w trudnej sytuacji, której nie są w stanie samodzielnie przezwyciężyć, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości, a tym samym powiększając liczbę osób wymagających wsparcia w ramach pomocy społecznej. Ponadto poinformował pana Stanisława Kluzę o niepokojących sygnałach na temat negatywnych konsekwencji udzielania osobom ubogim mieszkającym w domach pomocy społecznej kredytów i pożyczek, co w niemałej liczbie przypadków powoduje wzrost liczby osób niewywiązujących się z obowiązku wnoszenia opłat za korzystanie z tej formy pomocy, skutkujący wzrostem wydatków publicznych na pomoc społeczną.

W związku z tymi faktami minister pracy i polityki społecznej zwrócił się do przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, by w ramach nadzoru nad bankami krajowy nadzór finansowy rozważył możliwość doprecyzowania zasad działania banków sprzyjających bardziej racjonalnemu udzielaniu kredytów i pożyczek osobom zagrożonym ubóstwem i wykluczeniem społecznym. Wyraził ponadto pogląd, że nowe, bardziej racjonalne zasady udzielania kredytów osobom ubogim i zagrożonym wykluczeniem społecznym, w których opracowaniu byłby gotów uczestniczyć, powinny uwzględniać w większym, niż miało to miejsce dotychczas, stopniu potrzebę wspierania wysiłków tych osób zmierzających do aktywniejszego radzenia sobie z trudną sytuacją życiową, na przykład spowodowaną powodzią, do włączenia się w główny nurt życia, zwłaszcza gospodarczego, a w mniejszym stopniu wspieranie konsumpcji nie zawsze koniecznych dóbr i usług.

Minister pracy i polityki społecznej w wyżej wymienionym piśmie wyraził pogląd, iż kwestia zadłużania się osób korzystających z pomocy społecznej jest nową kwestią, wynikającą głównie z tego, że sektor bankowy jeszcze tak dynamicznie nie działa. Kwestia zadłużania się wyżej wymienionych osób jest problemem, który pojawił się niedawno i prawdopodobnie będzie narastał. Mimo braku szczegółowych danych o skali zadłużenia osób uzyskujących wsparcie w ramach pomocy społecznej w instytucjach bankowych i firmach finansowych można np. powiedzieć, że są oferowane kredyty i pożyczki mieszkańcom domów pomocy społecznej przez różnego rodzaju instytucje (najwięcej takich ofert wpływa od banków, ale też od innych instytucji finansowych, firm oferujących pożyczki). Obecni są również ze swoimi ofertami w domach pomocy społecznej przedstawiciele operatorów sieci telefonicznych i kablowych. Są to zarówno instytucje o zasięgu ogólnopolskim, jak i lokalne, np. banki spółdzielcze. Jednak z danych zebranych przykładowo na terenie województwa zachodniopomorskiego wynika, że spośród 3717 mieszkańców domów pomocy społecznej w 2010 r. spłacało kredyty i pożyczki 29 osób, na terenie województwa małopolskiego pożyczyci pieniądze 86 osób, na terenie województwa podkarpackiego jedynie 23 plus 16 osób, które zaciągnęły kredyty jeszcze przed przyjęciem do domu pomocy społecznej, w województwie opolskim 36 osób, najwięcej osób z terenu województwa dolnośląskiego – 77.

W ocenie ministra pracy i polityki społecznej problem dotyczy więc osób, które już przebywają w domu pomocy społecznej, z tym że tutaj pracownicy domów pomocy społecznej starają się przeciwdziałać nieodpowiedzialnym krokom podejmowanym przez mieszkańców domów pomocy społecznej. Coraz częściej zdarzają się sytuacje, że osoba trafia do domu pomocy społecznej już z kredytem bądź pożyczką, którą spłaca, co oczywiście powoduje pewne problemy zarówno dla organu kierującego, dla domu pomocy społecznej, jak i dla tej osoby. Zdaniem ministra pracy

i polityki społecznej skala zadłużenia mieszkańców domów pomocy społecznej nie jest duża. Można przyjąć, że w skali kraju to będzie ok. 1% wszystkich mieszkańców domów pomocy społecznej, czyli ok. 800 osób. To jest to, o czym wiedzą kierownicy, dyrektorzy domów pomocy społecznej, natomiast tak naprawdę wyczerpująca informacja na ten temat nie jest podawana, ze względu na to, że pracownicy domów pomocy społecznej nie mają wiedzy, czy dana osoba jest, czy nie jest zadłużona. Są sygnały, że u pojedynczych mieszkańców wystąpiły problemy ze spłatą pożyczki bądź kredytu z renty lub emerytury, co powoduje wpadnięcie w spiralę zadłużenia i komornicze zajęcia świadczeń emerytalnych i rentowych. Czasami jest to spowodowane wysokimi odsetkami i koniecznością płacenia nie tylko rat, lecz również odsetek. Nie wszystkie te osoby zdają sobie sprawę, że mają takie zobowiązania, ponieważ mieszkańcy domów pomocy społecznej to są osoby wymagające całodobowej opieki w podstawowych czynnościach i ich wiedza na temat instrumentów finansowych nie jest duża. Zadłużanie się tych osób może powodować problemy w zakupie niezbędnych rzeczy, które osoba nabywa z tzw. resztówki, czyli z pieniędzy, do których ma prawo, będąc w domu pomocy społecznej. I tak np. są sygnalizowane problemy z zakupem leków, jak również z uiszczaniem odpłatności za dom pomocy, co obciąża finansowo instytucję, która jest odpowiedzialna, czyli najczęściej samorząd gminny.

Minister pracy i polityki społecznej poinformował pana Stanisława Klużę, iż w związku ze zmianą przepisów dotyczących egzekucji od 31 marca 2010 r. jakakolwiek egzekucja ze świadczeń z pomocy społecznej jest wyłączona, niezależnie od tytułu, czy są to zobowiązania alimentacyjne, czy zobowiązania z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek. Nie ma możliwości ściągania przymusowego z takich świadczeń. Ośrodki nie będą realizować zajęć komorniczych. Przedstawiciele instytucji finansowych powinni sobie z tego zdawać sprawę, że oferowanie pożyczek osobom najuboższym może spowodować już na starcie problemy ze ściągalsnością.

Informując o powyższym pana przewodniczącego, minister pracy i polityki społecznej wyraził nadzieję na wypracowanie i przyjęcie do praktyki takich zasad udzielania przez banki pożyczek, które zapobiegą narastaniu złych długów, zaś z drugiej strony umożliwią osobom ubogim i wykluczonym społecznie uzyskanie wsparcia kredytowego niezbędnego, by możliwe było realizowanie przez te osoby takich planów życiowych, które pozwolą im przewyciężyć trudną sytuację życiową.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 11 marca 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Tomasza Garbowskiego

w sprawie prowadzenia loterii fantowych przez szkoły (20743)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-20743/11 (data wpływu: 2 marca 2011 r.), przy którym została przesłana interpelacja pana posła Tomasza Garbowskiego dotycząca urządzania loterii fantowych na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 i z 2010 r. Nr 127, poz. 857), uprzejmie przekazuję odpowiedź na przedmiotową interpelację skierowaną do ministra finansów.

Stosownie do treści art. 3 ustawy o grach hazardowych urządzanie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone na zasadach określonych w ww. ustawie.

W świetle art. 7 ust. 1 ustawy o grach hazardowych loterie fantowe mogą być urządzane na podstawie udzielonego zezwolenia przez osoby fizyczne, osoby prawne lub jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej. Zgodnie z art. 13 ustawy loterie te mogą być urządzane jednorazowo w skali ogólnokrajowej lub lokalnej, zgodnie z zatwierdzonym regulaminem.

Jednocześnie, jak wynika z treści art. 16 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, dochód z loterii fantowej przeznaczany jest w całości na realizację określonych w zezwoleniu i regulaminie gry celów społecznie użytecznych, w szczególności dobroczynnych.

Jak z powyższego wynika, przeznaczenie środków uzyskanych z loterii fantowych na cele społecznie użyteczne jest obowiązkiem prawnym organizatora loterii, w związku z czym podmioty organizujące je nie mogą w sposób dowolny decydować o sposobie przeznaczenia dochodu uzyskanego z ich urządzania.

Loterie fantowe mogą być urządzane po uzyskaniu zezwolenia właściwego dyrektora izby celnej. Zezwolenia na urządzenie loterii fantowej urządzanej na obszarze właściwości miejscowej jednego dyrektora izby celnej udziela dyrektor izby celnej, na którego obszarze właściwości miejscowej będzie urządzana i prowadzona taka gra, natomiast zezwolenia na urządzenie loterii fantowej urządzanej na obszarze właściwości miejscowej więcej niż jednego dyrektora izby celnej udziela dyrektor izby celnej właściwy według miejsca zamieszkania lub siedziby wnioskodawcy.

Ponadto, w myśl art. 24 ust. 1 pkt 1 cytowanej wyżej ustawy, osoby pełniące funkcję lub zajmujące stanowisko, z którymi wiąże się obowiązek nadzorowania m.in. loterii fantowej, obowiązane są posiadać świadectwo zawodowe.

Artykuł 38 ww. ustawy określa wymogi formalne, jakie powinien spełniać wniosek o udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej, ograniczając

jednocześnie część z nich w przypadku, gdy wniosek dotyczy udzielenia zezwolenia na urządzenie loterii fantowej, w której wartość puli wygranych nie przekracza wysokości ustalonej, zgodnie z przepisami ustawy, kwoty bazowej, która w 2011 r. wynosi 3394, 58 zł.

Tego rodzaju wniosek pośród innych wymaganych dokumentów powinien zawierać:

- oświadczenie o legalności źródeł pochodzenia kapitału zakładowego, środków finansowych lub innego majątku przeznaczonego na urządzenie loterii fantowej;

- oświadczenie o niezaleganiu z zapłatą podatków stanowiących dochód budżetu państwa, składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne;

- wzór losu lub innego dowodu udziału w grze, zamiast wymienionych w art. 38 ust. 1 tej ustawy:

- dokumentów potwierdzających legalność źródeł pochodzenia kapitału zakładowego, środków finansowych lub innego majątku przeznaczonego na urządzenie loterii fantowej;

- aktualnego zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach stanowiących dochód budżetu państwa oraz o niezaleganiu z zapłatą składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne;

- ekspertyzy losów lub innych dowodów udziału w grze potwierdzającej zabezpieczenie przed sfalszowaniem oraz przedwczesnym odczytaniem wyniku gry, w szczególności przed prześwietleniem, otwarciem lub zdrapaniem farby ochronnej i zamknięciem lub ponownym naniesieniem farby ochronnej bez naruszenia struktury papieru.

Jak z powyższego wynika, przepisy obowiązującej ustawy różnicują w pewnym zakresie, w zależności od wartości nagród, wymogi co do zawartości wniosku o udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej, i tym samym ograniczają wymogi formalne w tym względzie.

Uprzejmie informuję, że w przygotowanym rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw, który został przesłany do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, zostały zaproponowane zmiany art. 24 ust. 2 i art. 38 ustawy.

W wyniku wprowadzenia ich w życie osoby nadzorujące i bezpośrednio prowadzące loterię fantową, w której pula nagród nie przekracza równowartości ustalonej kwoty bazowej, nie będą musiały uzyskiwać świadectwa zawodowego, a jedynie wymagane będzie dołączenie do wniosku o udzielenie zezwolenia na urządzenie takiej loterii fantowej oświadczenia osoby nadzorującej oraz osoby bezpośrednio prowadzącej loterię o znajomości przepisów ustawy w zakresie loterii fantowych.

Powyższe zmiany zaproponowano, kierując się tym, iż w przypadku loterii fantowych o niskiej łącznej wartości wygranych (organizowanych np. przez szkoły, parafie, domy dziecka) wymóg uzyskiwania świadectwa zawodowego dla organizatora tego rodzaju okazjonalnej loterii jest utrudnieniem.

W odniesieniu do kwestii pobieranych opłat za udzielenie zezwolenia uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 69 ust. 1 pkt 4 obowiązującej ustawy o grach hazardowych, opłata za udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej wynosi 100% kwoty bazowej, a gdy zezwolenie dotyczy gier urządzanych na obszarze jednego województwa – 50% kwoty bazowej.

W ww. rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw została zaproponowana zmiana powyższego przepisu, w świetle której opłata za zezwolenie na urządzenie loterii fantowej, w której wartość puli wygranych nie przekracza wysokości ustalonej kwoty bazowej, będzie wynosić 5% kwoty bazowej. W takim wypadku opłata powinna być dostosowana do możliwości płatniczych organizatora loterii i pełnić funkcję bardziej rejestracyjną niż fiskalną, stąd też proponuje się jej obniżenie do wysokości 5% kwoty bazowej. Natomiast bez zmian pozostałaby wysokość opłaty za zezwolenia na urządzenie innej loterii fantowej, która wynosi 100% kwoty bazowej, a gdy zezwolenie dotyczy gier urządzanych na obszarze jednego województwa – 50% kwoty bazowej.

Jednocześnie informuję, że aktualnie nie przewiduje się wprowadzenia generalnego zwolnienia od obowiązku uiszczenia opłaty za udzielenie zezwolenia na urządzenie ww. loterii oraz zwolnienia z podatku od gier dla podmiotów, które sporadycznie organizują loterie fantowe.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie zauważam, że kwestie stanowiące przedmiot oświadczenia zostały już wcześniej dostrzeżone przez ministra finansów i w wyniku ich analizy ujęte w opracowanym i przekazanym do Sejmu RP projekcie nowelizacji ustawy o grach hazardowych.

Jednocześnie należy dodać, że aktualnie toczą się w Sejmie RP prace nad projektem nowelizacji ustawy o grach hazardowych, w związku z czym nie można wykluczyć, że w ich wyniku wprowadzone zostaną zmiany obejmujące swym zakresem również kwestię stanowiącą przedmiot interpelacji.

Odnosząc się jednocześnie do stwierdzenia, że po wprowadzeniu nowych przepisów, tj. ustawy o grach hazardowych, uzyskanie zezwolenia na prowadzenie loterii wiąże się z kosztami niejednokrotnie przekraczającymi kwoty zebrane podczas niej i z tego powodu wielu dyrektorów szkół zmuszonych jest zrezygnować z ich prowadzenia, należy zauważyć, że ustawa o grach hazardowych tylko w niewielkim stopniu zmieniła obowiązujące poprzednio w ww. względzie przepisy ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych. W związku z powyższym należy przypuszczać, iż wiele loterii fantowych, w tym również urządzanych przez szkoły, było urządzanych dotychczas z różnych względów bez wymaganego zezwolenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Stawiarskiego**

**w sprawie wysokości deficytu sektora
finansów publicznych za 2010 r. (20748)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Stawiarskiego w sprawie wysokości deficytu sektora finansów publicznych za 2010 r. (pismo nr SPS-023-20748/11) pragnę przekazać na ręce Pana Marszałka odpowiedź na postawione przez pana posła pytania.

Czy minister finansów podtrzymuje opinie, że deficyt sektora finansów publicznych wyniósł 7,9% PKB za rok 2010, co w świetle wyliczeń wielu ekonomistów, a nawet niektórych przedstawicieli rządu, jest nierealistyczne i znacząco zaniżone? Czy wielkość deficytu może ulec jeszcze zmianie w wyniku szczegółowej analizy danych makroekonomicznych na wiosnę tego roku?

W odpowiedzi na powyższe pytania pana posła pragnę poinformować, że zgodnie z przesłanym w dniu 3 marca br. listem do komisarza UE ds. gospodarczych i walutowych KE Olli Rehna Ministerstwo Finansów podtrzymuje prognozę deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych w 2010 r. na poziomie 7,9% PKB, co jest zgodne z szacunkiem z ostatniej notyfikacji fiskalnej (październik 2010). Uprzejmie informuję, że podawana przez Ministerstwo Finansów wielkość deficytu za rok 2010 stanowi jedynie szacunek na podstawie wstępnych danych dotyczących budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego oraz prognozy pozostałych jednostek sektora instytucji rządowych i samorządowych.

Pragnę poinformować, że pierwsze oficjalne wstępne dane dotyczące deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych za rok 2010 zostaną opracowane i przesłane przez Główny Urząd Statystyczny (GUS) do Eurostatu na koniec marca br. w ramach wiosennej notyfikacji fiskalnej, natomiast ich oficjalna publikacja będzie miała miejsce po sprawdzeniu przez Eurostat przekazanych danych w kwietniu br. Pragnę podkreślić, iż w przypadku wielu podmiotów sektora instytucji rządowych i samorządowych będzie to również dopiero wstępny szacunek wielkości deficytu, który może ulec zmianie w wyniku rewizji danych w związku z jesienną transmisją danych fiskalnych do Eurostatu na koniec września br. Ponadto pragnę zwrócić uwagę, iż w ramach notyfikacji fiskalnej, oprócz weryfikacji i rewizji wielkości deficytu, GUS przesyła także zrewidowany szacunek PKB w cenach bieżących. W związku z powyższym zmiana wielkości relacji deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do PKB stanowi wypadkową z jednej strony zmian poziomu deficytu, z drugiej zaś zmiany wartości nominalnej PKB. W związku z powyższym szacowana przez Ministerstwo Finansów wielkość deficytu w relacji do PKB może ulec zmianie nie tylko w wyniku rewizji danych dotyczących sektora finansów pu-

blicznych, ale także na skutek zmiany szacunków wartości nominalnej PKB.

Pragnę poinformować, że Ministerstwo Finansów stoi na stanowisku, iż prognoza deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych w 2010 r. na poziomie 7,9% PKB nie jest ani, cytując, znacząco zaniżona, ani nierealistyczna. Z wstępnych danych za 2010 r. wynika, iż w odniesieniu do budżetu państwa w 2010 r. odnotowano zmniejszenie deficytu o 7,6 mld zł (0,5% PKB) w porównaniu z ustawą budżetową na 2010 r. i o 3,7 mld zł (0,3% PKB) w stosunku do przewidywanego wyniku budżetu państwa w ramach ostatniej notyfikacji fiskalnej (październik 2010). Pragnę jednocześnie poinformować, że z bardzo wstępnych danych dotyczących jednostek samorządu terytorialnego wynika, iż deficyt j.s.t. w ujęciu kasowym wynosi ok. 1% PKB, co jest zgodne z prognozą deficytu podsektora samorządowego (zgodnie z metodologią krajową, w ujęciu kasowym), zaprezentowaną w uzasadnieniu do ustawy budżetowej na 2011 r., i utrzyma się na poziomie roku poprzedniego, zgodnie z prognozą z ostatniej notyfikacji fiskalnej.

Czy przedstawiciele Komisji Europejskiej otrzymali zapewnienia o podobnej skali deficytu sektora finansów publicznych w czasie swojej wizyty w Polsce?

Pragnę poinformować, że w odpowiedzi na list komisarza Rehna Ministerstwo Finansów przesłało KE formalną odpowiedź zawierającą informacje istotne dla oceny działań podjętych przez Polskę w celu zlikwidowania nadmiernego deficytu, zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin z 7 lipca 2009 r. Przekazana odpowiedź dotyczy już ogłoszonych działań rządu polskiego oraz wyliczeń ich skutków na 2011 i 2012 r. Uprzejmie informuję, że w przesłanym liście zapewniliśmy przedstawiciela KE o tym, iż efekty zaprezentowanych działań na ograniczenie deficytu wystarczą do zlikwidowania nadmiernego deficytu w 2012 r., niemniej jednak, jeśli zajdzie potrzeba, polski rząd jest gotów podjąć dodatkowe środki dla realizacji tego celu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie możliwości zmian w rozporządzeniu
ministra pracy i polityki społecznej
z dnia 25 marca 2004 r.**

w sprawie warsztatów terapii zajęciowej (20753)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia

28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20753/11, interpelację poselską pani poseł Anny Bańkowskiej w sprawie możliwości wprowadzenia zmian w rozporządzeniu ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie warsztatów terapii zajęciowej (Dz. U. Nr 63, poz. 587), proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W opinii Biura Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych niemożliwe wydaje się wprowadzenie wnioskowanych zmian.

Zgodnie z § 10 ust. 2 rozporządzenia ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej z dnia 25 marca 2004 r. w sprawie warsztatów terapii zajęciowej (Dz. U. Nr 63, poz. 587), dochód ze sprzedaży produktów i usług wykonanych przez uczestników warsztatu w ramach realizowanego programu terapii przeznacza się, w porozumieniu z uczestnikami warsztatu, na pokrycie wydatków związanych z integracją społeczną uczestników.

Należy wyraźnie podkreślić, iż celem działalności warsztatu nie jest sprzedaż produktów i usług wykonywanych przez uczestników warsztatu w ramach realizacji programu terapii, ale stwarzanie osobom niepełnosprawnym niezdolnym do podjęcia pracy możliwości rehabilitacji społecznej i zawodowej w zakresie pozyskania lub przywracania umiejętności niezbędnych do podjęcia zatrudnienia. Nie oznacza to braku możliwości dokonywania tej sprzedaży, ale wskazuje wyłącznie na kontekst, w jakim wykonywane są produkty i usługi. Ich sprzedaż stanowi efekt prowadzonej terapii w ramach działalności warsztatu, a nie cel sam w sobie.

Dzięki obecnej konstrukcji cytowanego powyżej przepisu uczestnicy warsztatu mają świadomość, iż ich praca dla nich samych przynosi wymierne korzyści.

Za środki uzyskane ze sprzedaży produktów lub usług mogą wziąć udział np. w wycieczkach lub innych formach integracji społecznej, co dodatkowo ma charakter motywacyjny i zachęca uczestników warsztatu do aktywnego uczestnictwa w zajęciach, tym samym wpływa pozytywnie na realizację celów, jakie stawiane są przed warsztatami terapii zajęciowej i osiągnięcie planowanych efektów rehabilitacji.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Osucha**

**w sprawie konieczności przeprowadzenia
modernizacji dworca kolejowego
w miejscowości Olkusz (20760)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Osucha, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie (SPS-023-20760/11) z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie konieczności przeprowadzenia modernizacji dworca kolejowego w Olkuszu, przedstawiam poniższe informacje w przedmiotowej sprawie.

Według informacji udzielonych przez zarządcę dworca, tj. Polskie Koleje Państwowe SA, w roku 2011 nie planuje się remontu budynku dworca. Prace konserwacyjne w bieżącym roku skupią się na malowaniu poczekalni sposobem gospodarczym. Podobna sytuacja dotyczy kładki nad torami.

PKP SA prowadzi rozmowy z samorządami i gminami w sprawie możliwości przekazania nieruchomości kolejowych, w tym obiektów dworcowych, jednakże według naszej wiedzy samorząd lokalny nie wykazał zainteresowania przejęciem przedmiotowego dworca.

Jednocześnie informuję, iż PKP SA dysponuje aktualnie 2625 dworcami o powierzchni użytkowej ok. 1,4 mln m². Obiekty te są zróżnicowane pod względem wielkości, zakresu pełnionych funkcji oraz stanu technicznego i estetycznego. Zarówno stan techniczny, jak i poziom estetyki poszczególnych dworców kolejowych był i jest uzależniony przede wszystkim od możliwości finansowania ich eksploatacji, bieżącego utrzymania, niezbędnych remontów oraz inwestycji. Niestety brak środków finansowych nie pozwala na utrzymanie całego zasobu nieruchomości dworcowych w oczekiwanym przez społeczeństwo standardzie estetycznym, technicznym i funkcjonalnym.

Ministerstwo Infrastruktury podejmuje szereg inicjatyw mających na celu poprawę tego stanu rzeczy, czego dowodem jest począwszy od roku 2010 dofinansowywanie z dotacji budżetowych przebudowy obiektów dworcowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Osucha**

**w sprawie remontu dworca kolejowego
w Wolbromiu i udostępnienia go podróżnym
(20762)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Osucha, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-023-20762/11 z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie remontu dworca kolejowego w Wolbromiu, przedstawiam poniższe informacje wg zadanych w interpelacji pytań.

1. Czy istnieje możliwość ponownego otwarcia poczekalni i kas dla podróżnych na stacji Wolbrom?

Według informacji przekazanych przez zarządcę dworca, tj. PKP SA otwarcie poczekalni i kas dla podróżnych będzie możliwe tylko w przypadku zainteresowania przewoźników lub złożenia stosownej oferty przez władze samorządowe.

2. Czy w planach zarządcy obiektu na rok 2011 przewidywane są prace modernizacyjne dworca kolejowego w Wolbromiu? Jeśli tak, to w jakim zakresie?

Budynek dworca w Wolbromiu wybudowany został w 1910 r. jako murowany, otynkowany dach konstrukcji drewnianej częściowo kryty blachą.

Zarządca dworca wykonał w 2009 r. częściową naprawę pokrycia dachowego oraz naprawił przewody kominowe. Obecnie w budynku nie są realizowane żadne funkcje obsługi podróżnych a operatorzy przewozowi nie wykazują zainteresowania ich przywróceniem, z tego też względu pomieszczenie poczekalni od września 2010 r. zostało wyłączone z eksploatacji.

Orientacyjny zakres prac remontowych niezbędnych do wykonania przedstawia się następująco:

- częściowa naprawa pokrycia dachowego,
- impregnacja ochronna drewnianych elementów zewnętrznej elewacji budynku wraz z wymianą uszkodzonych elementów,
- naprawa i konserwacja stolarki okiennej i drzwiowej,
- odnowienie elewacji zewnętrznej,
- odnowienie pomieszczenia poczekalni.

Oszacowany przez PKP SA koszt robót remontowych wynosi około 300 tys. zł. Gruntowna przebudowa obiektu dworcowego wraz z modernizacją poczekalni, kas biletowych i węzłów sanitarnych wymagać będzie nakładów finansowych w kwocie około 2 mln zł.

W roku 2011 nie są przewidziane prace remontowe i modernizacyjne budynku dworca.

3. Czy w najbliższym czasie przewiduje się przekazanie samorządowi miasta i gminy Wolbrom obiektu dworca kolejowego w Wolbromiu?

PKP SA prowadzi rozmowy z samorządami i gminami w sprawie możliwości przekazania nierucho-

mości kolejowych, w tym obiektów dworcowych, jednakże według uzyskanych informacji samorząd miasta i gminy Wolbrom nie wykazał zainteresowania przejęciem przedmiotowego dworca.

Jednocześnie informuję, iż PKP SA dysponuje aktualnie 2625 dworcami o powierzchni użytkowej około 1,4 mln m². Obiekty te są zróżnicowane pod względem wielkości, zakresu pełnionych funkcji oraz stanu technicznego i estetycznego. Zarówno stan techniczny, jak i poziom estetyki poszczególnych dworców kolejowych był i jest uzależniony przede wszystkim od możliwości finansowania ich eksploatacji, bieżącego utrzymania, niezbędnych remontów oraz inwestycji.

Niestety brak środków finansowych nie pozwala na utrzymanie całego zasobu nieruchomości dworcowych w oczekiwanym przez społeczeństwo standardzie estetycznym, technicznym i funkcjonalnym. Ministerstwo Infrastruktury podejmuje szereg inicjatyw mających na celu poprawę tego stanu rzeczy, czego dowodem jest począwszy od roku 2010 dofinansowywanie z dotacji budżetowych przebudowy obiektów dworcowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Osucha**

**w sprawie zmiany przepisów dotyczących
oświetlenia autostrad i dróg ekspresowych
wraz z węzłami drogowymi (20763)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20763/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Jacka Osucha w sprawie zmiany przepisów dotyczących oświetlenia autostrad i dróg ekspresowych wraz z węzłami drogowymi, uprzejmie przekazuję stanowisko.

Kwestię finansowania oświetlenia dróg regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1504, z późn. zm.). Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdują-

cych się na terenie gminy. Przez finansowanie oświetlenia ustawa Prawo energetyczne rozumie finansowanie kosztów energii elektrycznej pobranej przez punkty świetlne oraz koszty ich budowy i utrzymania (art. 3 pkt 22 ustawy). Przy czym finansowanie oświetlenia dróg publicznych przez gminę obejmuje wszystkie drogi publiczne z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. Przepisom ustawy Prawo energetyczne odpowiada art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy należy zaspakajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną. Nie powinno więc budzić wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty, jaką jest gmina.

Równocześnie wyjaśniam, iż art. 18 ustawy Prawo energetyczne w obowiązującym dziś brzmieniu powstał w wyniku wprowadzenia zmian do przedmiotowej ustawy przez ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Art. 61 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozszerzył obowiązek finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy z dróg będących własnością gminy do wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych.

W poprzednim stanie prawnym finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg także należało do zadań własnych gmin, ale jedynie w odniesieniu do tych dróg, które znajdowały się na terenie gminy i których gmina była zarządcą. Oświetlenie dróg, których gmina nie była zarządcą, finansowane było z budżetu państwa.

Nalożenie na gminy dodatkowego obowiązku, jakim jest finansowanie oświetlenia ulicznego wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych, wiązało się z przekazaniem gminom dodatkowych dochodów m.in. na ten cel.

Zgodnie z powyższym resort infrastruktury nie przewiduje zmian prawnych zmierzających do odmiennego uregulowania finansowania oświetlenia dróg publicznych, będącego zadaniem własnym samorządów.

Odnosząc się do kosztów oświetlenia, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad dysponuje jedynie zbiorczą kwotą wydatkowaną na ten cel, bez rozdziału na urządzenia, takie jak np. kładki dla pieszych czy sygnalizację świetlną. Koszty te wyniosły w 2010 r. łącznie ok. 16 mln zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Bożeny Sławiak**

**w sprawie obniżenia wysokości środków
Funduszu Pracy przeznaczonych na realizację
programów rynków pracy oraz aktywnych
form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r.**
(20768)

W związku z przekazaną przy piśmie nr SPS-023-20768/11 z dnia 28 lutego 2011 r. interpelacją, jaką złożyła poseł Bożena Sławiak w sprawie środków dla powiatowych urzędów pracy na aktywizację bezrobotnych w 2011 r., uprzejmie informuję.

Poziom zaplanowanych wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011 to kwota 3 235 080 tys. zł. Mieszczą się w niej środki na realizowane przez powiatowe urzędy pracy projekty współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego i programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

W trakcie prac parlamentu nad ustawą budżetową na 2011 r. w ramach zaplanowanej kwoty wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dokonano zmiany struktury tych wydatków, która pozwoliła na zwiększenie puli środków przeznaczanych dla powiatowych urzędów pracy o 464 mln zł.

Rada Ministrów, określając wydatki Funduszu Pracy na rok bieżący, kierowała się koniecznością ograniczeń wydatków publicznych w celu korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do poziomu nie wyższego niż 3% PKB oraz ograniczenia potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, związanych z koniecznością uzupełniania niedoboru w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), wynikającego z dotychczasowego systemu emerytalnego, powstającego w wyniku przekazywania części składki emerytalnej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE), powodujących narastające zagrożenia dla długu publicznego, który zbliża się do II progu ostrożnościowego, określonego w ustawie o finansach publicznych na poziomie 55% PKB.

Aktualnie prowadzone w Sejmie prace nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych ustaw pozwalają oczekiwać, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP poprawki wniesionej przez Klub Poselski Polskiego Stronnictwa Ludowego do projektu wyżej wymienionej ustawy, ograniczającej od dnia 1 kwietnia br. poziom składki na ubezpieczenie emerytalne pochodzącej ze składki ubezpieczonego, odprowadzanej przez ZUS do OFE, możliwe będzie istotne ograniczenie wydatków budżetu państwa na pokrycie niedoboru w FUS z tytułu przekazywania do OFE części składki emerytalnej.

Ta oszczędność ograniczy potrzeby pożyczkowe państwa realizowane dotychczas na rynku finansowania

wym oraz związane z tym koszty, przez co zmniejszy się również zagrożenie wspomnianego wyżej przekroczenia II progu ostrożnościowego, a pod rządami nowej ustawy budżetowej i znowelizowanej ustawy o finansach publicznych pozwoli w konsekwencji na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie wydatków funduszu przeznaczanych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu jeszcze przed 1 maja 2011 r. zgodnie z uzasadnionymi potrzebami krajowego rynku pracy.

Bez takiej zmiany niemożliwe jest uzyskanie zgody ministra finansów na podstawie przepisów art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych na zmianę planu finansowego Funduszu Pracy i zwiększenie jego wydatków w 2011 r.

Minister pracy i polityki społecznej wystąpił w dniu 25 lutego 2011 r. do ministra finansów o zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r. o kwotę 1 200 605 tys. zł. W dniu 7 marca 2011 r. minister finansów odmówił udzielenia takiej zgody, uzasadniając to wdrożeniem procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Zapewniam, że minister pracy i polityki społecznej pozostanie aktywny w monitorowaniu sytuacji na krajowym rynku pracy oraz jej rozwoju wynikającego z poziomu i stopy bezrobocia w poszczególnych województwach, jak i reagowaniu w przypadku niekorzystnego rozwoju sytuacji, także poprzez uruchamianie 163 mln zł istniejącej rezerwy środków Funduszu Pracy będącej w dyspozycji ministra, a także kolejnym zwracaniu się z wnioskami w sprawie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy na podstawie realizowanych dodatkowych przychodów Funduszu Pracy. Liczę, że działania takie spotkają się ze wsparciem ze strony sejmowej komisji do spraw budżetu poprzez wyrażenie pozytywnej opinii w zakresie ewentualnych wniosków kierowanych do ministra finansów na podstawie przepisów art. 29 ust. 1 pkt 8–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Sławiak**

**w sprawie świadczenia pielęgnacyjnego dla
opiekunów osób niepełnosprawnych, które
pozostają w związku małżeńskim (20769)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 28 lutego 2011 r.,

dotyczące interpelacji poseł Bożeny Sławiak, w sprawie świadczenia pielęgnacyjnego dla opiekunów osób niepełnosprawnych, które pozostają w związku małżeńskim, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 17 ust. 5 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, jeżeli osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim.

Uchylenie powyższego przepisu skutkowałoby tym, że prawo do ubiegania się o świadczenie pielęgnacyjne zyskaliby nie tylko zstępni opiekujący się jednym albo też dwojgiem niepełnosprawnych małżonków, lecz również niepracujący mąż czy żona, którzy deklarują niepodejmowanie zatrudnienia bądź innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad swoim małżonkiem legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Koszt przyznania świadczenia pielęgnacyjnego na osoby pozostające w związku małżeńskim, wraz z wydatkami na składki emerytalne, rentowe oraz zdrowotne opłacane za osoby sprawujące opiekę nad osobami niepełnosprawnymi, według szacunków Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej wyniósłby ok. 516 mln zł (dotyczy ok. 66 tys. osób), co czyni takie rozwiązanie bardzo trudne do realizacji z uwagi na trudną sytuację budżetową.

Należy również zauważyć, że ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych nie zawiera żadnych mechanizmów pozwalających zweryfikować, czy osoba ubiegająca się o świadczenie pielęgnacyjne faktycznie sprawuje opiekę nad osobą jej wymagającą. Rozszerzenie uprawnień przy braku instrumentów kontrolnych może w niedalekiej przyszłości spowodować, że na wszystkie osoby legitymujące się odpowiednią niepełnosprawnością przyznawane będzie świadczenie pielęgnacyjne. Bez wątpienia sytuacja ta spowodowałaby lawinowy wzrost wydatków na świadczenia pielęgnacyjne.

Mając na uwadze powyższe, w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej podjęto prace nad zmianą zasad przyznawania świadczeń z tytułu rezygnacji z zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny. Zakładają one m.in. przyznanie świadczenia w przypadku, gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim, przy jednoczesnym wprowadzeniu mechanizmów mających na celu racjonalizację zasad przyznawania tych świadczeń.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Tomasza Lenza
i Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie ekranów świetlnych
umieszczanych w pobliżu dróg (20783)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy z dnia 10 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20783/11, w sprawie reklam na ekranach LED umieszczanych przy drogach publicznych, uprzejmie przekazuję stanowisko w tym zakresie.

Kwestie umieszczania reklam w pasach drogowych dróg publicznych regulują przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.). Zgodnie z art. 39 ust. 1 tej ustawy zabrania się dokonywania w pasie drogowym czynności, które mogłyby powodować niszczenie lub uszkodzenie drogi i jej urządzeń albo zmniejszenie jej trwałości oraz zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego. W szczególności w pasie drogowym zabronione jest umieszczanie reklam poza obszarami zabudowanymi, z wyjątkiem parkingów. Natomiast w terenie zabudowanym umieścić reklamę w pasie drogowym można wyłącznie za zgodą zarządcy drogi wyrażoną w formie decyzji administracyjnej, po uiszczeniu stosownej opłaty.

Przed wydaniem zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia reklamy zarządca drogi jest każdorazowo zobowiązany do oceny, czy zajęcie pasa drogowego pod reklamę jest dopuszczalne, tzn. czy nie będzie powodować niszczenia drogi lub naruszać zadań organu zarządzającego drogą, m.in. obowiązku zapewnienia warunków bezpieczeństwa ruchu drogowego (co wynika z orzecznictwa sądowego, m.in. wyrok NSA z dnia 9 lutego 2009 r., sygn. akt II GSK 735108). Ponadto zarządca drogi jest zobowiązany również uwzględniać przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), które stanowią, iż zabronione jest umieszczanie na drodze lub w jej pobliżu urządzeń wysyłających lub odbijających światło w sposób powodujący oślepienie albo wprowadzających w błąd uczestników ruchu oraz zasłanianie znaków i sygnałów drogowych (art. 45 ust. 1 pkt 7 i 8). Przepisy Prawa o ruchu drogowym odpowiadają w tym zakresie zapisowi art. 4 ust. b Konwencji wiedeńskiej z dnia 8 listopada 1968 r. o znakach i sygnałach drogowych, której Rzeczypospolita Polska jest stroną.

Mając na względzie powyższe, uważam, że kwestia umieszczania reklam w pasie drogowym zasadniczo jest już uregulowana. Ustawodawca wyposażył bowiem zarządcę drogi w możliwość odmowy wydania zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu

umieszczenia reklamy, jeżeli jej lokalizacja naruszałaby zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Resort infrastruktury zauważa natomiast potrzebę stworzenia odpowiednich przepisów, które w sposób wyraźny i czytelny określałyby zasady lokalizacji reklam poza pasem drogowym. Konieczność wypracowania przedmiotowej procedury potwierdzają liczne sygnały, które napływają do Ministerstwa Infrastruktury, zarówno od zarządców dróg, jak również z jednostek naukowych, informujące o negatywnym wpływie reklam dynamicznych i wielkoformatowych (w tym szczególnie reklam wykorzystujących diody świetlne) na bezpieczeństwo ruchu drogowego. W związku z powyższym Ministerstwo Infrastruktury podjęło starania zmierzające do utworzenia odpowiednich przepisów prawnych w tym zakresie.

Zauważyć jednak trzeba, że problem jest złożony, chociażby z tego powodu, iż w odniesieniu do reklam świetlnych lub obrazów ruchomych wymaga określenia konkretnych parametrów fotometrycznych mierzonych z punktu widzenia kierującego pojazdem, które określiłyby w miarodajny sposób stopień oślnienia kierującego. Konieczne jest również określenie wpływu poszczególnych parametrów na ewentualne zaburzenia czynności psychomotorycznych kierowców.

Dlatego do współpracy zaprosiliśmy również środowisko naukowe. Z udziałem ludzi nauki, między innymi prof. Wojciecha Żagana z Politechniki Warszawskiej i psychologów transportu, w Ministerstwie Infrastruktury w styczniu, lutym i marcu br. odbyły się pierwsze posiedzenia, na których dyskutowano o sposobach rozwiązania istniejącego problemu. Przedstawiciele środowiska naukowego zadeklarowali, że w tym zakresie w pracach legislacyjnych udzielą wsparcia.

Z uwagi jednak na fakt, że poruszona tematyka jest złożona, nie można dokładnie określić terminu wprowadzenia przedmiotowych zmian.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Zielińskiego**

w sprawie świadectw energetycznych (20790)

W odpowiedzi na interpelację posła Marka Zielińskiego z dnia 8 lutego 2011 r., otrzymaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu Marka Kuchcińskiego z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20790/11, w sprawie

przepisów dotyczących metodologii obliczania charakterystyki energetycznej budynku i lokalu mieszkalnego lub części budynku stanowiącej samodzielną całość techniczno-użytkową uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Zmiana rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 6 listopada 2008 r. w sprawie metodologii obliczania charakterystyki energetycznej budynku i lokalu mieszkalnego lub części budynku stanowiącej samodzielną całość techniczno-użytkową oraz sposobu sporządzania i wzorów świadectw ich charakterystyki energetycznej (Dz. U. Nr 201, poz. 1240) przewidziana jest na rok 2012. Nieliczne niejasności i pomyłki występujące w obowiązującym rozporządzeniu mają charakter omyłek redakcyjnych i zostały one szeroko omówione i wyjaśnione na forum zainteresowanych

Osoby sporządzające świadectwa charakterystyki energetycznej posiadają wymaganą wiedzę techniczną i korygują zaistniałe pomyłki, tak że nie wazą one na jakości wykonanych świadectw charakterystyki energetycznej budynków.

Nowelizacja ww. rozporządzenia nastąpi razem z transpozycją wszystkich przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz. Urz. UE L Nr 153 z 18 czerwca 2010 r.).

Wdrożenie przepisów ww. dyrektywy obejmować będzie przygotowanie pakietu projektów aktów prawnych związanych z oceną energetyczną budynków oraz oszczędnością energii i izolacyjnością cieplną budynków. Pakiet będzie się składać z projektu ustawy w sprawie charakterystyki energetycznej budynku i racjonalizacji użytkowania energii oraz projektów przepisów wykonawczych dotyczących wymagań techniczno-budowlanych, projektu budowlanego, książki obiektu budowlanego i metodologii obliczania charakterystyki energetycznej. Nowelizacja przepisów będzie uwzględniać dotychczasową praktykę funkcjonowania systemu oceny energetycznej budynków, postanowienia dyrektywy, wymagania dotyczące ochrony środowiska i ograniczenia emisji dwutlenku węgla oraz aktualny stan normalizacji, w tym Polską Normę PN-EN ISO 13790:2008 „Energetyczne właściwości użytkowe budynków – Obliczanie zużycia energii do ogrzewania i chłodzenia”.

Prace nad opracowaniem metodologii obliczania charakterystyki energetycznej zgodnej z postanowieniami dyrektywy 2010/31/UE rozpoczęto w listopadzie 2010 r. Prowadzone są one we współpracy z Instytutem Techniki Budowlanej i obejmują 2 etapy: etap I dotyczący opracowania koncepcji i założeń do metodyki obliczania charakterystyki energetycznej oraz etap II dotyczący opracowania metodyki, zasad i sposobu obliczania charakterystyki energetycznej budynku mieszkalnego, budynku niemieszkalnego, budynku użyteczności publicznej, lokalu mieszkalnego z budynku z centralnym ogrzewaniem, lokalu mieszkalnego zasilanego indywidualnie, części bu-

dynku stanowiącej samodzielną całość techniczno-użytkową z uwzględnieniem metodologii porównawczej opracowanej przez Komisję Europejską.

Zmiana przepisów dotyczących charakterystyki energetycznej budynków będzie również obejmować wprowadzenie systemu kontroli świadectw charakterystyki energetycznej poprzez weryfikację poprawności wykonania losowo wybranych świadectw oraz wprowadzenie rejestru wykonanych świadectw. Działanie to usprawni procedurę eliminowania z obiegu prawnego świadectw wykonywanych z naruszeniem obowiązujących przepisów, zawierających nieprawdziwe informacje, jak również doprecyzuje sposób prowadzenia postępowań mających na celu pozabawianie prawa do sporządzania świadectw przez osoby wykonujące je w sposób nierzetelny.

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Pałysa**

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S7
oraz budowy drogi krajowej nr 73
na odcinku Kielce – Wola Morawicka (20794)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20794/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Andrzeja Pałysa w sprawie budowy drogi ekspresowej S7 oraz budowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Kielce – Wola Morawicka, uprzejmie przekazuję następującą informację w przedmiotowej sprawie.

W opracowanym w resorcie infrastruktury „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., zostały ujęte zadania inwestycyjne o największym znaczeniu w procesie odbudowy i rozwoju infrastruktury drogowej. W zbiorze tych zadań ujęto m.in. projekty w zakresie realizacji autostrady A4, jak również 16 projektów dotyczących budowy i przebudowy drogi ekspresowej S7 oraz drogi krajowej nr 73.

Jednocześnie należy podkreślić, że zakres rzeczowy programu musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa, a jego zmiana rzeczowa może ulec zmianie w przypadku przyznania dodatkowej kwoty powyżej 82,8 mld zł.

Mając powyższe na uwadze oraz pilną potrzebą realizacji zadań ujętych w programie, należy stwierdzić, iż zaistniałe trudności w realizacji odcinka autostrady A4 Brzesko – Wierzchosławice nie dają podstaw, dla których należałoby natychmiastowo rozpo-

cząć roboty budowlane na drodze ekspresowej S7 i drodze krajowej nr 73.

Informuję ponadto, że okres programu obejmuje 5 lat, natomiast programowanie finansowe okres 3 lat. Oznacza to, że w roku 2012 zostanie dokonana aktualizacja programu, która będzie miała na celu m.in. określenie zakresu rzeczowego zadań realizowanych w latach 2014–2015 oraz wskazanie niezbędnych środków finansowych. Podstawę aktualizacji rzeczowej programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 określającym zadania realizowane po 2013 r., w tym również przebudowę drogi krajowej nr 73 Kielce – Wola Morawicka wraz z obwodnicą Morawicy i Woli Morawickiej, a także kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż resort infrastruktury czyni wszelkie starania, aby przygotowanie inwestycji drogowych oraz ich realizacja w terenie przebiegała sprawnie i zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie programu budowy i modernizacji
targowisk „Mój rynek” (20803)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-023-20803/11, przekazujące interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie możliwości uzyskania wsparcia na budowę i modernizację targowisk, przesyłam odpowiedzi na zawarte w piśmie pytania.

Czy na etapie planowania istnieje możliwość zwiększenia progu liczby mieszkańców gmin ubiegających się o dofinansowanie z uwagi na chęć przystąpienia do programu gmin z liczbą mieszkańców pomiędzy 50 a 80 tys.?

Zgodnie z zapisami Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW na lata 2007–2013) pomoc, w ramach działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej, może być przyznana na projekt realizowany w miejscowości należącej do:

- gminy wiejskiej lub
- gminy miejsko-wiejskiej, z wyłączeniem miast liczących powyżej 5 tys. mieszkańców, lub
- gminy miejskiej, z wyłączeniem miejscowości liczących powyżej 5 tys. mieszkańców.

W przypadku projektów dotyczących budowy lub modernizacji targowisk operacja może być realizowana w miejscowości liczącej nie więcej niż 50 tys. mieszkańców. Oznacza to, że kryterium dotyczące liczby mieszkańców odnosi się do liczby osób zamieszkujących daną miejscowość, a nie gminę.

Ponadto uprzejmie informuję, że podstawą realizacji założeń strategicznych PROW na lata 2007–2013 są działania na rzecz rozwoju obszarów wiejskich. W Rzeczypospolitej Polskiej obszary wiejskie zdefiniowane zostały jako tereny położone poza granicami administracyjnymi miast, co oznacza, że są to gminy wiejskie lub części wiejskie gmin miejsko-wiejskich. Definicja obszarów wiejskich, w uzasadnionych przypadkach, może być poszerzona o niewielkie ośrodki miejskie ściśle powiązane funkcjonalnie z obszarami wiejskimi, dlatego też kryterium dostępu zostało rozszerzone o miejscowości do 50 tys. mieszkańców dla zakresu działania: budowa lub modernizacja targowisk. Biorąc pod uwagę definicję obszarów wiejskich oraz dostępność środków na realizację inwestycji, nie jest planowana zmiana kryteriów dostępu, tak aby w ramach PROW na lata 2007–2013 skierować wsparcie na budowę lub modernizację targowisk w miejscowościach powyżej 50 tys. mieszkańców.

Jaki jest budżet programu „Mój rynek” i na jakich zasadach i z jakich źródeł będzie finansowany?

Na modernizację i budowę targowisk planowane jest 72,67 mln euro ze środków PROW na lata 2007–2013. Poziom pomocy wynosić będzie maksymalnie 75% kosztów kwalifikowalnych inwestycji. Wymagany krajowy wkład środków publicznych, w wysokości co najmniej 25% kosztów kwalifikowalnych projektu, pochodzić będzie ze środków własnych beneficjenta.

Maksymalna wysokość pomocy na realizację projektów dotyczących budowy lub modernizacji targowisk w jednej gminie w okresie realizacji programu nie może przekroczyć 1 mln zł.

Przekazując powyższe, dziękuję za zainteresowanie Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie planowanej sprzedaży
spółki ENEA SA (20804)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Tadeusza Tomaszewskiego

z dnia 22 lutego 2011 r. w sprawie sprzedaży spółki ENEA SA uprzejmie informuję, co następuje.

Działania ministra skarbu państwa w obszarze prywatyzacji sektora elektroenergetycznego stanowią konsekwencję określonych dokumentów rządowych („Program dla elektroenergetyki”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 28 marca 2006 r., „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r., jego aktualizacja – „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010”, przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 11 sierpnia 2009 r., a także dokument rządowy „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” wraz ze zmianą, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 29 września 2010 r.).

W „Polityce energetycznej Polski do 2030 r.” w rozdziale 3 „Wzrost bezpieczeństwa dostaw paliw i energii” jest ppkt 3.1.2 „Wytwarzanie i przesyłanie energii elektrycznej oraz ciepła” – dla realizacji powyższego celu wskazano jedynie dwie spółki: PGE Polska Grupa Energetyczna SA i Tauron Polska Energia SA, w których Skarb Państwa utrzyma większościowy lub kontrolny pakiet akcji na poziomie pozwalającym zachować władztwo korporacyjne.

Minister skarbu państwa, dokonując wyboru ścieżki prywatyzacyjnej, uwzględnia nie tylko interes Skarbu Państwa, ale również interes spółki. W przypadku ENEA SA podjęta została decyzja sprzedaży akcji inwestorowi branżowemu. Istotnym czynnikiem, który za tym przemawia, jest fakt, iż branżowy inwestor strategiczny posiadający wiedzę, doświadczenie oraz zaplecze badawcze może zagwarantować dostęp do najnowocześniejszych technologii. Realizując wynikające z umowy zobowiązania inwestycyjne, przyczynia się do rozwoju przedsiębiorstwa, co leży zarówno w interesie inwestora, jak również w interesie Skarbu Państwa, w interesie spółki i jej pracowników, a przede wszystkim w interesie ostatecznych odbiorców energii. Rozproszenie kapitału na giełdzie utrudniłoby realizację potrzeb inwestycyjnych spółki, które w przypadku ENEA SA są kluczowe również z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego kraju.

W odniesieniu do zastrzeżeń dotyczących EdF należy podkreślić, iż do chwili obecnej nie została podjęta decyzja o sprzedaży akcji ENEA SA temu inwestorowi. Niemniej jednak EdF jest światowym liderem w branży energetycznej, posiadającym kompetencje we wszystkich jej dziedzinach, począwszy od produkcji, poprzez obrót energią i jej dystrybucję, skończywszy na zarządzaniu sieciami przesyłowymi. Do Grupy EdF należą jedne z największych elektrowni i elektrociepłowni w Polsce, w tym Elektrownia Rybnik, wytwarzająca ok. 7% energii elektrycznej produkowanej w kraju. Obecnie EdF posiada około 10-procentowy udział w rynku energii elektrycznej i ok. 20-procentowy w rynku ciepła sieciowego w Polsce. Krajowe spółki należące do grupy produkują energię i ciepło głównie z węgla. Przy zakupie rządu

7 mln t węgla rocznie Grupa EdF jest drugim co do wielkości odbiorcą tego surowca w kraju.

Trudno podzielić wątpliwości w odniesieniu do realizacji przez EdF zobowiązań inwestycyjnych. W dniu 7 października 1997 r. pomiędzy Skarbem Państwa a konsorcjum EdF International/Finelex BV zawarta została umowa sprzedaży akcji spółki Elektrociepłownia Kraków SA z siedzibą w Krakowie. Do chwili obecnej wartość zrealizowanych inwestycji związanych z tą prywatyzacją przekroczyła zobowiązania inwestycyjne przewidziane w zawartej umowie. W dniu 21 czerwca 2000 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EdF International SA i GDF International SA została zawarta umowa sprzedaży akcji zespołu Elektrociepłowni Wybrzeże SA z siedzibą w Gdańsku. Umowa przewidywała zobowiązania, które zgodnie z informacjami będącymi w posiadaniu Ministerstwa Skarbu Państwa zostały już w znacznej większości zrealizowane (końcowe rozliczenie jeszcze nie nastąpiło). W dniu 28 marca 2001 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EdF International SA oraz EnBW Energie Baden-Württemberg AG z siedzibą w Karlsruhe została zawarta umowa sprzedaży akcji Elektrowni Rybnik SA. Inwestycje w rzeczowy majątek trwały przekroczyły w tym przypadku ponadtrzykrotnie zobowiązania inwestycyjne przewidziane w umowie.

Jak wynika z powyższego, EdF realizował zobowiązania prywatyzacyjne wynikające z umów zawieranych ze Skarbem Państwa. Trudno zatem na gruncie dotychczasowych doświadczeń odnaleźć argumenty, które potwierdzałyby tezę, iż EdF może nie realizować inwestycji sieciowych, wstrzymać bieżące inwestycje, ograniczyć inwestycje w energetykę węglową.

Jednocześnie w związku z dużym zainteresowaniem trwającym procesem prywatyzacji pragnę zwrócić uwagę na status ENEA SA jako spółki publicznej. W odniesieniu do tego rodzaju spółek, poza ograniczeniami informacyjnymi wynikającymi m.in. z art. 62 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.), obowiązują również inne ograniczenia informacyjne, a w szczególności wynikające z ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 185, poz. 1439, ze zm.).

Chciałbym podkreślić, iż Ministerstwo Skarbu Państwa dokłada wszelkich starań, aby w jak najwyższym stopniu przestrzegać zasad ładu korporacyjnego. Z uwagi na powyższe, mając również na względzie dobro procesu prywatyzacji, praktyką stosowaną w Ministerstwie Skarbu Państwa jest rozpowszechnianie wszystkich informacji, które powinny zostać przekazane do publicznej wiadomości, w formie komunikatów zamieszczanych na stronie internetowej MSP i danych zawartych w kartach prywatyzacyjnych. Drugim źródłem informacji są strony internetowe prywatyzowanych spółek. Wszelkie inne

informacje, z uwagi na dobro procesu prywatyzacji, do czasu jego zakończenia powinny pozostać niejawne.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie metalowych tabliczek
dołączanych do listów (20806)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Johana Abrahama Godsona, nr SPS-023-20806/11, w sprawie metalowych tabliczek dołączanych do listów, przedstawiam, co następuje.

Odnosząc się do pytania, czy istnieje możliwość znalezienia innego rozwiązania tej sprawy, tj. dołączania metalowych blaszek do przesyłek, wyjaśniam, iż obchodzenie obszaru zastrzeżonego przez operatorów alternatywnych polegające na dociążaniu przesyłek elementami zwiększającymi wagę było niejednokrotnie przedmiotem prac Ministerstwa Infrastruktury.

Od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. Prawo pocztowe (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.) do dnia wstąpienia Polski do UE prawa wyłączne Poczty Polskiej zostały ograniczone poprzez ustalenie granicy wagowej obszaru zastrzeżonego 500 g i granicy cenowej na poziomie pięciokrotności opłaty za przyjęcie, przemieszczenie i doręczenie przesyłki z korespondencją, stanowiącej przesyłkę najniższego przedziału wagowego najszybszej kategorii określonej w cenniku usług powszechnych operatora publicznego. Kolejne ograniczenie monopolu Poczty Polskiej nastąpiło z dniem przystąpienia Polski do Unii Europejskiej. Granica wagowa została obniżona do 350 g, a cenowa – do trzykrotności ww. opłaty (zgodnie z postanowieniami zawartymi w traktacie akcesyjnym, które wprowadziły odstępstwo od postanowień dyrektywy 2002/39/WE). Z dniem 1 stycznia 2006 r. obszar zastrzeżony określany jest granicą wagową do 50 g i cenową – do 2,5-krotności opłaty pobieranej przez operatora publicznego za przesyłkę o najniższym przedziale wagowym najszybszej kategorii. Obszar usług zastrzeżonych obejmuje w obrocie krajowym: przyjmowanie, przemieszczanie i doręczanie przesyłek z korespondencją, przesyłek reklamowych i przesyłek innych, nadanych

w sposób uniemożliwiający sprawdzenie zawartości o masie nieprzekraczającej 50 g (granica wagowa); w obrocie zagranicznym: przyjmowanie, przemieszczanie i doręczanie przesyłek o masie nieprzekraczającej 50 g.

Należy przy tym wskazać, iż już sama czynność operatora polegająca na przyjmowaniu przesyłek z korespondencją lub przesyłek reklamowych o masie do 50 g za opłatą niższą, niż określa ustawowy wymóg, stanowi naruszenie prawa, bez względu na to, czy na dalszym etapie przesyłki te są przez operatora dociążane oraz na etapie przemieszczania i doręczania mają masę powyżej 50 g. Jednakże mając na uwadze, iż opakowanie jak i zabezpieczenie przesyłki włączane są do jej wagi, nie stanowi naruszenia prawa przyjmowanie przez operatora przesyłki opatrzonej dołączonymi elementami zabezpieczającymi, które mogą być również nośnikami reklamy operatora, jeżeli takiego sposobu opakowania dokonał nadawca lub podmiot przez niego wskazany przed przyjęciem przesyłki przez operatora. Operatorzy alternatywni mogą świadczyć usługi zastrzeżone dla operatora publicznego w odniesieniu do ww. przesyłek, jednakże pod warunkiem pobrania opłaty nie niższej niż dwupółkrotność opłaty za przyjęcie, przemieszczenie i doręczenie przesyłki listowej stanowiącej przesyłkę najniższego przedziału wagowego najszybszej kategorii określonej w cenniku usług powszechnych operatora publicznego.

Na mocy art. 63 ustawy Prawo pocztowe organem uprawnionym do kontroli przestrzegania przepisów, decyzji oraz postanowień z zakresu działalności pocztowej jest prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Prezes UKE sprawuje m.in. kontrolę w zakresie naruszania przez innych przedsiębiorców uprawnień zastrzeżonych dla operatora publicznego, takich jak świadczenie usług pocztowych w ramach tzw. obszaru zastrzeżonego. W przypadku stwierdzenia naruszenia prezes UKE w ramach swych kompetencji wydaje decyzję określającą zakres naruszeń oraz termin usunięcia nieprawidłowości, a także nakłada karę pieniężną. Wymienione zadania prezesa UKE z zakresu kontroli działalności operatorów pocztowych oraz sankcje przewidziane za ww. naruszenie stanowią prawną oraz instytucjonalną gwarancję przestrzegania przepisów prawa.

Poczta Polska, jako podmiot wyłącznie uprawniony do świadczenia usług w ramach obszaru zastrzeżonego, posiada możliwość występowania we własnym imieniu w celu dochodzenia ochrony swych praw przed naruszeniem w postępowaniach sądowych.

Jednocześnie w odniesieniu do kwestii, iż oferta operatorów alternatywnych po dociążeniu okazuje się konkurencyjna cenowo w stosunku do propozycji Poczty, informuję, iż w związku z koniecznością implementacji do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającej dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty

(Dz. U. L 52 z dnia 27.02.2008 r., s.3) trwają prace nad przygotowaniem projektu nowej ustawy Prawo pocztowe, które poprzedzone zostały przyjęciem w dniu 5 października 2010 r. przez Radę Ministrów projektu założeń do projektu ww. ustawy. Z uwagi na fakt, iż konsekwencją wdrożenia dyrektywy 2008/6/WE będzie zniesienie obszaru zastrzeżonego w ramach usług powszechnych świadczonych przez operatora publicznego Poczta Polska SA, wprowadzenie nowych rozwiązań prawnych będzie szczególnie istotne z punktu widzenia innych operatorów pocztowych.

Niniejszym wyrażam nadzieję, że w sposób dostateczny wyjaśniłem kwestię dociążania lisów metalowymi blaszkami jako obchodzenie obszaru zastrzeżonego dla operatora publicznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Tomasza Garbowskiego**

**w sprawie planu działań resortu na 2011 r.
w zakresie przygotowań Polski do organizacji
turnieju finałowego Mistrzostw Europy
w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 (20819)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tomasza Garbowskiego, przekazaną pismem z dnia 2 marca 2011 r. (sygn.: SPS-023-20819/11) w sprawie planu działań resortu na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. z 2010 r. Nr 26, poz. 133, z późn. zm.) minister sportu i turystyki przedstawia sprawozdania z realizacji przedsięwzięć Euro 2012 oraz innych przygotowań do UEFA EURO 2012™ Radzie Ministrów dwa razy do roku, do dnia 31 stycznia i 31 lipca, a także Sejmowi raz w roku, do dnia 30 marca każdego roku. Sprawozdania te są również zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sportu i Turystyki. Przedmiotowe sprawozdania oprócz informacji dotyczących działań już podjętych, w tym zrealizowanych, przedstawiają również plany działań, których realizacja nastąpi w następnym okresie sprawozdawczym.

Ponadto pragnę podkreślić, że koordynacja przygotowań do UEFA EURO 2012™ realizowana przez ministra sportu i turystyki bazuje na przygotowanej przez PL.2012 sp. z o.o. „mapie drogowej” przyjętej przez ministra sportu i turystyki, która określa plan działań podmiotów zaangażowanych w przygotowania do roku 2012 we wszystkich koordynowanych obszarach. Wspomniana „mapa drogowa” została zamieszczona na stronie internetowej PL.2012 sp. z o.o. (www.2012.org.pl).

Zgodnie z treścią ostatniego sprawozdania przedstawionego Radzie Ministrów pt. „Sprawozdanie z realizacji przedsięwzięć Euro 2012 oraz z wykonywanych działań dotyczących realizacji przygotowań Polski do finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™ (czerwiec–grudzień 2010 r.)” rok 2011 to okres, w którym proces modernizacji kraju z uwagi na przygotowania do UEFA EURO 2012™ wejdzie w fazę finalizacji najistotniejszych projektów infrastrukturalnych. Zgodnie z przyjętymi planami zakończą się prace budowlane na stadionach w miastach gospodarzach Euro 2012 i na innych ważnych obiektach sportowych, które powstają dzięki UEFA EURO 2012™. Na koniec 2011 r. Polska będzie dysponowała jedną z najnowocześniejszych infrastruktur sportowych w Europie:

- 4 stycznia 2011 r. – uroczystość zawieszenia wiechy na stadionie narodowym w Warszawie. Obiekt i postęp realizowanych prac są symbolem całego procesu przygotowań Polski do mistrzostw,
- 28 lutego 2011 r. – oddanie do użytkowania przebudowanego Stadionu „Wisły” w Krakowie,
- 12 kwietnia 2011 r. – zakończenie budowy stadionu w Gdańsku. Uroczyste otwarcie stadionu zaplanowano na 9 czerwca 2011 r.,
- 30 czerwca 2011 r. – zakończenie budowy stadionu narodowego. Impreza inauguracyjna została zaplanowana na III kwartał 2011 r. (sierpień 2011 r.), a towarzyski mecz otwarcia Polska – Niemcy jest zaplanowany na 9 września 2011 r.,
- 30 czerwca 2011 r. – zakończenie budowy stadionu we Wrocławiu. Oddanie stadionu do użytku zostało zaplanowane na 20 października 2011 r.

Terminy realizacji stadionów budowanych na UEFA EURO 2012™ uwzględniają wymagany czas potrzebny na konieczny okres testów i dostosowywania procesów organizacyjnych na obiektach przed rozpoczęciem turnieju.

W 2011 r. zostanie ukończonych kilka bardzo istotnych projektów, kluczowych z punktu widzenia rozwoju infrastruktury transportowej w całym kraju i w miastach gospodarzach Euro 2012.

Kluczowe inwestycje autostradowe:

- 30 listopada 2011 r. – oddanie do użytkowania kluczowej inwestycji autostradowej – odcinka autostrady A2 Nowy Tomyśl – Świecko,
- 29 grudnia 2011 r. – oddanie do użytkowania kluczowej inwestycji autostradowej – autostrady A1 Nowe Marzy – Toruń.

Porty lotnicze:

— grudzień 2011 r. – zakończenie rozbudowy lotniska we Wrocławiu – pozwolenie na użytkowanie planowane na IV kwartał 2011 r. (zakończenie rozbudowy lotniska w Gdańsku przewidziane jest na marzec 2012 r., a w Poznaniu na kwiecień 2012 r.).

Miasta gospodarze Euro 2012:

— 30 czerwca 2011 r. – oddanie do użytkowania kluczowej inwestycji miejskiej w Poznaniu – przebudowa uli. Bukowskiej,

— 22 lipca 2011 r. – zakończenie budowy obwodnicy Wrocławia,

— 29 lipca 2011 r. – zakończenie budowy infrastruktury drogowej w otoczeniu stadionu piłkarskiego UEFA EURO 2012™ we Wrocławiu.

Rok 2011 to kolejny okres widocznych efektów przygotowań do UEFA EURO 2012™ w postaci budów, ale to przede wszystkim rok oddawania kluczowych inwestycji do użytku.

Zgodnie z określonymi fazami całego procesu przygotowań w 2011 r. rozpocznie się także proces intensyfikacji działań organizacyjnych, które w połączeniu z powstającą infrastrukturą będą decydować nie tylko o jakości turnieju, ale też o zakresie dziedzictwa 4 lat przygotowań Polski do UEFA EURO 2012™.

Jednym z najważniejszych obszarów organizacyjnych procesu przygotowań jest obszar szeroko pojętego bezpieczeństwa, w którym na co dzień w sposób zintegrowany współpracują instytucje odpowiedzialne za porządek publiczny w Polsce. Zmiany zachodzące na tej płaszczyźnie oraz wdrażane nowe rozwiązania, dla których stymulatorem stało się prawo organizacji mistrzostw, będą miały istotny wpływ na funkcjonowanie tego obszaru również po zakończeniu turnieju. Dodatkowo wypracowane rozwiązania będą stanowiły gotowy, wartościowy kapitał merytoryczny w kontekście możliwości organizacji przez Polskę innych wielkich wydarzeń sportowych w przyszłości:

— 30 marca 2011 r. – podjęcie decyzji o strukturze organizacji i zakresie odpowiedzialności krajowego i miejskich sztabów bezpieczeństwa na okres trwania mistrzostw,

— 30 września 2011 r. – przygotowanie przez komitet medyczny planów zabezpieczenia medycznego i ratowniczego w zakresie zdarzenia masowego dla stadionów,

— w 2011 r. przeprowadzonych zostanie szereg zmian legislacyjnych, gwarantujących bezpieczeństwo na UEFA EURO 2012™, na podstawie zasady „have fun, feel safe” – „baw się i czuj bezpiecznie”,

— 30 grudnia 2011 r. – przygotowanie planów zabezpieczenia UEFA EURO 2012™,

— 30 grudnia 2011 r. – zatwierdzenie planów dotyczących przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych UE podczas mistrzostw w 2012 r.

W 2011 r. kontynuowana i rozwijana będzie polsko-ukraińska współpraca w obszarze bezpieczeństwa. Zadanie to realizuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji i jednym z najważniej-

szych jego elementów będzie przygotowanie polsko-ukraińskiej strategii bezpieczeństwa.

W 2011 r. zorganizowane zostaną dwie konferencje uzgodnieniowe, czyli spotkania przedstawicieli krajów, których reprezentacje piłkarskie mają szansę na zakwalifikowanie się do turnieju, oraz państw sąsiadujących i tranzytowych. Pierwsza z nich zostanie zorganizowana w Polsce przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, a druga na Ukrainie.

W 2011 r. zrealizowane zostaną także projekty, których celem i efektem będzie promocja Polski jako kraju gospodarza UEFA EURO 2012™, ale także dynamicznie rozwijającego się państwa – członka Unii Europejskiej. W połączeniu z prezydenturą Polski działania te mogą przyczynić się do znaczącej, pożądanej zmiany wizerunku Polski w Europie i na świecie:

— 25 stycznia 2011 r. – wydarzenia promocyjne turnieju w miastach gospodarzach Euro 2012 „500 dni do Euro”,

— 8 czerwca 2011 r. – start kampanii promocyjnej Polski w kontekście przygotowań i organizacji turnieju (spójny przekaz wskazujący na najważniejsze walory kraju: rozwój, otwartość, ludzi),

— 8 czerwca 2011 r. – „One year to go”, uroczystości związane z promocją turnieju w Polsce (UEFA) na 1 rok przed mistrzostwami.

W 2011 r. realizowane będą także zakrojone na szeroką skalę projekty, których celem jest m.in. angażowanie Polaków w proces przygotowań oraz rozwój postaw obywatelskich. Jako przykład może posłużyć projekt wolontariatu przestrzeni publicznej:

— 30 listopada 2011 r. – rozpoczęcie procesu rekrutacji 2300 wolontariuszy w przestrzeni publicznej na turniej.

Podsumowując, rok 2011 zarówno w obszarze infrastruktury, jak i organizacji jest niezwykle ważny zarówno w kontekście samego procesu przygotowań, jak i w zakresie potencjału komunikacyjnego dialogu strony publicznej ze społeczeństwem. Najważniejsze wyzwania na najbliższy rok to zaplanowanie działań organizacyjnych tak, aby w dniu 2 grudnia 2011 r., kiedy odbędzie się w Kijowie losowanie grup rozgrywek finałowych, Polska była jak najlepiej przygotowana zarówno w zakresie gotowej infrastruktury, jak i odpowiedniej organizacji na każdy ze scenariuszy pobytu i przemieszczania się kibiców w miastach gospodarzach Euro 2012 i pomiędzy nimi.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Garbowskiego**

**w sprawie planu działań resortu na 2011 r.
w zakresie przygotowań Polski do organizacji
turnieju finałowego Mistrzostw Europy
w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 (20822)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-20822/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Tomasza Garbowskiego w sprawie planu działań MSWiA na 2011 r. w zakresie przygotowań Polski do organizacji turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W związku ze złożonymi gwarancjami rządowymi związanymi z przyznaniem Polsce i Ukrainie prawa organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, zarządzeniem nr 9 z dnia 16 stycznia 2008 r., minister spraw wewnętrznych i administracji powołał zespół do spraw koordynacji działań służb podległych ministrowi spraw wewnętrznych i administracji w związku z organizacją Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012. Zespół realizuje swoje zadania zgodnie z przyjętym w maju 2009 r. harmonogramem.

Wśród zadań wskazanych z terminie realizacji na rok 2011 warto wymienić:

— gromadzenie informacji o możliwych zagrożeniach dla bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, zadanie rozpoczęte od 1 stycznia 2011 r. jest zadaniem stałym;

— przygotowanie projektów bilateralnych deklaracji o współpracy z innymi państwami, dotyczących współdziałania w związku z Euro 2012;

— zorganizowanie konferencji uzgodnieniowej z potencjalnymi uczestnikami Euro 2012, z krajami sąsiadującymi i tranzytowymi, mającej na celu uzgodnienie zasad współpracy w zakresie Euro 2012;

— zakończenie prac nad koncepcją koordynacji działań służb podległych i nadzorowanych przez MSWiA w czasie trwania Euro 2012;

— rozpoczęcie procedury sprawdzania przyjętych rozwiązań związanych z bezpieczeństwem Euro 2012 w ramach zabezpieczenia meczów testowych na stadionach Euro 2012.

Ponadto zgodnie z harmonogramem prac zespołu od początku jego powołania realizowane są zadania stale zawierające długofalowe działania związane z przygotowaniem służb i resortu do Euro 2012. Są one związane z realizacją projektów inwestycyjnych, szkoleniowych, pozyskiwaniem doświadczeń z innych krajów i wdrażaniem ich do polskiej praktyki, opra-

cowywaniem koncepcji działań poszczególnych służb i współpracy pomiędzy nimi, przygotowaniem koncepcji działań w przypadku wystąpienia zdarzeń nadzwyczajnych, a także współpracą z partnerem ukraińskim.

Zadania zespołu wpisują się w działalność powołanego zarządzeniem nr 33 prezesa Rady Ministrów z dnia 12 maja 2010 r. Komitetu ds. Bezpieczeństwa Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. Komitet koordynuje działania wszystkich podmiotów zaangażowanych w przygotowania do zapewnienia bezpieczeństwa Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012.

Komitet przyjął zintegrowaną koncepcję bezpieczeństwa, która definiuje wspólną wizję, cele oraz zakres działania, mechanizmy konsultacji, kontroli oraz strukturę podejmowania decyzji. Celem realizowanych działań jest zapewnienie nie tylko bezpiecznych warunków Turnieju, ale także sprawnej obsługi i przyjaznej atmosfery zgodnie z mottem programu „Baw się dobrze – czuj bezpiecznie” (have fun – feel safe).

Założenia zintegrowanej koncepcji bezpieczeństwa realizowane są poprzez program bezpieczeństwa podzielony na piętnaście obszarów tematycznych. Dla każdego obszaru zostały zidentyfikowane podmioty wiodące oraz podmioty uczestniczące w procesie przygotowań. Instytucje wiodące w piętnastu obszarach wyłoniły liderów obszarów. Każdy obszar został rozpisany na projekty, do których przypisani zostali kierownicy projektów.

Kompleksowe i spójne zarządzanie programem bezpieczeństwa ułatwia system zarządzania projektowego project portfolio management, w którym zawarte są na bieżąco aktualizowane wszelkie informacje na temat stanu realizacji poszczególnych projektów w ramach przedstawionych poniżej obszarów. Użycie narzędzia zarządzania portfelami projektów pozwoliło zdefiniować precyzyjnie ponad trzy i pół tysiąca zadań szczegółowych.

Program bezpieczeństwa	Instytucja wiodąca	Instytucje uczestniczące
1. System prawny	MSWiA	Euro 2012 POLSKA, KGP, PL.2012, MS, PG
2. System sądownictwa	MS / PG / CZSW	KGP, MON, ŻW,
3. Współpraca międzynarodowa	MSWiA	PG, MS, KGP, MSZ, KG SG, KG PSP, org. międzynarodowe, ABW, SC, PL.2012
4. Bezpieczeństwo stadionów i innych miejsc oficjalnych	Euro 2012	KGP, MON, ŻW, BOR, KG PSP, komitet medyczny, miasta gospodarze
5. Miejsca publicznego oglądania meczów	PL.2012	KGP, ŻW, KG PSP, komitet medyczny, miasta gospodarze
6. Opieka medyczna i ratownictwo medyczne	komitet medyczny	KG PSP, MON, miasta gospodarze, wojewodowie, PL.2012

7. Przyjazna granica	KG SG/ SC/ MSZ	Wojewodowie, PL.2012
8. Bezpieczny transport	PL.2012	KGP, BOR, ŻW, miasta gospodarze, wojewodowie, KG PSP
9. Wolontariat przestrzeni publicznej	PL.2012	KGP, miasta gospodarze, ABW
10. Współpraca z kibicami	PL.2012	MSWiA, KGP, miasta gospodarze
11. Bezpieczeństwo i porządek publiczny	Policja / BOR	MON, ŻW, miasta gospodarze, MS, PG, PL.2012
12. Ratownictwo i sytuacje nadzwyczajne	KG PSP	KGP, MON, ŻW, komitet medyczny, miasta gospodarze, wojewodowie, RCB
13. Przeciwdziałanie terroryzmowi	ABW / BOR	KGP, KG SG
14. Zarządzanie kryzysowe	RCB	województwie, miasta gospodarze, KG PSP, KGP, KG SG
15. Gotowość	MSWiA	wszystkie instytucje

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz służby podległe i nadzorowane zaangażowane są w realizację wszystkich obszarów programu bezpieczeństwa Euro 2012, natomiast w obszarach: 1, 3 i 15 Ministerstwo SWiA jest instytucją wiodącą.

Do najważniejszych planowanych na 2011 r. przedsięwzięć w poszczególnych obszarach należą:

1) prawodawstwo: przygotowanie projektu ustawy o zapewnieniu bezpieczeństwa w związku z organizacją turnieju finałowego UEFA Euro 2012 zakłada się zakończenie procesu legislacyjnego w pierwszej połowie 2011 r;

2) system sądownictwa, opracowanie i wdrożenie wspólnej koncepcji działania MS, PG, CZSW, Policji w sprawach rozpoznawanych w trybie przyspieszonym;

3) współpraca międzynarodowa:

— przygotowanie i przeprowadzenie konferencji uzgodnieniowej krajów, których drużyny zakwalifikują się do turnieju finałowego UEFA Euro 2012 oraz krajów sąsiednich i tranzytowych,

— przygotowanie i wdrożenie koncepcji przyjęcia zagranicznych sił wsparcia w czasie turnieju finałowego UEFA Euro 2012,

— realizacja priorytetów Polski dot. bezpieczeństwa masowych imprez sportowych w trakcie przewodnictwa naszego kraju w Radzie UE w II połowie 2011 r., które w założeniu przyczynią się do zintensyfikowania współpracy międzynarodowej w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa imprez masowych w skali UE, co wpłynie również na ograniczenie zagrożeń podczas turnieju finałowego UEFA Euro 2012. Planuje się m.in. uzupełnienie unijnych podręczników dot. transgranicznej współpracy policyjnej (w szczególności rezolucji Rady w sprawie zaktualizowanego podręcznika zaleceń dla międzynarodowej współpracy policyjnej oraz kontroli przemocy oraz zakłóceń w odniesieniu do meczów piłki nożnej o charakterze międzynarodowym, w których uczestniczy co naj-

mniej jedno państwo członkowskie) poprzez dodanie części dot. współpracy z państwami trzecimi;

4) bezpieczeństwo stadionów i innych miejsc oficjalnych:

— implementacja koncepcji dotyczącej sposobu zabezpieczenia obiektów EXPO, w których zlokalizowane będzie międzynarodowe centrum transmisyjno-nadawcze,

— sprawdzanie funkcjonowania systemu stewardingu na polskich stadionach piłkarskich podczas trwania rozgrywek ligowych w Polsce;

5) miejsca publicznego oglądania meczów:

— opracowanie wytycznych dotyczących bezpieczeństwa stref kibiców w miastach gospodarzach,

— przeprowadzenie standaryzacji założeń dotyczących zapewnienia bezpieczeństwa stref kibiców w miastach gospodarzach;

6) opieka medyczna i ratownictwo medyczne:

— przygotowanie planów zabezpieczenia medycznego stadionów we Wrocławiu, Gdańsku i Warszawie,

— przeprowadzenie standaryzacji planów zabezpieczenia medycznego stref kibiców w miastach gospodarzach,

— wdrożenie w szpitalach referencyjnych szpitalnych planów zarządzania kryzysowego zgodnie z wytycznymi WHO;

7) przyjazna granica:

— opracowanie koncepcji przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych UE podczas Turnieju UEFA Euro 2012,

— przygotowanie koncepcji projektów wspólnych odpraw, rozumianych jako kontrola służb granicznych i celnych Polski i Ukrainy dokonywana w jednym miejscu po stronie polskiej, oraz pasów Euro 2012, rozumianych jako pasy szybkich odpraw granicznych wydzielonych po stronie polskiej i ukraińskiej dla kibiców udających się na zawody,

— pozyskanie funduszy i przeprowadzenie niezbędnych zakupów przez Komendę Główną Straży Granicznej w zakresie wzmocnienia kadrowego w przypadku podjęcia decyzji o przywróceniu kontroli granicznej na granicach wewnętrznych Unii Europejskiej, a także doposażenia w niezbędny sprzęt specjalistyczny;

8) bezpieczny transport:

— przeprowadzenie analizy koncepcji obsługi transportowej w zakresie wymogów bezpieczeństwa stanowiących przedmiot prac komitetu ds. bezpieczeństwa,

— wdrożenie zaleceń komitetu ds. bezpieczeństwa do ostatecznego wariantu koncepcji obsługi transportowej;

9) wolontariat przestrzeni publicznej:

— uruchomienie strony internetowej projektu wolontariat,

— działania komunikacyjne wolontariatu w miastach gospodarzach,

— rozpoczęcie realizacji świadczeń dla wolontariuszy oraz rozpoczęcie rekrutacji wolontariuszy,

— wkomponowanie działań wolontariatu w politykę informacyjną programu bezpieczeństwa jako integralnego elementu służącego informowaniu i komunikowaniu się ze społeczeństwem;

10) współpraca z kibicami:

— rozszerzenie działania projektu „Kibice razem” na inne miasta, po zakończeniu fazy pilotażowej w Gdańsku i Wrocławiu,

— przygotowanie testowych ambasad kibiców podczas meczów otwarcia stadionu narodowego i stadionu w Gdańsku,

— przeprowadzenie specjalistycznych szkoleń dla ekspertów;

11) bezpieczeństwo i porządek publiczny:

— przygotowanie narzędzia teleinformatycznego do prowadzenia dokumentacji w czasie rzeczywistym działań w centrum dowodzenia operacją, w tym w centrum wymiany informacji oraz w centrum operacyjnym komendanta głównego Policji,

— przygotowanie dokumentacji w obszarze operacji policyjnej na czas turnieju,

— zakończenie projektu przygotowania centrum dowodzenia operacją, w tym centrum wymiany informacji w CSP w Legionowie oraz modernizacja budynków internatowych, zwieńczone uzyskaniem pozwolenia na użytkowanie,

— realizacja drugiego etapu modernizacji centrum kierowania Biura Ochrony Rządu,

— opracowanie projektu działań informacyjno-edukacyjnych skierowanych do społeczeństwa nt. potencjalnych zagrożeń bezpieczeństwa i porządku publicznego oraz dostępnych form pomocy w sytuacji takich zagrożeń. Działania te będą integralnym elementem strategii informacyjnej programu bezpieczeństwa;

12) ratownictwo i sytuacje nadzwyczajne:

— opracowanie koncepcji w zakresie organizacji, a także podziału zadań między służbami, organizacjami, inspekcjami i podmiotami ratowniczymi podczas organizacji dekontaminacji,

— określenie zasad i procedur współdziałania służb i podmiotów ratowniczych z podmiotami krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, w zakresie zabezpieczenia operacyjno-ratowniczego,

— zakup przez Komendę Główną Państwowej Straży Pożarnej w ramach projektu „Wsparcie techniczne ratownictwa ekologicznego i chemicznego” specjalistycznego sprzętu rozpoznania chemicznego z modułem radiacyjnym i biologicznym. Zakup będzie możliwy w przypadku uruchomienia źródeł finansowania ze strony Ministerstwa Finansów w uzgodnieniu z Ministerstwem Rozwoju Regionalnego w ramach programu 3.2.2. Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”;

13) przeciwdziałanie terroryzmowi:

— opracowanie i wdrożenie koncepcji ochrony antyterrorystycznej oraz systemu reagowania w przypadku wystąpienia zdarzenia o charakterze terrorystycznym w związku z przeprowadzeniem turnieju finałowego UEFA Euro 2012,

— zakończenie prac przy budowie systemu IT CAT w ramach projektu organizacji centrum antyterrorystycznego ABW,

— zorganizowanie międzynarodowej konferencji podsumowującej wyniki ćwiczeń OFFSIDE 2010 oraz czterech seminariów regionalnych z zakresu bezpieczeństwa wewnętrznego i zarządzania kryzysowego w Gdańsku, Poznaniu, Warszawie oraz Wrocławiu;

14) zarządzanie kryzysowe:

— opracowanie i realizacja koncepcji ćwiczenia koordynującego działania w sytuacji kryzysowej,

— przygotowanie raportu na temat bilansu energetycznego kraju,

— przygotowanie aneksów do planów zarządzania kryzysowego,

— wypracowanie sposobu organizacji polityki informacyjnej w sytuacji kryzysowej, w tym zakresu zadań i odpowiedzialności służb prasowych poszczególnych organów administracji oraz przygotowanie i przeprowadzenie debaty eksperckiej z przedstawicielami mediów na temat zagrożeń. Procedura zarządzania informacją w sytuacji kryzysowej będzie włączona jako część polityki informacyjnej programu bezpieczeństwa;

15) gotowość: przygotowanie struktury oraz regulaminu działania krajowego sztabu bezpieczeństwa Euro 2012, w tym schematu przepływu informacji zarządzania bezpieczeństwem w czasie turnieju finałowego UEFA Euro 2012.

Łącznie w 2011 r. zaplanowana jest realizacja 86 projektów kluczowych w programie bezpieczeństwa, koniecznych dla zapewnienia bezpieczeństwa w czasie turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012. Ogólny koszt realizacji powyższych projektów oszacowany jest na kwotę blisko 190 mln PLN. W budżecie na 2011 r. na ten cel zabezpieczono około 150 mln PLN.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Tomasza Garbowskiego**

**w sprawie popularyzacji zapisów
nowej ustawy o sporcie (20824)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Tomasza Garbowskiego, przekazaną pismem z dnia 2 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-20824/11), w sprawie popularyzacji

zapisów nowej ustawy o sporcie uprzejmie informuje, co następuje.

Ministerstwo Sportu i Turystyki na bieżąco prowadzi politykę informacyjną dotyczącą nowych rozwiązań zawartych w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.). Powyższe realizowane jest zarówno w odniesieniu do polskich związków sportowych, klubów sportowych, jak i jednostek samorządu terytorialnego.

Na bieżąco analizowane są także sygnały dotyczące stosowania nowych rozwiązań, szczególnie w zakresie wspierania sportu przez jednostki samorządu terytorialnego. Niemniej z uwagi na stosunkowo krótki okres czasu od dnia wejścia w życie ustawy o sporcie, a także brak wykształconej praktyki w tym zakresie, tym bardziej w zakresie orzecznictwa sądowego oraz orzecznictwa RIO, niezmiernie trudne jest propagowanie jednolitych i niebudzących wątpliwości rozwiązań. W mojej ocenie niezbędna jest praktyczna ocena stosowania nowych rozwiązań i wykształcenie określonej praktyki zachowań. Ministerstwo przygląda się temu procesowi i będzie na bieżąco monitorować najważniejsze obszary stosowania prawa sportowego w praktyce.

Po zebraniu doświadczeń i dokonaniu wnikliwej oceny stosowania ustawy o sporcie niewykluczone jest podjęcie w tym zakresie działań informacyjnych i akcji popularyzujących nowe rozwiązania.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Arkadego Fiedlera
oraz grupy posłów**

**w sprawie norm prawnych regulujących sprawę
umieszczania reklam typu LED (20840)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów, którą otrzymałem wraz z pismem Pana Marszałka z dnia 2 marca 2011 r., znak: SPS-023-20840/11, w sprawie reklam na ekranach LED umieszczanych przy drogach publicznych, uprzejmie przekazuję stanowisko w tym zakresie.

Kwestie umieszczania reklam w pasach drogowych dróg publicznych regulują przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 39 ust. 1 tej ustawy zabrania się dokonywania w pasie drogowym czynności, które mogłyby powodować niszczenie lub uszkodzenie drogi i jej urządzeń albo zmniejszenie jej trwałości oraz zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego. W szczególności w pasie drogowym zabronione jest umieszczanie reklam poza obszarami zabudowanymi, z wyjątkiem parkingów. Natomiast w terenie zabudowanym umieścić reklamę w pasie drogowym można wyłącznie za zgodą zarządcy drogi, wyrażoną w formie decyzji administracyjnej, po uiszczeniu stosownej opłaty.

Przed wydaniem zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia reklamy zarządca drogi jest każdorazowo zobowiązany do oceny, czy zajęcie pasa drogowego pod reklamy jest dopuszczalne, tzn. czy nie będzie powodować niszczenia drogi lub naruszać zadań organu zarządzającego drogą, m.in. obowiązku zapewnienia warunków bezpieczeństwa ruchu drogowego (co wynika z orzecznictwa sądowego, m.in. z wyroku NSA z dnia 9 lutego 2009 r., sygn. akt I1 GSK 735108). Ponadto zarządca drogi jest zobowiązany również uwzględniać przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), które stanowią, iż zabronione jest umieszczanie na drodze lub w jej pobliżu urządzeń wysyłających lub odbijających światło w sposób powodujący oślepianie albo wprowadzających w błąd uczestników ruchu oraz zaślanianie znaków i sygnałów drogowych (art. 45 ust. 1 pkt 7 i 8). Przepisy Prawa o ruchu drogowym odpowiadają w tym zakresie zapisowi art. 4 ust. b konwencji wiedeńskiej z dnia 8 listopada 1968 r. o znakach i sygnałach drogowych, której Rzeczpospolita Polska jest stroną.

Mając na względzie powyższe, uważam, że kwestia umieszczania reklam w pasie drogowym zasadniczo jest już uregulowana. Ustawodawca wyposażył bowiem zarządcę drogi w możliwość odmowy wydania zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia reklamy, jeżeli jej lokalizacja naruszałaby zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Resort infrastruktury zauważa natomiast potrzebę stworzenia odpowiednich przepisów, które w sposób wyraźny i czytelny określałyby zasady lokalizacji reklam poza pasem drogowym. Konieczność wypracowania przedmiotowej procedury potwierdzają liczne sygnały, które napływają do Ministerstwa Infrastruktury, zarówno od zarządców dróg, jak również z jednostek naukowych, informujące o negatywnym wpływie reklam dynamicznych i wielkoformatowych (w tym szczególnie reklam wykorzystujących diody świetlne) na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

W związku z powyższym Ministerstwo Infrastruktury podjęło starania zmierzające do utworzenia odpowiednich przepisów prawnych w tym zakresie.

Zauważyć jednak trzeba, że problem jest złożony, chociażby z tego powodu, iż w odniesieniu do reklam świetlnych lub obrazów ruchomych wymaga określenia konkretnych parametrów fotometrycznych mie-

rzonych z punktu widzenia kierującego pojazdem, które określiłyby w miarodajny sposób stopień oślnienia kierującego. Konieczne jest również określenie wpływu poszczególnych parametrów na ewentualne zaburzenia czynności psychomotorycznych kierowców.

Dlatego do współpracy zaprosiliśmy również środowisko naukowe. Z udziałem ludzi nauki, m.in. profesora z Politechniki Warszawskiej i psychologów transportu, w Ministerstwie Infrastruktury w styczniu, lutym i marcu br. odbyły się pierwsze posiedzenia, na których dyskutowano o sposobach rozwiązania istniejącego problemu.

Przedstawiciele środowiska naukowego zadeklarowali, że w tym zakresie w pracach legislacyjnych udziela wsparcia.

Z uwagi jednak na fakt, że poruszona tematyka jest złożona, nie można dokładnie określić terminu wprowadzenia przedmiotowych zmian.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Pięty
oraz grupy posłów**

**w sprawie zmian w ustawie
o spółdzielniach mieszkaniowych (20842)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów z dnia 23 lutego 2011 r., nr SPS-023-20842/11, w sprawie zmian w ustawie o spółdzielniach mieszkaniowych, uprzejmie informuje, że w dniu 17 grudnia 2009 r. w ramach Komisji Infrastruktury powołana została podkomisja nadzwyczajna do rozpatrzenia: senackiego i poselskich projektów ustaw o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druki nr 2544, 2487 i 2573); poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo spółdzielcze, ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz ustawy o biegłych rewidentach i ich samorządzie (druk nr 2510) oraz poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk nr 3494).

W ww. projektach nie przewiduje się zmian w kierunku oczekiwanym przez autorów interpelacji, tj. dotyczących możliwości płacenia niższych opłat z tytułu użytkowania garaży nabytych od spółdzielni przez osoby uprawnione.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że przedmiotowa kwestia nie wymaga zmiany ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, bowiem sprawa ta jest uregulowana art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116, z późn. zm.).

Zgodnie z ww. przepisem pożytki i inne przychody z nieruchomości wspólnej służą pokrywaniu wydatków związanych z jej eksploatacją i utrzymaniem, a w części przekraczającej te wydatki przypadają właścicielom lokali proporcjonalnie do ich udziałów w nieruchomości wspólnej. Oznacza to, że właściciele lokali, w tym również właściciele niebędący członkami spółdzielni, mają możliwość obniżenia wydatków związanych z eksploatacją i utrzymaniem garaży. Taką możliwość stwarza również przepis art. 24¹ ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, w myśl którego większość właścicieli lokali w budynku lub budynkach położonych w obrębie danej nieruchomości może podjąć uchwałę, że w zakresie ich praw i obowiązków oraz zarządu nieruchomością wspólną będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie zakładowych straży pożarnych
(20844)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-20844/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Tadeusza Arkita w sprawie zakładowych straży pożarnych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ustawą z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68, z późn. zm.) powołana została Państwowa Straż Pożarna jako zawodowa, umundurowana i wyposażona w specjalistyczny sprzęt formacja, przeznaczona do walki z pożarami, klęskami żywiołowymi i innymi miejscowymi zagrożeniami. Wejście w życie przepisów ww. ustawy spowodowało znaczne rozszerzenie zakresu zadań i kompetencji zawodowych straży pożarnych, które tworzone były na podstawie ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 106, z późn. zm.). Powołując

nową formację – Państwową Straż Pożarną, rozwiązano dotychczas istniejące jednostki organizacyjne ochrony przeciwpożarowej oraz zniesiono stanowiska funkcjonariuszy pożarnictwa (vide: art. 126 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej), a ponadto w ustawie o Państwowej Straży Pożarnej oraz ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380, z późn. zm.) wprowadzono zróżnicowanie statusu osób realizujących zadania z zakresu ochrony przeciwpożarowej.

Do jednej grupy ww. ustawy zaliczają funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej (strażaków PSP) pozostających w stosunku służbowym nawiązanym na podstawie mianowania (powołania), którzy pełnią służbę w Państwowej Straży Pożarnej będącej zgodnie z art. 1 ustawy o Państwowej Straży Pożarnej zawodową, umundurowaną i wyposażoną w specjalistyczny sprzęt formacją, przeznaczoną do walki z pożarami, klęskami żywiołowymi i innymi miejscowymi zagrożeniami. Do zadań Państwowej Straży Pożarnej należy także organizowanie krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego.

Drugą grupę stanowią pracownicy jednostek ochrony przeciwpożarowej – niebędących jednostkami organizacyjnymi Państwowej Straży Pożarnej – głównie zakładowych straży pożarnych (ZSP) i zakładowych służb ratowniczych (ZSR). W myśl art. 17 ust. 2 ustawy o ochronie przeciwpożarowej m.in. instytucje, organizacje, osoby prawne lub fizyczne mogą za zgodą ministra właściwego do spraw wewnętrznych tworzyć, przekształcać lub likwidować jednostki, o których mowa powyżej. Zgodnie z art. 29 ww. ustawy koszty funkcjonowania jednostek ochrony przeciwpożarowej ponoszone są przez podmioty je tworzące, tj. z:

- budżetu państwa,
- budżetów jednostek samorządu terytorialnego,
- dochodów instytucji ubezpieczeniowych ubezpieczających osoby prawne i fizyczne,
- środków własnych podmiotów, o których mowa w art. 17 ustawy, które uzyskały zgodę ministra właściwego do spraw wewnętrznych na utworzenie jednostki ochrony przeciwpożarowej.

W jednostkach ochrony przeciwpożarowej zatrudnieni są pracownicy na podstawie umowy o pracę, z tego też powodu ich uprawnienia pracownicze kształtowane są na gruncie przepisów prawa pracy.

Zachodzi zatem istotna różnica między statusem pracownika jednostek ochrony przeciwpożarowej (ZSP i ZSR) a statusem strażaka Państwowej Straży Pożarnej. Różnica ta wynika ze szczególnej odpowiedzialności strażaka PSP jako funkcjonariusza publicznego, jego zakresu obowiązków, dyspozycyjności, podległości służbowej i odpowiedzialności dyscyplinarnej. Prawo strażaków Państwowej Straży Pożarnej do nabywania świadczeń emerytalnych według zasad i na warunkach przewidzianych w ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywia-

du Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, z późn. zm.) jest adekwatne do realizowanych zadań służbowych i stopnia ich uciążliwości wynikających z nawiązanego stosunku służbowego

W związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 1992 r. ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, ustawodawca w art. 129 ust. 1 umożliwił dotychczasowym funkcjonariuszom pożarnictwa złożenie oświadczenia woli (deklaracji) o podjęciu służby w nowo tworzonej formacji – Państwowej Straży Pożarnej. Powyższe oświadczenie należało złożyć w nieprzekraczalnym terminie do dnia 31 stycznia 1992 r.

Osobom, które złożyły ww. oświadczenie woli, okres zatrudnienia w jednostkach ochrony przeciwpożarowej lub na stanowiskach, na których wykonywali czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej od dnia 1 lutego 1992 r.:

— do dnia powołania lub mianowania na stanowiska służbowe w Państwowej Straży Pożarnej, nie dłużej jednak niż do dnia 30 czerwca 1999 r., traktuje się jako służbę w Państwowej Straży Pożarnej;

— niepowołanym lub niemianowanym na stanowiska służbowe w Państwowej Straży Pożarnej, do zakończenia tego okresu, nie dłużej jednak niż do dnia 30 czerwca 1999 r., traktuje się jako służbę w Państwowej Straży Pożarnej wyłącznie w rozumieniu przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Uprawnienia emerytalne powyższej grupy osób reguluje ustawa z dnia 18 lutego 1994 r., przy czym obecnie nie ma znaczenia wiek tych osób, a jedynie minimum 15 lat służby w Państwowej Straży Pożarnej lub okresów równorzędnych ze służbą w Państwowej Straży Pożarnej traktowanych jako służba w Państwowej Straży Pożarnej.

Osoby niemianowane (niepowołane) do Państwowej Straży Pożarnej mają zaliczane okresy służby wyłącznie do dnia 30 czerwca 1999 r., a ich ewentualne dalsze zatrudnienie doliczane jest do emerytury w myśl art. 14 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (...). Natomiast osoby mianowane (powołane) do służby w Państwowej Straży Pożarnej mają zaliczane do celów emerytalnych jako służbę w PSP również okresy po 1 lipca 1999 r. (vide: art. 12 ww. ustawy).

Niezależnie od powyższego należy mieć na względzie, iż konsekwencją ewentualnego zrównania statusu strażaków zakładowych straży pożarnych ze statusem strażaków Państwowej Straży Pożarnej oraz wynikających z tego uprawnień byłoby m.in. rozszerzenie kręgu osób uprawnionych do świadczeń emerytalnych na podstawie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agen-

cji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (...), co z kolei spowodowałoby znaczące skutki finansowe dla budżetu państwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Zbigniewa Chmielowca**

**w sprawie cen biletów lotniczych
na trasie Jasionka – Warszawa (20858)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 3 marca 2010 r., znak SPS-023-20858/11, złożone w trybie interpelacji poselskiej przez pana Zbigniewa Chmielowca, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie cen biletów lotniczych na trasie Jasionka – Warszawa uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Należy podkreślić, że Skarb Państwa jest akcjonariuszem posiadającym w PLL LOT SA bezpośrednio i pośrednio 93,1% udziału w kapitale zakładowym. W świetle obowiązujących przepisów prawa kwestie zarządzania spółką, do której zalicza się także polityka cenowa dotycząca oferowanych biletów lotniczych, należy do wyłącznych kompetencji zarządu spółki i podlega nadzorowi rady nadzorczej. W tym zakresie organy spółki ponoszą stosowną odpowiedzialność. Zgodnie z regulacją art. 375 (1) K.s.h. walne zgromadzenie i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki.

Z informacji przekazanej przez PLL LOT SA wynika, że proces ustalania cen biletów lotniczych jest działaniem złożonym. Kluczowe dla niego są przede wszystkim popyt oraz zachowanie konkurencji. Decyzje podejmowane przez PLL LOT SA, związane z ustalaniem rozkładu lotów, taryf czy cen biletów poparte są analizą biznesową i mają na celu zapewnienie rentowności prowadzonej działalności przez linię lotniczą. Polityka cenowa PLL LOT SA zmierza do zwiększenia aktywności przewozowej na połączeniach krajowych. Przykładem są uruchamianie nowe i dodatkowe połączenia lotnicze, np. Warszawa – Bydgoszcz.

W roku 2010 podejmowano wiele działań i akcji promujących podróże wewnątrz Polski z wykorzystaniem instrumentów cenowych. Przykładem tych działań jest wprowadzenie od lipca 2010 r. atrakcyjnych cen dla pasażerów podróżujących po Polsce. Na wszystkich krajowych połączeniach można zarezerwować bilet w ok. 10 taryfach, w ramach których ceny wahają się od 79 PLN do 1200 PLN. Cena biletu zależy od dostępności miejsc w samolocie w danej klasie rezerwacyjnej. Im szybciej zarezerwowany bi-

let, tym większa szansa na najniższe ceny. Przykładowo, dokonując rezerwacji biletów w dniu 2 lutego 2011 r. na trasie Rzeszów – Warszawa, można było uzyskać m.in. następujące ceny: w jedną stronę, 15 marca – 231 PLN, 7 kwietnia – 99 PLN, 10 kwietnia – 99 PLN, a w obie strony 15–17 marca – 394 PLN, 7–9 kwietnia – 482 PLN, 10–12 maja – 129 PLN.

Polityka cenowa PLL LOT SA jest ustalana indywidualnie na każdą z tras, dlatego mogą występować różnice między połączeniem Warszawy z Rzeszowem i tym z Krakowem wynikające z konkurencyjności alternatywnych środków transportu oraz ilości oferowania miejsc w samolotach przez PLL LOT SA.

Krajowe połączenia lotnicze realizowane są przez flotę samolotów EuroLOT SA, który to przewoźnik dysponuje 10 samolotami typu ATR i wykonuje na rzecz PLL LOT SA usługi przewozowe w ramach umowy operacyjnej (ACMI). Natomiast sprzedaż biletów lotniczych realizowana jest bezpośrednio przez PLL LOT.

W strategii rozwoju EuroLOT SA przewiduje się rozszerzenie i optymalizację siatki połączeń lotniczych w Polsce i regionie Europy Środkowo-Wschodniej, co istotne jest z punktu widzenia wzmożonego ruchu pasażerskiego związanego z Euro 2012. EuroLOT SA zamierza pozyskać dodatkowe samoloty, które pozwolą obsłużyć istniejący i planowany ruch pasażerski. Na początek w okresie marzec/kwiecień 2011 r. EuroLOT SA zamierza pozyskać dwa dodatkowe samoloty typu ATR.

Zatem, odnosząc się do podniesionych przez pana kwestii, wyjaśniam.

1. Czy znany jest Panu Ministrowi poruszony problem?

Minister skarbu państwa został poinformowany przez Zarząd PLL LOT SA o kwestiach dotyczących kształtowania cen biletów lotniczych w ruchu krajowym.

2. Czy i jakie kroki podejmie Pana resort w celu zniwelowania cen biletów lotniczych na trasie Jasionka – Warszawa, których cena bez wątpliwości jest krzywdząca dla mieszkańców Podkarpacia?

Zgodnie z zasadami ładu korporacyjnego minister skarbu państwa nie może wydawać wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki, w tym kształtowania polityki cenowej. Sposobem na optymalizację zakresu operacji lotniczych wykonywanych na trasie Warszawa – Rzeszów – Warszawa, w tym cen biletów, jest ścisła współpraca portów regionalnych, PPPL (Porty Lotnicze) z liniami lotniczymi PLL LOT SA i EuroLOT SA, przy jednoczesnym aktywnym wsparciu lokalnych władz samorządowych. Aktualnie w tym zakresie prowadzonych jest szereg rozmów i ustaleń, które pozwalają żywić nadzieję, że w najbliższej przyszłości przyniosą wymierne korzyści dla pasażerów lotniczych połączeń krajowych.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Religi**

**w sprawie przeniesienia części
niewykorzystanych funduszy UE
lub środków, których wykorzystanie jest
zagrożone, i przeznaczenia ich na realizację
projektów demonstracyjnych CCS (Bełchatów
i Kędzierzyn-Koźle) priorytetu IV w związku
z niewykorzystaniem środków Programu
Operacyjnego „Infrastruktura
i środowisko” (20861)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, sygn. SPS-023-20861/11, z dnia 2 marca 2011 r. dotyczące interpelacji posła Jana Religi w sprawie przeniesienia części środków niewykorzystanych lub gdzie wykorzystanie funduszy UE jest zagrożone i przeznaczenia ich na dofinansowanie projektów demonstracyjnych CCS w IV priorytecie Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) przedstawiam poniższe wyjaśnienia w sprawie.

W systemie realizacji PO IiŚ Ministerstwo Gospodarki pełni rolę instytucji pośredniczącej jedynie w odniesieniu do priorytetu IX i X (sektor energetyki). W związku z powyższym działania w zakresie realokacji środków na potrzeby priorytetu IV nie leżą w jego kompetencji.

Jednakże, dziękując za przedłożoną analizę, uprzejmie informuję, iż ocena stopnia wykorzystania funduszy UE w ramach poszczególnych działań PO IiŚ, przedstawiona poprzez pryzmat zatwierdzonych do dofinansowania projektów i podpisanych umów o dofinansowania, nie stanowi precyzyjnego źródła danych na temat niewykorzystanych środków i możliwości ich realokacji na inne cele. W wielu działaniach IX i X priorytetu PO IiŚ, pozostających w kompetencji ministra gospodarki, pomimo niskiego w wybranych działaniach poziomu zakontraktowania, wszystkie dostępne środki zostały już uruchomione na potrzeby konkursów będących na różnych etapach oceny.

Pragnę jednocześnie nadmienić, iż instytucje zaangażowane we wdrażanie PO IiŚ natychmiastowo reagują na wszelkie pojawiające się możliwości realokacji pomiędzy poszczególnymi działaniami PO IiŚ, co niejednokrotnie miało miejsce również w ramach priorytetów powierzonych Ministerstwu Gospodarki.

Jednocześnie w nawiązaniu do przedstawionej potrzeby wsparcia projektów polegających na budowie instalacji do wychwytywania, transportu i geologicznego składowania CO₂ (tzw. CCS) uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Gospodarki pozostaje w stałym kontakcie z inwestorami planowanych demonstracyjnych instalacji CCS. Z uwagi na fakt, iż projekt CCS w Bełchatowie wykazuje duże znaczenie w realizacji postanowień pakietu klimatyczno-

-energetycznego, uzyskał on wsparcie w ramach European Energy Programme for Recovery (EEPR) oraz ubiega się o współfinansowanie w ramach Demonstration Programme for CO₂ Capture and Storage (CCS) ze środków Emission Trading Scheme (ETS) NER 300 Programme. Przedmiotowe projekty CCS wpisują się również w cele Norweskiego Mechanizmu Finansowego dla okresu programowania 2009–2014. Dodatkowo Ministerstwo Gospodarki proceduje w zakresie umożliwienia finansowania ww. projektów w ramach działania 10.1 PO IiŚ, co jednak wymaga uprzedniej zmiany zapisów programu w ramach trwającego przeglądu w trybie art. 33 rozporządzenia nr 1083/2006. Projekt zmian PO IiŚ w powyższym zakresie został przedłożony Ministerstwu Rozwoju Regionalnego jako instytucji zarządzającej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Łatas**

**w sprawie likwidacji placówek oświatowych
w woj. małopolskim (20862)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Łatas (SPS-023-20862/11) w sprawie likwidacji placówek oświatowych w woj. małopolskim, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ww. ustawy szkoła publiczna może być zlikwidowana z końcem roku szkolnego przez organ prowadzący szkołę, po zapewnieniu przez ten organ uczniom możliwości kontynuowania nauki w innej szkole publicznej tego samego typu. Organ prowadzący jest obowiązany, co najmniej na 6 miesięcy przed terminem likwidacji, zawiadomić o zamiarze likwidacji szkoły: rodziców uczniów (w przypadku szkoły dla dorosłych – uczniów), właściwego kuratora oświaty oraz organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego właściwej do prowadzenia szkół danego typu. Jednocześnie, zgodnie z art. 59 ust. 2 i 2b ustawy o systemie oświaty, szkoła prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego może zostać zlikwidowana po zasięgnięciu opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny.

Opinia kuratora oświaty zawiera m.in. ocenę zgodności zamiaru likwidacji szkoły z przepisami prawa oświatowego. Wydając opinię, kurator oświaty

bierze pod uwagę przepisy nakładające na organ prowadzący określone obowiązki związane z zapewnieniem uczniom odpowiednich warunków nauki, wychowania i opieki, w tym okoliczności wskazane w art. 59 ust. 1 ustawy o systemie oświaty, jak termin likwidacji szkoły, zapewnienie możliwości kontynuowania nauki, dokonanie stosownych zawiadomień o zamiarze likwidacji szkoły, a także okoliczności, o których mowa w art. 17 ust. 3 i 3a, dotyczące zapewnienia dzieciom transportu do szkoły. Kurator oświaty wyraża swoją opinię w formie pisemnej.

Z analizy danych Głównego Urzędu Statystycznego wynika, że w ciągu 5 lat (od roku szkolnego 2005/2006) ze szkół podstawowych „zniknął” cały rocznik uczniów. Liczba dzieci zmniejszyła się w tym okresie o 411 tys.; dla porównania obecny rocznik populacji uczniów klas I w szkołach podstawowych wynosi ok. 370 tys.

Szczegółowe dane dotyczące szkół podstawowych dla dzieci i młodzieży zawiera poniższa tabela.

Rok szkolny	Liczba uczniów w szkołach podstawowych	Liczba szkół podstawowych
2005/2006	2 602 020	14 572
2006/2007	2 484 820	14 503
2007/2008	2 375 205	14 330
2008/2009	2 294 369	14 067
2009/2010	2 234 937	13 968
2010/2011	2 190 842	13 881

Zestawienie wskazuje, że spadek ogólnej liczby szkół związany jest bezpośrednio ze spadkiem liczby dzieci i młodzieży. Obecne prognozy wskazują, że niż demograficzny będzie obejmował gimnazja i szkoły ponadgimnazjalne, natomiast liczba dzieci w wieku 6–10 lat będzie utrzymywała się na obecnym poziomie.

Ministerstwo Edukacji Narodowej, przygotowując zmiany i projektując działania legislacyjne, uwzględnia kontekst demograficzny, w którym działania te będą prowadzone. Ministerstwo projektuje zmiany, które powinny umożliwić dyrektorom szkół i organom prowadzącym szkoły prowadzenie racjonalnej polityki oświatowej.

Ustawa z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458) stworzyła możliwość przekazania szkoły publicznej do prowadzenia osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej. W myśl art. 5 ust. 5g ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty jednostka samorządu terytorialnego może, na podstawie uchwały organu stanowiącego oraz po uzyskaniu pozytywnej opinii organu sprawującego nadzór pedagogiczny, przekazać innemu podmiotowi szkołę liczącą nie więcej niż 70 uczniów. Celem przyjętego rozwiązania jest zapobieganie likwidacji małych szkół.

Obecnie przygotowywana jest zmiana ustawy o systemie oświaty, która umożliwi tworzenie grup szkół. W skład grup szkół będą mogły wchodzić – inaczej

niż dotychczas w przypadku zespołów – szkoły tego samego typu. Przewiduje się możliwość tworzenia grup przedszkolno-podstawowych oraz grup gimnazjalno-licealnych. Dotychczasowe przepisy uniemożliwiały organom prowadzącym szkoły przyjmowanie takich rozwiązań organizacyjnych, nawet wówczas gdy było to uzasadnione względami i potrzebami społecznymi lub demograficznymi.

Zmiany ustawy o systemie oświaty stworzą dogodne możliwości formalnoprawne sprzyjające lepszemu dostosowaniu oferty edukacyjnej do potrzeb środowiska lokalnego. Przewiduje się, że nowe rozwiązanie sprzyjać będzie powstrzymaniu likwidacji małych szkół. Umożliwi także efektywne zarządzanie zasobami oświatowymi i optymalne wykorzystanie kwalifikacji nauczycieli, a nauczycielom realizowanie zajęć zgodnie z kwalifikacjami nie tylko w jednej szkole, lecz także w innych szkołach wchodzących w skład grupy szkół. Zatrudnienie nauczycieli w grupie szkół zniweluje problemy dotyczące łączenia zatrudnienia w kilku szkołach jednocześnie, gdyż nauczyciele ci będą realizowali swoje pensum w ramach jednego stosunku pracy. Uczniowie natomiast będą mogli nadal kształcić się blisko swojego miejsca zamieszkania.

W kwestii finansowania małych placówek oświatowych uprzejmie informuję, że zadania oświatowe realizowane w szkołach i placówkach prowadzonych (dotowanych) przez jednostki samorządu terytorialnego uwzględnione są przy podziale części oświatowej subwencji ogólnej. Wyjątek stanowią zadania wymienione w art. 28 ust. 5 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) finansowane z dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego, w tym zadania związane z prowadzeniem przedszkoli ogólnodostępnych i oddziałów ogólnodostępnych w przedszkolach z oddziałami integracyjnymi oraz innych form wychowania przedszkolnego.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego na dany rok ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych. Sposób podziału subwencji oświatowej pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego określa algorytm stanowiący załącznik do rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w danym roku. Kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego zostały naliczone na podstawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podzia-

łu części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659).

Z uwagi na wyższe jednostkowe koszty kształcenia uczniów w szkołach położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5000 mieszkańców (spowodowane przede wszystkim niższą liczebnością oddziałów oraz koniecznością wypłat dodatków socjalnych dla nauczycieli) w algorytmie podziału subwencji uwzględniona została specyfika takich szkół. W ramach wskaźnika korygującego stosowane są zwiększone wagi subwencyjne dla uczniów szkół zlokalizowanych na terenach wiejskich lub w miastach do 5000 mieszkańców. Algorytm podziału subwencji oświatowej jest corocznie modyfikowany, a potrzeba tej modyfikacji wynika z analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół oraz placówek oświatowo-wychowawczych.

Wspomniana wyżej planowana zmiana ustawy o systemie oświaty obejmuje wprowadzenie systemu kompleksowego wspomaganie szkół, które ułatwi szkołom spełnienie licznych wymagań stawianych przez państwo. Szkoły i placówki muszą spełniać wymagania w obszarach związanych z nowym systemem nadzoru pedagogicznego oraz systemem egzaminów zewnętrznych, a także w zakresie prowadzonej działalności edukacyjnej, indywidualizacji procesu nauczania i wychowania, doradztwa edukacyjno-zawodowego i zarządzania szkołą i placówką oświatową.

Kompleksowy system zapewniający każdej szkole wspomaganie jej rozwoju będzie oparty na stworzonych w jednostkach samorządu terytorialnego, w szczególności w powiatach, centrach rozwoju edukacji (CRE). Uzupełnieniem tworzonego systemu wspomaganie szkół i placówek będą tworzone przez samorząd województwa centra informacji edukacyjno-zawodowej (CIEZ), których zadaniem będzie prowadzenie regionalnej publicznej bazy informacji dotyczącej oferty edukacyjnej regionu. Obecnie zadanie wspierania szkół i nauczycieli realizowane jest niezależnie przez trzy rodzaje jednostek systemu oświaty, tj. placówki doskonalenia, poradnie psychologiczno-pedagogiczne, biblioteki pedagogiczne.

Nadmieniam, że sposób postępowania organu prowadzącego w stosunku do kadry pedagogicznej, pracowników administracji i obsługi likwidowanej szkoły uzależniony jest od uwarunkowań i możliwości nowo tworzonej lokalnej sieci szkół.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Witolda Klepacza**

**w sprawie reaktywacji przystanku kolejowego
w miejscowości Szczekociny (20863)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Witolda Klepacza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, skierowaną do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury, pismem nr SPS-023-20863/11, z dnia 2 marca 2011 r. w sprawie reaktywacji przystanku kolejowego w miejscowości Szczekociny przedstawiam poniższe informacje.

W przygotowywanym „Wieloletnim programie inwestycji kolejowych 2010–2013” zarządca infrastruktury kolejowej PKP Polskie Linie Kolejowe SA zawarł zadanie pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 64 Psary – Kozłów”. W ramach przedmiotowego zadania planowane jest dostosowanie linii do prędkości $V=140$ km/h. W zakres prac dostosowawczych linii wchodzi również przebudowa układu geometrycznego torów w obrębie peronu w Szczekocinach, co w konsekwencji spowoduje likwidację peronu wyspowego. Zakończenie prac modernizacyjnych przewidziane jest do końca 2013 r.

Z uzyskanych informacji od PKP Polskie Linie Kolejowe SA wynika, iż peron ten nie jest użytkowany od 2003 r. Obecny stan techniczny obiektu nie pozwala na jego otwarcie do eksploatacji bez zaangażowania dodatkowych środków, które ze względu na brak zainteresowania przewoźników kolejowych na zatrzymywanie się pociągów na przystanku osobowym w Szczekocinach nie zostały zaplanowane.

Biorąc pod uwagę wymogi techniczne przy budowie lub modernizacji linii kolejowych, jak również dostosowanie ich do prędkości $V=140$ km/h wydaje się mało realne, aby peron w obecnym miejscu mógł istnieć.

Zgodnie z posiadaną wiedzą od PKP PLK SA informuję, iż istnieje możliwość budowy nowych peronów w innej lokalizacji niż dotychczas.

Jednakże ostateczna decyzja o ewentualnej budowie peronów w nowej lokalizacji powinna wynikać z przeprowadzonych analiz ekonomiczno-finansowych, jak również z realnych możliwości pozyskania dodatkowych środków na jego realizację – również z uwzględnieniem środków będących w gestii władz samorządowych. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż decyzja ta powinna wynikać z realnych możliwości leżących po stronie podaży i popytu na pasażerskie przewozy kolejowe. Bez tych elementów nie ma ekonomicznego uzasadnienia do wydatkowania dodatkowych środków finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

w sprawie premii dla młodego rolnika (20875)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Steca, przesłaną przy piśmie z dnia 2 marca br., znak: SPS-023-20875/11, dotyczącą możliwości przyznania wsparcia młodym rolnikom, dla których w 2010 r. nie wystarczyło środków finansowych, uprzejmie przekazuję, co następuje.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie podziału środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 48, poz. 388, z późn. zm.) limit środków finansowych przeznaczony na realizację działania: Ułatwianie startu młodym rolnikom w 2010 r. wynosił 200 mln euro i pozwalała na objęcie wsparciem ok. 10 440 wnioskodawców. Ubiegłoroczny nabór wniosków o przyznanie pomocy uruchomiony został w dniu 17 sierpnia i spotkał się z bardzo dużym zainteresowaniem ze strony potencjalnych beneficjentów. W ramach tego naboru wpłynęło łącznie w skali kraju 12 898 wniosków o przyznanie pomocy. Z uwagi na to, że stosownie do § 15 ust. 5 rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 17 października 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Ułatwianie startu młodym rolnikom objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 200, poz. 1443, z późn. zm.) decyzje o przyznaniu pomocy mogły być wydawane jedynie do wysokości limitu środków określonego na dany rok dla danego województwa, niestety nie wszyscy zainteresowani mogli uzyskać premię.

W dniu 16 marca br. minister rolnictwa i rozwoju wsi podpisał nowelizację rozporządzenia w sprawie podziału środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 umożliwiającą uwzględnienie – w ramach puli finansowej pozostałej do rozdystrybucowania do końca okresu programowania 2007–2013 – wnioskodawców, dla których w 2010 r. nie wystarczyło środków, a którzy spełniają wszystkie warunki przyznania pomocy w ramach działania: Ułatwianie startu młodym rolnikom.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Edwarda Siarki**

**w sprawie sytuacji w policealnych
szkołach niepublicznych (20879)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Edwarda Siarki (SPS-023-20879/11) dotyczącą dotowania szkół niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych, uprzejmie informuję:

Zgodnie z art. 90 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) dotacje dla niepublicznych szkół o uprawnieniach szkół publicznych niewymienionych w ust. 2a przysługują na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 50% ustalonych w budżecie odpowiednio danej gminy lub powiatu wydatków bieżących ponoszonych w szkołach publicznych tego samego typu i rodzaju w przeliczeniu na jednego ucznia, pod warunkiem że osoba prowadząca niepubliczną szkołę poda organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji. W przypadku braku na terenie gminy lub powiatu szkoły publicznej danego typu i rodzaju podstawą do ustalenia wysokości dotacji są wydatki bieżące ponoszone przez najbliższą gminę lub powiat na prowadzenie szkoły publicznej danego typu lub rodzaju.

Przepisy prawa nie ograniczają słuchaczy w wyborze szkoły ani liczby kierunków kształcenia realizowanych w tym samym czasie. Jeśli uczeń pobiera naukę jednocześnie w dwóch różnych szkołach (jest uczniem dwóch różnych szkół), nie ma podstaw, by odmówić udzielenia dotacji na ww. ucznia dla poszczególnych szkół do czasu wykreślenia go z listy słuchaczy.

W związku z sygnalizowanymi nieprawidłowościami w funkcjonowaniu szkół niepublicznych dla dorosłych o uprawnieniach szkół publicznych, w tym m.in. w dokumentacji przebiegu nauczania, w celu przeciwdziałania nieuprawnionemu pobieraniu przez te szkoły dotacji na słuchaczy, którzy nie uczęszczają na zajęcia edukacyjne, rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 156, poz. 1046) wprowadzono m. in. następujące zmiany:

1) wprowadzono dla słuchacza obowiązek uczestnictwa w co najmniej 50% obowiązkowych zajęć edukacyjnych (§ 24 ust. 2 i 4);

2) zrównano zasady klasyfikowania w szkołach prowadzących kształcenie w formie stacjonarnej i w formie zaocznej – wszystkie szkoły dla dorosłych powinny klasyfikować słuchaczy na podstawie egzaminów semestralnych (§ 24 ust. 1);

3) skrócono termin przystąpienia do egzaminu semestralnego słuchacza, który z przyczyn usprawiedliwionych nie przystąpił do tego egzaminu – dyrektor szkoły może wyznaczyć mu dodatkowy termin do 31 sierpnia, a nie, jak dotychczas, do 15 września;

4) nałożono na dyrektora szkoły dla dorosłych obowiązek skreślenia słuchacza z listy słuchaczy w przypadku opuszczenia przez niego w danym semestrze więcej niż 50% godzin przeznaczonych na obowiązkowe zajęcia edukacyjne przewidziane w szkolnym planie nauczania lub obowiązkowe konsultacje lub słuchacza, który nie zdał wszystkich egzaminów semestralnych z obowiązkowych zajęć edukacyjnych przewidzianych w szkolnym planie nauczania (§ 25a ust. 1);

5) wprowadzono możliwość powtórzenia semestru przez słuchacza, jeden raz w okresie kształcenia, wyłącznie na jego pisemny wniosek uzasadniony sytuacją życiową lub zdrowotną, złożony w terminie 7 dni od dnia zakończenia zajęć dydaktycznych, natomiast możliwość powtórzenia semestru po raz drugi w okresie kształcenia będzie zależna od decyzji dyrektora poprzedzonej zasięgnięciem opinii rady pedagogicznej (§ 25a ust. 4).

Ponadto w Ministerstwie Edukacji Narodowej trwają prace nad projektem nowelizacji ustawy o systemie oświaty, które dotyczyć będą m.in. zmiany zasad dotowania z budżetów jednostek samorządu terytorialnego niepublicznych szkół dla dorosłych, w szczególności szkół policealnych. Projekt nowelizacji zakłada, że podstawę kalkulacji kwoty dotacji dla niepublicznych szkół policealnych będą stanowić wyniki kształcenia mierzone liczbą słuchaczy, którzy uzyskali dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe, a nie, jak dotychczas, liczba uczniów pobierających tam naukę.

Odnosząc się natomiast do pytania o nakłady poniesione ze środków publicznych na działalność szkół niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych, informuję, że w 2009 r. wykonanie wydatków przez powiaty i miasta na prawach powiatu w paragrafie 254: Dotacja podmiotowa z budżetu dla niepublicznej jednostki systemu oświaty, w dziale 801: Oświata i wychowanie, w rozdziale 80130: Szkoły zawodowe wynosiło 413 816 tys. zł. Należy zauważyć, że w rozdziale tym ujmowane są dotacje zarówno dla szkół dla młodzieży, jak również dla szkół dla dorosłych. W klasyfikacji budżetowej nie wyodrębnia się rozdziału odnoszącego się tylko do szkół policealnych.

Zweryfikowane dane w omawianym zakresie dotyczące roku budżetowego 2010 będą dostępne na przełomie kwietnia i maja w związku z terminami składania sprawozdań Rb-28S – roczne sprawozdanie z wykonania planu wydatków budżetowych jednostek samorządu terytorialnego, określonymi

w rozporządzeniu ministra finansów z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej (Dz. U. Nr 20, poz. 103).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie sytuacji
w Stoczni Marynarki Wojennej (20884)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Piotra Stanke, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 3 marca 2011 r. o znaku SPS-023-20884/11, w sprawie sytuacji Stoczni Marynarki Wojennej SA uprzejmie informuję, co następuje.

Stocznia Marynarki Wojennej jako przedsiębiorstwo państwowe została skomercjalizowana w dniu 1 grudnia 2005 r. Komercjalizacja nastąpiła w oparciu o zgodę Rady Ministrów z dnia 25 października 2005 r. w celu realizacji „Planu/Programu restrukturyzacji Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni na lata 2005–2011”. Program ten został zatwierdzony przez Ministerstwo Obrony Narodowej we wrześniu 2005 r. Wymieniony powyżej program zakładał m.in. udzielenie przez ARP SA wsparcia ze środków pomocy publicznej w kwocie 120 mln zł, w tym 80 mln zł w formie objęcia akcji w podwyższonym kapitale zakładowym i 40 mln zł w formie pożyczki. W dniu 19 kwietnia 2006 r. Agencja Rozwoju Przemysłu SA podpisała z SMW SA umowę o udzielenie pomocy publicznej oraz oświadczenie o objęciu akcji, stając się (po rejestracji podwyższenia kapitału) posiadaczem 99,38% akcji w kapitale zakładowym stoczni.

W związku z pojawiającymi się od początku problemami w realizacji programu, prawidłowym wykorzystaniem pomocy publicznej oraz dotrzymaniem harmonogramów i zobowiązań efektywnościowych wynikających z programu w sierpniu 2007 r. przyjęto „Modyfikację” Planu/programu restrukturyzacji Stoczni Marynarki Wojennej SA w Gdyni na lata 2007–2011«. We wrześniu 2008 r. przeprowadzona została przez ARP SA kontrola mająca na celu ocenę realizacji zmodyfikowanego programu restrukturyzacji oraz ocenę aktualnej sytuacji finansowej SMW SA. Kontrola potwierdziła, iż nie zostały osiągnięte założone w programie restrukturyzacji wyniki ekonomiczno-finansowe, zarówno co do wielkości sprzedaży jak i osiąganego wyniku finansowego netto.

Kontrola stwierdziła liczne nieprawidłowości w realizacji programu restrukturyzacji, a w szczególności wydatkowanie środków finansowych przeznaczonych na restrukturyzację niezgodnie z ich przeznaczeniem.

Należy zauważyć, iż środki przekazane w ramach udzielonej pomocy publicznej nie uzdrowiły sytuacji w spółce. Nie został osiągnięty żaden z celów efektywnościowych, takich jak: dodatni wynik finansowy, odzyskanie zdolności kredytowej oraz odzyskanie długoterminowej zdolności do konkurencyjności na rynku.

W okresie następnych lat kolejne zarządy stoczni nie były w stanie wdrożyć istotnych elementów programu restrukturyzacji również ze względu na silny opór strony społecznej przeciwko redukcji zatrudnienia będącej jedną z konsekwencji restrukturyzacji. Nie powiódł się również projekt połączenia Stoczni Marynarki Wojennej SA ze Stoczną Remontową Nauta SA, który prowadzony był w latach 2008–2009.

W dniu 22 grudnia 2009 r. Stocznia Marynarki Wojennej SA została postawiona w stan upadłości układowej z możliwością zawarcia układu. Do chwili obecnej nie został zakończony proces ustalania listy wierzycieli i ich wierzytelności, głównie ze względu na wierzytelności sporne. Lista wierzytelności nie może zostać zamknięta do czasu zakończenia sporów (w szczególności sprawy prowadzonej przed sądem w Danii, której rozstrzygnięcie planowane jest na listopad 2011 r.), do tego czasu nie może zostać przeprowadzone głosowanie wierzycieli w sprawie propozycji układowych.

Obecna sytuacja formalnoprawna stoczni powoduje duże trudności w pozyskiwaniu rentownych kontraktów na rynku cywilnym, dalsze istnienie stoczni jest praktycznie uzależnione od wielkości zamówień ze strony Marynarki Wojennej RP.

Wstrzymanie finansowania budowy korwety Gawron w roku 2010 r. oraz odstąpienie od wynegocjowanego kontraktu na dostawę i instalację zintegrowanego systemu walki również przyczyniły się do pogorszenia się sytuacji finansowej stoczni. Wznowienie projektu korwety Gawron w pełnym planowanym wymiarze może być, w ocenie Agencji Rozwoju Przemysłu SA, pozytywną przesłanką przy podejmowaniu rozstrzygnięć w postępowaniu upadłościowym Stoczni Marynarki Wojennej SA.

W ocenie Agencji Rozwoju Przemysłu SA przyszłość Stoczni Marynarki Wojennej SA związana jest nierozłącznie z planami rozwoju Marynarki Wojennej RP. Obecna struktura organizacyjna stoczni powinna zostać dopasowana do przewidywanego zapotrzebowania na jej usługi ze strony Marynarki Wojennej RP, co wiąże się z istotną redukcją infrastruktury i zatrudnienia.

Ze względu na toczące się postępowanie upadłościowe oraz brak akceptacji nadzorca sądowego i sędziego komisarza zarząd stoczni zmuszony został wstrzymać planowane zmiany strukturalne, ograniczając się do sprzedaży zbędnego majątku i redukcji zatrudnienia. Zauważenia wymaga, iż pomimo krytycznej sytuacji w stoczni związki zawodowe nadal

nie były skłonne do ustępstw, co zmusiło zarząd stoczni do wypowiedzenia zakładowego układu zbiorowego pracy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż sytuacja w Stoczni Marynarki Wojennej SA w upadłości układowej jest na bieżąco monitorowana zarówno przez akcjonariuszy stoczni (Agencję Rozwoju Przemysłu SA i Ministerstwo Obrony Narodowej), jak i przez Ministerstwo Skarbu Państwa oraz sąd. Problemy stoczni oraz sposoby i możliwości ich rozwiązania są na bieżąco omawiane. W spotkaniach zorganizowanych w ostatnim okresie uczestniczyli przedstawiciele Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Skarbu Państwa, Zarządu Stoczni Marynarki Wojennej SA, ARP SA oraz pani M. S., nadzorca sądowy. W Ministerstwie Obrony Narodowej odbyło się również spotkanie ze stroną społeczną stoczni. Przedmiotem rozmów były m.in. kwestie związane z trudną sytuacją finansową spółki, przygotowanym przez zarząd planem restrukturyzacji, obecnym portfelem zamówień, planowanymi kontraktami, planami finansowymi spółki na rok 2011 oraz stanem zaawansowania prac związanych z zawarciem układu sądowego.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Raniewicza**

**w sprawie przekazywania samorządom
majątku będącego w zarządzie
urzędów wojewódzkich (20897)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-20798/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Grzegorza Raniewicza w sprawie przekazywania majątku będącego w zarządzie urzędów wojewódzkich samorządom, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j.: Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.) lub art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872, z późn. zm.) prezydent miasta Chełma zwrócił się do wojewody lubelskiego z wnioskiem o nieodpłatne przekazanie nieruchomości położonej w Cheł-

mie przy pl. Niepodległości 1, będącej w trwałym zarządzie Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie na rzecz miasta Chełma.

Z informacji przekazanych przez Lubelski Urząd Wojewódzki w Lublinie wynika, iż wniosek prezydenta miasta Chełma w części wskazującej jako podstawę prawną art. 13 ust. 2 ww. ustawy o gospodarce nieruchomościami został skierowany do organu niewłaściwego, ponieważ wojewoda nie jest reprezentantem Skarbu Państwa w sprawach gospodarowania nieruchomościami oddanymi w trwałe zarząd urzędów wojewódzkim. W ocenie urzędu, przedmiotowy wniosek prezydenta miasta Chełma wydaje się przedwczesny, gdyż przedmiotowa nieruchomość zabudowana jest budynkiem administracyjno-biurowym będącym siedzibą Delegatury Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego i obecnie pozostaje w trwałym zarządzie Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego.

Lubelski Urząd Wojewódzki poinformował przy tym, iż rozważana jest możliwość rezygnacji z zarządu nieruchomościami wykorzystywanymi na siedziby delegatur w Białej Podlaskiej, Chełmie i Zamościu. Niemniej jednak podjęcie takiej decyzji jest procesem złożonym, wymaga bowiem przeprowadzenia pogłębionej analizy prawnej, ekonomicznej i funkcjonalnej, a także konsultacji z pozostałymi jednostkami samorządu terytorialnego.

Przedstawiając powyższe, pragnę zauważyć, iż, zgodnie z art. 48 ust. 3 oraz art. 60a ust. 1 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, nieruchomościami wchodzącymi w skład zasobu nieruchomości Skarbu Państwa przeznaczonymi na potrzeby urzędów wojewódzkich gospodaruje minister właściwy do spraw skarbu państwa, który jest organem właściwym w sprawach ustanawiania i wygasania trwałego zarządu m.in. dla urzędów wojewódzkich.

W świetle powyższego w zakresie udzielenia odpowiedzi na kwestie dotyczące podjęcia działań mających na celu usprawnienie przekazywania majątków będących w zarządzie urzędów wojewódzkich jednostkom samorządu terytorialnego właściwy jest minister skarbu państwa.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie umundurowania polskich żołnierzy
w Afganistanie (20907)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie

umundurowania polskich żołnierzy w Afganistanie (SPS-023-20907/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że żołnierze podczas wykonywania zadań bojowych na głowie noszą hełm, do którego mocowane jest niezbędne, dodatkowe wyposażenie. W trakcie wykonywania tych zadań nie zakłada się na głowę kaptura, bowiem założony na hełm w znaczny sposób ogranicza możliwości ruchowe żołnierza.

Ubrania ochronne wzór 128/MON, o których mowa w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej, nie stwarzają zagrożenia dla życia i zdrowia żołnierzy pełniących służbę w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie. Do ich produkcji stosowane są dwa rodzaje laminatów paroprzepuszczalnych o najwyższej jakości materiałów, jakie dostępne są obecnie na rynku – laminat podstawowy 3 LS/1 i laminat 3 LS/2 na kaptur. Spełniają one wszelkie normy określone w obowiązującej wojskowej dokumentacji techniczno-technologicznej i charakteryzują się wysoką skutecznością maskowania.

W 2009 r. zamówienie na dostawy ubrań ochronnych było realizowane przez kilka firm spełniających wymagania wojskowej dokumentacji techniczno-technologicznej. W związku z tym teza, że specyfikacja techniczna została opracowana pod kątem możliwości jej sprostania przez jednego dostawcę, jest stwierdzeniem nieuprawnionym i niemającym uzasadnienia w faktach.

Żołnierze pełniący służbę na misjach zagranicznych nie zgłaszali żadnych skarg ani uwag dotyczących wspomnianych kurtek. Żołnierze amerykańscy i niemieccy w trakcie misji w Afganistanie są wyposażeni w kurtki z tego samego materiału, które różnią się jedynie wzorem kamuflażu.

Jednocześnie informuję, że przeprowadzone na zlecenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej badania skuteczności maskowania ubrań ochronnych nie potwierdzają doniesień medialnych w tym zakresie. Przy opracowaniu wymagań technicznych dotyczących tkaniny stosowanej do produkcji ubrań ochronnych kierowano się koniecznością zapewnienia żołnierzom wyrobów wysokiej jakości, umożliwiających skuteczne maskowanie i ochronę przed opadami atmosferycznymi oraz zimnem.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Obrony Narodowej nie rozważa wprowadzania zmian w umundurowaniu naszych żołnierzy wykonujących zadania bojowe w Afganistanie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie raportu na temat
przyczyn tragedii w Smoleńsku (2015)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-20915/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP, pani Anny Sobeckiej, w sprawie raportu na temat przyczyn tragedii pod Smoleńskiem uprzejmie informuję, że decyzja o udostępnieniu raportu końcowego Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego dotyczącego przyczyn i okoliczności katastrofy samolotu TU-154M o nrze 101 w dniu 10 kwietnia 2010 r. pod Smoleńskiem rodzinom ofiar katastrofy – przed jego upublicznieniem – pozostanie w gestii prezesa Rady Ministrów.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie sprzedanych winiet na ciężarówce
(2017)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (pismo znak: SPS-023-20917/11 z dnia 2 marca 2011 r.) w sprawie przeprowadzonej kontroli sprzedanych kart opłaty za przejazd pojazdu samochodowego po drogach krajowych, uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Przeprowadzona przez Najwyższą Izbę Kontroli (NIK) kontrola pn. „Prawidłowość rozliczania opłat za przejazd po drogach krajowych w okresie 2004–2010” stwierdziła uchybienia w prowadzonym przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad (GDDKiA) nadzorze nad prawidłową realizacją wpływów z opłat za przejazd po drogach krajowych w latach 2004–2008. Według ustaleń NIK występujące nieprawidłowości dotyczyły zarówno braku monitorowania przez GDDKiA systemu realizacji wpływów z opłat, jak również nierzetelnego weryfikowania miesięcznych sprawozdań podmiotów pobierających opłaty.

Jednocześnie należy zauważyć, iż NIK pozytywnie ocenił podjęte przez GDDKiA działania w celu wyeliminowania dotychczas występujących nieprawidłowości. Aby zatem podobne zaniedbania nie miały miejsca w przyszłości, podjęto następujące działania:

— zmieniono zakres danych objętych ewidencją księgową (wprowadzone zmiany pozwalają na bieżące śledzenie stanu rozliczeń z dystrybutorami),

— przeprowadzono inwentaryzację należności GDDKiA od poszczególnych dystrybutorów z tytułu pobranych przez nich opłat za przejazd po drogach krajowych,

— przeprowadzono inwentaryzację płatności dokonanych w latach ubiegłych, ustalając saldo rozliczeń z każdym z dystrybutorów kart opłaty, które zostało przez nich potwierdzone,

— przeprowadzono reorganizację zespołu zajmującego się rozliczeniami z tytułu opłat za przejazd,

— przyjęto nową procedurę windykacji należności,

— na wniosek GDDKiA zmieniono porozumienia z dystrybutorami, wprowadzając wymóg ujęcia w składowanych przez nich sprawozdaniach bardziej szczegółowych danych o płatnościach, co ułatwiło weryfikację tych sprawozdań.

Ponadto uprzejmie informuję, iż wobec pomiotów, które wprowadzały GDDKiA w błąd, przedstawiając w comiesięcznych sprawozdaniach nieprawdziwe dane dotyczące wysokości dokonanych wpłat na rachunek GDDKiA, skierowano zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie rządowego programu
„Moje boisko – Orlik 2012” (2012)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł na Sejm RP pani Anny Sobeckiej przekazaną pismem z dnia 2 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-20923/11) w sprawie rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” uprzejmie informuję, co następuje.

Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby podczas realizacji rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012” zniwelować wskazane przez NIK nieprawidłowości?

Najwyższa Izba Kontroli oceniła pozytywnie, pomimo stwierdzonych nieprawidłowości, działania or-

ganów jednostek samorządu terytorialnego związane z przygotowaniem inwestycji, budową i zagospodarowaniem kompleksów boisk sportowo-rekreacyjnych realizowanych w ramach I i II edycji rządowego programu „Moje boisko – Orlik 2012”. W wystąpieniach pokontrolnych skierowanych do wójtów/burmistrzów 31 skontrolowanych jednostek NIK sformułowała 87 wniosków. Wnioski pokontrolne NIK dotyczyły nieprawidłowości w zakresie przestrzegania przez burmistrzów i wójtów procedur związanych z realizacją zespołów boisk „Orlik 2012”. Zgodnie z informacją o wynikach kontroli do końca grudnia 2010 r. NIK otrzymała informację o zrealizowaniu 90,1% wniosków.

Podczas realizacji I i II edycji programu „Moje boisko – Orlik 2012” do Ministerstwa Sportu i Turystyki docierały z różnych źródeł informacje o naruszeniach procedur przy budowie kompleksów sportowych. W związku z powyższym ministerstwo na bieżąco dokładało wszelkich starań w celu zapobiegania nieprawidłowościom. Wnioski płynące z realizacji I i II edycji programu uwzględnione zostały w toku realizacji III i przygotowaniu IV edycji programu.

Ministerstwo Sportu i Turystyki jako dysponent środków budżetowych oraz koordynator programu stara się zapobiegać nieprawidłowościom w zakresie przestrzegania przez burmistrzów i wójtów procedur związanych z realizacją zespołów boisk „Orlik 2012” poprzez udostępnianie projektu typowego kompleksu boisk sportowych, opracowanie typowej SIWZ i coroczne aktualizowanie jej w celu dostosowania do obowiązujących przepisów prawa i zapobieżeniu nieprawidłowościom przy przetargach. W 2010 r. wdrożono kontrolę dokumentów SIWZ sporządzanych przez uczestników programu pod kątem prawidłowości zastosowania w SIWZ zapisów wymaganych przez ministerstwo.

Ponadto ministerstwo organizuje coroczne forum połączone z przygotowaniem przez Instytut Techniki Budowlanej szkoleniem z technicznych aspektów budowy kompleksów boisk sportowych, a także udostępnia stronę poświęconą programowi, na której zamieszczone są istotne komunikaty i informacje dla podmiotów uczestniczących w programie. Szczególna uwaga poświęcana jest kwestii naliczania kar umownych nierzetelnym wykonawcom robót, które zostały ustalone we wzorze umowy z wykonawcą, będącym załącznikiem do typowej SIWZ. Nadzór i kontrolę nad prawidłowością przebiegu procesu budowlanego należy do właściwych uprawnionych organów.

Kontrola NIK wykazała, że niektóre z kontrolowanych obiektów były niewłaściwie dostosowane do potrzeb osób niepełnosprawnych, dlatego w założeniach na rok 2011 zamieszczono zapis przypominający o konieczności dostosowania projektu do obowiązujących przepisów i dokonanie uzgodnień branżowych, co dotyczy m.in. zapewnienia dostępu do boisk i zaplecza dla osób poruszających się na wózkach inwalidzkich.

Podczas każdego forum organizowanego dla uczestniczących w programie jednostek samorządu terytorialnego poruszane są newralgiczne kwestie dotyczące prawidłowości realizacji inwestycji w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”. Na szkoleniu przygotowanym przez ministerstwo i Instytut Techniki Budowlanej podczas IV forum zorganizowanego w dniu 17 lutego 2011 r. dla przedstawicieli jednostek samorządu terytorialnego zainteresowanych udziałem w programie szczególnie nacisk położony został na prawidłowe przygotowanie inwestycji, w tym adaptację projektu i dostosowanie go do potrzeb osób niepełnosprawnych, oraz na kwestię zapewnienia wysokich standardów jakościowych. Jest to aktualnie, na bieżącym etapie przygotowania inwestycji, najważniejsza kwestia. W forum udział wzięło ok. 300 przedstawicieli jednostek samorządowych.

Dofinansowanie udzielone z Ministerstwa Sportu i Turystyki uznawane jest za rozliczone po przedstawieniu przez beneficjenta pozwolenia na użytkowanie, jeżeli uzyskanie go było wymagane (w pozwoleniu na budowę), lub zgłoszenia zakończenia robót budowlanych. Ponadto beneficjenci zgodnie z umową na dofinansowanie zobowiązani są do zabezpieczenia środków na utrzymanie kompleksu oraz do zatrudnienia animatora.

Według NIK samorządy przystąpiły do programu bez wiedzy na temat kosztów budowy obiektu, jednakże dane NIK pochodzą z próby obejmującej zaledwie 31 inwestycji.

Zaznaczyć należy, że w opracowanym przez ministerstwo przykładowym zbiorczym zestawieniu kosztów koszt kompleksu oszacowany został na ok. 1 065 000 zł netto. Uwzględniając dane posiadane przez ministerstwo, średni koszt budowy „Orlika” (koszt kwalifikowany) w roku 2009 wynosił ok. 1 166 000 zł brutto, a w roku 2010 – 1 108 000 zł brutto.

W roku 2008 program realizowany był przez kontrakty wojewódzkie. Na podstawie danych przekazanych przez urzędy marszałkowskie i wojewódzkie w pierwszym roku realizacji rzeczywiście średni całkowity koszt wykonania kompleksu wahał się na poziomie 1 350 000 zł. Jednakże wyliczenie średniej wynika z danych dotyczących całkowitych kosztów kompleksu obejmujących również koszty niekwalifikowane. Wyższy koszt inwestycji w pierwszym roku realizacji wynikał także z mniejszej ilości firm specjalizujących się w budowie tego typu obiektów, a co za tym idzie – mniejszej konkurencji na rynku. Z każdym rokiem realizacji programu ilość firm realizujących inwestycje wzrastała i ogółem w trzech edycjach programu udział wzięło 371 wykonawców.

Aby w pełni wykorzystać potencjał nowych obiektów sportowych, Ministerstwo Sportu i Turystyki uruchomiło szereg programów wspierających ich działalność. Już ponad 1100 „Orlików” zostało wyposażonych w zestawy sprzętu sportowego. Na wybranych boiskach działa „Akademia Orlika” – program prowadzony przez profesjonalnych trenerów i wyławiający najbardziej utalentowane sportowo

dzieci w wieku 6–8 lat. W 2010 r. uczestniczyło w tym programie ponad 3000 dzieci.

Gwarancją bezpiecznego i profesjonalnego wykorzystania boisk jest wdrożenie programu „Animator – Moje boisko Orlik 2012”. Aktywność animatorów wykracza daleko poza działalność trenerską – tylko w 2010 r. przeprowadzili oni ponad 32 tys. imprez i zawodów sportowych, które w znaczący sposób przyczyniają się do integracji społeczności lokalnych i promują zdrowy i aktywny model spędzania wolnego czasu.

Ilustracją wzrostu aktywności młodzieży niech będzie przykład pierwszego piłkarskiego Turnieju Orlika o Puchar Premiera Donalda Tuska. We wrześniu i październiku 2010 r. na ponad 1000 „Orlikach” przeprowadzono eliminacje wieloetapowego turnieju piłkarskiego dla dziewcząt i chłopców w wieku 10–13 lat. Warszawski finał rozgrywek zgromadził 3000 widzów. W sumie w turnieju uczestniczyło 110 tys. dzieci, co oznacza ponad 10 tys. drużyn.

Badania socjologiczne wskazują na istotne znaczenie „Orlików” dla społeczności lokalnych. „Orliki” aktywizują nie tylko młodzież, lecz także dorosłych, spajają lokalne społeczności czy wreszcie służą rewitalizacji otoczenia.

Reasumując, ministerstwo stale podejmuje działania mające na celu eliminowanie jakichkolwiek nieprawidłowości mogących się pojawiać przy realizacji programu „Moje boisko – Orlik 2012”.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Krzysztofa Tołwińskiego**

**w sprawie budowy lotniska regionalnego
w woj. podlaskim (20926)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 marca 2011 r., o numerze SPS-023-20926/11, dotyczącego interpelacji posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie budowy lotniska regionalnego w woj. podlaskim pragnę przedstawić poniższe.

Dnia 9 marca 2011 r. wpłynęło do mnie pismo szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pana Tomasza Arabskiego informujące iż zostałam upoważniona do udzielenia odpowiedzi na interpelację posła Krzysztofa Tołwińskiego. W związku z powyższym dnia 11 marca 2011 r. wystąpiłam do generalnego

dyrektora ochrony środowiska, marszałka woj. podlaskiego, szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego oraz ministra infrastruktury z prośbą o informacje niezbędne do przygotowania odpowiedzi.

Dyrektor generalny ochrony środowiska pismem z dnia 18 marca 2011 r. zwrócił się do mnie z prośbą o przedłużenie terminu udzielenia odpowiedzi do dnia 31 marca 2011 r., motywując to obszernością dokumentacji, która ma zostać przeanalizowana. Bez uzyskania informacji, o które zwróciłam się do pana dyrektora, nie będzie możliwe przygotowanie pełnej odpowiedzi dla pana posła Tołwińskiego.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Marszałka z uprzejmą prośbą o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi na ww. interpelację.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu w Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów
Julia Pitera

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posłów Witolda Klepacza
i Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie środków finansowych na inwestycje
strategiczne dla polskiego sportu rozpoczynane
w 2011 r. i latach następnych (20931)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów na Sejm RP pana Witolda Klepacza i pana Tadeusza Tomaszewskiego przekazaną pismem z dnia 3 marca 2011 r. (sygn. SPS-023-20931/11) w sprawie środków finansowych na inwestycje strategiczne dla sportu polskiego rozpoczynane w 2011 r. i latach następnych uprzejmie informuję, co następuje:

1. Jakie były w 2010 r. wpływy z wpłat na fundusz i jak to się miało do planu wpływów na rok 2010?

Na dofinansowanie modernizacji, remontów i inwestycji obiektów sportowych ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej w 2010 r. pierwotnie planowano 441 350 tys. zł; po zwiększeniu planu o kwotę 60 092 tys. zł, pozostającą na subkoncie A z roku 2009, suma środków na ww. cel wynosiła 501 442 tys. zł.

Biorąc pod uwagę powyższą planowaną kwotę, w ramach wdrożonych w Ministerstwie Sportu i Turystyki programów inwestycyjno-remontowych zagośparowano 496 298,4 tys. zł poprzez zakwalifikowanie zadań inwestycyjnych i przyjęcie złożonych przez wnioskodawców wniosków o dofinansowanie tych zadań ze środków FRKF. Jednakże niższe niż planowano wpływy środków FRKF w roku 2010 były głównym powodem zmniejszenia nakładów na zada-

nia inwestycyjne do kwoty 361 421,7 tys. zł, czyli faktycznie okazały się ok 140 tys. zł niższe niż zakładano w planie. W konsekwencji takiego stanu rzeczy konieczne były bieżące korekty planów dofinansowań inwestycji.

2. Jakie środki z wpływów na fundusz w 2010 r. przeznaczono na dofinansowanie inwestycji, w tym w podziale na inwestycje terenowe i strategiczne?

Z łącznej kwoty 361 421,7 tys. zł środków FRKF na wszystkie programy inwestycyjno-remontowe funkcjonujące w Ministerstwie w roku 2010 na wojewódzkie wieloletnie programy rozwoju bazy sportowej dedykowano 159 593,8 tys. zł, natomiast na pro-

gram inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu przeznaczono 176 399,2 tys. zł, czyli łączne wykonanie w ramach tych programów wyniosło 335 993,0 tys. zł. Pozostałe środki zostały skierowane na realizację programu budowy boisk wielofunkcyjnych oraz programu budowy pełnowymiarowych płyt piłkarskich ze sztuczną nawierzchnią.

3. Prosimy o wykaz inwestycji strategicznych realizowanych w 2010 r. wraz z kwotą ich dofinansowania z funduszu?

Zestawienie dofinansowanych ze środków FRKF w 2010 r. inwestycji w ramach programu o szczególnym znaczeniu dla sportu:

Inwestor /Inwestycja	Kwota dofinansowania – transza przyznana na 2010 r. (w tys. zł)
COS OPO Wałcz – II etap modernizacji toru wioślarsko-kajakowego w Wałczu	2660,7
COS Oddział w Giżycku – budowa hali sportowej z zapleczem administracyjno-rehabilitacyjnym w Giżycku + dod dofinansowanie	6758,1
COS OPO Zakopane – przebudowa pawilonu sportowego przy Wielkiej Krokwi w Zakopanem	8577,6
COS OPO Władysławowo – przebudowa i rozbudowa hali sportowej w OPO Cetniewo we Władysławowie	7153,0
COS OPO Spała – rozbudowa i przebudowa budynku internatu sportowego JUNIOR	6474,5
COS OPO Władysławowo – przebudowa stadionu l.a. z treningowymi boiskami piłkarskimi oraz budowa budynku zaplecza	10 235,7
COS OPO Zakopane – budowa boiska piłkarskiego z zapleczem przy średniej skoczni w Zakopanem	2300
COS OPO Spała – remont dachu hali sportowej z bieżnią tartanową oraz doposażenie strzelnicy do pięcioboju nowoczesnego	174,8
COS OPO Szczyrk – przebudowa skoczni narciarskiej SKALITE – II etap	10 846,1
COS Warszawa – remont posadzki hali Torwar I z instalacją ppoż. oraz kanalizacyjno-odwodnieniową	907,9
COS OPO Zakopane – nadbudowa, rozbudowa i przebudowa internatu sportowego Zakopane	3331,2
AWF we Wrocławiu – budowa terenowych urządzeń sportowych z zapleczem we Wrocławiu	3500
AWF w Poznaniu – remont pomieszczeń dolnego parteru segmentu B budynku głównego akademii przy ul. Królowej Jadwigi w Poznaniu w celu utworzenia centrum treningowego szermierki	1951
AWF w Poznaniu – remont boiska do hokeja na trawie wraz z wyposażeniem w system nawadniania i tablicę wyników przy AWF w Poznaniu	1947,3
AWF w Warszawie – remont krytej pływalni w AWF Warszawa	903,0
AWF w Poznaniu (wydz. KFIS w Gorzowie Wlkp.) – budowa przystani wioślarskiej z internatem sportowym w Gorzowie Wlkp.	907,2
UM w Gdańsku i w Sopocie – budowa wielofunkcyjnej hali sportowo-widowiskowej (na ok. 10 tys. widzów) na pograniczu Gdańska i Sopotu	8967,1
UM w Poznaniu – budowa zespołu sportowych basenów olimpijskich w ramach Kompleksu sportowo-rekreacyjnego Termy Maltańskie w Poznaniu	15 000
Polski Związek Karate Tradycyjnego z siedzibą w Łodzi – budowa obiektu sportowego do dalekowschodnich sportów i sztuk walki – II etap Stara Wieś gm. Przedbórz, woj. łódzkie	137,3
UM w Krakowie – rozbudowa toru kajakarstwa górskiego w Krakowie – III etap internat sportowy	6621,9
UM w Krynicy-Zdroju – budowa sztucznie mrożonego toru saneczkowo-bobslejowo-skeletonowego na Górze Parkowej w Krynicy-Zdroju (centralny ośrodek szkolenia w sportach saneczkowych)	1000
UM w Lesznie – przebudowa i modernizacja stadionu żużlowego w Lesznie	500
Ludowy Klub Sportowy Klimczok w Bystrej – modernizacja skoczni narciarskich W20 i W32 w Bystrej	336
UM w Ostrowcu Świętokrzyskim – budowa hali sportowo-widowiskowej w Ostrowcu Świętokrzyskim	9535
UM w Łodzi – przebudowa i rozbudowa obiektów lekkoatletycznych AZS Łódź wraz z infrastrukturą sportową i techniczną w Łodzi	4105
UM w Koszalinie – budowa hali sportowo-widowiskowej w Koszalinie	2368
UM w Płocku – budowa hali sportowo-widowiskowej w Płocku	4000
UM w Zielonej Górze – budowa hali widowiskowo-sportowej w ramach Centrum Rekreacyjno-Sportowego na terenie Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji w Zielonej Górze	2900
Gdański Klub Sportowy Stoczniovec – modernizacja i remont dachu głównego hali widowiskowo-sportowej OLIVIA w Gdańsku	10 000
UM w Iławie – budowa wioślarskiej bazy szkoleniowej dla juniorów wraz z zapleczem sportowym nad jeziorem Jeziorak w Iławie	923,8
UM a Poznaniu – przebudowa Toru Regatowego Malta w Poznaniu	4924,8
UM w Olsztynie – budowa krytej pływalni z zapleczem w Olsztynie	5000
UM w Gliwicach – budowa krytej pływalni Kąpielisko Leśne w Gliwicach	537,9

UM w Radomiu – budowa stadionu lekkoatletyczno-piłkarskiego wraz z krytą trybuną przy MOSiR w Radomiu	747,0
UM w Dębicy – rozbudowa krytej pływalni o dobudowę niecki sportowo-treningowej o wymiarach 12,5 m x 25,0 m	2909,7
UM w Gdyni – budowa stadionu rugby (trybuny na 2425 miejsc, płyta boiska: 120 x 74 m) zaplecze dla stadionu w pomieszczeniach pod trybunami.	589,9
Starostwo Powiatowe Kraśnik – budowa hali sportowej przy Szkole Mistrzostwa Sportowego w Zapasach w Kraśniku	2000
Wojewódzki Ludowy Klub Sportowy Iganie Nowe Siedlcach – budowa hali sportowej na potrzeby zapasów i podnoszenia ciężarów	417,6
UM Radomia – budowa hali sportowej z zapleczem i łącznikiem przy Zespole Szkół Budowlanych w Radomiu	1265
Gmina Gąsawa ośrodek szkolenia hokeja na trawie dla młodzieży – budowa boiska do hokeja na trawie	400
Instytut Sportu – IV etap przebudowy budynku Instytutu Sportu	1485
Starostwo Powiatowe w Limanowej – trasa samochodowego wyścigu górskiego Limanowa – Przełęcz pod Ostrą	800
AZS Zarząd Główny – Warszawa – rozbudowa infrastruktury sportowej Centralnego Ośrodka Sportu Akademickiego w Wilkasach	1300
UM Szczecina – przebudowa odkrytego basenu 50 m na krytą pływalnię 50m w Szczecinie	19 000

4. Jakie środki finansowe planuje się przeznaczyć z funduszu na inwestycje sportowe w 2011 r. o charakterze terenowym i strategicznym?

Na rok bieżący planowane na zadania inwestycyjne środki FRKF to kwota 367 250 tys. zł. Kwota niniejsza przewidziana była na realizację dofinansowań w ramach dwóch programów inwestycyjnych:

— programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu,

— wojewódzkich wieloletnich programów rozwoju bazy sportowej;

w wysokości 183 625 tys. zł na każdy z nich.

Jednak po dokonaniu analiz i bilansów realizacji dofinansowań zadań inwestycyjnych w roku 2010 i biorąc pod uwagę istotny fakt, że kwota dostępnych na inwestycje środków FRKF okazała się niższa o ok 140 mln zł niż zakładano, konieczne jest zweryfikowanie powyższego planu rzeczowego i skierowanie części środków również na dofinansowanie realizacji boisk w ramach programów boisk wielofunkcyjnych i boisk pełnowymiarowych, na które inwestorzy pomimo zakwalifikowania do programów nie otrzymali dofinansowania w roku 2010.

Planowana kwota 367 250 tys. zł., z uwzględnieniem 15% rezerwy wynikającej z wciąż niekorzystnych prognoz, aktualnie planowana jest wyłącznie na pokrycie zobowiązań w postaci zawartych lub obecnie zawieranych umów o dofinansowanie zadań w ramach wniosków złożonych w roku 2010 i latach wcześniejszych. Oznacza to skierowanie środków FRKF wyłącznie na inwestycje kontynuowane, w podziale na programy:

— program inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu – 154 200 tys. zł;

— wojewódzkich wieloletnich programów rozwoju bazy sportowej – 139 900 tys. zł;

— program budowy boisk wielofunkcyjnych – 13 900 tys. zł;

— program budowy piłkarskich boisk pełnowymiarowych – 4 mln zł.

5. Jakie inwestycje strategiczne planuje się rozpocząć w 2011 r. i z jaką kwotą dofinansowania?

Zważywszy na fakt istotnego spadku w roku ubiegłym wpływów zasilających konto Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej z Totalizatora Sportowego, co znajduje bezpośrednie przełożenie na ograniczenie możliwości dofinansowania w obszarze nowych zadań kultury fizycznej, konieczne jest wsparcie w roku 2011 tych inwestycji, co do których obowiązują wcześniejsze zobowiązania umowne, jak opisano powyżej. W roku bieżącym brak zatem podstaw do wprowadzenia nowych inwestycji do planu rocznego i uzasadnienia dlań planowania dofinansowania. Warto podkreślić, że dofinansowanie zadań w ramach zobowiązań w postaci zawartych umów o dofinansowanie będzie wymagało negocjacji niektórych umów i przeniesienia części planowanych transz z roku 2011 na lata kolejne.

6. Czy wśród inwestycji strategicznych, których dofinansowanie rozpocznie się w 2011 r. lub w latach następnych jest budowa lodowiska w Sosnowcu dla potrzeb m.in. funkcjonowania Szkoły Mistrzostwa Sportowego prowadzonej przez Polski Związek Hokeja na Lodzie?

Przedmiotowe przedsięwzięcie w odniesieniu do programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu ma aktualnie status zgłoszenia, tj. inwestycji aplikującej w jego ramach do programu wieloletniego (tzw. I stopień). Biorąc pod uwagę uwarunkowania opisane w odpowiedzi na pyt. 4. i 5., dofinansowanie w tym roku nie jest przewidziane. Natomiast ewentualne dofinansowanie realizacji budowy lodowiska w Sosnowcu w latach następnych, co wiązałoby się w pierwszej kolejności z uznaniem inwestycji za strategiczną dla sportu polskiego, będzie przedmiotem obrad komisji do spraw inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu, podczas których rozważona zostanie rekomendacja ujęcia przedmiotowego zamierzenia w programie.

7. Jakie inwestycje strategiczne planuje się rozpocząć w latach 2011 i latach następnych na terenie województwa wielkopolskiego?

Inicjacja, przygotowanie, w tym planowanie oraz realizacja inwestycji stanowi na mocy prawa zadanie

potencjalnego inwestora, natomiast minister sportu i turystyki w myśl obowiązujących przepisów, w szczególności rozporządzenia ministra sportu i turystyki z dnia 23 sierpnia 2010 r. w sprawie dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. Nr 156, poz. 1051), wspiera finansowo uzasadnione z punktu widzenia strategii sportu polskiego przedsięwzięcia, w miarę posiadanych na ten cel środków z FRKF.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 21 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Marka Matuszewskiego**

w sprawie zmniejszenia składek do OFE (20939)

W odpowiedzi na interpelację pana posła Marka Matuszewskiego przekazaną przy piśmie z dnia 3 marca 2011 r., znak: SPS-023-20939/11, w sprawie zmniejszenia składek do OFE uprzejmie informuję.

W dniu 8 marca 2011 r. Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych. Projekt zawiera między innymi propozycję obniżenia wysokości składki odprowadzanej do otwartych funduszy emerytalnych z 7,3% podstawy wymiaru składki do 2,3% oraz stopniowego podwyższenia wysokości tej składki do poziomu 3,5% w roku 2017, zgodnie z poniższą tabelą.

Tabela 1. Harmonogram zmian proporcji przekazywania składki w ramach II filara:

Rok	Część składki trafiającej na subkonto w ZUS (w% podstawy wymiaru)	Część składki przekazywanej do OFE w gotówce (w% podstawy wymiaru)
2011	5,0	2,3
2012	5,0	2,3
2013	4,5	2,8
2014	4,2	3,1
2015	4,0	3,3
2016	4,0	3,3
2017 i później	3,8	3,5

Uprzejmie informuję, że ww. projekt w połowie marca br. zostanie przedstawiony Sejmowi RP, który ostatecznie zdecyduje o kształcie proponowanych rozwiązań.

Zreformowany system emerytalny oparty na zasadzie zdefiniowanej składki i indywidualnych kont emerytalnych zapewnia zachętę do przedłużania aktywności zawodowej, która przekłada się na wzrost emerytury o ok. 10% za każdy przepracowany dodatkowo rok. Należy dodać, że w latach 90. XX w. system emerytalny był deficytowy, niezdolny do finansowania wypłat świadczeń wpływami ze składek. Wymagał stałego i coraz większego dofinansowania z budżetu państwa, który również jest i był deficytowy oraz nie dysponował nadwyżkami pozwalającymi na zwiększenie wydatków systemu emerytalnego. Mimo to i tak już niewystarczającą składkę na fundusz emerytalny, ustaloną w wysokości 19,52% podstawy wymiaru, zmniejszono o ponad 1/3, przeznaczając tę część na tworzenie oszczędności w otwartych funduszach emerytalnych i na wypłatę części przyszłych świadczeń emerytalnych. Zabieg ten nie spowodował najmniejszego choćby zmniejszenia obciążeń ponoszonych przez ubezpieczonych, wynikających z konieczności finansowania bieżących świadczeń (które przecież nie uległy zmniejszeniu i dopiero w przyszłości, i to bardzo stopniowo, miały się zmniejszać), natomiast w sposób niemal natychmiastowy zwiększał zobowiązania budżetu państwa.

Po ponad dekadzie funkcjonowania reformy należy jednak zauważyć, iż jej kształt wymaga korekty wynikającej z narastania długu publicznego w związku z przekazaniem części składki emerytalnej do OFE. Powoduje to wzrost potrzeb pożyczkowych państwa i narastanie długu publicznego, które grozi obniżeniem ratingu państwa polskiego i zwiększa koszty obsługi długu publicznego i koszty uzyskania kapitału przez polski sektor prywatny, co obniża tempo wzrostu gospodarczego.

Już w momencie wprowadzenia reformy emerytalnej w 1999 r. wpływy ze składek nie pokrywały wydatków na świadczenia, co powodowało konieczność zwiększenia dofinansowania FUS z innych źródeł. Dotacja do FUS w latach 1996–1998 kształtowała się na poziomie ok. 11–11,5% dochodów ogółem. Przekazanie części składki do otwartych funduszy emerytalnych spowodowało gwałtowne zmniejszenie wydolności polskiego systemu emerytalnego. Wskaźnik pokrycia wydatków funduszu emerytalnego przychodami z refundacji składki do OFE wzrósł z niecałych 19% w 2000 r. do ok. 23% w latach 2008–2011. Jednocześnie systematycznie maleje stopień pokrycia wydatków wpływami ze składek z ponad 70% w 2000 r. do nieco powyżej 50% w latach 2009–2011. W konsekwencji reforma systemu emerytalnego w części wprowadzającej otwarte fundusze emerytalne w istotny sposób przyczyniła się do pogłębienia długu publicznego. Sam roczny koszt obsługi tego zadłużenia szacuje się na ponad 11 mld zł i właściwie należałoby się zastanawiać, kiedy ten koszt przekroczy wartość przekazywanej składki.

Tabela 2. Dług publiczny i koszty jego obsługi wynikające z finansowania dodatkowych potrzeb po-

życzkowych związanych z reformą emerytalną (od 1999 r.) – obecny stan prawny.

rok	obecny stan prawny (bez uwzględnienia 30-krotności)			
	dług publiczny		koszty obsługi długu publicznego	
	mld zł	% PKB	mld zł	% PKB
2010	232,5	16,5%	11,3	0,8%
2015	457,3	23,7%	23,7	1,2%
2020	825,9	32,5%	42,8	1,7%
2025	1 389,6	42,7%	73,0	2,2%
2030	2 177,0	52,5%	112,9	2,7%
2035	3 237,0	61,6%	163,8	3,1%
2040	4 608,7	69,7%	228,0	3,4%
2045	6 337,3	76,8%	305,9	3,7%
2050	8 481,0	82,9%	398,8	3,9%
2055	11 133,8	88,4%	509,3	4,0%
2060	14 429,7	93,8%	641,1	4,2%

Źródło: Ministerstwo Finansów

Każde działanie, które przyczyni się do obniżenia stopy składki odprowadzanej do otwartych funduszy emerytalnych, spowoduje wzrost wpływów składkowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Mniejsza refundacja składek przekazanych do otwartych funduszy emerytalnych oznaczać będzie mniejszy poziom długu publicznego (zmniejszenie tempa przyrostu długu odpowiada wzrostowi wpływu do FUS) i jego niższe koszty obsługi. W związku z mniejszym poziomem długu proporcjonalnie ulegną zmniejszeniu koszty obsługi zadłużenia i jednocześnie deficyt budżetu państwa. Powyższe działania przełożą się bezpośrednio na bezpieczeństwo i poziom przyszłych emerytur. Emerytury są bowiem wypłacane i realizowane w kwotach uwzględniających pobrane daniny na rzecz państwa (tj. składki i podatki).

Celem przeprowadzanej zmiany jest zwiększanie możliwości finansowania wydatków rozwojowych koniecznych dla podjęcia wyzwań modernizacyjnych kraju. Stąd wynika pilna potrzeba podjęcia działań obniżających koszty reformy emerytalnej – jednego z podstawowych elementów kreujących strukturalny deficyt sektora finansów publicznych, powodującego trwale narastanie długu publicznego.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Janusza Dzieciola**

**w sprawie przejęcia spółki ENEA SA
przez państwową spółkę francuską EdF (20950)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Janusza Dzieciola z dnia 18 lutego 2011 r. w sprawie przejęcia spółki ENEA SA przez państwową spółkę francuską EdF uprzejmie informuję, co następuje.

Działania ministra skarbu państwa w obszarze prywatyzacji sektora elektroenergetycznego stanowią konsekwencję określonych dokumentów rządowych („Program dla elektroenergetyki” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 28 marca 2006 r., „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011” przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r., jego aktualizacja – „Kluczowe spółki do prywatyzacji w latach 2009–2010”, przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 11 sierpnia 2009 r. oraz dokument rządowy „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” wraz ze zmianą przyjętą przez Radę Ministrów w dniu 29 września 2010 r.).

W „Polityce energetycznej Polski do 2030 r.” w rozdziale 3 „Wzrost bezpieczeństwa dostaw paliw i energii” ppkt 3.1.2 „Wytwarzanie i przesyłanie energii elektrycznej oraz ciepła” wskazano dla realizacji powyższego celu jedynie dwie spółki: PGE Polska Grupa Energetyczna SA i Tauron Polska Energia SA, w których Skarb Państwa utrzyma większościowy lub kontrolny pakiet akcji na poziomie pozwalającym zachować władztwo korporacyjne.

Minister skarbu państwa, dokonując wyboru ścieżki prywatyzacyjnej, uwzględnia nie tylko interes Skarbu Państwa, ale również interes spółki. W przypadku ENEA SA podjęta została wstępna decyzja o sprzedaży akcji inwestorowi branżowemu. Istotnym czynnikiem, który za tym przemawia, jest fakt, iż branżowy inwestor strategiczny posiadający wiedzę, doświadczenie oraz zaplecze badawcze może zagwarantować dostęp do najnowocześniejszych technologii. Realizując wynikające z umowy zobowiązania inwestycyjne, przyczynia się do rozwoju przedsiębiorstwa, co leży zarówno w interesie inwestora, jak również w interesie Skarbu Państwa, w interesie spółki i jej pracowników, a przede wszystkim w interesie ostatecznych odbiorców energii. Rozproszenie kapitału na giełdzie utrudniłoby realizację potrzeb inwestycyjnych spółki, które w przypadku ENEA SA są kluczowe również z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego kraju.

W odniesieniu do zastrzeżeń związków zawodowych dotyczących EdF należy podkreślić, iż do chwili obecnej nie została podjęta decyzja o sprzedaży akcji ENEA SA temu inwestorowi. Należy jednak zaznaczyć, że EdF jest światowym liderem w branży energetycznej posiadającym kompetencje we wszystkich jej dziedzinach, począwszy od produkcji, poprzez

obrót energią i jej dystrybucję, skończywszy na zarządzaniu sieciami przesyłowymi. Do Grupy EdF należą jedne z największych elektrowni i elektrociepłowni w Polsce, w tym Elektrownia Rybnik wytwarzająca ok. 7% energii elektrycznej produkowanej w kraju. Obecnie EdF posiada ok. 10-procentowy udział w rynku energii elektrycznej i ok. 20-procentowy w rynku ciepła sieciowego w Polsce. Krajowe spółki należące do grupy produkują energię i ciepło głównie z węgla. Przy zakupie rządu 7 mln t węgla rocznie Grupa EdF jest drugim co do wielkości odbiorcą tego surowca w kraju.

Trudno podzielić wątpliwości w odniesieniu do realizacji przez EdF zobowiązań inwestycyjnych. W dniu 7 października 1997 r. pomiędzy Skarbem Państwa a konsorcjum EdF International/Finelex BV zawarta została umowa sprzedaży akcji spółki Elektrociepłownia Kraków SA z siedzibą w Krakowie. Do chwili obecnej wartość zrealizowanych inwestycji związanych z tą prywatyzacją przekroczyła zobowiązania inwestycyjne przewidziane w zawartej umowie. W dniu 21 czerwca 2000 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EdF International SA i GDF International SA została zawarta umowa sprzedaży akcji Zespołu Elektrociepłowni Wybrzeże SA z siedzibą w Gdańsku. Umowa przewidywała zobowiązania, które zgodnie z informacjami będącymi w posiadaniu Ministerstwa Skarbu Państwa zostały w znacznej większości zrealizowane (końcowe rozliczenie jeszcze nie nastąpiło). W dniu 28 marca 2001 r. pomiędzy Skarbem Państwa a EdF International SA oraz EnBW Energie Baden-Württemberg AG z siedzibą w Karlsruhe została zawarta umowa sprzedaży akcji Elektrowni Rybnik SA. Inwestycje w rzeczowy majątek trwały przekroczyły w tym przypadku ponad trzykrotnie zobowiązania inwestycyjne przewidziane w umowie.

Jak wynika z powyższego, EdF realizował zobowiązania prywatyzacyjne wynikające z umów zawieranych ze Skarbem Państwa. Trudno zatem na gruncie dotychczasowych doświadczeń odnaleźć argumenty, które potwierdzałyby tezy zawarte w piśmie związków zawodowych ENEA SA stwierdzające, iż EdF może nie realizować inwestycji sieciowych, może wstrzymać bieżące inwestycje, ograniczyć inwestycje w energetykę węglową, jak również zakończyć współpracę z zakładami Cegielskiego.

Jednocześnie w związku z dużym zainteresowaniem trwającym procesem prywatyzacji, pragnę zwrócić uwagę na status ENEA SA jako spółki publicznej. W odniesieniu do tego rodzaju spółek, poza ograniczeniami informacyjnymi wynikającymi m.in. z art. 62 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.), obowiązują również inne ograniczenia informacyjne, w szczególności wynikające z ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 185, poz. 1439, ze zm.). Chciałbym podkreślić, iż Minister-

stwo Skarbu Państwa dokłada wszelkich starań, aby w jak najwyższym stopniu przestrzegać zasad ładu korporacyjnego. Z uwagi na powyższe, mając również na względzie dobro procesu prywatyzacji, praktyką stosowaną w Ministerstwie Skarbu Państwa jest rozpowszechnianie wszystkich informacji, które powinny zostać przekazane do publicznej wiadomości, w formie komunikatów zamieszczanych na stronie internetowej MSP i danych zawartych w kartach prywatyzacyjnych. Drugim źródłem informacji są strony internetowe prywatyzowanych spółek. Wszelkie inne informacje, z uwagi na dobro procesu prywatyzacji, do czasu jego zakończenia powinny zostać niejawne.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Klaudiusza Balcerzaka
i Łukasza Borowiaka**

w sprawie reformy systemu ubezpieczeń (20962)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Marszałka Sejmu z dnia 3 marca 2011 r., nr SPS-023-20962/11, przy którym załączono interpelację panów posłów Klaudiusza Balcerzaka i Łukasza Borowiaka w sprawie reformy systemu ubezpieczeń, uprzejmie informuję.

Rządowy projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu emerytalnego przewiduje m.in. zmiany w przepisach ustawy o indywidualnych kontaktach emerytalnych polegające na możliwości założenia dodatkowego indywidualnego konta zabezpieczenia emerytalnego (IKZE) i odliczania od podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych wpłat na IKZE.

Projektowane przepisy nowelizujące ustawę o indywidualnych kontaktach emerytalnych dotyczące zasad funkcjonowania IKZE nie przewidują w okresie oszczędzania możliwości wypłaty środków zgromadzonych na tym koncie. W konsekwencji przyjęto, że opodatkowaniu będzie podlegał zwrot całkowity z IKZE, wypłata z tego konta po zakończeniu okresu oszczędzania oraz wypłata środków zgromadzonych przez oszczędzającego na IKZE na rzecz osoby uprawnionej na wypadek śmierci oszczędzającego.

Wypłaty te stanowiąc będą przychody, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 9 ustawy o podatku docho-

dowym od osób fizycznych, tj. przychody z innych źródeł.

Pragnę wyjaśnić, że zmniejszenie wpływów z podatku dochodowego od osób fizycznych w pierwszym okresie funkcjonowania ulgi w dłuższej perspektywie czasowej będzie stopniowo niwelowane i w konsekwencji spowoduje zwiększenie dochodów jednostek samorządu terytorialnego.

Środki otrzymane z IKZE, zarówno wypłaty, jak i zwroty, będą podlegały opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Oznacza to, że opodatkowaniu będą podlegały kwoty wyższe niż te, które były odliczane od dochodu. Zgodnie z projektem ustawy, pierwsze wypłaty z IKZE mogą nastąpić już po upływie 5 lat od wejścia w życie tych przepisów. Natomiast zwroty środków mogą nastąpić jeszcze wcześniej, np. w przypadku zerwania umowy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie likwidacji Kuratorium Oświaty
w Białymstoku (21020)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka (SPS-023-21020/11) w sprawie lokalizacji regionalnego ośrodka jakości edukacji w województwie podlaskim, uprzejmie informuję, że w projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw, który został w dniu 9 marca br. skierowany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi, przyjęto zasadę, że regionalne ośrodki jakości edukacji w tych województwach, w których dotychczas funkcjonowały okręgowe komisje egzaminacyjne, będą ulokowane w siedzibach tych okręgowych komisji.

Projekt ww. ustawy przewiduje ponadto, że w celu usprawnienia wykonywania zadań przez regionalne ośrodki jakości edukacji naczelny inspektor jakości edukacji będzie mógł tworzyć zamiejscowe jednostki organizacyjne regionalnych ośrodków jakości edukacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Wołak**

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S8
na odcinku Wrocław-Psie Pole – Syców (21075)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 marca 2010 r., znak: SPS-023-21075/11, przy którym przekazano interpelację poseł Ewy Wołak dotyczącą budowy drogi ekspresowej S8 na odcinku Wrocław-Psie Pole – Syców, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczas obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony w 2007 r.

Zadanie budowy drogi ekspresowej S8 na odcinku od Wrocławia do Sycowa zostało ujęte w załączniku nr 1, czyli na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Przedmiotowe zadanie o łącznej długości 47,2 km podzielone zostało na dwa odcinki realizacyjne Wrocław – Oleśnica i Oleśnica – Syców, dla których podpisane zostały w listopadzie 2009 r. umowy z wykonawcami robót budowlanych w systemie „Zaprojektuj i zbuduj”. W ramach inwestycji wybudowanych zostanie szereg obiektów, w tym: 4 węzły, 34 obiekty inżynieryjne, 6 miejsc obsługi podróżnych. Rozbudowane zostaną również 2 węzły i powstaną przejścia dla zwierząt. Zainstalowane zostaną również ekrany akustyczne oraz urządzenia organizacji i bezpieczeństwa ruchu.

Dzięki skierowaniu ruchu tranzytowego na nowo wybudowaną drogę ekspresową S8, biegnącą nowym śladem przez obszary niezamieszkałe, inwestycja wpłynie na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego. Budowa i rozbudowa węzłów umożliwi bezkolizyjne płynne włączanie się do ruchu.

Należy również wskazać, że w dniu 10 lutego br. podpisana została w Ministerstwie Infrastruktury umowa o dofinansowanie przedmiotowego projektu ze środków UE w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Całkowita wartość tego projektu wynosi 1183,88 mln zł. Uzyskał on dofinansowanie ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach działania 8.2: Drogi krajowe poza siecią TEN-T w wysokości 898,94 mln zł.

Reasumując, chciałbym poinformować, że w chwili obecnej na przedmiotowych odcinkach drogi ekspresowej S8 prowadzone są przez wykonawców prace budowlane, których termin zakończenia przewidziany jest na maj i czerwiec 2012 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Izabeli Kloc**

**w sprawie odpłatności za przejazd
autostradami na odcinkach
węzeł Gliwice-Sośnica – Pyrzowice na A1
i węzeł Gliwice-Kleszczów –
Mysłowice-Brzęczkowice na A4 (21114)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-023-21114/11, przekazujące interpelację poselską pani poseł Izabeli Kloc dotyczącą kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Pani poseł zwróciła się z pytaniem, jakie jest stanowisko ministerstwa w kwestii zmiany projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych poprzez wydłużenie nieodpłatnej części odcinka autostrad A1 i A4 w obrębie aglomeracji śląskiej.

Uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat wskazanym w projekcie rozporządzenia, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Aktualnie opracowywane są wyniki konsultacji społecznych, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionej w interpelacji. Dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Motowidły**

**w sprawie funkcjonowania placówek
oświatowych dla dorosłych po wejściu w życie
rozporządzenia ministra edukacji narodowej
z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniającego
rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu
oceniań, klasyfikowania i promowania
uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania
sprawdzianów i egzaminów w szkołach
publicznych (21187)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Tadeusza Motowidły z dnia 2 marca 2011 r., znak: SPS-023-21187/11, dotyczącą funkcjonowania placówek oświatowych dla dorosłych po wejściu w życie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych, uprzejmie wyjaśniam.

Rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 156, poz. 1046) w dotychczas obowiązujących przepisach w tym zakresie wprowadzono m.in. następujące zmiany:

1) słuchaczowi szkoły dla dorosłych wpisano obowiązek uczestnictwa w co najmniej 50% godzin przeznaczonych na obowiązkowe zajęcia edukacyjne/konsultacje (§ 24 ust. 2 i 4);

2) na dyrektora szkoły dla dorosłych nałożono obowiązek skreślenia słuchacza z listy słuchaczy w przypadku opuszczenia przez niego w danym semestrze więcej niż 50% godzin przeznaczonych na obowiązkowe zajęcia edukacyjne przewidziane w szkolnym planie nauczania lub obowiązkowe konsultacje lub słuchacza, który nie zdał wszystkich egzaminów semestralnych z obowiązkowych zajęć edukacyjnych przewidzianych w szkolnym planie nauczania (§ 25 a ust. 1), lub nie zdał egzaminu poprawkowego (§ 25 a ust. 2);

3) słuchaczowi zapewniono możliwość powtórzenia semestru jeden raz w okresie kształcenia w danej szkole, wyłącznie na pisemny wniosek uzasadniony sytuacją życiową lub zdrowotną, złożony w terminie 7 dni od dnia zakończenia zajęć dydaktycznych (§ 25 a ust. 3), natomiast możliwość powtórzenia semestru po raz drugi uzależniono od decyzji dyrektora poprzedzonej zasięgnięciem opinii rady pedagogicznej (§ 25 a ust. 4).

Powyższe zmiany miały na celu podniesienie efektywności kształcenia. Udział w obowiązkowych zajęciach edukacyjnych/konsultacjach pozwala słuchaczom uzupełnić ewentualne braki oraz zweryfikować samodzielnie nabytą wiedzę. Należy podkreślić, że wymóg 50% obecności słuchacza na obowiązkowych zajęciach edukacyjnych/konsultacjach dopuszcza 50% absencję słuchacza, bez potrzeby usprawiedliwiania nieobecności.

Argumentem przemawiającym za wprowadzeniem zmian w przedmiotowym rozporządzeniu było także przeciwdziałanie nieuprawnionemu pobieraniu przez szkoły dotacji na słuchaczy, którzy nie uczęszczają na zajęcia edukacyjne.

Potrzebę wprowadzenia zmian potwierdziły wyniki kontroli funkcjonowania szkół niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych w systemie oświaty, przeprowadzonej w 2007 r. przez Najwyższą Izbę Kontroli.

NIK negatywnie oceniła funkcjonowanie szkół niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych dla dorosłych w związku ze stwierdzeniem istotnych nieprawidłowości w organizacji tych szkół oraz wykazała, że obowiązujące przepisy prawne umożliwiają funkcjonowanie szkół pokrywających koszty dzia-

łalności wyłącznie z uzyskanych środków publicznych, bez konieczności angażowania środków z opłat wnoszonych przez słuchaczy. Organy prowadzące szkoły ewidencjonowały w dokumentacji szkolnej możliwie największą liczbę słuchaczy, którym poza edukacją szkolną oferowano zaświadczenia dające określone uprawnienia (m.in. uzyskiwania zasiłków z ZUS).

Jednocześnie, uprzejmie informuję pana posła, że w systemie oświaty obok kształcenia w systemie szkolnym istnieje możliwość uzyskania wykształcenia również w trybie eksternistycznym. Osoby, które z różnych przyczyn nie mogą uczęszczać na zajęcia do szkoły, mogą przystąpić do egzaminów eksternistycznych zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 18 września 2007 r. w sprawie egzaminów eksternistycznych (Dz. U. Nr 179, poz. 1273).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 8876)

do ministra zdrowia

w sprawie bałaganu organizacyjnego w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ

Szanowna Pani Minister! Przedstawione przez przedstawicieli małopolskiego samorządu zawodowego lekarzy informacje wskazują, że postępowaniom w sprawie zawarcia umów ze świadczeniodawcami na rok 2011, jak i ich realizacji towarzyszy bałagan, którego skutki odczuwalne są nie tylko dla osób udzielających świadczeń medycznych, lecz przede wszystkim pacjentów z tychże świadczeń korzystających.

Świadczeniodawcy, których oferty zostały wybrane po przeprowadzeniu postępowania w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych, skarżą się, że pomimo upływu ponad miesięcznego terminu od zakończenia tychże postępowań nie otrzymali umów i praktycznie nie posiadają informacji co do wymogów formalnych i zasad dotyczących ich finansowania. Z uwagi na wprowadzone przez oddział NFZ do protokołów z postępowań zastrzeżenia o możliwości zmian dotychczasowych uzgodnień stron doniesienia te uznać należy za wysoce niepokojące. Nie do zaakceptowania jest sytuacja, że w trakcie realizacji zobowiązania, którego przedmiotem jest udzielanie świadczeń medycznych dla pacjentów, jedna ze stron stosunku zobowiązaniowego zastrzega sobie jednostronnie możliwość zmiany treści stosunku zobowiązaniowego. W moim przekonaniu świadczy to o przekroczeniu granic uznania i władztwa administracyjnego. Nie można takiej sytuacji usprawiedliwiać także faktem, iż są to środki publiczne, bowiem ich rozdysponowanie odbywa się poprzez zastosowanie odpowiednich procedur przetargowych, których efektem jest zawieranie umów cywilnoprawnych, realizowanych zgodnie z prawem zobowiązań.

Niezwykle niepokojące jest jednak to, że brak umów u części świadczeniodawców (programy profilaktyczne) powoduje brak możliwości realizacji świadczeń medycznych, ponieważ nie można wykonać opisu zrealizowanego badania w programie SIMP bez podpisanej umowy. Powoduje to, że pomimo wykonania u pacjenta badania diagnostycznego nie można tego badania opisać i tym samym pacjent nie może otrzymać wyniku, co uniemożliwia dalszą diagnostykę.

Jeżeli weźmiemy pod uwagę fakt, że programy profilaktyczne dotyczą w większości pacjentów ze schorzeniami onkologicznymi, to wskazać należy, że wszelkie utrudnienia w terminowej ich realizacji stwarzają bezpośrednie zagrożenie zdrowia i życia pacjentów, co może wskazywać na zagrożenia kon-

stytucyjnego prawa dostępu obywateli do opieki zdrowotnej.

Do tego wszystkiego doszły problemy natury technicznej, związane m.in.: z brakiem nowej wersji programu rozliczeniowego świadczeniodawców, co w rezultacie utrudnia im rozliczanie świadczeń i wystawianie faktur VAT.

W tym stanie rzeczy zwracam się do pani Minister z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jaki jest ostateczny termin otrzymania umów przez świadczeniodawców?

2. Kiedy świadczeniodawcy otrzymają szczegółowe informacje dotyczące zasad rozliczenia świadczeń zrealizowanych w styczniu 2011 r.?

3. Kiedy świadczeniodawcy otrzymają szczegółowe informacje dotyczące sprawozdawania wykonań w 2011 r.?

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Nowy Sącz, dnia 18 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 8878)

do ministra zdrowia

w sprawie zmiany koncepcji wojewody małopolskiego i pozostawienia zespołu ratownictwa medycznego, tj. podstacji SPZOZ Sądeckiego Pogotowia Ratunkowego z karetką w Piwnicznej-Zdroju

Szanowna Pani Minister! Z doniesień mediów wynika, że organizator systemu ratownictwa medycznego na terenie województwa małopolskiego – wojewoda małopolski planuje zlikwidować zlokalizowaną w gminie Piwniczna-Zdrój podstację Sądeckiego Pogotowia Ratunkowego SPZOZ w Nowym Sączu.

Wiadomość ta zaskoczyła mieszkańców gminy Piwniczna-Zdrój, bowiem po zmianach najbliższy zespół z karetką znajdować się będzie w Nowym Sączu, tj. oddalony będzie o 25 km. Karetka w Piwnicznej-Zdroju obsługuje poza mieszkańcami gmin Piwniczna-Zdrój i Rytro bardzo dużą liczbę turystów. Przypomnijmy, że Piwniczna-Zdrój jest miejscowością turystyczną, w której znajdują się trzy wyciągi narciarskie, a czwarty w budowie. Teren ten, w szczególności z uwagi na piękne trasy górskie i widokowe oraz spływ rzeką Dunajec, jest także atrakcją turystyczną w pozostałych porach roku. Wszystko to powoduje, że karetka w Piwnicznej-Zdroju odnotowuje pięćdziesiąt zgłoszeń dziennie. Teren, po którym się przemieszcza, jest górzysty. Zespół ratowników medycznych musi znać bardzo dobrze topografię tej gmi-

ny oraz miejscowości w jej skład wchodzących, aby móc zapewnić skuteczne dotarcie na ratunek.

Reasumując, z uwagi na powyższe decyzja o likwidacji podstacji SPZOZ Sądeckie Pogotowie Ratunkowe w Piwnicznej-Zdroju wydaje się być nieodpowiedzialna i nie do końca przemyślana. Dlatego też, mając na uwadze kompetencje nadzorcze nad systemem ratownictwa medycznego w Polsce, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy istnieje możliwość zmiany koncepcji wojewody małopolskiego i w efekcie pozostawienie zespołu ratownictwa medycznego z odpowiednio wyposażoną karetką w Piwnicznej-Zdroju.

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 3 lutego 2011 r.

Zapytanie
(nr 9010)

do ministra środowiska

w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w mieście i gm. Wieliczka

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. W ubiegłym roku w czasie ulewnych deszczy na terenie województwa małopolskiego powstało przeszło 1300 osuwisk, które w wielu miejscach zniszczyły infrastrukturę drogową, uszkodziły lub kompletnie zniszczyły ponad tysiąc budynków mieszkalnych. Jak pisałem kilka miesięcy temu, skala zniszczeń oraz zagrożenie osuwiskami są tak wielkie, że wiele gmin potrzebuje specjalnej pomocy od państwa. Niestety, jak informują specjaliści, pomimo że wciąż mamy kalendarzową zimą, niektóre osuwiska już zaczynają się poruszać. Ci sami uważają, że wystarczą wiosenne roztopy i pierwsze ulewne deszcze, a powtórzy się scenariusz z ubiegłego roku, natomiast mieszkańcy i samorządowcy zwracają uwagę na niedostateczne działania rządu w tym zakresie. Osuwiska wciąż stanowią poważne zagrożenie w ww. mieście i gminie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. Jakie działania ze strony ministerstwa zostały przeprowadzone w celu zabezpieczenia terenów osuwiskowych na terenie miasta i gminy?

2. Jakie działania podejmie w najbliższym czasie ministerstwo w celu zabezpieczenia osuwisk na terenie miasta i gminy?

3. Czy miasto i gmina otrzymają pomoc z budżetu państwa w razie wystąpienia ewentualnych osuwisk? Na jaki rodzaj pomocy mogą liczyć samorząd i mieszkańcy?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9011)

do ministra środowiska

w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Zakliczyn

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. W ubiegłym roku w czasie ulewnych deszczy na terenie województwa małopolskiego powstało przeszło 1300 osuwisk, które w wielu miejscach zniszczyły infrastrukturę drogową, uszkodziły lub kompletnie zniszczyły ponad tysiąc budynków mieszkalnych. Jak pisałem kilka miesięcy temu, skala zniszczeń oraz zagrożenie osuwiskami są tak wielkie, że wiele gmin potrzebuje specjalnej pomocy od państwa. Niestety, jak informują specjaliści, pomimo że wciąż mamy kalendarzową zimą, niektóre osuwiska już zaczynają się poruszać. Ci sami uważają, że wystarczą wiosenne roztopy i pierwsze ulewne deszcze, a powtórzy się scenariusz z ubiegłego roku, natomiast mieszkańcy i samorządowcy zwracają uwagę na niedostateczne działania rządu w tym zakresie. Osuwiska wciąż stanowią poważne zagrożenie w ww. gminie.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. Jakie działania ze strony ministerstwa zostały przeprowadzone w celu zabezpieczenia terenów osuwiskowych na terenie gminy?

2. Jakie działania podejmie w najbliższym czasie ministerstwo w celu zabezpieczenia osuwisk na terenie gminy?

3. Czy gmina otrzyma pomoc z budżetu państwa w razie wystąpienia ewentualnych osuwisk? Na jaki rodzaj pomocy mogą liczyć samorząd i mieszkańcy?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9012)

do ministra środowiska

w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Szerzyny

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9013)

do ministra środowiska

w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu osuwiskami w gm. Ryglice

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9014)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Skrzyszów**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9015)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Pleśna**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9016)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Gromnik**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9017)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Tuchów**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9018)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Rzepiennik Strzyżewski**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9019)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w mieście i gm. Bochnia**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9020)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Lipnica Murowana**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9021)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Łapanów**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9022)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Żegocina**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9023)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Borzęcin**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9024)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Dębno**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9025)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Gnojnik**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9026)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Iwkowa**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9027)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Czchów**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9028)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Brzesko**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9029)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Biskupice**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9030)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w gm. Gdów**

Patrz zapytanie nr 9011, str. 175.

Zapytanie
(nr 9031)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w mieście Brzesku**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania. W ubiegłym roku w czasie ulewnych deszczy na terenie województwa małopolskiego powstało przeszło 1300 osuwisk, które w wielu miejscach zniszczyły infrastrukturę drogową, uszkodziły lub kompletnie zniszczyły ponad tysiąc budynków mieszkalnych. Jak pisałem kilka miesięcy temu, skala zniszczeń oraz zagrożenie osuwiskami są tak wielkie, że wiele gmin potrzebuje specjalnej pomocy od państwa. Niestety, jak informują specjaliści, pomimo że wciąż mamy kalendarzową zimą, niektóre osuwiska już zaczynają się poruszać. Ci sami uważają, że wystarczą wiosenne roztopy i pierwsze ulewne deszcze, a powtórzy się scenariusz z ubiegłego roku, natomiast mieszkańcy i samorządowcy zwracają uwagę na niedostateczne działania rządu w tym zakresie. Osuwiska wciąż stanowią poważne zagrożenie w ww. mieście.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie.

1. Jakie działania ze strony ministerstwa zostały przeprowadzone w celu zabezpieczenia terenów osuwiskowych na terenie miasta?

2. Jakie działania podejmie w najbliższym czasie ministerstwo w celu zabezpieczenia osuwisk na terenie miasta?

3. Czy miasto otrzyma pomoc z budżetu państwa w razie wystąpienia ewentualnych osuwisk? Na jaki rodzaj pomocy mogą liczyć samorząd i mieszkańcy?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9032)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w mieście Bochni**

Patrz zapytanie nr 9031, str. 177.

Zapytanie
(nr 9033)

do ministra środowiska

**w sprawie przeciwdziałania zagrożeniu
osuwiskami w mieście i gm. Nowy Wiśnicz**

Patrz zapytanie nr 9010, str. 175.

Zapytanie
(nr 9034)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie decyzji o zmianie lokalizacji
Wojskowego Oddziału Gospodarczego
ze Skwierzyny na Wędrzyn**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosiły się władze Skwierzyny z prośbą o podjęcie interwencji w sprawie wyjaśnienia decyzji odnośnie do zmiany lokalizacji Wojskowego Oddziału Gospodarczego ze Skwierzyny na Wędrzyn.

Jak wskazano w ramach wdrażania programu terytorialnego systemu zabezpieczenia funkcjonowania jednostek wojskowych w garnizonach Sił Zbrojnych RP opartego na wojskowych oddziałach gospodarczych, wypracowano perspektywy rozwoju WOG, które zostały przedstawione na kolegium szefa Sztabu Generalnego WP w dniu 16 marca 2010 r. W opracowaniu tym uwzględniono m.in. formowanie WOG w rejonie garnizonów Międzyrzecz, Skwierzyna, Wędrzyn z lokalizacją komendy WOG w Skwierzynie jako optymalne i najbardziej uzasadnione ekonomicznie rozwiązanie ze względu na możliwość wykorzystania infrastruktury sztabowej, koszarowej, bazy magazynowej i sieci łączności po rozformowaniu 61. Pułku Rakietowego OP. Również w przedstawionych w dniu 15 maja 2010 r. ministrowi obrony narodowej wariantach formowania kolejnych WOG jako lokalizację WOG wskazywano Skwierzynę. Lokalizacja ta została również zaakceptowana pozytywnie m.in. przez dowódcę Sił Powietrznych.

Niestety, w ostatniej fazie podejmowania decyzji lokalizacja WOG została zmieniona ze Skwierzyny na Wędrzyn. To wzbudziło duże zaniepokojenie zarówno wśród władz gminy, jak i wśród samych miesz-

kańców. Przesłankami do określenia lokalizacji WOG w Skwierzynie było m.in. zminimalizowanie skutków społecznych i ekonomicznych rozformowania 61. Pułku Rakietowego OP w Skwierzynie. Ponadto, jak wynika z przekazanych mi informacji, skwierzyński garnizon położony na terenie miasta jest w stanie pomieścić jednostki i instytucje państwowe, które mogłyby liczyć w sumie ok. 3500 żołnierzy i pracowników wojska bez poważnych nakładów finansowych. Jednostki te ponadto posiadają pełne możliwości szkolenia w czasie pokoju.

Mając powyższe na uwadze proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Co było przyczyną zmiany decyzji w sprawie lokalizacji Wojskowego Oddziału Gospodarczego ze Skwierzyny na Wędrzyn?

2. Czy możliwa jest ponowna analiza dotycząca rozmieszczenia WOG w Skwierzynie?

Z poważaniem

Poseł Bożenna Bukiewicz

Zielona Góra, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9035)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zamiaru likwidacji
Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego
w Częstochowie**

Szanowny Panie Ministrze! Mając na uwadze pojawiające się informacje o ewentualnej likwidacji Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Częstochowie, który rozpatruje sprawy z zakresu prawa gospodarczego w I i II instancji, zwracam się z pytaniem, czy ministerstwo potwierdza taki zamiar i jakie jest uzasadnienie takiej decyzji.

Informuję, że takie zamierzenia budzą negatywną opinię wielu środowisk mieszkańców, środowisk gospodarczych i samorządu miasta Częstochowy.

W załączeniu przesyłam stanowisko Rady Miasta Częstochowy w tej sprawie*).

Z poważaniem

Poseł Jacek Kasprzyk

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Zapytanie
(nr 9036)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wątpliwości dotyczących
zmniejszenia środków na refundację
kosztów wynagrodzenia i składek ZUS
dla rzemieślników zrzeszonych
w Izbie Rzemiosła i Przedsiębiorczości
w Limanowej, zatrudniających pracowników
młodocianych celem nauki zawodu**

Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości w Limanowej reprezentuje ponad tysięczną rzeszę rzemieślników przedsiębiorców, z których ponad połowa zatrudnia pracowników młodocianych w celu praktycznej nauki zawodu. Obowiązek kształcenia młodych adeptów rzemiosła wynika z ustawy o rzemiośle.

Szkołący pracodawcy posiadający do tego stosowne uprawnienia korzystają z refundacji kosztów wynagrodzenia i składek ZUS z Funduszu Pracy, tworzonego m.in. ze składek tychże pracodawców.

Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 r. założył znaczne zmniejszenie środków na wyżej wymienione refundacje. Będą one aż o 30% niższe niż w roku ubiegłym. Wojewódzka Komenda Ochotniczych Hufców Pracy w Krakowie, która prowadzi refundacje w Małopolsce, wstrzymała zawieranie umów z pracodawcami. Sytuacja ta wywołała uzasadniony niepokój pracodawców, gdyż podpisali oni kolejne umowy w rozpoczętym roku szkolnym 2010/2011.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy nie należy pilnie dokonać nowelizacji niektórych zapisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które obecnie nie sprzyjają szkolącym rzemieślnikom, niemogącym zrealizować chociażby podstawowego warunku zatrudnienia absolwenta przez okres co najmniej 6 miesięcy po zakończeniu nauki?

2. Jak wytłumaczyć obecną sytuację, w której Ministerstwo Edukacji Narodowej promuje wśród młodzieży kształcenie na poziomie zawodowym, a równocześnie stanowisko ministra pracy i polityki społecznej jest jakby zgoła przeciwne wspieraniu dalszego kształcenia zawodowego młodzieży i udziału pracodawców w tym procesie?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 17 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9037)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji Urzędu Poczтового
w Białej w gm. Zgierz**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie pojawiły się informacje o planowanej likwidacji placówki pocztowej w miejscowości Biała w powiecie zgierskim (woj. łódzkie). Planowana zmiana w moim przekonaniu przyniesie negatywne konsekwencje związane z dodatkowymi kosztami i znacznym utrudnieniem, zwłaszcza dla osób starszych, ze względu na niekorzystną sytuację komunikacyjną. W przypadku rzeczywistej likwidacji Urzędu Poczтового w Białej okoliczni mieszkańcy będą musieli wysyłać listy czy płacić rachunki, jeżdżąc do Zgierza odległego o 10 km od ich wsi. Utrudnianie dostępu do usług pocztowych w znacznym stopniu utrudnia funkcjonowanie zakładów pracy, a tym samym hamuje rozwój gospodarki oraz innych dziedzin życia społecznego. W gestii państwa jest ułatwianie, a nie utrudnianie mieszkańcom terenów wiejskich dostępu do podstawowych usług, włącznie z usługami pocztowymi, nawet jeśli są one nierentowne.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o polecenie zbadania sprawy i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo zamierza podjąć stosowną interwencję w sprawie zachowania Urzędu Poczтового w Białej?

2. Czy ministerstwo zamierza podjąć działania w celu reorganizacji Poczty Polskiej z zachowaniem niczym nieutrudnionego dostępu do usług pocztowych dla wszystkich mieszkańców, szczególnie gmin wiejskich?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Matuszewski

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9038)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
Sekcji Eksploatacji oraz Sekcji Utrzymania
i Napraw Taboru Trakcyjnego PKP Cargo SA
w Dębicy**

Szanowny Panie Ministrze! Pracownicy Sekcji Eksploatacji oraz Sekcji Utrzymania i Napraw Taboru Trakcyjnego PKP Cargo SA w Dębicy, jak i władze samorządowe miasta Dębicy wyrażają zaniepokojenie

nie i sprzeciw wobec planów likwidacji sekcji taboru kolejowego w województwie podkarpackim w ramach programu „Koncentracja lokomotyw w spółce PKP Cargo SA”. Zamiar przeniesienia przez PKP Cargo sekcji z Dębicy do Tarnowa i Nowego Sącza będzie równoznaczny z likwidacją dobrze prosperujących zakładów branży kolejowej. Należy zwrócić także uwagę, że sekcje te zostały zmodernizowane dużymi nakładami finansowymi. Spełniają wszelkie wymogi polskiego i unijnego prawa oraz wewnętrznych regulacji kolejowych.

Najważniejsze jednak jest to, że realizacja przedmiotowego programu skutkować będzie redukcją około 220 miejsc pracy, co wiązać się będzie z utratą środków do życia przez wielu mieszkańców Dębicy oraz regionu. Dramat bezrobocia może stać się niebawem udziałem wielu rodzin, stanowiąc realne zagrożenie ich materialnej egzystencji, co będzie prowadzić do destabilizacji życia rodzinnego. Wśród zwalnianych osób może się również znaleźć wielu jedynych żywicieli rodzin i starszych, wykwalifikowanych w wąskich dziedzinach pracowników, którzy z tego powodu zderzyliby się z problemem znalezieniem nowego miejsca zatrudnienia.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo zamierza podjąć działania, które zapobiegą likwidacji sekcji taboru kolejowego w Dębicy oraz w Rzeszowie?

2. Czy ewentualna likwidacja zmodernizowanych dużymi nakładami finansowymi zakładów kolejowych i tworzenie w ich miejsce nowej bazy w innych miejscowościach nie będzie wiązać się z poniesieniem poważnych i nieuzasadnionych ekonomicznie kosztów przez spółkę PKP Cargo SA?

Z poważaniem

Posel Jan Warzecha

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9039)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie niezdementowania informacji medialnych o godzinie katastrofy samolotu rządowego TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r.

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku miała miejsce katastrofa rządowego samolotu TU-154M, w wyniku której zginęli prezydent RP Lech Kaczyński wraz z małżonką oraz towarzyszące im 94 osoby.

Od dnia katastrofy przez ponad miesiąc opinia publiczna za pośrednictwem mediów (w tym także telewizji publicznej) informowana była, że katastrofa

rządowego samolotu TU-154M wydarzyła się o godz. 8.56.

Minister spraw zagranicznych Radosław Sikorski w piśmie z dnia 22 lutego 2011 r., znak: SM/2113/16/11/29565, (odpowiedź na zapytanie poselskie) pisze: „o katastrofie powiadomił mnie telefonicznie o godz. 8.48 dnia 10 kwietnia 2010 r. ówczesny dyrektor Departamentu Wschodniego MSZ RP”.

Z odpowiedzi pana ministra Radosława Sikorskiego wynika, że rząd i Pan Premier mieli już w dniu 10 kwietnia 2010 r. wiedzę, że katastrofa rządowego samolotu TU-154M miała miejsce przed godz. 8.48, a więc nie mogła wydarzyć się o godz. 8.56.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Kiedy, o której godzinie i od kogo Pan Premier otrzymał informację o katastrofie rządowego samolotu TU-154M?

2. Dlaczego Pan Premier, mając wiedzę, że katastrofa rządowego samolotu TU-154M miała miejsce przed godz. 8.48, zataił ten fakt i nie poinformował o nim opinii publicznej?

3. Dlaczego służby prasowe Pana rządu ani Pan Premier nie zdementowali fałszywej informacji o godzinie katastrofy rządowego samolotu TU-154M podawanej przez ogólnopolskie media, w tym telewizję publiczną?

Posel Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 4 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9040)

do ministra środowiska

w sprawie szkód wyrządzanych w uprawach polowych przez zwierzynę leśną

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego napływają niepokojące informacje od rolników, którzy poruszają sprawę szkód w uprawach rolnych wyrządzonych przez zwierzynę leśną i bobry na terenie powiatów: łosickiego, garwolińskiego, mińskiego, siedleckiego, sokołowskiego i węgrowskiego.

Problem polega przede wszystkim na ciągle trwającej walce z dziką zwierzyną, która niszczy większość upraw rolników, zagrażając interesom ekonomicznym rolnikom. Z prowadzonych w tej sprawie rozmów wynika, że rolnicy oczekują skutecznych działań, które zabezpieczyłyby gospodarkę rolną przed szkodami wyrządzanymi przede wszystkim przez dziki. Populacja zwierząt łownych z roku na rok zwiększa się, gdyż w niektórych rejonach koła łowieckie nie podejmują żadnych działań (brak odstrzałów), które by prowadziły do zmniejszenia populacji zwierzyny, a co za tym idzie szkód w uprawach i plodach rolnych. Większa część rolników na własną

rękę buduje prowizoryczne ogrodzenia, co zwiększa koszty uprawy, a nawet osobiście pilnuje zagrożonych upraw, co wpływa na niebezpieczeństwo rolnika. Odszkodowania wypłacane w przypadku szkody w uprawie spowodowane przez zwierzynę leśną są znikome i nie ułatwiają problemu, ponieważ nie rekompensują w całości poniesionych strat. Zdarzają się również sytuacje, że koła łowieckie w ogóle nie wypłacają odszkodowań rolnikom z powodu braku środków.

Kolejnym problemem nurtującym rolników jest występowanie dużej ilości bobrów na określonych obszarach, które robiąc tamy na rzekach i ścinając drzewa, powodują niszczenie upraw rolnych.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy istnieje możliwość nakazu przez Ministerstwo Środowiska kołom łowieckim z ww. powiatów odstrzału zwierzyny leśnej i prowadzenie racjonalnej gospodarki łowieckiej zmniejszającej tym samym ich populację, a co za tym idzie mniejsze szkody w uprawach?

2. Czy istnieje możliwość zwiększenia środków finansowych na rekompensaty za szkody spowodowane przez dziką zwierzynę, tak aby w znaczącej części pokrywały wyrządzone szkody?

3. Czy istnieje możliwość przeniesienia bobrów w inne miejsce lub zmniejszenie ich populacji? Jeśli tak, to kto jest za to odpowiedzialny?

Liczę na możliwie szybką odpowiedź Pana Ministra w tej sprawie.

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Borkowski

Siedlce, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9041)

do ministra środowiska

**w sprawie poboru wody dla miejscowości
Bednarka ze źródła znajdującego się na
terenie Magurskiego Parku Narodowego**

Wieś Bednarka położona jest w gminie Lipinki i zamieszkuje ją 168 osób. Wioska leży w otulinie Magurskiego Parku Narodowego przy trasie Gorlice – Zmigród. Bednarka wyróżnia się z pośród pozostałych sołectw gminy Lipinki dużymi gospodarstwami rolnymi. Mieszkańcy wsi cierpią jednak na brak wody, co w znacznym stopniu utrudnia im życie. Na terenie wioski dokonano sześciu odwiertów studni głębinowych w miejscach, które wskazali geolodzy, lecz w żadnym odwiercie wody nie znaleziono. Jedyne źródło, z którego mogliby pobierać wodę, znajduje się natomiast na terenie Magurskiego Parku Narodowego, w odległości ok. 200–300 m od granicy pól rolniczych.

Wyjściem z tej trudnej sytuacji dla mieszkańców wsi Bednarka byłoby założenie kręgu betonowego na źródle w parku, a za pomocą rury doprowadzenie wody do wsi. Inwestycja ta nie spowodowałaby żadnych spustoszeń na terenie parku i tym samym zaspokoiłaby panujący we wsi Bednarka deficyt wody

Przekazano mi informacje, że odbyły już się rozmowy na temat ujęcia wody z powyższego źródła z przedstawicielami parku, ale zgodę na pobór wody może wydać jedynie ministerstwo, gdyż dyrekcja Magurskiego Parku Narodowego jest tylko zarządcą.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy jest możliwe wydanie zezwolenia na pobór wody dla mieszkańców wsi Bednarka ze źródła znajdującego się na terenie Magurskiego Parku Narodowego?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9042)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie decyzji o przyznaniu świadczeń
rentowych z tytułu niezdolności do pracy
w drodze wyjątku**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani na prośbę pana A. J. – mieszkańca Raciborza, ur. w 1960 r., który przepracował 16 lat w raciborskich zakładach cukrowniczych. Od 1982 r. do 2000 r. przebywał na rencie. Świadczenie to zostało mu odebrane w 2000 r. W chwili obecnej pan A. J. pozbawiony jest zarówno świadczeń rentowych, jak i pracy, z uwagi na zły stan zdrowia.

Na podstawie opinii sądowno-lekarskiej z dnia 23 stycznia 2008 r. (sygn akt IX U 1481/07) Sądu Okręgowego w Gliwicach, Wydział IX Pracy i Ubezpieczeń Społecznych – ośrodek zamiejscowy w Rybniku, występująca choroba narządu wzroku (jaskra) ma charakter przewlekły i można spodziewać się postępowania uszkodzenia narządu wzroku w przyszłości. (...) Można mówić o niezdolności do pracy opiniowanego.

Z uwagi na postępujące pogorszenie wzroku pan A. J. nie jest w stanie podjąć jakiegokolwiek pracy zarobkowej. Obecnie pozostaje na utrzymaniu matki.

Ponieważ prezes ZUS w Warszawie na mocy decyzji z dnia 7 września 2010 r. (znak sprawy: 992700/620/562/2010/SEow) utrzymał w mocy decyzję podjętą w dniu 25 czerwca 2010 r., znak: 992700/620/3462/2009/SEW, i odmówił panu J. przyznania świadczeń rentowych z tytułu niezdolności do pracy w drodze wyjątku, kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy w obliczu sytuacji, w jakiej znalazł się pan A. J., odmowa przyznania mu świadczeń rentowych – zdaniem Pani Minister – jest uzasadniona?

2. Jaką wobec powyższego inną możliwość może Pani zaproponować panu J., który jako niezdolny do podjęcia pracy nie otrzymuje świadczeń rentowych, aby nie pozostawał w przyszłości nadal bez środków do życia?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Marklowice, dnia 17 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9043)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie priorytetów polskiej prezydencji
w UE**

Szanowny Panie Premierze! W nawiązaniu do wystąpienia skierowanego do Pana Premiera Donalda Tuska przez członków Zespołu ds. Rodziny Komisji Wspólnej Rządu i Konferencji Episkopatu Polski z dnia 7.03.2011 r., publikowane w wielu mediach, zwracam się z zapytaniem, czy i jakie wydarzenia związane z tematyką polityki społecznej na rzecz rodzin są projektowane w trakcie polskiej prezydencji w Unii Europejskiej.

Podzielaam opinie autorów listu do Pana Premiera, że polityka rodzinna winna być w centrum zainteresowania państwa, jednak bez naruszania jej autonomii, zgodnie z zasadą subsydiarności. Problemy rodzin w różnych krajach należących do Unii Europejskiej, w tym w naszym kraju, wskazują na potrzebę dzielenia się dobrymi praktykami sprzyjającymi wzmocnieniu rodzin. Nie kwestionując dotychczas ogłoszonych priorytetów, jakie podczas polskiej prezydencji będą realizowane, uważam, że ich uzupełnienie o problematykę prorodzinna jest głęboko uzasadnione.

Z poważaniem

Poseł Jarosław Sellin

Gdynia, dnia 10 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9044)

do ministra zdrowia

**w sprawie swobody wyboru podstawy świadczenia usług pielęgniarskich
w zakresie opieki stacjonarnej**

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie swobody wyboru podstawy świadczenia usług pielęgniarskich w zakresie opieki stacjonarnej.

Do sejmowej Komisji Zdrowia zwróciły się pielęgniarki kontraktowe Szpitala Szczecin-Zdunowo w sprawie umożliwienia dalszej swobody wyboru podstawy świadczenia usług pielęgniarskich w zakresie opieki stacjonarnej. Podstawą zaniepokojenia tej grupy jest stanowisko Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pielęgniarek i Położnych. Według tej organizacji pielęgniarki na podstawie umowy cywilnoprawnej w szpitalach nie powinny pracować. Zaproponowano jednocześnie doprecyzowanie pojęcia indywidualnej praktyki „w miejscu wezwania” w ustawie o działalności leczniczej w taki sposób, aby nie mógł być nim szpital. Są to działania, które skłonić mają pielęgniarki do przejścia na kontrakty. Dotychczasowe podejmowanie działalności w formie praktyk indywidualnych było całkowicie dobrowolne. Skutkowało to elastycznym czasem pracy i satysfakcjonującymi zarobkami. Stanowisko OZZPiP wywołało zaniepokojenie pośród pielęgniarek świadczących usługi w tej właśnie formie.

Pytania: Czy stanowisko Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pielęgniarek i Położnych zostało uwzględnione w projekcie ustawy o działalności leczniczej?

Czy proponowana przez OZZPiP forma zmiany wykonywania pracy w zakresie umów cywilnoprawnych może być dozwolona przez system prawny?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 2 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9045)

do ministra infrastruktury

**w sprawie stanu i rozwoju lotnictwa
cywilnego, ze szczególnym uwzględnieniem
Portu Lotniczego im. Lecha Wałęsy
w Gdańsku**

Transport lotniczy odgrywa coraz większą rolę w naszym kraju. Polska staje się w coraz większym stopniu krajem tranzytowym, a nierzadko i docelowym. Porty lotnicze Warszawy, Krakowa i Gdańska wydają się stanowić o randze i znaczeniu polskiego lotnictwa cywilnego.

Jako posłów pomorskich interesuje nas rozwój Portu Lotniczego im. Lecha Wałęsy w Gdańsku. Ma to duże znaczenia dla rozwoju Trójmiasta i Pomorza. Lotnisko w Gdańsku obsługiwać będzie również duży ruch pasażerski podczas igrzysk piłkarskich Euro 2012.

W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji, uprzejmie Pana Ministra pytamy: Jaką rolę odgrywa transport lotniczy w polityce Ministerstwa Infra-

struktury? Jak przedstawia się podstawowa informacja, ilość pasażerów, wielkość, charakterystyka itp., o pasażerskich portach lotniczych w naszym kraju? Jakie są podstawowe relacje i przewidywane tendencje w polskim transporcie lotniczym, z podziałem na krajowy i zagraniczny ruch pasażerski? Jak obecnie przedstawia się stan inwestycji w Porcie Lotniczym im. Lecha Wałęsy? W jakim stopniu realizowane obecnie tutaj inwestycje zwiększą zdolności przewozów pasażerskich na tym lotnisku?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Jerzy Borowczak
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9046)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie promocji sportowego,
zdrowego stylu życia Polaków**

W opinii wielu ekspertów od stylu życia w dużym stopniu zależy stan naszego zdrowia. Nasze zdrowie to nie jest kwestia jedynie medycyny i zainteresowania Ministerstwa Zdrowia. Bowiem w nowoczesnym społeczeństwie coraz większą rolę odgrywa sportowy styl życia.

Jako posłowie nierzadko zastanawiamy się, jak promować i upowszechniać sportowy tryb życia naszych rodaków. Wydaje się, że w tym zakresie wiele do zrobienia ma Ministerstwo Sportu i Turystyki. Jesteśmy przekonani, że ministerstwo ma w tym zakresie swoje sukcesy i dokonania.

W trosce o pozyskanie miarodajnych informacji, uprzejmie Pana Ministra zapytujemy: Jakie miejsce w działalności Ministerstwa Sportu i Turystyki zajmuje promocja zdrowego, sportowego stylu życia Polaków? Jakie inicjatywy i programy realizuje lub wspiera ministerstwo w tym zakresie? Jakie wiążą się z tym nakłady finansowe? Jakie plany i zamiary są przygotowywane w Ministerstwie Sportu i Turystyki na rzecz promocji sportowego stylu życia ogółu Polaków?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Jerzy Borowczak
i Jan Kulas

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9047)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie przyspieszenia terminu realizacji
inwestycji dotyczących infrastruktury
komunikacyjnej w pow. tarnowskim,
zapropnowanych w dokumencie
„Koncepcja przestrzennego
zagospodarowania kraju 2030”**

Szanowna Pani Minister! Ministerstwo Rozwoju Regionalnego przedstawiło w ostatnich dniach projekt dokumentu „Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”, który został pozytywnie oceniony przez Zarząd Powiatu Tarnowskiego. Zawarte w dokumencie rozwiązania dotyczące infrastruktury komunikacyjnej są bardzo ważne dla rozwoju regionu tarnowskiego, w tym szczególnie budowa nowego połączenia kolejowego Tarnów – Busko-Zdrój – Kielce oraz modernizacja połączenia drogowego Kielce – Tarnów – Nowy Sącz – Piwniczna.

Realizacja powyższych inwestycji została zaplanowana w ww. dokumencie w terminie do końca 2030 r. Jednakże ze względu na ich ważność dla rozwoju społeczno-gospodarczego województwa małopolskiego i południowo-wschodniej części kraju należy przyspieszyć ich realizację do końca 2020 r., co też wnioskuje Zarząd Powiatu Tarnowskiego.

Budowa połączenia kolejowego Tarnów – Busko-Zdrój – Kielce znacząco poprawi komunikację między północną i południową Polską, skróci czas podróży z Warszawy do Tarnowa i będzie najkrótszym połączeniem kolejowym naszego kraju z południem Europy.

Droga krajowa nr 73 łączy województwa południowo-wschodnie z centrum kraju. Niestety stan techniczny drogi jest coraz gorszy, szczególnie na odcinku przebiegającym przez powiat tarnowski, a natężenie ruchu wzrośnie po połączeniu tej drogi z autostradą A4. Dlatego modernizacja połączenia drogowego Kielce – Tarnów – Nowy Sącz – Piwniczna jest nagląca.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Rozwoju Regionalnego przychyli się do starań Zarządu Powiatu Tarnowskiego i przyspieszy realizację inwestycji dotyczących infrastruktury komunikacyjnej w powiecie tarnowskim, planując ich zakończenie w terminie do 2020 r.?

2. Czy kwestie podnoszonych w interpelacji inwestycji drogowych były szczegółowo analizowane podczas prac nad „Projektem koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”?

3. Czy powyższe postulaty skryształizowane na skutek konsultacji społecznych zostaną uwzględnio-

ne podczas dalszych prac nad „Projektem koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”?

Z poważaniem

Posłowie Michał Wojtkiewicz
i Barbara Marianowska

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9048)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie likwidacji jedyne-
go w woj. podlaskim oddziału psychiatrycznego
dla dzieci**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnich dniach została podjęta decyzja o likwidacji jedyne- go w województwie podlaskim oddziału psychiatrycznego dla dzieci. Tym samym dzieci i młodzież z zaburzeniami psychicznymi zostały pozbawione dostępu do świadczeń, które stosowano przy ich leczeniu. Jest to tym bardziej niepokojące zważywszy na fakt, iż najbliższy oddział znajduje się w Warszawie oraz Olsztynie. Jednak dostanie się tam jest praktycznie niemożliwe, gdyż w obu tych placówkach łóżka mają pełne obłożenie.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Jakie były powody likwidacji jedyne- go w województwie podlaskim oddziału psychiatrycznego dla dzieci?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 15 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9049)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
urzędów pocztowych w pow. augustowskim**

Szanowny Panie Ministrze! Poczta Polska od dłuż- szego czasu przygotowywała plan restrukturyzacji firmy, którego głównym celem było ograniczenie wy- datków i tym samym powstanie oszczędności.

W ramach obranej strategii firma planuje likwi- dację części placówek przede wszystkim położonych na wsiach i w małych miastach, co również wiąże się bezpośrednio z redukcją etatów i zwolnieniami za- trudnionych tam pracowników. Niestety, przedmio- towe zmiany obejmą również urzędy pocztowe poło- żone w ww. powiecie w województwie podlaskim.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Ile placówek Poczty Polskiej z obecnie działają- cych w powiecie zostanie zlikwidowanych?

2. Jakie przesłanki przemawiają za likwidacją akurat tych placówek?

3. Jakie będą z tego tytułu oszczędności?

4. Ilu pracowników straci pracę?

5. Jakie kroki zamierza Pan podjąć, aby zweryfi- kować skutki społeczne redukcji placówek pocztowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 17 marca 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 9050)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
urzędów pocztowych w pow. sokólskim**

Patrz zapytanie nr 9049, str. 184.

Z a p y t a n i e
(nr 9051)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
urzędów pocztowych w pow. białostockim**

Patrz zapytanie nr 9049, str. 184.

Z a p y t a n i e
(nr 9052)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
urzędów pocztowych w pow. bielskim**

Patrz zapytanie nr 9049, str. 184.

Zapytanie
(nr 9053)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
urzędów pocztowych w pow. siemiatyckim**

Patrz zapytanie nr 9049, str. 184.

Zapytanie
(nr 9054)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanej likwidacji
urzędów pocztowych w pow. hajnowskim**

Patrz zapytanie nr 9049, str. 184.

Zapytanie
(nr 9055)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie planów budowy konwencjonalnej
elektrowni na terenie Lubelszczyzny
oraz wyboru lokalizacji dla tej inwestycji**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku lat władze województwa lubelskiego, jak też różnego rodzaju lobby gospodarcze na rzecz rozwoju energetyki na Lubelszczyźnie czynią starania i zabiegi o zlokalizowanie i budowę elektrowni konwencjonalnej. W ostatnich latach to przedsięwzięcie zaczęło nabierać realnych kształtów. Otóż wiodące spółki energetyczne w naszym kraju, takie jak PGE GiA SA czy GDF Suez Energia Polska SA wyraziły duże zainteresowanie zlokalizowaniem elektrowni w okolicach Kopalni Węgla Kamiennego Bogdanka, dzięki czemu po niskich kosztach zapewniony zostałby dostęp do paliwa, jakim jest węgiel kamienny z tej kopalni.

Podkreślić warto, że wychodząc naprzeciw oczekiwaniom potencjalnych inwestorów w tej branży, samorząd gminy Puchaczów uruchomił procedurę przygotowawczą pod wymienioną inwestycję, wykonane zostały niezbędne uzgodnienia planistyczne łącznie ze zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i pozyskaniem gruntów pod budowę elektrowni konwencjonalnej w miejscowości Zawadów. Podobne działania poczynił także i burmistrz Łęcznej, oferując grunty pod lokalizację elektrowni w miejscowości Stara Wieś. Obie lokalizacje znajdują się w bezpośrednim sąsiedztwie Kopalni Węgla Kamiennego Bogdanka.

Nadmieniam, że mieszkańcy Lubelszczyzny wyrażają duże zainteresowanie i oczekiwania co do budowy elektrowni konwencjonalnej, po części wynika

to z faktu, że brak elektrowni na tym terenie przyczynia się do podwyższonych kosztów przesyłu energii elektrycznej, która przesyłana jest z oddalonych elektrowni. Na tym stanie w oczywisty sposób tracą najbardziej mieszkańcy Lubelszczyzny, którzy za energię elektryczną płacą więcej niż mieszkańcy innych regionów naszego kraju.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do tej problematyki i odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Skarbu Państwa posiada wiedzę na temat planów rozpoczęcia realizacji inwestycji pod nazwą elektrownia Lublin?

2. Jeżeli tak, to jakie są plany ministerstwa wobec tej inwestycji oraz na jakim etapie są przygotowania do budowy elektrowni?

3. W jakich latach przewidziana jest budowa elektrowni Lublin?

Z poważaniem

Poseł Marian Starownik

Lublin, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9056)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zasad publikowania ogłoszeń
o przetargach na zbycie nieruchomości
przez jednostki samorządu terytorialnego**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w związku z licznymi głosami, jakie otrzymuję od pracowników samorządowych. Wskazują oni na problemy wynikające z istniejącego obowiązku publikacji ogłoszeń o przetargach na zbycie nieruchomości stanowiących własność jednostek samorządu terytorialnego. Wspomniane zagadnienia są uregulowane w § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 września 2004 r. w sprawie sposobu i trybu przeprowadzania przetargów oraz rokowań na zbycie nieruchomości. Zgodnie z jego postanowieniami ww. ogłoszenia muszą być publikowane w prasie o zasięgu ogólnopolskim.

Oczywiste jest, że przedstawione zasady publikacji wiążą się ze znacznymi kosztami, które obciążają budżety samorządowe. Wydaje się, że stanowią one wymagania zbyt daleko idące w stosunku do zamierzonego celu, jakim jest przejrzystość działań władzy publicznej. Za dobre rozwiązanie należy natomiast uznać złagodzenie obowiązku w taki sposób, aby ogłoszenia w prasie ogólnopolskiej mogły zawierać jedynie odesłanie do stron internetowych lub prasy lokalnej, na których znalazłyby się pełne teksty ogłoszeń.

Jednak rozwiązaniem zgodnym z coraz większą informatyzacją kraju mogłoby być pozostawienie obowiązku publikacji tych ogłoszeń jedynie w Internecie, np. na stronie Urzędu Zamówień Publicznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość nowelizacji przepisów ww. rozporządzenia w opisany sposób?

2. Czy ministerstwo zamierza podjąć prace legislacyjne w tym zakresie?

3. Jakie akty prawa wspólnotowego regulują bezpośrednio i dotyczą ww. obowiązków, czy mają one w Polsce charakter wiążący?

4. Czy ministerstwo posiada informacje nt. uregulowania omawianego wyżej problemu w innych krajach UE, takich jak Niemcy, Francja czy też Włochy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9057)

do ministra infrastruktury

w sprawie likwidacji placówki pocztowej w Wąsoszu

Panie Ministrze! W związku z interwencją wójta gminy Wąsosz, jak i mieszkańców Wąsosza, woj. podlaskie, związaną z zamiarem restrukturyzacji sieci pocztowej poprzez likwidację Filii Urzędu Poczтового Grajewo 1 z siedzibą w Wąsoszu proszę Pana Ministra o zainteresowanie się tą bulwersującą i bardzo ważną dla mieszkańców tej gminy sprawą. Planowana restrukturyzacja budzi wśród mieszkańców duże zdenerwowanie, niezadowolenie oraz niepokój o dalsze losy gminy. Za utrzymaniem tej placówki przemawiają następujące argumenty:

1. Wąsosz to miejscowość historyczna, najstarsza w okolicy, nie tylko w powiecie grajewskim. W roku 1436 otrzymała prawa miejskie i stała się centrum wymiany handlowej. Książę płocki Władysław I nadał miastu prawo chełmińskie, wolną łąźnię, wagę i postrzygalnię sukna. Około 1471 r. został utworzony powiat wąsoski z siedzibą sądu ziemskiego i grodzkiego. W roku 1870 Wąsosz utracił prawa miejskie. Każda wieś wchodząca w skład gminy ma własną bogatą historię, a okres ich założenia to początki XIV wieku.

2. Gmina Wąsosz to teren malowniczy, z dużą ilością zabytków i z bogatymi tradycjami.

3. Budynek placówki Poczty Polskiej w Wąsoszu został wyremontowany i poniesiono przy tym poważne koszty. Został on przystosowany do prowadzenia

tego rodzaju działalności i według oceny nie tylko mieszkańców gminy Wąsosz jest to bardzo dobra wizytówka Poczty Polskiej.

4. W związku z bardzo dobrym stanem budynku i pomieszczeń utrzymanie tej placówki to tylko pokrywanie bieżących kosztów utrzymania, a te na pewno nie są zbyt duże i możliwe do udźwignięcia przez Poczta Polską SA.

5. Wygląd zewnętrzny budynku oraz położenie przy głównej ulicy w Wąsoszu to również jeden z atutów funkcjonowania tej placówki. Korzystają z jej usług nie tylko mieszkańcy gminy Wąsosz, ale również osoby przejeżdżające przez Wąsosz.

6. Sprzedaż nieruchomości wraz z budynkiem nie przyniesie Poczcie Polskiej znaczących dochodów, gdyż na terenie Wąsosza jest dużo korzystnie położonych nieruchomości, których właściciele chętnie dokonaliby tego typu transakcji. Kilka lat temu Poczta Polska przymierzała się do zbycia części nieruchomości i okazało się, iż koszty dokonania podziału działki mogą przewyższyć koszty wątpliwej sprzedaży, gdyż nabywcę trudno będzie znaleźć.

7. Likwidacja placówki pocztowej w Wąsoszu to:

— bardzo duże utrudnienie dla instytucji i podmiotów gospodarczych znajdujących się na terenie gminy;

— koszty związane z koniecznością zmiany pieczętek i innych dokumentów przez te instytucje i podmioty gospodarcze;

— trudności mieszkańców w przyzwyczajaniu się do nowych kodów pocztowych;

— niemożność nadania przesyłek pocztowych w miejscu zamieszkania;

— konieczność odbioru awizowanych przesyłek w miejscowości Szczuczyn odległej o 7 km od Wąsosza;

— spowodowanie spadku rangi miejscowości gminnej, w której zabraknie „prawdziwej poczty”;

— zwolnienie pracownika obsługi klientów w Filii Urzędu Poczтового Grajewo 1, który przepracował 37 lat w Poczcie Polskiej i nie ma jeszcze uprawnień do przejścia na emeryturę, w związku z czym powiększył tak duże grono bezrobotnych. Gmina Wąsosz leży w powiecie grajewskim, który należy do powiatów o najwyższym strukturalnym bezrobociu w woj. podlaskim.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaki jest powód planowanej likwidacji placówki pocztowej w Wąsoszu?

2. Czy jest jeszcze możliwa zmiana decyzji o likwidacji Filii Urzędu Poczтового Grajewo 1 z siedzibą w Wąsoszu, a jeżeli nie, to w jaki sposób będzie zapewniona mieszkańcom gminy Wąsosz możliwość korzystania z usług Poczty Polskiej?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9058)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planów likwidacji Wydziału Pracy
Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosili się mieszkańcy powiatu janowskiego na Zamojszczyźnie zaniepokojeni planami reorganizacji sądów pracy podległych Sądowi Okręgowemu w Zamościu, polegającymi m.in. na likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim.

Moi interesanci uważają, iż ewentualna decyzja o zaprzestaniu funkcjonowania ww. sądu stanowiłaby jaskrawy przykład zanegowania zakładanych celów reformy administracyjnej kraju, której naczelną zasadą było uczynienie z powiatów centrów regionalnej integracji samorządowej. Tego rodzaju jednostki miały dać jego mieszkańcom możliwość kompleksowego załatwiania spraw w najbliższym dostępnym urzędzie.

Negatywne stanowisko w tej sprawie wyrażają również władze samorządowe powiatu janowskiego. W przesłanym do mojego biura poselskiego stanowisku wskazują m.in. na potrzebę przeprowadzania konsultacji w sprawie ewentualnej likwidacji każdej instytucji o zasięgu powiatowym.

Władze samorządowe powiatu janowskiego uważają ponadto, że przeprowadzenie zmian organizacyjnych w przedmiotowym zakresie spowoduje utrudnienia dla jego mieszkańców, urzędów oraz firm. Zaznaczają, iż w chwili obecnej sąd w Janowie Lubelskim obsługuje ponad 50 tys. mieszkańców. W przypadku gdyby doszło do faktycznej likwidacji sądu pracy w ww. miejscowości właściwą jednostką w tym zakresie stanie się znacznie oddalony sąd w Zamościu. Informują dodatkowo, iż dalsze utrzymanie funkcjonowania Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim nie będzie skutkowało dodatkowymi kosztami, ponieważ sędzia orzekający w ww. wydziale orzeka równolegle w wydziale cywilnym. Co więcej, w przypadku konieczności likwidacji jednego z wydziałów pracy w okręgu zamojskim tamtejszy sąd jest w stanie przejąć sprawę z likwidowanego wydziału bez żadnych dodatkowych kosztów.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo rzeczywiście planuje, w ramach reorganizacji, likwidację Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim?

2. Czy w przypadku zaprzestania działalności ww. wydziału jego pracownicy będą mieli zapewnioną możliwość kontynuowania pracy w najbliższych jednostkach administracji sądowej?

3. Jakie są inne przewidywane zmiany reorganizacyjne dotychczasowej struktury administracji są-

dowej na terenie województwa lubelskiego, w tym szczególnie Zamojszczyzny?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9059)

do ministra pracy i polityki społecznej
oraz

ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rozszerzenia zakresu załącznika
nr 3 rozporządzenia Rady Ministrów
z 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania
pracowników samorządowych**

Szanowna Pani Minister! Szanowny Panie Ministrze! Podpisana przez prezydenta RP ustawa o formach opieki nad dziećmi do lat 3, która wejdzie w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia, wzbudziła wątpliwości wynikające z treści zapisów tej ustawy. Jednym z nich jest art. 76 ust. 2 pkt 1 tejże ustawy, który mówi, że wobec pracowników zatrudnionych w żłobkach do dnia wejścia w życie ustawy w zakładach opieki zdrowotnej stosuje się przepisy o pracownikach samorządowych. Oznacza to w praktyce między innymi konieczność sporządzenia regulaminu wynagradzania dla pracowników żłobków.

Czy wobec powyższego przewiduje się rozszerzenie załącznika nr 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. o wykaz stanowisk dotyczący pracowników żłobków i klubów dziecięcych według zapisów ustawy o formach opieki nad dziećmi do lat 3?

Z poważaniem

Poseł Ewa Drozd
oraz grupa posłów

Głogów, dnia 1 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9060)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zgłoszenia robót budowlanych
polegających na przebudowie sieci kablowej
15 kV zgodnie z ustawą Prawo budowlane**

Szanowny Panie Ministrze! Zapytanie dotyczy przebudowy sieci kablowej polegającej na wymianie

istniejącego kabla podziemnego, który w wyniku starzenia się materiału izolacyjnego żył roboczych ulega częstym awariom, na nowy kabel o znacznie lepszych parametrach zastosowanej izolacji żył roboczych. W trakcie przebudowy ze względów bezpieczeństwa wykonania robót ziemnych została również zmieniona trasa linii kablowej. Do zapytania załączono kilka przypadków przebudów sieci kablowych 15 kV^{*)}. Rysunki nr 1 i nr 2 przedstawiają przebudowę linii kablowej 15 kV, gdzie zmienia się trasa linii kablowej oraz długość. Czy taka przebudowa może zostać zgłoszona na zasadach zgłoszenia robót budowlanych polegających na przebudowie sieci kablowej 15 kV zgodnie z § 29 ust. 2 pkt 11 Prawa budowlanego (Dz. U. z 1 września 2006 r. Nr 156, poz. 1118), czy wymaga pozwolenia na budowę?

Kolejny rysunek, tj. rysunek nr 3 przedstawia przebudowę sieci kablowej 15 kV, gdzie zmieniona jest trasa kabla, natomiast długość nie ulega zmianie. Czy taka przebudowa może zostać zgłoszona na zasadach zgłoszenia robót budowlanych polegających na przebudowie sieci kablowej 15 kV zgodnie z § 29 ust. 2 pkt 11 Prawa budowlanego (Dz. U. z 1 września 2006 r. Nr 156, poz. 1118), czy wymaga pozwolenia na budowę?

Kolejny rysunek, tj. rysunek nr 4 przedstawia przebudowę sieci kablowej 15 kV, gdzie niezmieniona jest trasa i długość kabla. Czy taka przebudowa może zostać zgłoszona na zasadach zgłoszenia robót budowlanych polegających na przebudowie sieci kablowej 15 kV zgodnie z § 29 ust. 2 pkt 11 Prawa budowlanego (Dz. U. z 1 września 2006 r. Nr 156, poz. 1118), czy wymaga pozwolenia na budowę?

Proszę o wykładnię prawną dotyczącą § 29 ust. 2 pkt 11 Prawa budowlanego (Dz. U. z 1 września 2006 r. Nr 156, poz. 1118) w odniesieniu do poniższych rysunków. Jest to kilka wariantów, jakie można spotkać w procesie budowlanym związanym z przebudową sieci kablowych SN.

Z poważaniem

Poseł Łukasz Tusk

Namysłów, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9061)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie planowanych zmian
w systemie emerytalnym żołnierzy
zawodowych i ich uprawnień**

W rozmowach z żołnierzami zawodowymi często słyszymy ich niepokój w odniesieniu do rzekomych

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

planowanych zmian mających wpływ na ich przyszłość. Dlatego prosimy o wyjaśnienie: Czy są prowadzone prace w ministerstwie dotyczące zmian systemu emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz zmiany ustawy dotyczącej zakwaterowania sił zbrojnych?

Jak podkreślają żołnierze, dochodzą do nich wiadomości, choć nie do końca oficjalne, czyli ze strony ministerstwa, że w 2012 r. ma ulec zmianie sposób realizacji odprawy mieszkaniowej, jak również mają nastąpić zmiany w systemie emerytalnym.

Dlatego bardzo prosimy o wyjaśnienie powyższych kwestii.

Z poważaniem

Poseł Łukasz Tusk
oraz grupa posłów

Namysłów, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9062)

do ministra infrastruktury

w sprawie przyłącza energetycznego

Szanowny Panie Ministrze! Dotyczy zgłoszenia robót budowlanych polegających na budowie przyłącza kablowego, zgodnie z § 29 ust. 1 pkt 20 Prawa budowlanego (Dz. U. z 1 września 2006 r. Nr 156, poz. 1118).

Zapytanie dotyczy budowy przyłącza energetycznego zasilającego budynek lub obiekt budowlany. Do zapytania załączono kilka przypadków przyłączy kablowych. Rysunek nr 1^{*)} przedstawia przyłącze kablowe nn. od słupa do szafki pomiarowo-rozdzielczej, w której zainstalowano układ pomiarowy (ta część stanowi własność przedsiębiorstwa przesyłowego), oraz część od szafki pomiarowo-rozdzielczej do budynku. Właścicielem tej części jest właściciel obiektu budowlanego. Czy cały ten odcinek traktowany jest jako przyłącze energetyczne w rozumieniu § 29 ust. 1 pkt 20 Prawa budowlanego?

Kolejny rysunek, tj. rysunek nr 2^{*)}, przedstawia przyłącze kablowe nn. zwane potocznie WLZ (wewnętrzna linia zasilająca) od szafki pomiarowo-rozdzielczej, w której zainstalowany jest układ pomiarowy, do budynku. Właścicielem tej części jest właściciel obiektu budowlanego. Czy ten odcinek traktowany jest jako przyłącze energetyczne w rozumieniu § 29 ust. 1 pkt 20 Prawa budowlanego?

Kolejny rysunek, tj. rysunek nr 3^{*)}, przedstawia przyłącze napowietrzne nn. od punktu przyłączenia określonego w technicznych warunkach przyłączenia wydanych przez przedsiębiorstwo energetyczne do

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

obiekty, który ma być przyłączony, poprowadzone za pośrednictwem dwóch słupów energetycznych, zwane potocznie przyłączem napowietrznym podpartym (ta część stanowi własność przedsiębiorstwa przesyłowego). Czy ten odcinek traktowany jest jako przyłącze energetyczne w rozumieniu § 29 ust. 1 pkt 20 Prawa budowlanego?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Tusk

Namysłów, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9063)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie polityki wizowej
Wydziału Konsularnego Ambasady
Rzeczypospolitej Polskiej w Pekinie**

Docierają do mnie sygnały o nieprawidłowościach w funkcjonowaniu Wydziału Konsularnego Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Pekinie. Zarzuty dotyczą rzekomych zjawisk korupcyjnych, dyskryminowania niektórych podmiotów, m.in. poprzez żądanie przedłożenia dokumentów, które nie są wymagane albo wręcz nie istnieją (ich wydania nie przewidują żadne regulacje).

Nieprawidłowości te ujawniają się w toku procedur w sprawie wydawania wiz wjazdowych dla obywateli ChRL delegowanych do Rzeczypospolitej Polskiej w celu realizacji usług eksportowych na podstawie kontraktów zawartych z polskimi podmiotami. W konsekwencji incydenty, których ma być coraz więcej, z jednej strony godzą w interesy części polskich przedsiębiorców, a z drugiej strony – sprzyjają patologii korupcyjnej.

Po pierwsze, według przedstawianych mi informacji wydział konsularny bezpodstawnie wymaga od osób legitymujących się zezwoleniem na pracę typu D (zezwolenie dotyczące pracownika podmiotu zagranicznego realizującego umowę eksportową na terenie RP) przedstawienia umowy o pracę zawartej między podmiotem polskim a pracownikiem zagranicznym, podczas gdy chińscy pracownicy w ogóle nie nawiązują stosunku pracy z polskim podmiotem. To samo dotyczy np. żądania przedłożenia poświadczonego przez chiński odpowiednik ministerstwa spraw zagranicznych tłumaczenia umowy pomiędzy pracownikiem a firmą chińską oraz dodatkowo poświadczonego notarialnie.

Po drugie, konsul ma wymagać świadectw kwalifikacji zawodowych w zawodach nieregulowanych zarówno w kraju zleceniodawcy, jak i zleceniobiorcy. Tytułem przykładu: pomimo że regulacje chińskie nie przewidują świadectw kwalifikacji zawodowych

dla pracowników magazynów mroźniczych, takowe są wymagane przez konsula.

Po trzecie, rzekomo ma dochodzić do dyskryminacji podmiotów gospodarczych w zależności od prowincji, w której podmiot ma siedzibę. Z przekazywanych mi informacji wynika, że rzekomo ma to związek z istnieniem zorganizowanych grup (z obydwu krajów), które powołują się na kontakty z konsulem mające gwarantować otrzymanie wiz.

Po czwarte, zainteresowani utrzymaniem wizy nie mogą uzyskać informacji, jakie dokładnie wymogi i kryteria powinni spełniać, aby otrzymać wizę.

Po piąte, odmowy wydania wizy są uzasadniane rzekomym zagrożeniem imigracyjnym, przy czym tego rodzaju argumentacja stosowana ma być tylko w odniesieniu do podmiotów gospodarczych mających siedzibę w określonych prowincjach.

Po szóste, sprawy wizowe załatwiane są przewlekłe.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o:

1) ustosunkowanie się do przedstawionych zarzutów;

2) informację czy docierały do Pana Ministra sygnały o nieprawidłowościach w funkcjonowaniu wydziału konsularnego w Pekinie oraz jakie działania zostały podejmowane celem zweryfikowania pojawiających się zarzutów, w tym sposób załatwienia skarg i wniosków dotyczących opisanej sytuacji;

3) przedstawienie szczegółowej informacji a) ile wiz wjazdowych dla obywateli ChRL delegowanych do Rzeczypospolitej Polskiej w celu realizacji usług eksportowych było wydanych w każdym roku w latach 2008–2011; b) ile było odmów w tym samym okresie oraz c) przedstawienie tych danych w odniesieniu do poszczególnych prowincji ChRL;

4) podjęcie efektywnych działań dyplomatycznych w celu poprawienia dostępu do informacji o procedurze wizowej (np. precyzyjne podane do publicznej wiadomości katalogu wymaganych dokumentów).

Z poważaniem

Poseł Paweł Poncyłjusz

Warszawa, dnia 7 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9064)

do ministra finansów

w sprawie wprowadzenia 23-procentowej stawki podatku VAT na usługi konserwatorskie

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie bulwersującej artystów konserwatorów dzieł sztuki. W myśl znowelizowanej ustawy o podatku VAT prace o charakterze konserwatorskim są od 1 stycznia 2011 r. objęte 23-procentową stawką podatku od towarów i usług, mimo że wcze-

śniej nie były one objęte podatkiem VAT. Do końca ubiegłego roku zwolnienie z podatku od towarów i usług obejmowało m.in. usługi ochrony zabytków PKWiU 92.52.12 (jako usługi związane z kulturą). Przyjmowano, że prace o charakterze konserwatorskim (dotyczące zabytków) są takimi usługami i mogą korzystać ze zwolnienia od VAT.

Od 1 stycznia 2011 r. do tego rodzaju czynności nie ma już zastosowania zwolnienie podatkowe. Zgodnie bowiem z nowym art. 43 ust. 1 pkt. 33 ustawy o VAT od podatku zwolnione są usługi kulturalne świadczone przez:

a) podmioty prawa publicznego lub inne podmioty uznane na podstawie odrębnych przepisów za instytucje o charakterze kulturalnym lub wpisane do rejestru instytucji kultury,

b) indywidualnych twórców i artystów wykonawców, w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych, wynagradzane w formie honorariów.

Pragnę podkreślić, że podwyższenie podatku VAT na usługi konserwatorskie uderzy przede wszystkim w zabytki i estetykę miast. Mniej pieniędzy zostanie przeznaczonych na ich renowację, bo firmy zapłacą wyższe podatki. Podniesiona stawka podatku VAT dotknie także prywatnych użytkowników, np. właścicieli zabytkowych kamienic, którzy liczyli, że z pomocą miejskich funduszy odnowią nieruchomości i poprawią estetykę miasta.

Wykonawcy trafnie zauważają, że podwyższenie podatku VAT o 23%, spowoduje wzrost ceny, której potencjalni inwestorzy nie będą w stanie zaakceptować (np. jednostki budżetowe, tj. gminy, których budżety zostały ustalone wcześniej).

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: W jaki sposób Pan Minister ustosunkuje się do problemów, które pojawią się w związku z podwyższeniem stawki VAT, i czy widzi Pan Minister możliwość konkretnych rozwiązań w tym zakresie?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 14 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9065)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji Małopolskiego
Centrum Biotechniki sp. z o.o.
w Krasnem i możliwości dopuszczenia się
naruszenia „Koncepcji prywatyzacji spółek
rolno-spożywczych”**

Szanowny Panie Ministrze! Spółka Małopolskie Centrum Biotechniki sp. z o.o. została objęta prywa-

tyzacją w trybie „Koncepcji prywatyzacji spółek rolno-spożywczych”. Zgodnie z przyjętą procedurą do preferencyjnego nabycia udziałów uprawnieni są producenci rolni współpracujący ze spółką w okresie 24 miesięcy przed zamieszczeniem przez ministra skarbu państwa ogłoszenia w prasie o wystąpieniu z ofertą zbycia udziałów w ww. spółce, a także pracownicy spółki zatrudnieni na podstawie stosunku pracy w okresie 24 miesięcy przed zamieszczeniem tego ogłoszenia, przy czym każdy uprawniony w żadnym przypadku nie może nabyć więcej niż 1% udziałów w kapitale zakładowym spółki. W celu nabycia udziałów uprawniony winien złożyć stosowny wniosek.

W toku procesu prywatyzacyjnego okazało się jednakże, iż przeszło 100 osób uprawnionych do preferencyjnego nabycia udziałów w ww. spółce podpisało z nieznanym inwestorem umowy, na mocy których uprawniony zobowiązywał się do złożenia wniosku o nabycie 1% udziałów spółki, a następnie do zbycia tych udziałów na rzecz inwestora, przy czym środki na zakup udziałów od Skarbu Państwa asygnował inwestor. W zamian za realizację przyjętych zobowiązań umownych osoba uprawniona do nabycia udziałów spółki miała otrzymać od inwestora kwotę 10 tys. zł.

Dodatkowe wątpliwości wywołuje fakt, iż umowy nie zawierały wskazania, kim jest inwestor. W tej części były to umowy in blanco. Co więcej, umowy przewidywały kary umowne, m.in. z tytułu ujawnienia treści umowy, jak i z tytułu braku realizacji przyjętych zobowiązań przez uprawnionego. Nadto, jednocześnie z zawarciem umowy osoby uprawnione do nabycia udziałów podpisywały nieodwołalne pełnomocnictwo związane z realizacją umowy, które również w części dotyczącej pełnomocnika inwestora miały charakter in blanco.

Na tle przedstawionej sytuacji faktycznej proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kroki podjął Pan, jako organ sprawujący nadzór właścicielski nad procesem prywatyzacyjnym Małopolskiego Centrum Biotechniki sp. z o.o., w celu wyjaśnienia zasygnalizowanych wątpliwości?

2. Czy opisane działania nie naruszają „Koncepcji prywatyzacji spółek rolno-spożywczych”, a zwłaszcza czy nie naruszają postanowień przewidujących możliwość preferencyjnego nabycia udziałów wyłącznie przez podmioty uprawnione?

3. Czy opisane działania nie naruszają „Koncepcji prywatyzacji spółek rolno-spożywczych”, a zwłaszcza czy nie naruszają postanowień przewidujących możliwość nabycia nie więcej niż 1% udziałów w kapitale zakładowym spółki przez jednego uprawnionego?

4. W razie ustalenia, iż w toku procesu prywatyzacyjnego nastąpiły zasygnalizowane nieprawidłowości, proszę o wskazanie działań, jakie podejmie Pan w celu przeprowadzenia prywatyzacji w zgodzie z przepisami prawa.

Z poważaniem

Poseł Edward Czesak

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9066)

do ministra środowiska

**w sprawie planowanych zmian w ustawie
o odpadach wydobywczych,
na przykładzie gm. Libiąż**

Stan Faktyczny: Planowane zmiany nadal utrzymują w mocy treść art. 58 ust. 4 ustawy o odpadach wydobywczych z dnia 10 lipca 2008 r., co powoduje od prawie dwóch lat znaczne ograniczenie dochodów gmin górniczych w zakresie środków ochrony środowiska (uiszczanych do 2008 r. za składowane na obiektach odpady wydobywcze).

Obowiązujący stan prawny skutkuje tym, że gminy, na terenie których znajdują się składowiska odpadów wydobywczych, tzw. hałdy, zostały pozbawione dochodów z opłat za składowanie. Dla przykładu gmina Libiąż co rok ponosi straty rzędu 400 tys. zł, tyle wcześniej wpływało co roku do budżetu gminy opłat za składowanie odpadów wydobywczych, co znacznie ogranicza jej możliwości finansowania zadań z zakresu ochrony środowiska.

Przy opracowywaniu zmian do ustawy należałoby wziąć pod uwagę rzeczywistą sytuację gmin górniczych, na terenach których znajduje się często kilka obiektów unieszkodliwiania odpadów zajmujących w sumie pokąźną powierzchnię.

W gminie Libiąż obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych zajmuje powierzchnię ok. 65 ha, z czego zrehabilitowano ok. 30 ha. Zamknięta część obiektu nie została jeszcze zrehabilitowana (ok. 8 ha). Na pozostałej powierzchni nadal trwa składowanie odpadów, powodując przez długie lata takie uciążliwości, jak: pylenie, odcieki, hałas związany z transportem odpadów.

Obiekt unieszkodliwiania odpadów jest więc na stałe wrysowany w krajobraz gminy, tzn. będzie eksploatowany tak długo, jak długo istnieć będzie zakład górniczy.

Pytanie: Czy ministerstwo planuje wprowadzenie mechanizmów finansowych zgodnych z dyrektywami Unii Europejskiej, które zrehabilitują trwałe zmiany w środowisku spowodowane przez obiekty unieszkodliwiania odpadów wydobywczych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9067)

do ministra infrastruktury

**w sprawie nieuwzględnienia budowy
obwodnicy Olsztyna w projekcie „Programu
budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”**

Władze województwa warmińsko-mazurskiego z zaniepokojeniem przyjęły wiadomości o „Projekcie programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, w którym po raz kolejny nie uwzględniono budowy południowej obwodnicy Olsztyna. Jest to odcięcie miasta i regionu od możliwości rozwoju, ale także zepchnięcie do miast gorszej kategorii, zaciągnięcie hamulca cywilizacyjnego i pogłębienie poczucia pozostawania w tyle w tzw. Polsce B.

Warto zaznaczyć, iż część prac dotyczących budowy południowej obwodnicy Olsztyna jest już dalece zaawansowana, a przerwanie ich spowoduje ich zniweczenie. Co więcej trzeba będzie unieważnić część postępowań przetargowych. To ogromne koszty, na które nasze województwo nie może sobie pozwolić. Ponadto odstąpienie od tej inwestycji skutkować będzie złamaniem umowy społecznej wobec mieszkańców, ale także odebraniem mieszkańcom nadziei na rozwój ich miasta i regionu.

Województwo, w tym zwłaszcza subregion ełcki, są atrakcyjne turystycznie i upatrują w tym swoich możliwości rozwojowych. Mają nikle szanse, by je wykorzystać, gdyż bez odpowiedniej infrastruktury drogowej nikt nie dojedzie tu na odpoczynek. Należy doprowadzić do weryfikacji planu budowy dróg na lata 2011–2015, tak by uwzględniono w nim budowę dróg na terenie naszego województwa i nie dopuścić, by budowa infrastruktury na Euro 2012 zepchnęła nas jeszcze głębiej w stan zacofania i wykluczenia. Przecież my, mieszkańcy Warmii i Mazur, to tacy sami ludzie jak mieszkańcy innych regionów Polski. Więc dlaczego mamy czuć się gorsi i pomijani podczas planowania budowy dróg w kraju?

Powyżej opisana sytuacja wywołuje moje pytania:

1. Dlaczego po raz kolejny wycina się region Warmii i Mazur z mapy planowanych inwestycji drogowych? Wobec powyższego kiedy nasz region może liczyć na traktowanie go tak samo jak pozostałych części naszego kraju?

2. Czy uważa Pan za sprawiedliwe pograżanie województwa warmińsko-mazurskiego w jeszcze większą pustynię komunikacyjną, podczas gdy w związku z ważnym wydarzeniem sportowym reszta kraju może liczyć na nowe inwestycje drogowe?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Kossakowski

Ełk, dnia 31 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 9068)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie zapowiedzi wprowadzenia opłat
przez Giełdę Papierów Wartościowych
za udostępnianie informacji o cenach ofert**

Panie Ministrze! Zarząd Giełdy Papierów Wartościowych zapowiedział wprowadzenie opłat za udostępnianie informacji o cenach ofert. Istnieje obawa, że i tak mała rentowność funduszy emerytalnych zostanie pomniejszona o zwrot kosztów za uzyskiwanie informacji o cenach ofert np. pośrednio poprzez wzrost opłat transakcyjnych. Opłaty transakcyjne stanowią koszt funduszu, a nie towarzystwa.

Czym jest to spowodowane? Czy brakiem pieniędzy na wynagrodzenie Zarządu GPW?

Czy są to pierwsze oznaki tego, że po prywatyzacji wzrosną koszty korzystania z giełdy, przed czym jako poseł RP przestrzegałam wielokrotnie?

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 17 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9069)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prywatyzacji zakładu Lumel SA

Szanowny Panie Ministrze! Pracownicy zakładu Lumel zwrócili się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie planowanej prywatyzacji spółki. Z dostępnych mi informacji wynika, że w dniu 03.03.2011 r. parafowano projekt umowy sprzedaży akcji spółki L.Z.A.E. Lumel SA z Rishabh Instruments India z przewidzianym terminem podpisania umowy sprzedaży na 13.04.2011 r. Wyznaczono bardzo krótki czas na negocjację pakietu socjalnego ze związkami zawodowymi, do 18.03.2011 r. Natomiast wyceny spółki Lumel dokonała firma Accord z Wrocławia w roku 2009, czyli w okresie światowego kryzysu gospodarczego. Nie ma wyceny Lumelu metodą dochodową podnoszącą wartość spółki. Wydaje się więc, że prywatyzacja ma być zupełnie niekorzystna dla firmy.

Inwestor, czyli Rishabh Instruments India, posiada ok. 10-krotnie niższy kapitał założycielski w porównaniu do kapitału Lumelu, wg źródeł internetowych pomiędzy 100–500 tys. USD, na rynku jest od 20 lat. Ma także znacznie uboższą ofertę produktową: mierniki analogowe, proste mierniki cyfrowe, proste mierniki parametrów sieci, boczniki, multimetry cyfrowe, mierniki cęgowe, i mniej zaawanso-

waną technologię. Nie posiada też certyfikatów ISO-14001, ISO/TS. Spółka Rishabh Instruments India od wielu lat zainteresowana była przejęciem produktów i know-how Lumelu, którego kapitał zakładowy to 18 500 tys. PLN. Lumel posiada 57 lat tradycji i zatrudnia ok. 600 osób. Produkuje ponadto znacznie szerszy asortyment niż Rishabh: mierniki analogowe, boczniki, mierniki parametrów sieci, przetworniki, zaawansowane mierniki cyfrowe, regulatory przemysłowe, sterowniki PLC, rejestratory, sterowniki mocy, wyświetlacze diodowe, moduły I/O, konwertery protokołów i interfejsów. Drugim profilem działalności jest odlewnictwo aluminium, produkt: wysoko przetworzone odlewy aluminiowe, których odbiorcami są największe koncerny światowe z branży automatyki i motoryzacji. Jak widać Lumel stoi merytorycznie, kapitałowo i technologicznie znacznie wyżej niż inwestor. Posiada certyfikaty jakości: ISO-9001:2008, system zarządzania, ISO14001, ochrona środowiska, ISO/TS 16949, wymagany dla przemysłu motoryzacyjnego. Obecna kondycja Lumelu jest dobra. Istnieje portfel zamówień na kilka lat do przodu. Wzrastają przychody. Obciążenia związane z opcjami walutowymi zostały spłacone i rozliczone w 2010 r. spółka dysponuje sporym majątkiem. Perspektywy na rok 2011 są takie, że zamierzone plany będą z powodzeniem realizowane. By zobrazować sytuację finansową Lumelu, wystarczy podkreślić, że w 2010 r. przychody spółki wynosiły 72 mln zł, zaś na rok 2011 planowany jest przychód 74 mln zł, co daje zysk netto rządu 0,8 mln w roku 2010 i planowany 4,8 mln w roku bieżącym.

Zakup Lumelu dla Rishabh Instruments India jest najprostszym sposobem na wyeliminowanie konkurencji, a także pozyskanie rynku i przejęcie know-how. Już za kilka miesięcy z dużego znanego na świecie zakładu Lumel stanie się tylko hurtownią tanich wyrobów, która zatrudniać będzie kilkanaście osób. Inwestor nie ma żadnego doświadczenia w drugim, bardzo istotnym profilu działalności Lumelu, produkcja odlewów ciśnieniowych stanowi ok. 50% przychodów firmy. Nie chce mi się wierzyć w to, że firma Rishabh Instruments India będzie prowadziła produkcję w Lumelu czy zabiegała o ciągły rozwój firmy. Po co ma to robić, kiedy produkcja w Indiach kosztuje go kilka razy mniej, a pensja pracownika to ok. 100 dolarów na miesiąc. W rozmowach z przedstawicielami załogi inwestor nie zapewnia: utrzymania produkcji w Zielonej Górze, pakietu inwestycyjnego, gwarancji utrzymania zatrudnienia i płac choćby na obecnym poziomie. Załoga firmy nie ma żadnych zabezpieczeń, podczas gdy członkowie zarządu w razie utraty stanowisk otrzymają 6-miesięczną odprawę. Szczególnie interesujący jest fakt, że wysokość odprawy dla zarządu z trzy- do sześciokrotnej wysokości miesięcznego uposażenia zwiększono po powołaniu na stanowisko aktualnego prezesa.

Sprzedaż Lumelu spowoduje w związku z tym pozbawienie miejsca pracy ponad 600 ludzi, ale także miejsca praktyk studentów z naszego rodzimego Uni-

wersytetu Zielonogórskiego, którzy do tej pory znajdowali tam miejsce szkoleń, a często także zatrudnienia.

Lumel to zakład z tradycjami, ale też jedyna firma w branży w Polsce, niestety jest także ostatnią taką dużą firmą w regionie. Kupno Lumelu to doraźny zabieg inwestora bez wizji rozwoju działalności, z wizją pozyskania marki, technologii i rynków zbytu. W rozmowach z przedstawicielami załogi, związki zawodowe, inwestor nie przewiduje inwestycji, nie daje gwarancji zatrudnienia, rozwoju firmy ani utrzymania produkcji. Świadczy to o tym, że zainteresowany jest wyłącznie marką, technologią i rynkiem zbytu. Inwestor nie przedstawił swoich planów również w stosunku do działalności Lumelu związanej z produkcją odlewów z aluminium.

Dlaczego państwo pomaga firmom z obcym kapitałem, tworzącym nowe miejsca w regionie, np. dofinansowując budowę fabryki w Nowej Soli przez amerykańską firmę Honeywell w kwocie ok. 50 mln z funduszy Ministerstwa Gospodarki, a jednocześnie sprzedaje polską myśl techniczną i dorobek narodowy, najprawdopodobniej po zaniżonej cenie, firmie z Indii? Tym samym w krótkiej perspektywie likwiduje miejsca pracy w Zielonej Górze. A przecież istnieją inne, znacznie bezpieczniejsze sposoby prywatyzacji, takie jak wprowadzenie spółki na giełdę czy wykup menedżerski, które dadzą Lumelowi szansę na rozwój i nie zaprzeczają potencjału firmy, która przecież przynosi zyski.

Z powyższych powodów proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie, czy istnieje możliwość wstrzymania prywatyzacji poprzez sprzedaż zakładu, a w zamian prywatyzację, postulowaną przez pracowników zakładu, przez wprowadzenie spółki na giełdę lub też przeprowadzenie wykupu menedżerskiego.

Poseł Jerzy Materna

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9070)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie działalności rządowego zespołu
ds. monitorowania cen na rynku
żywnościowym**

Szanowny Panie Ministrze! Od dwóch lat pod auspicjami ministerstwa rolnictwa pracuje rządowy zespół ds. monitorowania cen na rynku żywnościowym. Kierowany on jest i koordynowany przez pana ministra. Zespół ten miał dbać między innymi, aby ceny żywności w całym kraju zbyt nie wzrastały. W szczególności działania zespołu miały zapobiec zawyżaniu cen detalicznych żywności przy niskich cenach w skupie.

Dziś w marcu 2011 r. w Polsce ceny detaliczne żywności szaleją. Z dnia na dzień od początku roku obserwujemy niepokojąco wysoki wzrost cen żywności. Drożeje wszystko, w szczególności cukier, przetwory zbożowe czy mleczne. Wzrost cen detalicznych sięga już kilkudziesięciu procent.

Jakie działania były bądź będą przez zespół podjęte, aby zastopować tendencję stałego wzrostu cen detalicznych żywności w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9071)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przygotowań polskich
służb porządkowych do Euro 2012**

Szanowny Panie Ministrze! Od wielu już lat w czasie powodzi, dużych pożarów czy innych klęsk żywiołowych skuteczność współdziałania różnych służb była mocno ograniczona i mało skuteczna. Brak dobrej łączności i współdziałania wobec czekających nas wrażeń z udziałem setek tysięcy kibiców to brak wyobraźni i zgoda na utrudnione kierowanie akcją ratowniczą czy też przywracającą porządek i bezpieczeństwo publiczne.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jak rząd zamierza zapewnić łączność działania dla służb porządkowych, ratowniczych, policyjnych w czasie Euro 2012, nie tylko na stadionach, ale także na obszarze aglomeracji miejskich, gdzie będą odbywały się mecze piłkarskie?

Z poważaniem

Poseł Marek Wikiński

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9072)

do ministra środowiska

**w sprawie uregulowania kwestii
wynagradzania szkód wyrządzanych
w uprawach polowych przez zwierzynę łowną**

Dotyczy dochodzenia roszczeń powstałych w wyniku szkód wyrządzanych w uprawach polowych przez zwierzynę łowną, uregulowane jest w Prawie łowieckim i rozporządzeniu ministra środowiska

w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i plodach rolnych.

Według opinii osób, które zostały poszkodowane (w ogromnej większości są to rolnicy), dochodzenie wszelkich roszczeń jest zbyt długotrwałe, a uzyskana rekompensata niewystarczająca, szczególnie mając na uwadze krótki okres zbiorów plodów rolnych.

Podmioty zobowiązane do wypłat odszkodowań, a mianowicie zarządcy obwodów łowieckich lub dzierżawcy, nie dysponują często wystarczającymi funduszami na pokrycie szkód.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy Ministerstwo Środowiska podejmie stosowe kroki legislacyjne zmierzające do usprawnienia procesu szacunku i wypłaty odszkodowań podmiotom poszkodowanym przez zwierzyną łowną?

Z poważaniem

Posel Eugeniusz Czykwin

Białystok, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9073)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przepisów ustawy
o kierujących pojazdami**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę poinformować Pana Ministra, iż do mojego biura poselskiego wpłynęły protesty od wielu ośrodków szkolenia kierowców, a dotyczące zapisów ustawy o kierujących pojazdami, naruszających konstytucyjną zasadę równości, zasadę swobody działalności gospodarczej oraz prawo unijne.

Przepisy i zmiany wprowadzone powyższą ustawą spotkały się z wyraźnym sprzeciwem ośrodków szkolenia kierowców. Pomimo to, iż stowarzyszenia zrzeszone w Polskiej Federacji Stowarzyszeń Szkół Kierowców oraz Ogólnopolskie Stowarzyszenie Kierowca.pl brały udział w pracach nad powyższą ustawą, ich postulaty nie zostały uwzględnione.

Ustawa przyznaje możliwość wykonywania szkolenia teoretycznego w formie e-learningu, ale wyłącznie przez tzw. super ośrodki szkolenia kierowców. Żeby jednak zasłużyć na ten przywilej, konieczne jest spełnienie określonych warunków dotyczących m.in.: posiadania uprawnień do szkolenia kierowców we wszystkich kategoriach łącznie (A, B, C, D), co wiąże się z koniecznością zakupu nowych pojazdów. Niezbędne jest także prowadzenie OSK co najmniej przez 5 lat, a także coroczne trzydniowe szkolenia dla instruktorów przedłużające ich uprawnienia. Wskazane wyżej wymagania pozwalają stwierdzić, że

większość OSK nie będzie w stanie ich spełnić, a tym samym nie będą one mogły wykorzystywać w szkoleniu jego najtańszej formy, jaką jest e-learning. Powyższe przesłanki stanowią zagrożenie dla istnienia małych ośrodków szkoleniowych, które będą konsekwentnie eliminowane z rynku.

Największe zastrzeżenia budzi art. 31 ustawy określający specjalne wymogi dla super OSK, które są podstawą do stosowania praktyk monopolistycznych i dyskryminacyjnych. Szkoły niespełniające wskazanych warunków pozbawione zostaną dotychczasowo posiadanych uprawnień, co naruszy na niespotykaną skalę zasadę ochrony praw nabytych.

W świetle art. 26 ust. 2 omawianej ustawy zwykłe ośrodki szkolenia kierowców pozbawione zostaną możliwości nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i internetowych, które zarezerwowane są wyłącznie dla super OSK. Odebranie tysiącom mniejszych ośrodków takiej możliwości jest bezprawną ingerencją w ich metody dydaktyczne.

Na mocy art. 54 ust. 2 odbiera się prawo uzyskania zapisu z przebiegu egzaminu państwowego na prawo jazdy, które wydaje się oczywiste w świetle prawa obywatela do informacji i standardów transparentności w działaniu organów i służb publicznych.

Ustawa wprowadza też zasadę prowadzenia egzaminów na pojazdach posiadanych przez wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego, co pozbawia zdających możliwości wyboru samochodu, a ośrodki zmusza do wymiany taboru samochodowego. W konsekwencji spowoduje to spadek rentowności ośrodków szkolenia kierowców i wzrost kosztów uzyskiwania uprawnień ponoszonych przez ich klientów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko resortu i co rząd zamierza w tej sprawie zrobić?

2. Czy kierowany przez Pana resort weźmie pod uwagę liczne protesty i uwagi zgłaszane do ustawy?

Z poważaniem

Posel Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 15 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9074)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uciążliwości
ogólnodostępnych reklam świetlnych**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie uciążliwości ogólnodostępnych reklam świetlnych.

Obecne regulacje dotyczące reklam na zewnątrz budynków lub w ich otoczeniu są niewystarczające. W związku z uciążliwością funkcjonowania reklam wpłynęło wiele skarg do rzecznika praw obywatelskich. Mieszkańcy budynków, którzy podlegają imisji tych urządzeń, skarżą się, że reklamy są w zbyt bliskiej odległości od ich lokali. Jedynym przepisem regulującym wskazaną kwestię jest rozporządzenie ministra infrastruktury z 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Stanowi ono, iż reklamy umieszczone na zewnątrz budynku lub w jego otoczeniu nie mogą powodować uciążliwości dla jego użytkowników ani też przechodniów i kierowców. Jeżeli światło skierowane jest na elewacje budynku zawierającą okna, natężenie nie może przekraczać 5 luksów w przypadku światła białego i 3 luksów w przypadku światła kolorowego o zmieniającym się natężeniu, błyskowego, ewentualnie pulsującego. Przepis ten nie reguluje w sposób zadawalający dopuszczalnych emisji przez ekrany pod kątem wizualnym, a nie reguluje w ogóle pod kątem akustycznym.

Pytanie: Czy w związku ze wzrostem powszechności świetlnych tablic reklamowych regulacje ich dotyczące zostaną dostosowane pod względem zmniejszenia uciążliwości do aktualnych potrzeb osób, które są narażone na ich działanie?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9075)

do ministra finansów

**w sprawie likwidacji
jednodniowych lokat bez podatku**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie w sprawie likwidacji jednodniowych lokat bez podatku.

Od lipca tego roku mają zniknąć jednodniowe lokaty bez podatku pozwalające na unikanie tzw. podatku Belki. W ciągu dwóch lat resort zamierza zrobić na zmianie zasad zaokrąglania PIT pobieranego od lokat bankowych. Zamiast dotychczasowego zaokrąglania do pełnego złotego zgodnie z zasadami matematycznymi dla podatku od lokat wprowadzone zostanie zaokrąglanie do grosza. Tym samym podatek od odsetek w wysokości 2,49 zł wyniesie nie 0, lecz 47 gr. Będzie to oznaczało koniec jednodniowych lokat bankowych bez tzw. podatku Belki.

Pytania: Jakiej wysokości zyski planuje osiągnąć resort poprzez likwidację jednodniowych lokat bez podatku? Czy zmiana ta wydaje się być adekwatna

i opłacalna w stosunku do korzyści, jakie osiągają klienci banków?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9076)

do ministra finansów

**w sprawie unijnych dotacji
przyznanych przed 2008 r.**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie unijnych dotacji przyznanych przed 2008 r.

Istnieje spore ryzyko, że przedsiębiorstwa, samorządy oraz uczelnie, które otrzymały unijne dotacje przed 2008 r., będą musiały zwrócić część przyznanych środków. Rząd polski z niemal trzyletnim opóźnieniem dostosował przepisy o zamówieniach publicznych do unijnej dyrektywy. W ten sposób beneficjenci polscy naruszyli wymogi przyznanych dotacji. Obciążenie podmiotów, które korzystają z tego rodzaju pomocy, kosztami błędów, za które nie są odpowiedzialni, nie powinno mieć miejsca. Koszty związane z naruszeniem przepisów powinien wziąć na siebie Skarb Państwa.

Pytania: Czy resort finansów dysponuje rezerwą, która jest w stanie pokryć ewentualne koszty związane z karami wynikłe z niedostosowania w terminie polskich norm prawnych do dyrektyw unijnych? Czy kwestia odpowiedzialności w tego typu sprawach jest jednoznacznie określona ze strony rządu?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 21 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9077)

do ministra infrastruktury

**w sprawie poprawy stanu bezpieczeństwa
na drodze krajowej nr 6**

Szanowny Panie Ministrze! W czasie moich kontaktów z władzami samorządowymi z powiatu wejherowskiego zgłoszono mi wiele uwag dotyczących poprawy bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 6. Między innymi burmistrz miasta Redy sygnalizuje potrzebę wybudowania chodnika na odcinku od przystanku autobusowego na granicy z Wejherowem wzdłuż nowego prawoskrętu w kierunku ul. Warzyw-

niczej (przed wybudowaniem prawoskrętu mieszkańcy dzielnicy Reda-Pieleszewo chodzili poboczem, które teraz jest zablokowane). Wójt gminy Wejherowo natomiast zwraca uwagę na pilną potrzebę zainstalowania sygnalizacji świetlnej na bardzo ruchliwym skrzyżowaniu S6 z ul. Słoneczną i Szeroką, a wójt gminy Luzino zabiega o prawoskręt z podporządkowanej ul. Wilczka na drogę nr 6 oraz wybudowanie wzdłuż drogi nr 6 w kierunku Kębłowa chodnika dla pieszych (doszło tam ostatnio do wypadków śmiertelnych pieszych).

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytanie: Czy w bieżącym roku planowane są na drodze nr 6, na odcinku przebiegającym przez najbardziej mnie interesujący powiat wejherowski, roboty mające poprawić bezpieczeństwo pieszych i kierowców, a jeśli tak, to czy zostaną w nich uwzględnione ww. postulaty?

Wdzięczny będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na ww. pytanie.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 10 marca 2011 r.

Zapytanie
(nr 9078)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przebiegu procesu prywatyzacji
w Zakładzie Tworzyw Sztucznych Gamrat SA
w Jaśle**

Szanowny Panie Ministrze! Zakład Tworzyw Sztucznych Gamrat SA w Jaśle jest niezwykle istotnym przedsiębiorstwem dla całej południowo-zachodniej części województwa podkarpackiego. Mam na uwadze nie tylko liczbę zatrudnionych pracowników – ok. 850 pracowników, ale i fakt iż Gamrat jest jednym z największych pracodawców w regionie jasielskim. W tym miejscu winien jestem panu Ministrowi informację, iż powiat jasielski zamieszkuje ok. 114 tys. mieszkańców, w tym jedynie ok. 30 tys. jest zatrudnionych. Byłoby rzeczą niesłychaną, żeby zbyt pochopna prywatyzacja mogła w konsekwencji doprowadzić do upadłości spółki. Oczywiście powyżej przedstawiona możliwość jest najczarniejszym ze scenariuszy.

Wspomniana firma oprócz dużej liczby zatrudnianych pracowników jest także stroną w umowach dwustronnych z wieloma mniejszymi podmiotami gospodarczymi. Wspomnieć należy, iż ci podwykonawcy to często firmy prowadzące małą, rodzinną działalność gospodarczą. Wskazane umowy przynoszą korzyści wszystkim zainteresowanym stronom, gdyż przedmiotowym podmiotom gospodarczym umożliwia prosperowanie, jakże ważne w dobie eu-

ropejskiego kryzysu, natomiast spółka ma zapewnioną bieżącą obsługę w różnych dziedzinach swego funkcjonowania.

Ogromny niepokój jasielskich samorządowców i pracowników spółki budzi przebieg procesu prywatyzacji, a zwłaszcza wybór przez ministerstwo inwestora, czyli spółki Lentex SA z Lublińca. Jak twierdzą burmistrz Jasła i starosta jasielski przedmiotowy inwestor dysponuje nieodpowiednim kapitałem, dzięki któremu byłoby możliwe sfinansowanie zakupu akcji czy też gwarancja inwestowania w dalszy rozwój Gamratu. Wspomnieć należy, iż biorąc po uwagę charakter współczesnej gospodarki, środki finansowe na innowacyjność wydają się być kluczowe, wręcz niezbędne, tak aby dane przedsiębiorstwo nadal liczyło się w biznesie.

Nadmieniam również, iż związkowcy i zarząd spółki od początku mówili głośno „nie” dla Lenteksu, apelowali także do Pana Ministra o wstrzymanie tej prywatyzacji. Z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że spółka Gamrat SA opracowała nową wizję swojego rozwoju. Jednakże dla przedmiotowych zamierzeń konieczny jest wiarygodny i rzeczowy inwestor posiadający odpowiedni kapitał nie tylko na wykup akcji, ale także na realizację zaplanowanych przez zarząd inwestycji. Proces prywatyzacji jest niezwykle ważnym narzędziem rozwoju przemysłu, jednakże koniecznością jest prawidłowy jego przebieg, także z uwzględnieniem wszystkich problemów i aspektów społecznych towarzyszących temu procesowi.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionych kwestii i stosowne odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakimi przesłankami kierował się resort skarbu podejmując decyzję o prywatyzacji Zakładów Tworzyw Sztucznych Gamrat SA w Jaśle?

2. Jakie są oczekiwane przez ministerstwo rezultaty prywatyzacji przedmiotowej spółki?

3. Czym kierowało się ministerstwo przy wyborze spółki Lentex SA z Lublińca na głównego inwestora Zakładów Tworzyw Sztucznych Gamrat SA w Jaśle?

4. Czy przedmiotowy inwestor posiada niezbędny kapitał na wykup akcji oraz środki finansowe na dalszy rozwój?

5. Czy przy wyborze inwestora ministerstwo skarbu przeprowadziło konsultacje społeczne z samorządowcami i związkami zawodowymi działającymi w firmie Gamrat SA?

6. Na jakim etapie jest proces prywatyzacji w chwili obecnej?

7. Czy w wyniku prywatyzacji utrzymane zostaną wszystkie dotychczasowe miejsca pracy oraz zawarte umowy cywilnoprawne z podwykonawcami współpracującymi obecnie?

Z uszanowaniem

Poseł Marek Rząsa

Przemysław, dnia 15 marca 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**ministra spraw wewnętrznych i administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie poseł Jolanty Szczypińskiej**

**w sprawie trybu, w którym dokonano wyboru
załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej
jako podstawy do badania przyczyn katastrofy
samolotu TU-154M (8583)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-024-8583/11) dotyczącego przekazania zapytania posła na Sejm RP pani Jolanty Szczypińskiej w sprawie trybu dokonania wyboru załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej, jako podstawy do badania przyczyn katastrofy samolotu TU-154M, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy zauważyć, że katastrofa polskiego samolotu należącego do lotnictwa państwowego, jaka zaistniała pod Smoleńskiem, nie jest sytuacją typową, do której zastosowanie znalazłyby wprost określone przepisy prawa międzynarodowego (mające zastosowanie w tej konkretnej sprawie). W nauce prawa międzynarodowego przeważa, a w praktyce dominuje – zasada pierwszeństwa kompetencji zwierzchnictwa terytorialnego nad zwierzchnictwem państwa rejestracji statku powietrznego w przypadku zbiegu tych kompetencji, jaki miał miejsce w katastrofie polskiego samolotu na terytorium Federacji Rosyjskiej. Zasada ta, obowiązująca w międzynarodowym prawie zwyczajowym, znalazła traktatowe potwierdzenie w Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212, z późn. zm.), m.in. w art. 26 ustalającym kompetencję państwa zdarzenia w razie wypadku obcego statku powietrznego. W artykule tym zagwarantowano jednak, co znalazło również potwierdzenie w załączniku nr 13 do ww. konwencji, zabezpieczenie interesów państwa rejestracji statku powietrznego, m.in. przez zapewnienie mu udziału akredytowanego przedstawiciela i wspomagających go ekspertów (także z krajów trzecich) we wszystkich czynnościach dochodzenia lotniczego – niezależnie od pomocy prawnej zagwarantowanej w dochodzeniach prokuratorskich poddanych odrębnym umowom. Załącznik nr 13 do konwencji uzupełniają szczegółowe wytyczne zawarte w podręcznikach ICAO dotyczących badania wypadków i raportowania (np. Doc. 6920 Manual of Aircraft Accident Investigation, Doc. 9756 Manual of Aircraft Accident and Incident Investigation Part I i Part IV).

Zgodnie z art. 3 konwencji chicagowskiej przepisy tej konwencji nie mają bezpośredniego zastosowania

do państwowych statków powietrznych. Jednakże żaden z przepisów tej konwencji nie uniemożliwia zastosowania wypracowanych w wyniku uzgodnień pomiędzy państwami będącymi stronami konwencji zasad i procedur dotyczących prowadzenia badań wypadków lotniczych do omawianej katastrofy w przypadku zgody obu zainteresowanych państw (państwa miejsca wypadku oraz państwa rejestracji statku powietrznego). Przy tym należy podkreślić, że zgodnie ze zwyczajowym prawem międzynarodowym zgoda państw może być wyrażona w różnej formie, w tym także przez wspólne zgodne działanie.

Zawarte między Ministerstwem Obrony Narodowej Rzeczypospolitej Polskiej a Ministerstwem Obrony Federacji Rosyjskiej porozumienie w sprawie zasad wzajemnego ruchu lotniczego wojskowych statków powietrznych Rzeczypospolitej Polskiej i Federacji Rosyjskiej w przestrzeni powietrznej obu państw, sporządzone w Moskwie dnia 14 grudnia 1993 r. w art. 11 przewiduje, że: „wyjaśnianie (...) katastrof (...) prowadzone będzie wspólnie przez właściwe organy polskie i rosyjskie”. Niestety porozumienie to nie określiło żadnej procedury realizacji przepisu art. 11 i wymaga w tym zakresie szczegółowego uzupełnienia, w tym przede wszystkim poprzez określenie technicznych reguł postępowania dotyczących badania wypadków statków powietrznych. Wobec bezprecedensowej skali i znaczenia katastrofy, która wydarzyła się w dniu 10 kwietnia 2010 r., kluczowe było podjęcie natychmiastowych prac związanych z wyjaśnianiem przyczyn zaistniałego wypadku. Dlatego też na miejsce zdarzenia niezwłocznie skierowano specjalistów z polskich komisji zajmujących się badaniem wypadków lotniczych: zarówno wojskowych, jak i cywilnych. Jako że standardem wynikającym zarówno z obowiązujących przepisów prawa międzynarodowego, jak i ze stosowanej praktyki jest, że stroną uprawnioną do zainicjowania procesu badania wypadku lotniczego jest kraj miejsca wypadku, strona rosyjska zdecydowała o przeprowadzeniu badania wymienionego wypadku zgodnie z procedurą opisaną w załączniku nr 13 do konwencji. Strona polska, po uzyskaniu opinii kierowanych na miejsce zdarzenia polskich specjalistów, którzy potwierdzali zasadność stosowania tej procedury przy badaniu tej katastrofy, oraz na podstawie dokonanej analizy zgodziła się na podjęcie współpracy ze stroną rosyjską w tym właśnie reżimie prawnym. Argumentami przemawiającymi za przyjęciem tego rozwiązania były w szczególności:

— wynikająca z przepisów załącznika nr 13 do konwencji chicagowskiej (Dz. Urz. ULZ z 2009 r. Nr 15, poz. 183) możliwość zastosowania procedur w nim określonych do badań wypadków, które nie podlegają przepisom art. 26 konwencji – w części „Zastosowanie” załącznik nr 13 dopuszcza badanie dowolnego wypadku statku powietrznego w ramach przytoczonej w tym załączniku definicji statku po-

wietrznego, która de facto obejmuje wszystkie statki powietrzne,

— zapewnienie poprzez ogłoszenie raportu z badania jawności ustaleń komisji, co w pełni pokrywało się z intencją rządu polskiego (pkt 6.5 załącznika),

— możliwość udziału przedstawicieli strony polskiej obecnych od dnia zdarzenia na miejscu katastrofy w prowadzonych badaniach – zostali oni wskazani jako akredytowany przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej oraz jego doradcy (eksperti) – status ten pozwala przedstawicielowi strony polskiej na udział we wszystkich czynnościach podejmowanych przez komisję rosyjską, otrzymywanie kopii wszystkich dokumentów dotyczących sprawy, a także na występowanie z formalnymi wnioskami o wykonanie dodatkowych czynności stosownie do potrzeb (pkt 5.25 załącznika),

— możliwość natychmiastowego podjęcia badania przyczyn katastrofy,

— możliwość wzięcia udziału w badaniu przyczyn katastrofy przez szeroki krąg polskich ekspertów,

— potrzeba prowadzenia badania na podstawie procedur wypracowanych na bazie doświadczeń międzynarodowych specjalistów.

Analizując procedurę prowadzenia badania przyczyn katastrofy pod Smoleńskiem, brano również pod uwagę konieczność zapewnienia maksymalnej skuteczności prowadzonego postępowania badawczego, które w znacznej mierze musi być dokonane na terytorium Federacji Rosyjskiej, przy wykorzystaniu znajdującego się tam materiału dowodowego oraz przy współpracy służb rosyjskich. A zatem, w związku z ogólnie stosowaną zwyczajową zasadą zwierzchnictwa terytorialnego, uznano konieczność respektowania zasady pierwszeństwa zwierzchnictwa państwa, na którego terytorium nastąpił wypadek, zasada ta bowiem zapewniała niezwłoczne podjęcie działań zmierzających do wyjaśnienia przyczyn katastrofy. Procedura badawcza oparta na załączniku 13 konwencji chicagowskiej zapewnia m.in. jawność wyniku badania oraz nakłada na państwo prowadzące badanie określone obowiązki związane w szczególności z zapewnieniem możliwości udziału w procedurach powypadkowych przedstawicielom państwa rejestracji statku powietrznego.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz opinię polskich ekspertów przebywających na miejscu katastrofy co do dobrej współpracy ze stroną rosyjską przy prowadzeniu badań i zapewnienie ze strony rosyjskiej możliwości wpływania polskich ekspertów na sposób prowadzenia tych badań, uznano, że brakuje uzasadnienia dla kreowania nowej, odrębnej procedury badania katastrofy.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jerzy Miller

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Abramowicza**

**w sprawie kontraktowania świadczeń
opieki zdrowotnej na 2011 r. i lata następne
w rodzaju świadczeń rehabilitacji leczniczej
i postępowania konkursowego, w którym
uczestniczyły zakłady realizujące świadczenia
rehabilitacji dla dzieci z zaburzeniami wieku
rozwojowego w ośrodku/oddziale dziennym
(8586)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Adama Abramowicza przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-024-8586/11, w sprawie kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na rok 2011 i lata następne w rodzaju świadczeń rehabilitacji leczniczej i postępowania konkursowego, w którym uczestniczyły zakłady realizujące świadczenia rehabilitacji dla dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku/oddziale dziennym, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zasady i tryb finansowania ze środków publicznych świadczeń opieki zdrowotnej zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Do konkursu ofert ogłoszonego przez fundusz mogły przystąpić na równych prawach wszystkie podmioty z obszaru zdefiniowanego w ogłoszeniu konkursowym, spełniające wymagania określone w przepisach szczegółowych, w tym rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. Nr 140, poz. 1145, ze zm.) oraz zarządzeniu nr 53/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 września 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju rehabilitacja lecznicza, ze zm.

Każda prawidłowo złożona oferta podlegała ocenie według jednolitych i jawnych kryteriów, a ostatecznie wyborowi podlegały oferty uszeregowane według tzw. rankingu końcowego, počawszy od naj-

wyżej ocenionej, aż do wyczerpania kwoty danego postępowania. Powyższa procedura nie dopuszcza elementu uznaniowości, subiektywizmu lub stosowania kryteriów oceny innych niż wynikające z obowiązującego prawa – zarządzenie nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ze zm.

Zgodnie z ww. zarządzeniem nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, w przypadku rehabilitacji dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku lub oddziale dziennym, kryterium dostępności (liczba dni pracy poradni w tygodniu) oraz kryterium kompleksowości (np. dostęp do konsultacji) nie są określone z uwagi na fakt, iż do omawianego zagadnienia odnoszą się warunki wymagane do realizacji przedmiotowego produktu kontraktowego, sprecyzowane na poziomie ww. rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej, jak również zarządzenia nr 53/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju rehabilitacja lecznicza.

Brak spełnienia warunków wymaganych, określonych w ww. aktach prawnych, dotyczących rehabilitacji dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku lub oddziale dziennym, powoduje odrzucenie oferty zakładu na początkowym etapie postępowania konkursowego prowadzonego przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

Rehabilitacja dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku lub oddziale dziennym realizuje wielospecjalistyczną, kompleksową rehabilitację dzieci zagrożonych nieprawidłowym rozwojem psychomotorycznym (głównie z grupy wysokiego ryzyka ciążywo-porodowego) oraz dzieci o zaburzonym rozwoju psychomotorycznym. Polega ona na zindywidualizowanym uczestnictwie każdego dziecka w rehabilitacji, w zależności od jego stanu zdrowia, oraz na określeniu liczby, częstotliwości, rodzaju, kolejności wykonywania świadczeń i obejmuje w szczególności:

- 1) poradę lekarską;
- 2) świadczenia z zakresu psychologii, psychoterapii i neuropsychologii;
- 3) świadczenia z zakresu logopedii;
- 4) zabiegi z zakresu fizykoterapii;
- 5) indywidualne zajęcia ze świadczeniobiorcą, dostosowane do stanu klinicznego świadczeniobiorcy (w tym kinezyterapia, masaż, nauka czynności życia codziennego);
- 6) zajęcia grupowe, przy czym na 1 terapeutę może przypadać nie więcej niż 4 świadczeniobiorców.

Czas trwania rehabilitacji dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku lub oddziale dziennym wynosi dla jednego świadczeniobiorcy do 120 dni w roku kalendarzowym. W przypadku uzasadnionym względami medycznymi i koniecznością osiągnięcia

celu leczniczego czas trwania rehabilitacji może zostać przedłużony decyzją lekarza prowadzącego rehabilitację, za pisemną zgodą dyrektora właściwego oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia.

Jednocześnie w uzupełnieniu informacji przekazanych panu posłowi przez Lubelski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia (pismo z dnia 18 grudnia 2010 r.; znak: OL-WŚOZ-073-217-AW/10) uprzejmie informuję, że w dniu 21 grudnia 2010 r. Lubelski OW NFZ opublikował ogłoszenie o postępowaniu prowadzonym w trybie rokowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w 2011 r. i latach następnych w omawianym zakresie na terenie powiatów: bialskiego, łukowskiego, parczewskiego, radzyńskiego i miasta Biała Podlaska, które zostało rozstrzygnięte w dniu 30 grudnia 2010 r. W wyniku przeprowadzonych rokowań od dnia 15 stycznia 2011 r. umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju rehabilitacja lecznicza, w zakresie rehabilitacja dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku lub oddziale dziennym, realizują następujące zakłady:

- NZOZ Specjalistyczna Poradnia Rehabilitacji Kompleksowej w Białej Podlaskiej,
- Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Miedzyrzeczu Podlaskim.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie aktualnej sytuacji
w Katowickim Holdingu Węglowym SA (8716)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na otrzymaną przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r. o znaku: SPS-024-8716/11 interpelację pani Marii Nowak, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 lutego 2011 r., w sprawie aktualnej sytuacji w Katowickim Holdingu Węglowym SA, przedstawiam poniższą informację.

W roku 2010 spółki górnictwa węgla kamiennego wg danych przed badaniem rocznych sprawozdań finansowych przez biegłych rewidentów osiągnęły zysk na poziomie ok. 1 mld zł. Największy udział w uzyskaniu tego wyniku miała Jastrzębska Spółka Wę-

głowa SA, przede wszystkim dzięki utrzymującym się na rynku wysokim cenom węgla koksowego.

Wynik finansowy Katowickiego Holdingu Węglowego SA za rok 2010 wg wstępnych danych był dodatni. Spółka ma trudności z utrzymaniem płynności finansowej, które zostały zapoczątkowane spadkiem wydobycia, zmniejszającymi się przychodami ze sprzedaży węgla przy równoczesnym wzroście nakładów inwestycyjnych niezbędnych do utrzymania zdolności produkcyjnych. Zarząd spółki podejmuje działania zmierzające do zmniejszenia stanu zobowiązań i poprawy płynności finansowej. Od 2009 r. można zaobserwować spadek zobowiązań m.in. w wyniku podjęcia negocjacji z dostawcami, wobec których spółka wykazywała zadłużenie i zawarcie z większością z nich porozumień, które pozwalają na spłatę zadłużenia w ratach oraz w wyniku zrealizowanego programu oszczędnościowego. Istotny wpływ na poprawę płynności ma również emisja obligacji, spłacana przez Katowicki Holding Węglowy SA węglem.

Strategia rozwoju Węgłokoks SA na lata 2010–2015 przewiduje zaangażowanie spółki w sektor wydobywczy poprzez objęcie udziałów kapitałowych w spółkach wydobywających węgiel, co ma zwiększyć stabilność dostaw węgla kamiennego z Polski przeznaczonego przez spółkę na eksport oraz zakłada aktywny udział spółki w restrukturyzacji oraz poprawie konkurencyjności polskiego górnictwa. W dniu 28 stycznia 2011 r. walne zgromadzenie podjęło uchwałę upoważniającą zarząd spółki do podjęcia działań obejmujących zbudowanie na bazie Węgłokoks SA grupy kapitałowej z udziałem KHW SA poprzez przygotowanie koncepcji podwyższenia kapitału zakładowego Węgłokoks SA w drodze wniesienia aportem pakietu akcji KHW SA. Powyższa uchwała ma charakter kierunkowy, a ostateczna decyzja w przedmiocie podwyższenia kapitału zakładowego Węgłokoks SA nie została podjęta. W ocenie zarządu Węgłokoks SA do najważniejszych korzyści wniesienia pakietu akcji KHW SA do Węgłokoks SA należy:

- powstanie silnej grupy kapitałowej,
- poprawa i ustabilizowanie sytuacji płatniczej KHW SA poprzez dofinansowanie działalności operacyjnej,
- umożliwienie sięgnięcia do stabilnych zewnętrznych źródeł finansowania,
- zwiększenie efektywności i konkurencyjności KHW SA poprzez działalność innowacyjną i modernizacyjną,
- poprawienie wizerunku KHW SA i jej wiarygodności biznesowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Zalewskiej**

**w sprawie możliwości objęcia nadzorem
postępowań sądowych związanych
z protestami wyborczymi dotyczącymi
wyborów samorządowych w Wałbrzychu (8718)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Anny Zalewskiej z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie możliwości objęcia przez ministra sprawiedliwości nadzorem postępowań sądowych związanych z protestami wyborczymi dotyczącymi wyborów samorządowych w Wałbrzychu, które nadesłano w trybie art. 195 ust. 1 regulaminu Sejmu przy piśmie pana wicemarszałka Sejmu Marka Kuchcińskiego z dnia 23 lutego 2011 r., uprzejmie wyjaśniam.

W pierwszej kolejności trzeba zauważyć, że zgodnie z art. 9 i 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), minister sprawiedliwości sprawuje zwierzchni nadzór nad działalnością administracyjną sądów, a czynności z zakresu tego nadzoru nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli.

Zatem minister sprawiedliwości w ramach sprawowanego nadzoru administracyjnego nie jest uprawniony do ingerowania w sposób prowadzenia postępowania sądowego i wpływania na sposób rozstrzygnięcia sprawy, które podlegają weryfikacji wyłącznie w ramach kontroli instancyjnej sprawowanej przez sąd II instancji.

Stąd też zagadnienie zakresu postępowania dowodowego w sprawach dotyczących ważności wyborów, oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, jak również sposobu wykładni obowiązujących przepisów prawa materialnego znajdujących zastosowanie w takim postępowaniu należy wyłącznie do judykacyjnej sfery działalności sądów powszechnych, nad którą minister sprawiedliwości nie sprawuje kontroli.

Natomiast możliwość skorzystania z uprawnień w zakresie nadzoru nad działalnością administracyjną sądów powszechnych uzasadniona jest przede wszystkim przewlekłością prowadzonego postępowania.

Z poczynionych przez podległe mi służby nadzoru ustaleń wynika, że przed Sądem Okręgowym w Świdnicy toczą się trzy postępowania dotyczące ważności wyborów, w których podniesiono zarzuty dotyczące „kupowania głosów” – w wyborach do rady miasta Wałbrzycha, wyborach do rady miasta Świebodzice i wyborach prezydenta miasta Wałbrzycha.

W sprawie, sygn. I Ns 400/10, która wpłynęła do Sądu Okręgowego w Świdnicy w dniu 3 grudnia 2010 r. na skutek protestu pełnomocnika Komitetu Wyborczego „Nowoczesny Wałbrzych” w wyborach do rady

gminy, pełnomocnika komitetu wyborczego w wyborach prezydenta miasta Wałbrzycha kandydata P. W., przy udziale komisarza wyborczego M. E. i komitetów wyborczych oraz kandydatów na prezydenta miasta Wałbrzycha, w dniu 7 lutego 2011 r. zostało wniesione zażalenie na postanowienie z dnia 12 stycznia 2011 r. oddalające protest. Odpisy zażalenia doręczono wszystkim 46 uczestnikom postępowania i w dniu 15 marca 2011 r. akta zostały przedstawione wraz z zażaleniem Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu.

W sprawie, sygn. I Ns 395/10, która wpłynęła do Sądu Okręgowego w Świdnicy także w dniu 3 grudnia 2010 r. na skutek protestu wyborczego M. G., przy udziale komisarza wyborczego M. E. i innych, w dniu 17 lutego 2011 r. zostało wniesione zażalenie na postanowienie z dnia 12 stycznia 2011 r. oddalające protest. Odpisy zażalenia doręczono wszystkim 17 uczestnikom postępowania i w dniu 16 marca 2011 r. akta zostały przedstawione wraz z zażaleniem Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu.

Natomiast w sprawie, sygn. I Ns 416/10, która wpłynęła w dniu 20 grudnia 2010 r., zapadło w dniu 23 grudnia 2010 r. postanowienie o zawieszeniu postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 K.p.c. w związku z art. 13 § 2 K.p.c., do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy, sygn. I Ns 400/10, Sądu Okręgowego w Świdnicy.

Z opisanego powyżej toku postępowań sądowych w wymienionych sprawach wynika, że czynności procesowe są w nich podejmowane bez zbędnej zwłoki.

Z tych względów, choć formalnie nie znajdują podstaw do obejmowania nadzorem wskazanych postępowań sądowych, to jednak z uwagi na ich wymowę dla lokalnej społeczności sprawy te pozostaną w zainteresowaniu podległych mi służb nadzoru do czasu ich prawomocnego zakończenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie wstrzymania środków finansowych
na funkcjonowanie biura PCK w Gorlicach
(8720)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pani poseł Barbary Bartuś przekazanej pismem z dnia 23 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8720/11, uprzejmie informuję, co następuje, w kontekście zadanego przez panią poseł zapytania w spra-

wie wstrzymania środków finansowych na funkcjonowanie biura Polskiego Czerwonego Krzyża (PCK) w Gorlicach.

Z budżetu ministra zdrowia finansowane jest zadanie związane z nadawaniem tytułu i odznaki honorowej „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi” na podstawie art. 7 ust. 2 i 3 w związku z art. 6. ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej służbie krwi (Dz. U. Nr 106, poz. 681, ze zm.), którego realizatorem jest Polski Czerwony Krzyż. Natomiast prowadzenie biur zarządów Polskiego Czerwonego Krzyża, w tym Zarządu Rejonowego PCK w Gorlicach, nie jest finansowane z budżetu ministra zdrowia.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, iż minister zdrowia nie jest właściwy do zajęcia stanowiska w sprawie rozstrzygnięcia kwestii związanych ze wstrzymaniem środków finansowych na funkcjonowanie biura Polskiego Czerwonego Krzyża w Gorlicach, jak również w sprawie zmiany tej sytuacji poprzez pozostawienie biura Zarządu Rejonowego PCK w Gorlicach.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż z informacji uzyskanej od Zarządu Głównego Polskiego Czerwonego Krzyża wynika, iż Małopolski Zarząd Okręgowy Polskiego Czerwonego Krzyża podjął decyzję o likwidacji biura Zarządu Rejonowego w Gorlicach z powodów ekonomicznych, w ramach programu oszczędnościowego.

Dodatkowo, mając na uwadze konieczność zabezpieczenia odpowiedniej ilości krwi dla pacjentów, minister zdrowia w ramach swoich kompetencji podejmuje działania mające na celu ustalenie, czy poprzez likwidację biura rejonowego PCK w Gorlicach nie zachodzi ewentualne ryzyko związane np. ze zmniejszeniem liczby honorowych dawców krwi w strukturach Polskiego Czerwonego Krzyża w województwie małopolskim.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -**

**na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz
w sprawie trybu głosowań nad uchwałami
rad gmin (8723)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 23 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8723/11) dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pani Danieli Chrapkiewicz w sprawie trybu głosowań nad

uchwałami rad gmin uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Odnosząc się do poruszonej w wystąpieniu problematyki, należy podkreślić, że przepisy samorządowych ustaw ustrojowych zawierają zakaz udziału radnego w głosowaniu, w sytuacji gdy dotyczy to jego interesu prawnego (vide: art. 25a ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm., art. 21 ust. 7 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym – t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm., oraz art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa – t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.). Istotnym przy tym pozostaje, iż ustawa o samorządzie gminnym oraz ustawa o samorządzie powiatowym nie precyzują, jakich sytuacji zakaz ten miałby dotyczyć.

Podobnie poglądy doktryny i zapadłe na gruncie ww. przepisów prawa orzecznictwo nie są jednolite. Można tu wskazać wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 stycznia 2003 r. (sygn. akt II SA 2472/02), w którym NSA uznał, że dopuszczalne jest posłużenie się sformułowanym w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o samorządzie województwa zakazem głosowania radnego w jego sprawach majątkowych z województwem, przy interpretowaniu podobnego pod względem celowościowym zakazu w art. 25a ustawy o samorządzie gminnym, czy też wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 października 2003 r. (sygn. akt SA/Bk 55/03), w którym sąd ten podkreślił, że prawo kandydowania przez radnego w wyborach jest prawem politycznym obywatela i nie może być ujmowane w kategoriach interesu prawnego. Jednocześnie w wyroku z dnia 25 stycznia 2010 r. (sygn. akt II OSK 1865/09) Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że przewidziany w art. 25a ustawy o samorządzie gminnym zakaz dotyczy także sytuacji głosowania w sprawie wyboru przewodniczącego. Uwzględniając powyższe, podkreślić należy, iż w oparciu o przywołane orzecznictwo nie jest możliwe jednoznaczne przesądzenie o właściwym kierunku interpretowania ww. przepisów prawa – każde z orzeczeń zapada dla określonego stanu faktycznego (tak jak każda z uchwał jednostki samorządu terytorialnego podejmowana w tym zakresie jest oceniana indywidualnie przez organ nadzoru), a żadne z nich (w tym ww. wyrok NSA z dnia 25 stycznia 2010 r.) nie miało charakteru uchwały podejmowanej w składzie 7-osobowym.

Przedstawiając powyższe, jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, a przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność (art. 16 ust. 2 Konstytucji RP). Organami nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego są prezes Rady Ministrów i wojewodowie, a w zakresie spraw finansowych regionalne izby obrachunkowe. Jedynie wskazanym ww. organom przysługuje kompetencja podejmowania działań w ra-

mach nadzoru, w tym badanie legalności podejmowanych uchwał przez organy jednostki samorządu terytorialnego. Do kompetencji ministra spraw wewnętrznych i administracji nie należy ocena poszczególnych działań jednostki samorządu terytorialnego, w tym też weryfikacja podejmowanych przez organy jednostki samorządu terytorialnego rozstrzygnięć (np. uchwał). Ocena zgodności z prawem określonych stanów faktycznych i działań organów jednostki samorządu terytorialnego mieści się w wyłącznej kompetencji organu nadzoru, zaś podejmowane przez ten organ w ramach przyznanych mu kompetencji określone działania podlegają kontroli sądowej. Tym samym nieuprawniona jest ingerencja ministra spraw wewnętrznych i administracji w wyrażone w ustawie zasadniczej kompetencje organu nadzoru, którego rozstrzygnięcia podlegają jedynie ocenie sądowej.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie planuje podjęcia prac związanych ze zmianą regulacji prawnych odnoszących się do kwestii będącej przedmiotem wystąpienia pani poseł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Renaty Butryn**

**w sprawie systemu odszkodowań
za zniszczenia pól uprawnych dokonane
przez zwierzynę łowną (8725)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poseł Renaty Butryn, skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi przy piśmie wice-marszałka Sejmu RP z dnia 23 lutego 2011 r., przekazane ministrowi środowiska przy piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., w sprawie systemu wypłaty odszkodowań za szkody w uprawach rolnych wyrządzanych przez zwierzynę łowne wyrażam następującą opinię.

Obowiązujące od roku rozporządzenie ministra środowiska z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych (Dz. U. Nr 45, poz. 272) jest wynikiem długotrwałej pracy międzyresortowego zespołu i wypracowanym kompromisem pomiędzy interesami gospodarki łowieckiej i rolnej. W jego tworzeniu oprócz przedstawicieli Ministerstwa Środowiska brali udział przedstawiciele Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju

Wsi, Krajowej Rady Izb Rolniczych (jako przedstawiciele i reprezentanci rolników) oraz przedstawiciele Polskiego Związku Łowieckiego. Chciałbym także podkreślić, że nowelizacja i wydanie nowego rozporządzenia zainicjowane zostały przez Krajową Radę Izb Rolniczych i w przeważającej mierze uwzględniły postulaty rolników. W związku z powyższym w najbliższym czasie nie planuje się nowelizacji przedmiotowego rozporządzenia.

Odnosząc się do pozostałych kwestii poruszonych w zapytaniu pani poseł, uprzejmie informuję, co następuje.

Powolywanie komisji złożonych z niezależnych ekspertów lub przedstawicieli wymienionych przez panią poseł organów było już przedmiotem rozważań podczas prac nad obowiązującym obecnie rozporządzeniem. Podnoszone wówczas argumenty są, moim zdaniem, nadal aktualne. W skali całego kraju nie ma wystarczającej liczby ekspertów znających dobrze tę problematykę. Koszty prac komisji byłyby bardzo wysokie, a w przypadkach szkód małych, tzn. występujących na obszarze kilku arów, mogłyby przekraczać wartość szkody. Należy także podkreślić, że społecznie działające komisje powoływane przez dzierżawców obwodów łowieckich wykonują rocznie średnio co najmniej 140 tys. wyjazdów w celu szacowania szkód łowieckich.

Biorąc pod uwagę liczbę występujących szkód łowieckich oraz skalę wypłaconych odszkodowań łowieckich (w sezonie łowieckim 2009/2010 wypłacono 49,5 mln zł odszkodowań), trudne byłoby wygospodarowanie tak wysokich sum na rekompensatę strat dla rolników z budżetu państwa. Obowiązujący w Polsce system szacowania szkód łowieckich jest optymalny dla naszych warunków. W odniesieniu do wszystkich szkód łowieckich w skali całego roku przypadki niezadowolenia poszczególnych rolników co do wysokości wypłaconych odszkodowań mają charakter incydentalny. W takim przypadku sposobem dochodzenia swoich roszczeń jest skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

Odnosząc się do kolejnej kwestii poruszonej przez panią poseł – nadmiernego zagęszczenia zwierząt łownych wyrządzających szkody w uprawach i płodach rolnych – chciałbym zwrócić uwagę na fakt, że podstawą prowadzenia gospodarki łowieckiej w kraju są roczne plany łowieckie oraz wieloletnie łowieckie plany hodowlane sporządzane przez dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich. Plany te szczegółowo określają liczebność zwierzyny w obwodach łowieckich i wskazują też liczby zwierząt przewidziane do odstrzału w kolejnym łowieckim roku gospodarczym. Plany te przed zatwierdzeniem wymagają uzyskania opinii wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, którzy w przypadku nadmiernej liczebności zwierząt łownych mogą zgłosić potrzebę zwiększenia liczby odstrzałów danego gatunku zwierząt łownych.

Kończąc, uprzejmie dziękuję za zainteresowanie problematyką szacowania szkód łowieckich oraz wszystkie przekazane spostrzeżenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rząsy**

**w sprawie propozycji likwidacji
Wydziału Pracy w strukturze Sądu Rejonowego
w Jaśle (8727)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Rząsy w sprawie propozycji likwidacji Wydziału Pracy w strukturze Sądu Rejonowego w Jaśle, przesłane przy piśmie z dnia 23 lutego 2011 r., nr SPS-024-8727/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę poinformować pana posła, że w dniu 10 marca 2011 r. minister sprawiedliwości podpisał rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych, na podstawie przepisów którego z dniem 1 kwietnia 2011 r. zniesione zostaną 74 wydziały pracy w sądach rejonowych, w tym Wydział Pracy w Sądzie Rejonowym w Jaśle.

Uzasadniając przedmiotową zmianę organizacyjną, podnieść należy, że w ostatnich latach odnotowany został znaczący spadek wpływu spraw z zakresu prawa pracy do sądów rejonowych (z 324 382 spraw w 2001 r. do 105 122 w 2009 r.).

W wyniku przeprowadzonej analizy podjęta została decyzja o likwidacji wydziałów pracy w niektórych sądach rejonowych i przekazaniu spraw pracowniczych do właściwości miejscowej sąsiednich, większych jednostek. Ponadto w niektórych przypadkach kilku sądów sąsiadujących terytorialnie, a w odniesieniu do których przewidziana jest likwidacja wydziałów pracy, określono jeden sąd jako przejmujący właściwość miejscową pozostałych jednostek.

W kontekście omawianej reorganizacji podnieść również należy, że na 165 sądów rejonowych, w których działają obecnie wydziały pracy, w 128 jednostkach etatyzacja pionu pracy nie przekracza 1 etatu. Dane te ukazują drastyczne rozproszenie kadry orzeczniczej w pionie pracy. Jest to zjawisko niekorzystne nie tylko ze względu na właściwe zarządzanie kadrami, ale również dla zapewnienia odpowiedniego poziomu orzecznictwa.

Z punktu widzenia etatyzacji, obciążenia i racjonalnego wykorzystania kadry utrzymywanie nie-

wielkich wydziałów pracy w sądach rejonowych nie znajduje uzasadnienia. Zakłada się, że wpływ spraw pracowniczych powinien być na tyle duży, aby stanowił obciążenie co najmniej dla 2 etatów sędziowskich. Dopiero w takiej sytuacji w pełni zasadne winno być utworzenie wydziału pracy.

Analizą w zakresie zasadności funkcjonowania niewielkich wydziałów pracy objęte zostały m.in. sądy rejonowe, w których etatyżacja pionu pracy nie przekraczała 0,5 etatu sędziowskiego. Sąd Rejonowy w Jaśle spełnia wskazane kryterium, gdyż etatyżacja w pionie pracy tej jednostki wynosi zaledwie 0,23 etatu sędziowskiego. Podkreślić należy, że tak niewielki poziom etatyżacji jest pochodną niskiej liczby spraw pracowniczych wpływających do omawianej komórki organizacyjnej. Dlatego też podjęta została decyzja o likwidacji wydziału pracy jasielskiego sądu rejonowego i przekazaniu spraw rozpoznawanych w tym wydziale do Sądu Rejonowego w Krośnie.

Z uwagi na niewielką liczbę spraw z zakresu prawa pracy wpływających do Sądu Rejonowego w Jaśle, negatywne skutki społeczne omawianej reorganizacji będą miały znacznie ograniczony zakres podmiotowy.

Pragnę jednocześnie podkreślić, że dobre warunki lokalowe Sądu Rejonowego w Jaśle nie mogą stanowić argumentu decydującego o ukształtowaniu struktury wewnętrznej tej jednostki, szczególnie gdy zważy się, że w sądzie funkcjonują również inne wydziały orzecznicze.

Podnoszona kwestia co do liczby podmiotów gospodarczych zarejestrowanych w powiecie jasielskim nie przemawia przeciwko reorganizacji, gdyż z tego punktu widzenia istotna jest wielkość wpływu spraw, a nie liczba generujących go podmiotów gospodarczych.

Odpowiadając na pytanie pana posła dotyczące stanowiska samorządu sędziowskiego w zakresie planów likwidacji wydziałów pracy w sądach rejonowych, uprzejmie informuję, że projekt rozporządzenia ministra sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i sądów ubezpieczeń społecznych był przedmiotem rozpoznania Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 10 lutego 2011 r. W przedstawionej opinii rada podniosła, iż dostrzega potrzebę zmian w strukturze organizacyjnej sądownictwa pracy i, co do zasady, pozytywnie opiniuje projekt. Odniesienie do niewielkich zastrzeżeń zgłoszonych przez KRS znalazło się w uzasadnieniu projektu rozporządzenia, w części dotyczącej oceny skutków regulacji.

Stanowisko Ministerstwa Sprawiedliwości w sprawie zniesienia Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Jaśle zostało przedstawione staroście jasielskiemu w piśmie z dnia 3 marca 2011 r., nr DO-I-011-27/10.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie wykorzystania i utrzymania
inwestycji stadionowych po zakończeniu
Euro 2012 (8737)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Mieczysława Marcina Łuczaka przekazane pismem z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8737/11) w sprawie wykorzystania i utrzymania inwestycji stadionowych po zakończeniu UEFA EURO 2012™ w Polsce uprzejmie informuję, że z wyjątkiem stadionu narodowego w Warszawie właścicielami obiektów stadionowych powstałych w wyniku realizacji przedsięwzięć Euro 2012 są jednostki samorządu terytorialnego (gminy miejskie, w jednym przypadku samorząd województwa śląskiego). Biorąc pod uwagę autonomię jednostek samorządu terytorialnego oraz fakt, iż rozbudowa infrastruktury sportowej (społecznej) należy do zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, minister sportu i turystyki nie miał podstaw prawnych oraz zamiaru ingerowania w przygotowywanie wykorzystania i utrzymania inwestycji realizowanych przez samodzielne podmioty, jakimi są jednostki samorządu terytorialnego. Pragnę w tym miejscu podkreślić, że do chwili obecnej żaden spośród podmiotów realizujących inwestycje stadionowe nie zwrócił się do Ministerstwa Sportu i Turystyki lub PL.2012 sp. z o.o. z prośbą o pomoc w przygotowaniu programu wykorzystania w przyszłości stadionów realizowanych w związku z realizacją UEFA EURO 2012™.

Biorąc powyższe pod uwagę, pragnę uprzejmie poinformować, że w Ministerstwie Sportu i Turystyki, jak również w PL.2012 sp. z o.o. nie powstał plan wykorzystania i utrzymania stadionów po zakończeniu UEFA EURO 2012™, a wyboru modelu zarządzania konkretnymi stadionami dokonują podmioty do tego uprawnione, którymi są jednostki samorządu terytorialnego.

W odniesieniu do stadionu narodowego w Warszawie, który jest budowany na nieruchomości oddanej w trwałą zarząd Ministerstwu Sportu i Turystyki, pragnę zaznaczyć, że na ostatnim etapie prac legislacyjnych znajduje się projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie warunków powierzenia spółce celowej, utworzonej przez Skarb Państwa, zarządzania obiektami budowlanymi powstałymi w wyniku realizacji przedsięwzięć Euro 2012, który zostanie wydany na podstawie art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. z 2010 r. Nr 26, poz. 133, z późn. zm.). Na podstawie powyższego rozporządzenia, z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U.

z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.), zostanie podpisana umowa ze spółką Narodowe Centrum Sportu sp. z o.o., która będzie pełniła funkcję podmiotu zarządzającego stadionem narodowym. Przedmiotowa spółka oprócz działalności czysto komercyjnej będzie zobowiązana do realizacji zadań publicznych związanych z funkcją społeczną stadionu, rozwojem kultury oraz kultury fizycznej w sposób zapewniający zwiększenie dostępu społeczeństwa do stadionu.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Pisalskiego**

**w sprawie rodzajów podmiotów upoważnionych
do prowadzenia staży podyplomowych
lekarzy i lekarzy dentyistów (8744)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie rodzajów podmiotów upoważnionych do prowadzenia staży podyplomowych lekarzy i lekarzy dentyistów, przesłane przy piśmie SPS-024-8744/11, pragnę poinformować, że przekazana Urzędowi Marszałkowskiemu Województwa Zachodniopomorskiego opinia, że obowiązujące przepisy o zawodach lekarza i lekarza dentyisty oraz o odbywaniu stażu podyplomowego nie przewidują możliwości realizowania stażu podyplomowego w grupowej praktyce lekarskiej, jest opinią przygotowaną przez Departament Nauki i Szkolnictwa Wyższego we współpracy z Departamentem Prawnym Ministerstwa Zdrowia i wyraża oficjalne stanowisko Ministerstwa Zdrowia w przedmiotowej sprawie.

Katalog podmiotów uprawnionych do prowadzenia stażu został przez ustawodawcę zamknięty i brak jest możliwości stosowania w tym przypadku wykładni rozszerzającej. Zatem grupowej praktyki lekarskiej nie można ująć na liście podmiotów uprawnionych do prowadzenia staży podyplomowych lekarza i lekarza dentyisty.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że sprawa ta będzie rozważana przy kolejnej nowelizacji ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentyisty.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tomasza Garbowskiego**

**w sprawie remontu budynku Dworca Głównego
w Opolu (8751)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Tomasza Garbowskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, skierowane do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury, pismem nr SPS-024-8751/11 z dnia 28 lutego 2011 r., przedkładam informacje w sprawie remontu budynku dworca kolejowego Opole Główne.

Według posiadanych informacji, inwestycja pn. „Przebudowa dworca kolejowego Opole Główne” została ujęta w „Planie inwestycji PKP SA na lata 2011–2012” w ramach planu przedsięwzięć realizowanych przez PKP SA.

Termin realizacji przedmiotowej inwestycji zaplanowano na czerwiec 2011 r. – maj 2012 r., zaś szacunkowa wartość zadania wyniesie 10 672,1 tys. zł netto (środki własne PKP SA oraz dotacja budżetowa).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie projektu zmian w organizacji
ratownictwa medycznego w woj. małopolskim
(8772)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Józefa Rojka przesłane przy piśmie znak: SPS-024-8772/11 w sprawie projektu zmian w organizacji ratownictwa medycznego w województwie małopolskim ze szczególnym uwzględnieniem Tarnowa uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Wojewoda małopolski, działając na podstawie art. 21 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.), zmienionej ustawą z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443), przygotował

projekt nowego „Wojewódzkiego planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne dla województwa małopolskiego”. Projekt ten został przesłany ministrowi zdrowia dnia 31 stycznia br. do akceptacji. Minister zdrowia po przeanalizowaniu projektu planu na podstawie art. 21 ust. 10 pkt 1 ww. zgłosił uwagi dotyczące m.in. sposobu zabezpieczenia świadczeń pozaszpitalnych z zakresu ratownictwa medycznego w mieście Tarnowie i powiecie tarnowskimi, polegające na zakwestionowaniu planowanej redukcji dwóch specjalistycznych zespołów ratownictwa medycznego na rzecz powstania trzech zespołów podstawowych. Ponieważ wojewoda małopolski nie uwzględnił zastrzeżeń ministra zdrowia w tym zakresie, minister zdrowia zalecił w trybie art. 21 ust. 13 ustawy o PRM dokonanie następującej korekty w planie:

- 1) Tarnów – zamiana 1 zespołu S (specjalistycznego) na 1 zespół P (podstawowy),
- 2) utrzymanie w Brzeszczy 0,5 zespołu P,
- 3) utworzenie w Tarnowie 0,5 nowego zespołu P,
- 4) utworzenie w Zakliczynie 0,5 nowego zespołu P.

Po uwzględnieniu powyższych zmian liczba zespołów ratownictwa medycznego w woj. małopolskim zwiększy się z dniem 1 lipca br. z 108 do 109,5, z czego zespołów podstawowych będzie 65,5, zaś specjalistycznych 44.

Wojewoda małopolski dnia 14 marca przysłał korektę do planu, przygotowaną zgodnie z ww. zaleceniami. Plan został zatwierdzony przez ministra zdrowia dnia 14 marca 2011 r.

Ostatecznie wojewódzki plan dla Małopolski obejmować będzie następujące zmiany w zakresie ratownictwa pozaszpitalnego od 1 lipca 2011 r.:

- 1) w Miastach Tarnów, Gorlice i Oświęcim – Gorlice – zamiana 1 zespołu S na 1 zespół P,
- 2) utworzenie 1 zespołu P w Zatorze,
- 3) utworzenie 0,5 zespołu P w Tarnowie,
- 4) utworzenie 0,5 zespołu P w Zakliczynie.

Tym samym, jak wskazano wyżej, łączna liczba działających w województwie zespołów zwiększy się o 1,5, tj. do 109,5.

W uzupełnieniu do powyższego należy stwierdzić, iż nie ma przeszkód formalnoprawnych do dysponowania podstawowych zespołów do osób z zaburzeniami psychicznymi. Dnia 11 lutego 2011 r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.), zgodnie z którą każdy członek zespołu ratownictwa medycznego, który pełni funkcję kierującego akcją prowadzenia medycznych czynności ratunkowych, może podjąć decyzję o zastosowaniu przymusu bezpośredniego, zaś wszyscy członkowie zespołu (w tym ratownicy medyczni i pielęgniarki systemu) mają prawo – w razie konieczności – taki przymus zastosować.

Stosownie do postanowień art. 3 znowelizowanej ustawy dotychczas obowiązujące przepisy wykonawcze, w tym rozporządzenie ministra zdrowia i opieki społecznej z dnia 23 sierpnia 1995 r. w sprawie spo-

sobu stosowania przymusu bezpośredniego, obowiązują do czasu wydania nowych aktów wykonawczych. W przypadku wskazanego rozporządzenia nowe rozporządzenie, uwzględniające dokonane w ustawie zmiany, musi zostać wydane w okresie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej, tj. do dnia 11 lutego 2012 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie opóźnień w przekazywaniu środków
na działalność Zakładu Aktywności Zawodowej
w Jastrzębiu-Zdroju, dla którego
organizatorem jest stowarzyszenie
Komitet Pomocy Dzieciom Specjalnej Troski
(8777)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Krzysztofa Gadowskiego z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska z dnia 11 lutego 2011 r., przesłane przy piśmie z dnia 28 lutego br. (znak: SPS-024-8777/11), w sprawie opóźnień w przekazywaniu środków na działanie Zakładu Aktywności Zawodowej w Jastrzębiu-Zdroju, dla którego organizatorem jest Stowarzyszenie Komitet Pomocy Dzieciom Specjalnej Troski, uprzejmie wyjaśniam, że procedura przekazywania środków finansowych samorządom terytorialnym określona została w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie algorytmu przekazywania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych samorządom wojewódzkim i powiatowym (Dz. U. Nr 88, poz. 808, z późn. zm.).

Zgodnie z § 6 ust. 2 ww. rozporządzenia zarząd funduszu przekazuje samorządom informację o wielkości środków PFRON określonych algorytmem przypadających danej jednostce w terminie 30 dni od dnia złożenia sprawozdań rzeczowo-finansowych sporządzanych w trybie art. 35c ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) za okres IV kwartału roku poprzedniego, nie wcześniej jednak niż przed opublikowaniem ustawy budżetowej na dany rok.

Dnia 15 stycznia br. marszałek województwa śląskiego przekazała Zarządowi Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych sprawozdanie za okres IV kwartału roku poprzedniego, dołączając do niego prośbę o przekazanie środków na bieżącą działalność zakładów aktywności zawodowej funkcjonujących na terenie województwa śląskiego. W dniu 1 lutego br. przedmiotowe środki wpłynęły na rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego, skąd dnia 7 lutego br. zostały przekazane na rachunek Stowarzyszenia Komitet Pomocy Dzieciom Specjalnej Troski jako organizatora Zakładu Aktywności Zawodowej w Jastrzębiu-Zdroju.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Konwińskiego**

**w sprawie powołania komisji egzaminacyjnej
dla aplikantów radcowskich
z okręgu śląsko-koszalińskiego (8778)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Zbigniewa Konwińskiego uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z art. 36¹ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65, ze zm.), egzamin radcowski przeprowadzają komisje egzaminacyjne powołane na obszarze właściwości jednej lub kilku okręgowych izb radców prawnych.

Minister sprawiedliwości powołał w latach 2009 i 2010 na 2-letnie kadencje 15 komisji egzaminacyjnych do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego z siedzibą w Białymstoku, Bydgoszczy, Gdańsku, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Opolu, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie i we Wrocławiu. Komisje są właściwe do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego również w 2011 r., albowiem ich kadencja wynosi 2 lata.

Ponadto art. 33¹ ust. 1a w zw. z art. 36¹ ust. 2 ustawy o radcach prawnych stanowi, że minister sprawiedliwości może powołać na obszarze właściwości okręgowej izby radców prawnych więcej niż jedną komisję kwalifikacyjną, jeżeli przemawiają za tym względy organizacyjne, a w szczególności duża liczba kandydatów przystępujących do egzaminu. W tym

trybie w 2010 r. minister sprawiedliwości powołał 17 komisji egzaminacyjnych.

W roku 2011 minister sprawiedliwości, kierując się względami organizacyjnymi (w szczególności liczbą osób uprawnionych do przystąpienia do egzaminu radcowskiego na obszarze danej izby), powołał na 2-letnie kadencje kolejne dwie komisje egzaminacyjne do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego z siedzibą w Toruniu i w Zielonej Górze.

Podejmując decyzję co do powołania określonych komisji, minister sprawiedliwości w pierwszej kolejności bierze pod uwagę liczbę osób, które przystępują do egzaminu. Przyjęto, że przeciętnie przed jedną komisją do egzaminu przystąpi około 70 osób, co wydaje się liczbą optymalną z punktu widzenia organizacji egzaminu, jak też zachowania odpowiedniego poziomu jego przeprowadzenia.

Osoby uprawnione do przystąpienia do egzaminu radcowskiego na obszarze Okręgowej Izby Radców Prawnych w Koszalinie będą zdawały egzamin przed komisją egzaminacyjną do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego z siedzibą w Gdańsku, która obejmuje swoją właściwością Okręgową Izbę Radców Prawnych w Gdańsku i Koszalinie.

Należy również wskazać, że Okręgowa Izba Radców Prawnych w Koszalinie obejmuje swoją właściwością także powiat słupski i nie istnieje izba śląsko-koszalińska.

Powołanie w 2011 r. odrębnej komisji egzaminacyjnej jedynie dla obszaru właściwości Okręgowej Izby Radców Prawnych w Koszalinie nie jest zasadne. W bieżącym roku w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Koszalinie ukończą aplikację tylko 22 osoby i liczba ta znacząco odbiega od przyjętego jednolitego w skali kraju kryterium około 70 osób dla jednej komisji egzaminacyjnej. Należy też podkreślić, że komisje egzaminacyjne powoływane są na kadencje 2-letnie, a na trzecim roku aplikacji w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Koszalinie jest zaledwie 8 aplikantów.

Warto też zwrócić uwagę, że dla przeprowadzane-go egzaminu zawodowego istotny jest właściwy poziom sprawdzenia wiedzy, a nie sama dogodność zdawania. Niewątpliwie, uwzględniając doświadczenia z lat ubiegłych, komisja egzaminacyjna z siedzibą w Gdańsku zapewnia właściwe warunki organizacyjne egzaminu, jak też odpowiednio wysoki poziom jego przeprowadzenia.

Uprzejmie zauważam ponadto, że zgodnie z art. 36¹ ust. 15 ustawy o radcach prawnych wydatki związane z działalnością komisji egzaminacyjnej, w tym z przeprowadzaniem egzaminu radcowskiego, oraz wynagrodzenie przewodniczącego i członków komisji egzaminacyjnej pokrywane są z części budżetu państwa, która pozostaje w dyspozycji ministra sprawiedliwości.

Powyższe oznacza, że w planowaniu wydatków na organizację egzaminu radcowskiego należy zachować szczególną rozwagę. Zgodnie z art. 44 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicz-

nych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.), wydatki publiczne powinny być dokonywane w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów oraz optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów. Natomiast powołanie dodatkowej komisji egzaminacyjnej przy małej liczbie zdających doprowadziłoby do sytuacji, że koszty komisji znacznie przewyższałyby wpływy z opłat za egzamin. Przykładowo można wskazać, że warunkiem pokrycia samych kosztów wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnej są wpłaty od co najmniej 30 osób przystępujących do egzaminu, a do tego należy doliczyć pozostałe koszty związane m.in. z wynajęciem sali, zapewnieniem stanowisk komputerowych z systemem informacji prawnej czy też wynagrodzeń pracowników obsługi administracyjno-informatycznej.

Z tych względów powołanie odrębnej komisji egzaminacyjnej jedynie dla Okręgowej Izby Radców Prawnych w Koszalinie (obejmującej swoją właściwością również powiat słupski) nie jest uzasadnione.

Z wyrazami poważania

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów
Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa**

**w sprawie wsparcia finansowego i modernizacji
drogi ekspresowej S7 (8787)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 lutego 2011 r., znak: SPS-024-8787/11, przy którym przekazano zapytanie panów posłów Jerzego Borowczaka i Jana Kulasa w sprawie wsparcia finansowego i modernizacji drogi ekspresowej S7, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycje pn. „Budowa drogi S7 odc. Koszwały (dk nr 7, w. Koszwały) – Elbląg (z węzłem Kazimierzowo)”, odc. „Miłomłyn – Olsztynek” oraz odc. „Niedzica – Płońsk” zostały ujęte w załączniku nr 1a do programu, zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku

2013 pod warunkiem wystąpienia oszczędności na kontraktach z załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów.

Natomiast inwestycja pn. „Budowa drogi S7 Płońsk – Warszawa” została wpisana do załącznika nr 2 programu, zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza wagę tego zadania dla całej sieci drogowej.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013;

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe;

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości, wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej na lata 2014–2020.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Wiesława Janczyka****w sprawie uzyskania środków
na dofinansowanie budowy sali gimnastycznej
przy Szkole Podstawowej i Gimnazjum
w Piekielku w pow. limanowskim
w woj. małopolskim (8796)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Wiesława Janczyka przekazane pismem z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8796/11) w sprawie uzyskania środków na dofinansowanie budowy sali gimnastycznej przy Szkole Podstawowej i Gimnazjum w Piekielku w pow. limanowskim w woj. małopolskim przedstawiam informacje dotyczące warunków uzyskiwania dofinansowania ze środków funduszu celowego będącego w dyspozycji ministra sportu i turystyki.

Szczegółowe warunki uzyskiwania dofinansowania na przebudowę, remonty i inwestycje obiektów sportowych określa rozporządzenie ministra sportu i turystyki z dnia 23 sierpnia 2010 r. w sprawie dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. Nr 156, poz. 1051). Na mocy rozporządzenia istnieje możliwość dofinansowania przedmiotowej inwestycji ze środków funduszu, w sytuacji gdy przedsięwzięcie zostanie umieszczone w programie rozwoju bazy sportowej województwa małopolskiego, w ramach posiadanego przez województwo limitu środków. Powyższe wynika z zapisu § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia, które wskazuje, iż środkami funduszu można dofinansować realizację zadań inwestycyjnych określonych w wieloletnich programach rozwoju bazy sportowej uchwalonych przez sejmiki województw.

W związku z powyższym każdy podmiot ubiegający się o dofinansowanie winien zgłosić wniosek o wpisanie przedsięwzięcia do programu rozwoju bazy sportowej bezpośrednio do urzędu marszałkowskiego w Krakowie, w którego kompetencjach leży sporządzanie takiego programu. W przedmiotowym przypadku gmina Tymbark, która będzie inwestorem zadania polegającego na budowie przyszłokolnej sali gimnastycznej w Piekielku, powinna wystąpić do urzędu marszałkowskiego o ujęcie planowanego przedsięwzięcia w ww. programie. Jednocześnie informuję, że aby zadanie było ujęte w programie, inwestor zobowiązany jest spełnić pewne wymagania, a w szczególności posiadać dokument stwierdzający prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, kompletną dokumentację projektowo-kosztorysową oraz pozwolenie na budowę. Ponadto z uwagi na fakt, iż kwota środków funduszu nie może przekroczyć 33% wartości kosztorysowej inwestycji, należy udokumentować posiadanie własnych lub pochodzących z innych źródeł pozostałych środków finan-

sowych umożliwiających terminowe zrealizowanie zadania inwestycyjnego.

Następnie wnioskodawcy ujęci w uchwalonym programie rozwoju bazy sportowej województwa małopolskiego składają w Ministerstwie Sportu i Turystyki w Departamencie Infrastruktury Sportowej wnioski inwestycyjne wraz z niezbędnymi załącznikami, który po pozytywnej weryfikacji i ocenie pozwala na zawarcie umowy na dofinansowanie zadania inwestycyjnego.

Ponadto uprzejmie informuję, że pracownicy Departamentu Infrastruktury Sportowej ministerstwa udzielą bezpośrednio informacji potencjalnym inwestorom w zakresie dofinansowania zadań z obszaru inwestycji sportowych.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego****w sprawie przygotowań resortu do udziału
w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej
(8812)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego, przekazane pismem z dnia 28 lutego 2011 r. (sygn. SPS-024-8812/11) w sprawie przygotowań resortu do udziału w polskiej prezydencji w Unii Europejskiej, uprzejmie informuję, co następuje:

1. Jakie priorytety z obszarów kompetencji Pana Ministra będzie realizować rząd w czasie prezydencji?

Na okres polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r. w obszarze sportu przyjęto priorytet sektorowy w brzmieniu: Rozwój nowych europejskich inicjatyw w obszarze sportu. W ramach realizacji tak zdefiniowanego priorytetu Polska skupi się w trakcie prezydencji przede wszystkim na następujących tematach:

- zagrożenia dla integralności sportu,
- polityka sportowa oparta na faktach ekonomicznych,
- społeczny wymiar sportu.

W trakcie sprawowania przez Polskę prezydencji Ministerstwo Sportu i Turystyki planuje zgłosić na unijnym forum dwa dokumenty: na temat reprezentacji i koordynacji stanowiska UE na posiedzeniach Światowej Agencji Antydopingowej (WADA) oraz dotyczący wolontariatu w sporcie. Zostaną one opracowane na posiedzeniach grupy roboczej ds. sportu Rady Unii Europejskiej. Ich przyjęcie przez mini-

strów jest planowane na posiedzeniu Rady UE ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu, która odbędzie się w dniach 28–29 listopada br. w Brukseli.

Z kolei w obszarze turystyki na okres polskiej prezydencji w Radzie UE ustalono priorytet w brzmieniu: Konkurencyjność gospodarki turystycznej w obliczu nowych wyzwań – diagnoza i rekomendacje działań. Celem prezydencji będzie znalezienie wytycznych dla podniesienia konkurencyjności gospodarki turystycznej oraz wymiana doświadczeń w zakresie wdrażania komunikatu Komisji Europejskiej „Europa – najpopularniejszy kierunek turystyczny na świecie – nowe ramy polityczne dla europejskiego sektora turystycznego” poprzez:

- zainicjowanie debaty nt. roli i znaczenia innowacyjności w turystyce,
- analizę nowych wyzwań, przed którymi stoi turystyka,
- wymianę doświadczeń i dobrych praktyk w zakresie wdrażania priorytetów komunikatu,
- analizę dotyczącą kwestii dostosowania komunikatu do realnych potrzeb.

2. Jakie środki finansowe w latach 2010–2011 w budżecie resortu są przeznaczone na przygotowania do polskiego przewodnictwa w Unii Europejskiej?

Przygotowania do sprawowania przez Polskę prezydencji w Radzie Unii Europejskiej są w znacznej mierze finansowane w ramach programu wieloletniego pod hasłem „Przygotowanie, obsługa i sprawowanie przewodnictwa Polski w Radzie Unii Europejskiej w II połowie 2011 r.”, przyjętego w drodze uchwały przez Radę Ministrów w dniu 23 czerwca 2009 r.

W ramach programu wieloletniego, a więc z budżetu centralnego, do dyspozycji ministra sportu i turystyki w latach 2010–2011 przekazana została kwota 1373 tys. zł.

Dodatkowo w budżecie Ministerstwa Sportu i Turystyki zaplanowana została na przygotowania i sprawowanie prezydencji kwota 310 tys. zł.

3. Czy w ramach polskiej prezydencji w Polsce odbędą się spotkania formalne lub nieformalne ministrów państw Unii Europejskiej z udziałem Komisji Europejskiej w obszarach, które Pan koordynuje?

W czasie trwania polskiego przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej odbędą się w Polsce następujące formalne i nieformalne spotkania ministrów w obszarach pozostających we właściwości ministra sportu i turystyki, w których udział weźmie Komisja Europejska:

- nieformalne spotkanie ministrów UE ds. turystyki (Kraków, 5–6 października 2011 r.),
- nieformalne spotkanie ministrów UE ds. sportu (Kraków, 13–14 października 2011 r.).

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Mazurek**

**w sprawie budowy obwodnicy
Tomaszowa Lubelskiego (8860)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 3 marca 2011 r., znak: SPS-024-8860/11, przy którym przekazano zapytanie pani poseł Beaty Mazurek w sprawie budowy obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego, przedstawiam informacje w przedmiotowej kwestii.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycja pn. „Budowa obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego w ciągu drogi S17” została wpisana do załącznika nr 2 programu zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tego zadania dla całej sieci drogowej.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Należy podkreślić, iż poziom finansowy wskazany przez Radę Ministrów, jest o wiele niższy od poziomu zakładanego przez resort. W związku z powyższym Ministerstwo Infrastruktury musiało dostosować zakres rzeczowy programu do wyznaczonych limitów wydatków.

Przedmiotowe zadanie posiada decyzję o pozwoleniu na budowę wydaną w dniu 23 grudnia 2010 r. Zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.) decyzja o pozwoleniu na budowę wygasa, jeżeli budowa nie została rozpoczęta przed upływem 3 lat od dnia, w którym decyzja ta stała się ostateczna, lub budowa została przerwana na czas dłuższy niż 3 lata. W związku z powyższym dla przedmiotowej inwestycji decyzja o pozwoleniu na budowę zachowuje ważność do grudnia 2013 r. Chciałbym zapewnić, iż Ministerstwo Infrastruktury będzie kon-

tynuować starania w celu jak najszybszego zapewnienia środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w programie na lata 2011–2015.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Nawiązując do ostatniego pytania, informuję, iż resort infrastruktury sukcesywnie podejmuje działania, aby w związku z organizacją Euro 2012 zapewniona była sprawna komunikacja międzyregionalna i międzynarodowa na kluczowych odcinkach dróg łączących miasta, w których mają odbyć się mecze mistrzostw Europy 2012, oraz odcinkach przygranicznych. Ponadto projekty znajdujące się na liście projektów drogowych związanych z przygotowaniem do organizacji turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012, jako ważne według kryteriów UEFA dla organizacji mistrzostw, są traktowane priorytetowo i na bieżąco ściśle monitorowane przez resort infrastruktury w zakresie postępów realizacji w stosunku do założonego harmonogramu. W Ministerstwie Infrastruktury został powołany Zespół do spraw Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, którego zadaniem jest bieżąca koordynacja prac, diagnozowanie oraz rozwiązywanie ewentualnych problemów występujących w związku z przygotowaniem inwestycji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 16 marca 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Mirosława Koźlakiewicza**

**w sprawie sytuacji prawnej nieruchomości
zabudowanej znajdującej się
przy ul. Jachowicza 30 w Płocku (8870)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Mirosława Koźlakiewicza – posła na Sejm RP, przekazane pismem z dnia 2 marca 2011 r. (SPS-024-8870/11), dotyczące sytuacji prawnej nieruchomości zabudowanej, położonej przy

ul. Jachowicza 30 w Płocku, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Wojewoda mazowiecki decyzją nr 34/W/01 z dnia 3 sierpnia 2002 r., znak GGN.IV.7723/KM/WOJ/41/00, stwierdził m.in. nabycie przez województwo mazowieckie z mocy prawa z dniem 1 stycznia 1999r. własności mienia będącego we władaniu Wojewódzkiego Biura Planowania Przestrzennego w Płocku w postaci 1/2 nieruchomości położonej przy ul. Jachowicza 30 w Płocku.

Od powyższej decyzji odwołanie do ministra skarbu państwa złożył zarząd województwa mazowieckiego oraz prezydent miasta Płocka w związku z faktem, iż cała przedmiotowa nieruchomość znajdowała się we władaniu Wojewódzkiego Biura Planowania Przestrzennego w Płocku, a co za tym idzie, winna być w całości przekazana na rzecz województwa mazowieckiego.

Minister skarbu państwa decyzją z dnia 29 maja 2002r., znak DEiGMSP/2831/EL/02, uchylił decyzję wojewody mazowieckiego nr 34/W/01 z dnia 3 sierpnia 2002r., znak GGN.IV.7723/KM/WOJ/41/00 w pkt 1a i stwierdził nabycie przez województwo mazowieckie z mocy prawa własności całej nieruchomości położonej w Płocku przy ul. Jachowicza 30 – z uwagi na spełnienie obligatoryjnych przesłanek do stwierdzenia nabycia z mocy prawa mienia Skarbu Państwa. Powyższa decyzja stała się ostateczna.

W październiku 2006 r. minister skarbu państwa wszczął z urzędu postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji własnej z dnia 29 maja 2002 r., znak DEiGMSP/2831/EL/02. Uzasadnieniem dla wszczęcia postępowania w trybie nadzoru był fakt, że 1/2 przedmiotowej nieruchomości stanowi własność Zarządu Regionu Płockiego NSZZ „Solidarność”, na podstawie aktu notarialnego rep. A nr 7951 z dnia 19 lipca 2001r. – umowa przeniesienia udziału w nieruchomości zawarta pomiędzy wojewodą mazowieckim a Zarządem Regionalnym Płockiego NSZZ „Solidarność” w Płocku w trybie art. 3 i 3 ustawy z dnia 25 października 1990 r. o zwrocie majątku utraconego przez związki zawodowe i organizacje społeczne w wyniku wprowadzenia stanu wojennego. W konsekwencji minister skarbu państwa decyzją z dnia 31 stycznia 2007 r., znak DERRiUA/873/RSz/07, stwierdził nieważność decyzji własnej z dnia 29 maja 2002 r., znak DEiGMSP/2831/EL/02.

Od powyższej decyzji wniosok o ponowne rozpatrzenie sprawy złożył zarząd województwa mazowieckiego, zarzucając ministrowi skarbu państwa błędną interpretację przepisów ustawy w związku z faktem władania przez Wojewódzkie Biuro Planowania Przestrzennego w Płocku całą nieruchomością.

Decyzją z dnia 29 marca 2007r., znak DERRiUA/2863/RSz/07 minister skarbu państwa utrzymał w mocy decyzję własną z dnia 31 stycznia 2007 r., znak DERRiUA/873/RSz/07. Minister skarbu państwa nie podzielił argumentacji województwa mazowieckiego, uznając, że zobowiązanie wynikające z ustawy z dnia 25 października 1990 r. o zwrocie majątku

(...) jest zobowiązaniem wcześniejszym i skutkuje niemożnością przekazania całej nieruchomości na rzecz województwa mazowieckiego.

Na powyższą decyzję województwo mazowieckie złożyło skargę, w wyniku której Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2008 r., uchylił decyzję ministra skarbu państwa z dnia 29 marca 2007 r., znak DERRiUA/2863/RSz/07, oraz decyzję z dnia 31 stycznia 2007 r., znak DERRiUA/873/RSz/07.

Na powyższy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę kasacyjną złożył NSZZ „Solidarność” w Płocku, lecz Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 27 listopada 2009 r. skargę oddalił.

Mając na uwadze wytyczne sądów administracyjnych w przedmiotowej sprawie, minister skarbu państwa decyzją z dnia 28 grudnia 2010 r., znak MSP/DMSP/8975/RSz/10, odmówił stwierdzenia nieważności decyzji ministra skarbu państwa z dnia 29 maja 2002 r., znak DEiGMSP/2831/EL/02, uchylającej w punkcie 1a decyzję wojewody mazowieckiego z dnia 3 sierpnia 2001 r., znak GGN.IV.7723/KM/WOJ/41/00, stwierdzającą nabycie przez województwo mazowieckie z mocy prawa nieruchomości zabudowanej położonej w Płocku przy ul. Jachowicza 30, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr 185. W uzasadnieniu organ nadzoru stwierdził, iż brak jest przesłanek do stwierdzenia nieważności decyzji ministra skarbu państwa z dnia 29 maja 2002 r., znak DEiGMSP/2831/EL/02, bowiem zabudowana nieruchomość, oznaczona jako działka ewidencyjna nr 185 o pow. 1562 m², stanowiąca własność Skarbu Państwa i objęta księgą wieczystą KW 87729 w dniu 1 stycznia 1999 r., pozostawała we władaniu Wojewódzkiego Biura Planowania Przestrzennego w Płocku, co stanowiło przesłankę do stwierdzenia nabycia ww. mienia przez województwo mazowieckie.

Od powyższej decyzji odwołał się Zarząd Regionu Płockiego NSZZ „Solidarność” w Płocku, nie zgadzając się z powyższym rozstrzygnięciem. Odwołujący się stwierdził, iż Wojewódzkie Biuro Planowania Przestrzennego w Płocku nie posiadało tytułu prawnego do nieruchomości położonej przy ul. Jachowicza 30 w Płocku, co stanowi rażące naruszenie art. 60 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 ze zm.).

Decyzją z dnia 2 lutego 2011 r., znak MSP/DMSP/582/RSz/11, minister skarbu państwa umorzył postępowanie odwoławcze z uwagi na to, że Zarząd Regionu Płockiego NSZZ „Solidarność” w Płocku nie posiada przymiotu strony w przedmiotowym postępowaniu komunalizacyjnym dotyczącym nabycia przez województwo mazowieckie nieruchomości położonej w Płocku przy ul. Jachowicza 30. Na kwestię braku przymiotu strony przez Zarząd Regionu Płockiego NSZZ „Solidarność” w Płocku zwrócił uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu do wskazanego wyżej wyroku.

Należy podkreślić, iż na mocy art. 62 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872, ze zm.), minister skarbu państwa jest jedynie organem odwoławczym od decyzji wojewodów orzekających o nabyciu z mocy prawa mienia przez jednostki samorządu terytorialnego w wyniku reformy administracyjnej państwa.

Ponadto należy zwrócić uwagę, iż organem właściwym w kwestii gospodarowania zasobem nieruchomości Skarbu Państwa jest właściwy miejscowo starosta, na mocy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.).

Jednocześnie informuję, iż z informacji uzyskanej od wojewody mazowieckiego podejmowane są przez ten organ próby rozwiązania problemów lokalowych Zarządu Regionu Płockiego NSZZ „Solidarność” w Płocku, które zmierzają do zaspokojenia roszczeń odszkodowawczych związków, z jednoczesnym poszanowaniem obowiązujących przepisów prawa. W załączeniu przekazuję Panu Posłowi kopię stanowiska wojewody mazowieckiego w sprawie*).

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Stanisława Szweda
i Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie dokumentowania dochodu przy
składaniu wniosku o zasiłek rodzinny (8885)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 4 marca 2011 r. dotyczące zapytania posłów Stanisława Szweda i Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie dokumentowania dochodów przy składaniu wniosku o zasiłek rodzinny, uprzejmie informuję.

Prawo do świadczeń rodzinnych, określonych w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), ustalane jest na podstawie dochodu rodziny. Do składu rodziny, w myśl art. 3 pkt 16 ustawy, wlicza się odpowiednio następujących członków rodziny: małżonków, rodziców dzieci, opiekuna faktycznego dziecka oraz pozostające na utrzymaniu dzieci w wieku do ukończenia 25. roku życia, a także dziecko, które ukończyło 25. rok życia legitymujące się orze-

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

zeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, jeżeli w związku z tą niepełnosprawnością rodzinie przysługuje świadczenie pielęgnacyjne; do członków rodziny nie zalicza się dziecka pozostającego pod opieką opiekuna prawnego. W przypadku rodzin pełnych małżonek zawsze jest więc wliczany do składu rodziny.

Zgodnie z art. 23 ust. 4 ww. ustawy, osoba ubiegająca się o świadczenia rodzinne do wniosku powinna dołączyć odpowiednio: zaświadczenie o dochodzie podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych na zasadach ogólnych każdego członka rodziny, wydane przez właściwy urząd skarbowy, zaświadczenie lub oświadczenie dokumentujące wysokość innych dochodów lub oświadczenie o deklarowanych dochodach osiągniętych przez osoby podlegające przepisom o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne.

W związku z powyższym, jeżeli o świadczenia rodzinne na dzieci ubiega się osoba pozostająca w związku małżeńskim, to powinna do wniosku dołączyć także zaświadczenie z urzędu skarbowego o dochodach współmałżonka lub, jeśli nie osiąga on żadnych dochodów podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych na zasadach ogólnych, jego oświadczenie o osiągniętych dochodach.

Jeżeli małżonek osoby ubiegającej się o świadczenia rodzinne w roku kalendarzowym, z którego dochód stanowi postawę ustalania prawa do świadczeń rodzinnych, nie osiągnął żadnych dochodów, wystarczające jest, jeżeli do wniosku o świadczenia rodzinne dołączone zostanie oświadczenie o nieosiągnięciu dochodu.

W sytuacji gdy organ właściwy zażądał jednak zaświadczenia z urzędu skarbowego, pomimo że małżonek osoby ubiegającej się o świadczenia rodzinne nie złożył w danym urzędzie zeznania podatkowego, urząd skarbowy nie jest w stanie wydać odpowiedniego zaświadczenia. Z informacji posiadanych przez MPiPS wynika, że najczęściej urząd skarbowy nie wydaje zaświadczenia, gdy podatnik nie rozliczył się, nie złożył zeznania podatkowego (pomimo ciążącego na nim obowiązku podatkowego) albo nie figuruje w rejestrze danego urzędu. O przyczynach odmowy wydania zaświadczenia urząd wyraźnie informuje w postanowieniu o odmowie wydania zaświadczenia. W przypadku gdy z informacji urzędu wynika, że podatnik nie rozliczył się, oznacza to, że podatnik rozlicza się w danym urzędzie skarbowym, ale w danym roku podatkowym nie osiągnął żadnych dochodów. Dokument taki uprawnia więc do świadczeń rodzinnych. Gdy w postanowieniu zawarta jest informacja, że podatnik nie złożył zeznania podatkowego, pomimo ciążącego na nim obowiązku podatkowego, oznacza to, że podatnik osiągnął dochód (o czym urząd skarbowy wie z informacji o przekazywanych zaliczkach na poczet należnego podatku lub z PIT-u 11). Zaświadczenie o dochodach podatnika wydane zostanie dopiero wtedy, gdy złoży on zeznanie podat-

kowe (za nieterminowe złożenie zeznania otrzyma karę grzywny). Natomiast gdy w postanowieniu zawarta jest informacja, że podatnik nie figuruje w rejestrze, oznacza to, że o wydanie zaświadczenia zwrócono się do niewłaściwego miejscowo urzędu skarbowego – podatnik mógł bowiem złożyć zeznanie w innym urzędzie skarbowym. Uznanie, że w ostatnich sytuacjach podatnik nie osiągnął dochodu, byłoby formą obejścia prawa dla rodzin, w których jeden z małżonków osiąga znaczne dochody, ale w celu ich zatajenia nie składa zeznania podatkowego w terminie albo przedstawia zaświadczenie niewłaściwego urzędu skarbowego.

W przypadku gdy osoba ubiegająca się o świadczenia rodzinne złoży wniosek bez wymaganych dokumentów, organ realizujący świadczenia rodzinne, zgodnie z § 12 ust. 3 rozporządzenia ministra polityki społecznej z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie trybu i sposobu postępowania w sprawach o świadczenia rodzinne (Dz. U. z 2005 r. Nr 881, poz. 105, z późn. zm.), przyjmuje wniosek i wyznacza termin nie krótszy niż 14 dni i nie dłuższy niż 30 dni na uzupełnienie brakujących dokumentów. Konsekwencją nieuzupełnienia dokumentacji w wyznaczonym terminie, zgodnie z art. 64 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), jest pozostawienie wniosku bez rozpatrzenia.

Należy jednak wskazać, że jeżeli przyczyną niedostarczenia przez osobę ubiegającą się o świadczenia rodzinne wymaganego dokumentu jest brak kontaktu z małżonkiem, organ realizujący świadczenia rodzinne może, na podstawie art. 25 ust. 3 ustawy o świadczeniach rodzinnych (zgodnie z którym osoby otrzymujące świadczenia rodzinne, instytucje publiczne i organizacje pozarządowe są obowiązane do udzielania, na żądanie organu właściwego, wyjaśnień oraz informacji co do okoliczności mających wpływ na prawo do świadczeń rodzinnych), wystąpić do właściwego urzędu skarbowego o wydanie zaświadczenia o dochodach małżonka, tj. danych niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń rodzinnych. Taką możliwość daje również art. 299 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, z późn. zm.).

W przypadku ustalania prawa do zasiłku rodzinnego udokumentowanie dochodu współmałżonka nie jest konieczne w sytuacji, gdy zaginął – co powinno zostać potwierdzone odpowiednim zaświadczeniem wydanym przez Policję.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że rządowy projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (druk sejmowy nr 3656) przewiduje m.in. zmiany w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.). W wyniku powyższych zmian osoby ubiegające się o świadczenia rodzinne, na potwierdzenie okoliczności niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń rodzinnych, np. dotyczących wysokości dochodu opodatkowanego podatkiem

dochodowym od osób fizycznych, będą mogły składać oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności za złożenie fałszywych zeznań, a nie tylko – jak jest obecnie – zaświadczenia wydane przez odpowiednie instytucje.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 18 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Stanisława Szweda
i Jadwigi Wiśniewskiej**

w sprawie opłat za przejazd autostradą (8886)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 marca 2011 r., znak: SPS-024-8886/11, przekazujące zapytanie posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowym zapytaniu zwrócili się Państwo z pytaniem, czy projekt rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdy fragmentami obwodnic miast zostanie uzupełniony o dodatkowe odcinki autostrad A1 i A4 przebiegające przez obszar aglomeracji górnośląskiej.

Uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami: 1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad; 2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności. Zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Aktualnie opracowywane są wyniki konsultacji społecznych, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych w zapytaniu. Dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Rzymelki**

**w sprawie bezpłatnego przejazdu autostradami
A1 i A4 dla mieszkańców aglomeracji
górnoszląskiej (8889)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 marca 2011 r., znak: SPS-024-8889/11, przekazujące zapytanie pana posła Jana Rzymelki, dotyczące kwestii odpłatności za korzystanie z obwodnic autostradowych, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W przedmiotowej interpelacji pan poseł wskazał, że projekt rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych dotyczącego zwolnienia z opłat za przejazdy fragmentami obwodnic miast powinien zostać uzupełniony o dodatkowe odcinki autostrad A1 i A4 przebiegające przez obszar aglomeracji górnośląskiej.

Uprzejmie informuję, iż ustalając listę autostradowych obwodnic miast objętych zwolnieniem z opłat, resort kierował się następującymi kryteriami:

1) odcinek pozostaje w zarządzie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad;

2) odcinek zlokalizowany jest w okolicach najbardziej zurbanizowanych miast o największym natężeniu ruchu, mających powyżej 600 tys. ludności.

A zatem projekt obejmuje obwodnice stanowiące odcinki autostrad spełniające powyższe kryteria.

Aktualnie opracowywane są wyniki konsultacji społecznych, w trakcie których zgłaszano postulaty analogiczne do kwestii podniesionych w zapytaniu, dlatego też uprzejmie informuję, iż projekt rozporządzenia wraz z informacją dotyczącą stanowiska społeczności lokalnych zostanie przedstawiony Radzie Ministrów, która podejmie decyzję co do ostatecznego kształtu omawianego aktu prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Borkowskiego**

**w sprawie budowy autostrady A2 na odcinku
węzeł Lubelska (8892)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Krzysztofa Borkowskiego, przekazane przy piśmie z dnia 4 marca 2011 r., znak: SPS-024-8892/11, w sprawie budowy autostrady A2 na odcinku od węzła Lubelska do Siedlec, przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, iż inwestycja pn. „Budowa autostrady A2 na odcinku od końca węzła Lubelska od km 489+403 do przejścia granicznego w Kukurykach włącznie tj. do km 657+113 z wyłączeniem obwodnicy Mińska Mazowieckiego od km 504+000 do km 524+005” została ujęta w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r. „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 2: Lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013.

Zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Pragnę zapewnić, iż resort infrastruktury dostrzeżę konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji. Resort infrastruktury będzie również podejmować dalsze starania o zwiększenie puli środków inwestycyjnych dostępnych na realizację tytułów ujętych w programie w ramach przyjętej 25 stycznia br. uchwały Rady Ministrów, w pierwszej kolejności dla zadań ujętych w załączniku nr 1a. Ponadto resort będzie czynił starania o zapewnienie większych środków w części 39 budżetu państwa w toku prac nad kształtem ustaw budżetowych na kolejne lata, tak aby możliwe było szybsze tempo prac przygotowawczych dla wszystkich zadań ujętych w programie, a także możliwe było prowadzenie szerszych

prac modernizacyjno-remontowych na istniejących obiektach infrastruktury drogowej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że okres programu obejmuje 5 lat, natomiast programowanie finansowe okres 3 lat. W 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych na realizację programu do 2015 r.

Główną przesłanką, która skłoniła do odłożenia w czasie realizacji autostrady A2 na odcinku węzeł Lubelska – Siedlce, przy jednoczesnym realizowaniu odcinka autostrady A4 Rzeszów – granica państwa, był fakt, iż droga tranzytowa z zachodu Europy na Ukrainę w obliczu organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 jest dla rządu Rzeczypospolitej Polskiej ważnym priorytetem.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 15 marca 2011 r.

Odpowiedź

**zastępcy głównego inspektora
ochrony środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Jadwigi Wiśniewskiej**

**w sprawie możliwości udzielenia wsparcia
finansowego gm. Myszków na likwidację
nielegalnego składowiska
odpadów niebezpiecznych z programu
„Bomby ekologiczne” (8942)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 11 marca 2011 r., znak: SPS-024-8942/11, dotyczące zapytania poseł Jadwigi Wiśniewskiej z dnia 3 marca 2011 r. w sprawie możliwości udzielenia wsparcia finansowego gminie Myszków na likwidację nielegalnego składowiska odpadów niebezpiecznych z programu „Bomby ekologiczne”, przekazuję poniższe informacje.

Nielegalne składowanie odpadów niebezpiecznych na terenie Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego AUTOMAX W. S, ul. Osiańska Góra 3, 42-300 Myszków, obejmowało odpady niebezpieczne, a w szczególności odczynniki laboratoryjne i przeterminowane leki. Odpady te zostały zmagazynowane w pomieszczeniach zakładowych lub po zmieszaniu z ziemią częściowo zakopane na terenie zakładu. Odpady zmagazynowane w pomieszczeniach stwarzające największe zagrożenie zostały usunięte przez burmistrza miasta Myszkowa w trakcie prowadzonego postępowania egzekucyjnego decyzji z dnia 27 kwietnia 2010 r., znak: OK.-7660/2/2010/3, w ramach zastęp-

czego wykonania ww. decyzji, w której zobowiązano pana W. S. do usunięcia nielegalnie składowanych odpadów oraz oczyszczenia terenu zanieczyszczonego odpadami zakopanymi w ziemi. Prace prowadzone w ramach wykonania zastępczego burmistrz miasta Myszków przerwał z uwagi na brak środków finansowych. Teren zanieczyszczony odpadami częściowo zakopanymi w ziemi został zabezpieczony przed wpływami atmosferycznymi folią oraz przed dostępem osób postronnych poprzez wykonanie remontu ogrodzenia.

Dotychczasowa analiza możliwości objęcia programem likwidacji „bomb ekologicznych” obiektu zanieczyszczonego odpadami niebezpiecznymi, położonego w Myszkowie przy ul. Osińska Góra 3 wskazuje, że zadanie dotyczące usunięcia wszystkich nagromadzonych odpadów niebezpiecznych na terenie ww. nieruchomości w budynkach magazynowych oraz bezpośrednio na gruncie w zagłębieniu terenu, zgłoszone przez burmistrza Myszkowa do programu likwidacji „bomb ekologicznych” nie spełnia kryteriów pozwalających na udzielenie pozytywnej odpowiedzi.

Zgodnie z obowiązującymi zasadami udzielania wsparcia finansowego przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej można go udzielić podmiotowi na zrealizowanie zadania, które prowadzi on na terenie zdegradowanym pozostającym w jego władaniu. Natomiast w przypadku złożonego przez burmistrza Myszkowa omawianego wniosku teren działki przy ul. Osińska Góra 3 w Myszkowie, na którym zostały złożone odpady niebezpieczne, pozostaje w użytkowaniu wieczystym pana W. S., właściciela firmy AUTOMAX.

W związku z tym fakt podjęcia przez burmistrza Myszkowa wykonania zastępczego w administracji decyzji administracyjnej burmistrza miasta Myszkowa z dnia 27 kwietnia 2010 r., znak OK.-7660/2/2010/3, nakazującej panu W. S., właścicielowi nieruchomości w Myszkowie przy ul. Osińska Góra 3, usunięcie wszystkich odpadów znajdujących się w budynkach i zagłębieniu terenu, nie daje podstawy do pozytywnego rozpatrzenia wniosku burmistrza Myszkowa o udzielenie mu wsparcia finansowego na zasadach ustalonych dla programu likwidacji „bomb ekologicznych”.

Biorąc jednak pod uwagę liczne interwencje w tej sprawie kierowane do GIOŚ, główny inspektor ochrony środowiska polecił śląskiemu wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska przeprowadzenie ponownego rozpoznania skali zagrożenia w Myszkowie.

Z uwagi na prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Myszkowie śledztwo w sprawie nielegalnego składowiska odpadów niebezpiecznych możliwość działania Śląskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska na tym terenie była do tej pory bardzo ograniczona. W ramach prowadzonego śledztwa prokuratura zleciła niezależnym ekspertom przeprowadzenie w powyższej sprawie ekspertyz i opinii. Obecnie, po zakończeniu śledztwa, śląski wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w uzgodnieniu z burmistrzem miasta Myszkowa, przeprowadzi w marcu 2011 r. kontrolę terenu zakładu wraz z pobraniem prób gleby z głębokości do 2 m ppt oraz prób powietrza glebowego w celu sprawdzenia, czy występują niebezpieczne gazy lub opary. W ramach kontroli przeprowadzone zostaną testy toksyczności pobranych próbek na organizmach wskaźnikowych. Przeprowadzone zostaną także badania wód studni głębinowych funkcjonujących w terenie potencjalnie zagrożonym. Przeprowadzone badania i analizy pozwolą na lepsze rozpoznanie terenu i określenie wielkości zagrożenia powodowanego przez zakopane odpady.

Po wykonaniu ww. badań Główny Inspektorat Ochrony Środowiska nawiąże kontakt z burmistrzem miasta Myszków w celu uzgodnienia wspólnej propozycji ostatecznego rozwiązania problemu finansowania oczyszczenia terenu Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego AUTOMAX W. S. w Myszkowie.

Z poważaniem

Zastępca głównego inspektora
ochrony środowiska
Roman Jaworski

Warszawa, dnia 17 marca 2011 r.